

MARY KUBICA

İYİ KİS

"Sıra dışı olanı gerçek kılan kurgusuyla okurlara meydan okuyan bir ilk roman."
New York Times

İYİ KIZ

THE GOOD GIRL

*İyi bir insan olup olmadığımı karar verecek olanlar kim?
Ailem mi? Arkadaşlarım mı? Yoksa ne yaşadığımı dair en ufak
bir fikri bile olmayan etrafımdaki insan kalabalığı mı?*

Tabii ki hiçbiri...

İyi ya da kötü biri olduğumu benden başka kimse bilemez.

Nüfuzlu bir ailenin kızı olan resim öğretmeni Mia, esrarengiz bir yabancıyla barda tanıştığı gece ortadan kaybolur. Genç kız aylar sonra ıssız bir kulübede bulunur, ancak o eski Mia değildir artık. Tamamen değişmiştir ve yaşadıklarına dair bölük pörçük parçalar hatırlamaktadır. En tuhaf olansa, kendini artık Chloe olarak tanıtmaktadır. Peki kimdir bu Chloe denilen kız?

Ve Mia neden kendisine bu isimle hitap edilmesini istemektedir?

Bu soruların cevabını hiç kimse bilmemektedir. İşin aslı, Mia'ya dair bilinmeyenlerden yalnızca biridir bu...

17 ülkede yayınlanan, zekice kurgulanmış sıra dışı hikâyesiyle *İyi Kız*, kusursuz ailelerin bile göründükleri kadar mükemmel olmadıklarını kanıtlar nitelikte çarpıcı bir ilk roman.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari

**“Karakterlerin yaşadığı ruhsal
çöküntülerin ve ikilemlerin
son derece gerçekçi ve çarpıcı
bir dille kaleme alındığı
muhteşem bir ilk roman.”**

Publishers Weekly

**“Her sayfasında okuyanları
yerine çivileyecek türden
çarpıcı bir psikolojik
gerilim romanı.”**

Chicago Tribune

**“İnanılmaz olana inanmaları
konusunda okuyucularına
meydan okuyan Mary
Kubica’nın üslubuna hayran
kalmamak elde değil.”**

New York Times

İYİ

KİS

MARY

KUBICA

Çeviren: Zeynep Yeşiltuna

İyi Kız Mary Kubica

zm

1. Baskı: Ocak 2016
ISBN: 978-605-348-897-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © MARY KUBICA

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
SERTİFİKA NO: 34191
Tel: 0212 674 85 28

Düzenleme
Ny.Ozlem

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : The Good Girl
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Zeynep Yeşiltuna
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Uygulama : Alla Özabat

İYİ
KİSİ
MARY
KUBICA

Çeviren: Zeynep Yeşiltuna

EVE

ÖNDE

Kahvaltı köşemde oturmuş, sıcak çikolatamı yudumlar-ken telefon çalıyor. Düşüncelere dalıp gitmişim. Arka pen-cereden bahçeyi seyrediyorum. Çimenler yaprakların altında kalmış, erken bastıran sonbahara karşı mücadele veriyor. Yaprakların çoğu kuru. Bir kısmı hâlâ dallara tutunmaya ça-lışıyor ama onlar da cansız. Akşamüstü geç saatler. Gökyüzü kapalı, sıcaklıksa balıklama bir dalışla on dört-on beş dere-celere kadar düşüyor. *Buna hazır değilim*, diye düşünüyorum ve onca zamanın nereye gittiğini merak ediyorum. Baharı karşıladığımız günler daha dünmüş gibi geliyor. Derken, bir-kaç dakika sonra da yaz gelmişti.

Telefon sesiyle irkiliyorum. Eminim yine bir telefon pa-zarlamacısı arıyordur. O yüzden, başta oturduğum yerden

kalkmaya tenezzül etmiyorum. James'in fırtına gibi kapıdan içeri girip dünyamı istila edeceği ana dek sahip olduğum o birkaç saatlik sessizliğin tadını çıkarıyorum ve şu anda yapmak istediğim son şey, bu çok kıymetli dakikalarımı telefon pazarlamacısının reddedeceğime kesinlikle emin olduğum satış konuşmasıyla boşa harcamak.

Telefonun o huzursuz edici gürültüsü bir anda kesiliyor ve derken tekrar başlıyor. Sırf sussun diye cevap veriyorum.

Bıkkın bir sesle, "Alo?" diyorum. Şimdi kalçamı adaya yaslamış bir şekilde, mutfağın tam ortasında duruyorum.

"Bayan Dennett?" diye soruyor bir kadın. Bir an kadına yanlış numara çevirdiğini söylemeyi ya da direkt, *ilgilenmiyorum*, deyip kadının satış konuşmasını oracıkta sonlandırmayı düşünüyorum.

"Benim."

"Bayan Dennett, ben Ayanna Jackson." Bu ismi daha önce duymuştum. Onunla hiç tanışmadım ama bir yıldır Mia'nın hayatındaki demirbaş isimlerden biri. Bu ismi Mia'nın ağzından kim bilir kaç kere duymuşumdur; *Ayanna'yla şunu yaptık... Ayanna'yla bunu yaptık...* Şimdi bana Mia'yı nereden tanıdığını, şehirdeki alternatif lisede beraber okuduklarını anlatıyor. "Umarım bir işinize mani olmuyorumdur," diyor.

Nefesimi tutup, "Ah, hayır, Ayanna. Ben de şimdi kapıdan içeri girdim," diye yalan söylüyorum.

Mia bir ay sonra yirmi beşine girecek. 31 Ekim... Cadılar Bayramı'nda doğmuştu. Ayanna da herhalde bu yüzden arıyordur. Kızım için bir parti düzenlemek istiyor. Belki de

sürpriz bir parti?

“Bayan Dennett, Mia bugün işe gelmedi,” diyor.

Duymayı beklediğim şey bu değil. Kafamı toplamam biraz zaman alıyor. “Şey, hastalandı herhalde,” diyorum. Aklıma ilk gelen kızımı savunmak; işe gitmemesinin veya gelmeyeceğini haber vermemesinin mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalı. Benim kızım biraz özgür ruhludur, evet. Fakat öte yandan güvenilirdir de.

“Ondan haber aldınız mı hiç?”

“Hayır,” diyorum ama bu hiç de sıra dışı değil. Günlerce, hatta bazen haftalarca konuşmadığımız olur. E-posta denen şeyin keşfinden sonra artık en iyi iletişim yolu karşılıklı saçma sapan e-postalar yollamak.

“Onu evden aramayı denedim ama kimse açmadı.”

“Mesaj bıraktın mı?”

“Bir sürü.”

“Ve seni geri aramadı?”

“Hayır.”

Hattın diğer ucundaki kadını isteksizce dinliyorum. Gözüm pencerede. Dallarda kalan yapraklar tepelerinden aşağı yağsın diye cılız bir ağacı sarsan komşu çocuklarını seyrediyorum. Aslında o çocuklar benim saatim. Arka bahçede göründükleri anda artık biliyorum ki saat akşamüstünü geçmiş, okullar paydos olmuş. Tekrar gözden kaybolunca da, akşam yemeği hazırlama vakti geldi demek.

“Ceptelefonunu denedin mi?”

“Direkt telesekreter çıkıyor.”

“Peki me...”

“Mesaj da bıraktım.”

“Bugüne işe gelmediğine eminsin?”

“Müdüriyet ondan hiç haber almamış.”

Mia’nın başı belaya girecek diye korkuyorum. Kovulacak diye korkuyorum. Halihazırda başının çoktan belaya girmiş olabileceği henüz aklıma gelmiyor.

“Umarım gelmemesi büyük bir sorun olmamıştır.”

Ayanna, Mia’nın ilk dersteki öğrencilerinin, öğretmenlerinin gelmediğinden kimseye bahsetmediklerini söylüyor. Olay ancak ikinci ders saatinde duyulmuş: Bayan Dennett bugün okulda değildi ve yerine bakacak yedek öğretmen de yoktu. Müdür, sınıf yedek öğretmen çağrılana kadar yerinde dursun diye aşağıya inmiş ve Mia’nın müdür hayır dediği zaman kendi parasıyla satın alarak getirdiği o çok pahalı resim malzemeleriyle öğrencilerin duvara çizdikleri gangster grafittilerini görmüş.

“Bayan Dennett, sizce de tuhaf değil mi?” diye soruyor.

“Bu hiç Mia’nın yapacağı bir şey değil.”

“Ah, Ayanna, eminim iyi bir mazereti vardır.”

“Ne gibi?” diye soruyor.

“Ben hastaneyi ararım. Onun oturduğu yerde...”

“Ben hastaneyi çoktan aradım.”

“O zaman arkadaşlarını ararım,” diyorum ama Mia’nın tanıdığım bir arkadaşı da yok. Ayanna ve Lauren gibi laf arasında geçen isimleri hatırlıyorum. Buraya öğrenci vizesiyle gelen ve ülkeden gönderilmek üzere olan Zimbabveli bir ar-

kadaşı var, onu da biliyorum. Mia bunun büyük haksızlık olduğunu düşünüyor ama onları *tanımıyorum* ve soyadları, iletişim bilgileri bulması zor şeyler.

“Onu da yaptım.”

“Ortaya çıkar, Ayanna. Muhtemelen hepsi bir yanlış anlamadır. Bu durumun milyonlarca sebebi olabilir.”

“Bayan Dennett,” diyor Ayanna ve ancak o zaman dank ediyor: Bir terslik var. Bu duygu yumruk gibi mideme oturuyor ve ilk aklıma gelen, Mia’ya yedi ya da sekiz aylık hamileykenki halim oluyor. Karnımın içinde yumruk ve tekme atan o minicik el ve ayaklarının tenimden dışarı fişkırان görüntüsü geliyor gözümün önüne. Bir tabure çekip mutfak adasına oturuyorum ve kendi kendime düşünüyorum. Mia ben farkına bile varmadan yirmi beş yaşına girecek ve ben daha ona alacağım hediye yi bile düşünmüş değilim. Ne parti yapmayı teklif ettim ne de James, Grace, ben ve Mia, hep birlikte şehirde şöyle güzel bir yemek yiyelim, dedim.

“Peki, o zaman ne yapmamızı önerirsin?” diye sordum.

Hattın öteki ucundan bir iç çekme sesi geliyor. “Mia’nın sizinle olduğunu söylersiniz diye umuyordum,” diyor.

GABE

ÖNDE

Arabayı evin önüne çektiğimde hava çoktan kararmış. İngiliz Tudor tarzı evin pencerelerinden dışarı yayılan ışıklar sıra sıra ağaçların uzandığı sokağa vuruyor. İçeride toplanmış, beni bekleyen insan grubunu görebiliyorum. Hâkim içeride bir ileri bir geri mekik dokuyor, Bayan Dennett da döşeme divanın koluna oturmuş, elindeki bardaktan alkollü olduğunu zannettiğim bir şey içiyor. İçeride üniformalı polisler ve esmer bir de kadın var. Esmer bir kadın. Büyük girişimi elimden geldiğince öteleme çabası içinde arabayı kaplumbağa hızıyla sokağa park ederken, o da ön pencereden dışarı bakıyor.

Dennett ailesi de, Chicago'nun Kuzey Sahilleri'nde, şehrin kuzeyindeki Michigan Gölü'nü çevreleyen o banliyö evlerinde yaşayan diğer aileler gibidir. Çok zenginler. Dola-

yısıyla sahip olduğuma inandırıldığım bütün o prestijli havamla devasa evin yolunu tutmam gerekirken hâlâ arabanın ön koltuğunda oyalanıyor olmam gayet doğal.

Yüzbaşının, davayı bana verirken söyledikleri hâlâ kulağımda çınlıyor: *Bu işi sakın batırma.*

Güvenli ve sıcacık külüstür arabamın içinden heybetli eve bakıyorum. Dışarıdan bakınca çok da devasa görünmüyor ama içerisi herhalde büyük görünüyordur diye hayal ediyorum. Bir İngiliz Tudor evinin vaat edebileceği bütün o eski dünya cazibesine sahip; ahşap pervazlı dar pencereler ve dik, meyilli bir çatı. Eve baktıkça aklıma ortaçağdaki kaleler geliyor.

Davayla ilgili kimseyle konuşmamak konusunda aldığım katı uyarılara rağmen yüzbaşı bu sosyetik davayı bana verdi diye kendimi ayrıcalıklı hissetmem lazım. Fakat hangi sebeptendir bilinmez, hissetmiyorum.

Kaldırımdan direkt çimenlere geçip ön kapıya yürüyor ve kapıyı çalıyorum. Hava soğuk. Beklerken üşümeyeyim diye ellerimi ceplerime sokuyorum. Şehrin en itibarlı sulh hâkimlerinden biri tarafından kapıda karşılanınca kendimi, haki pantolonum ve deri bir ceketin altına gizlediğim polo yaka tişörtten ibaret sokak giysilerimle gülünç derecede gayriresmi giyinmiş hissediyorum.

“Yargıç Dennett,” diyorum içeri girerken. Sanki çok yetki sahibiymişim gibi kendimi takdim ediyorum ama aslında öyle hissetmiyorum. Bu anlar için bir yerimde muhafaza etmek zorunda olduğum özgüven kırıntılarını sergili-

yorum. Bu işi batırdığım an, işsiz kaldığım andır. O da en iyi ihtimalle. Bayan Dennett oturduğu yerden kalkıyor. En kibar sesimle, “Oturun, lütfen,” diyorum ve önceden yaptığım araştırmalardan ötürü Grace Dennett olduğunu tahmin ettiğim diğer kadın –genç bir kadın, yirmilerinde ya da otuzlu yaşlarının başında olmalı– antrenin bitip de oturma odasının başladığı alanda Yargıç Dennett’la yanımıza geliyor.

Normal bir tanışmanın gerektirdiği nezaketten yoksun bir biçimde, “Dedektif Gabe Hoffman,” diyorum. Gülümsemiyorum, tokalaşmak için elimi uzatmıyorum. Kız hakikaten de Grace olduğunu söylüyor. Daha evvelki ayak işlerimden, Dalton & Meyers firmasının kıdemli avukatlarından biri olduğunu biliyorum. Ancak içgüdülerim bana daha ilk anda ondan hazzetmediğimi söylüyor. Kızın etrafını saran bir üstünlük havası var. Mavi yaka giysilerime adeta aşağılayarak bakıyor. Sesindeki kibir tüylerimi ürpertiyor.

Derken Bayan Dennett konuşuyor. O ağır İngiliz aksanı hâlâ kaybolmamış. Halbuki hazırlık sırasında yaptığım araştırmalardan on sekiz yaşından beri Birleşik Devletler’de olduğunu biliyorum. Paniklemiş bir hali var. Onunla ilgili ilk izlenimim bu. Sesi tiz, parmakları yakında bulduğu her şeyi kurcalayıp duruyor. Kekeleyerek, “Kızım kayıp, Dedektif,” diyor. “Arkadaşları onu görmemiş. Onunla konuşmamışlar. Ceptelefonunu aradım, mesaj bıraktım.” Ağlamamak için kendini zor tutarken kelimeler boğazına takılıyor. “Orada olup olmadığına bakmak için evine gittim,” diyor, sonra da itiraf ediyor: “Ara-bayla oraya kadar gittim ve ev sahibi beni eve almadı.”

Bayan Dennett nefes kesici bir kadın. Kendimi üst düğmesini açık bıraktığı bluzunun arasından görünen dikkat çekici göğüs dekoltesinin üzerine düşen uzun, sarı saçlarına bakmaktan alamıyorum. Daha önce onun mahkeme binasının merdivenlerinde kocasının yanında dururken çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Fakat o fotoğraflar Eve Dennett’i kanlı canlı görmenin yanında hiçbir şey.

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?” diye soruyorum.

“Geçen hafta,” diyor yargıç.

“Geçen hafta değil, James,” diyor Eve. Sözünü kestiği için kocasının yüzünde beliren o öfkeli ifadeyi fark edip devam etmeden önce bir an duraksıyor. “Ondan önceki hafta. Hatta belki ondan önceki bile olabilir. Mia’yla ilişkimiz... bazen haftalarca hiç konuşmadığımız bile olur.”

“O halde bu sıra dışı bir durum değil, öyle mi?” diye soruyorum. “Yani ondan bir süre haber almamanız?”

“Hayır,” diye kabul ediyor Bayan Dennett.

“Peki ya sen, Grace?”

“Biz geçen hafta konuştuk. Sadece kısa bir telefon görüşmesiydi. Yanılmıyorsam çarşambaydı. Belki de perşembe. Evet, perşembeydi çünkü temyiz kararıyla ilgili bir duruşma için mahkeme binasına yürüyordum.” Sırf avukat olduğunu bileyim diye söylüyor bunu. Sanki çizgili ceket ve ayağının dibinde duran deri evrak çantasından avukat olduğu anlaşılmıyormuş gibi.

“Sıra dışı bir şey var mıydı?”

“Her zamanki Mia’ydı işte.”

“Yani?”

“Gabe,” diye araya giriyor yargıç.

Otoriter bir havayla, “Dedektif Hoffman,” diye düzeltiyorum. Ben ona *yargıç* diye hitap etmek zorundaysam, o da kesinlikle bana *dedektif* diyebilir.

“Mia çok bağımsız bir kızdır. Tabiri caizse, kendi kafasına estiği gibi hareket eder.”

“O halde kızınızın perşembeden beri kayıp olduğunu varsayıyoruz, doğru mu?”

“Bir arkadaşı dün onunla görüşmüş. Onu işyerinde görmüş.”

“Saat kaçta?”

“Bilmem... akşamüstü üç...”

Saatime bakıyorum. “Yani yirmi yedi saattir kayıp, öyle mi?”

Bayan Dennett, “Kendisinden kırk sekiz saat haber almayana kadar kayıp sayılmadığı doğru mu?” diye sorunca kocası hor gören bir ses tonuyla, “Tabii ki, hayır,” diye karşılık veriyor.

“Hayır, efendim,” diyorum. Samimi olmaya gayret ediyorum. Kocasının ona karşı buyurgan tavırları hoşuma gitmiyor. “Hatta ilk kırk sekiz saat genelde kayıp vakalarındaki en kritik süreçtir.”

Yargıç hemen lafa giriyor. “Benim kızım kayıp değil. Sadece *yanlış bir yerde*. Yine kendi kafasına göre ihmalkâr, sorumsuz bir iş yapıyordur ama o, *kayıp* değil.”

“Sayın Yargıç, peki kızınızı en son gören kim? Şeyden önce...” Ben de çokbilmişin teki olduğum için o lafı araya sıkıştırmam lazım. “*Yanlış bir yere gitmeden önce?*”

Karşılık veren Bayan Dennett oluyor. “Ayanna Jackson adında bir kadın. Mia’yla ikisi işten arkadaşlar.”

“Sizde numarası var mı?”

“Bir kâğıda yazmıştım. Mutfakta.” Memurlardan birine işaret edince o da kâğıdı almak için mutfığa gidiyor.

“Mia daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?”

“Hayır, kesinlikle hayır.”

Yargıç ve Grace Dennett’in vücut dili tamamen ayrı bir hikâye anlatıyor.

“Bu doğru değil, anne,” diyor Grace. Merakla ona bakıyorum. Avukatlar konuşurken kendi seslerini dinlemeye bayılırlar. “Mia’nın en az beş-altı kere kaybolmuşluğu var. Eve gelmediği geceler çok olurdu. Artık kiminle ne yapıyordu, bir tek Tanrı bilir.”

İçimden, *evet*, diyorum. Grace Dennett tam bir sürtük. Grace’in de saçları tıpkı babasınıninki gibi koyu. Boyunu annesinden, vücut hatlarını babasından almış. İyi bir karışım değil. Kimi onun gibisine kum saati gibi kadın diyebilir. On-
dan hoşlanmış olsam herhalde ben de öyle derdim ama onun yerine tombul demeyi tercih ediyorum.

“O tamamen farklı bir olay. Lisedeydi. Biraz saf ve yaramazdı ama...”

“Evet, lütfen olayı büyütme,” diyor Yargıç Dennett.

“Mia içki içer mi?” diye soruyorum.

“Çok değil,” diye cevap veriyor Bayan Dennett.

“Mia’nın ne yaptığını sen nereden biliyorsun, Eve? İkiniz doğru düzgün konuşmuyorsunuz bile.”

Kadın akan burnunu kapatmak için elini yüzüne götürüyor ve parmağındaki taşın büyüklüğü beni bir an öyle bir afallatıyor ki James Dennett’in kendisi eve gelmeden önce karısının Eddie’yi aramasıyla ilgili anlattıklarını dinlemiyorum. Kusura bakmayın, yargıcın patronuma sadece ismiyle değil, üstüne bir de *lakap* takacak kadar yakın olmasından ötürü şaşkına dönmüş durumdayım. Yargıç Dennett, kızının bir yerlerde gönül eğlendirdiğine ve herhangi bir resmi müdahaleye gerek olmadığıma emin gibi.

“Bu, polislik bir olay değil mi sizce?” diye soruyorum.

“Kesinlikle değil. Bu, aile içinde halledilmesi gereken bir konu.”

“Mia’nın iş ahlakı nasıldır?”

Yargıç ters bir şekilde, “Affedersin?” diye sorunca alnında kırışıklar beliriyor ve tek eliyle öfkeli bir şekilde alnını ovalıyor.

“İş ahlakı. İş geçmişi iyi mi? Daha önce hiç işe gitmediği oldu mu? Hasta olmasa bile sık sık işyerini arayıp izin aldığı olur mu?”

“Bilmem. Bir işi var. Maaşını alıyor. Kendi kendini geçindiriyor. Ben de soru sormuyorum.”

“Bayan Dennett?”

“O, işini çok sever. Âşıktır işine. Her zaman öğretmen olmak istemişti zaten.”

Mia lisede resim öğretmeni. Unutmayayım diye bunları defterime not alıyorum.

Yargıç bunun önemli olduğunu düşünüp düşünmediğimi bilmek istiyor. “Olabilir,” diyorum.

“Peki neden?”

“Efendim, ben sadece kızınızı tanımaya çalışıyorum. Kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu.”

Bayan Dennett artık gözyaşlarına boğulmak üzere. Mavi gözleri şişmeye ve kızarmaya başlamış. Çaresizlik içinde gözlerine dolan yaşları durdurmaya çalışıyor. “Mia’nın başına bir şey geldiğini mi düşünüyorsunuz?”

Kendi kendime düşünüyorum: Beni bunun için çağırmadınız mı buraya? Siz Mia’nın başına bir şey geldiğini düşünüyorsunuz ama onun yerine, “Şahsen, derhal harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyorum,” diyorum. “Tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğu ortaya çıktığı zaman da Tanrı’ya şükrederiz. Ben kızınızın iyi olduğuna eminim, efendim, ama yine de bu olayı en azından bir incelemeden hemen göz ardı edip kapatmak istemem.” Her şeyin yolunda olmadığı ortaya çıkarsa eğer –eğer– kendimi gebertirdim.

“Mia ne zamandan beri kendi başına yaşıyor?” diye soruyorum.

Bayan Dennett direkt olarak, “Otuz gün sonra yedi sene olacak,” diyor.

Şaşıyorum. “Zaman mı tutuyorsunuz? Gününe kadar?”

“On sekizinci yaş günüydü. Buradan gitmek için sabırsızlanıyordu.”

“Merak etmeyin, burnumu sokmayacağım,” diyorum ama işin doğrusu ben de bir an evvel buradan çekip gitmek için sabırsızlanıyorum. “Şu anda nerede yaşıyor?”

Yargıç cevap veriyor. “Şehirde bir apartman dairesinde. Clark ve Addison’a yakın.”

Fanatik bir Chicago Cubs taraftarıyım. Onun için bu benim adıma heyecan verici bir şey. *Clark* ve *Addison* kelimelerini duymak bile kulaklarımın aç bir köpek yavrusu gibi hemen dikilivermesine neden oluyor. “Wrigleyville. Güzel bir mahalle. Güvenli.”

“Ben size adresi vereyim,” diyor Bayan Dennett.

“Sizin için sakıncası yoksa gidip bir bakmak isterim. Kırık cam var mı, içeri zorla girilmeye teşebbüs edilmiş mi, bir bakalım.”

Bayan Dennett titrek bir sesle, “Mia’nın evine birinin girdiğini mi düşünüyorsunuz?” diye soruyor.

Güven verici olmaya çalışıyorum. “Sadece kontrol etmek istiyorum. Bayan Dennett, binada kapı görevlisi var mı?”

“Hayır.”

“Güvenlik sistemi? Kamera?”

Yargıç, “Biz nereden bilelim?” diye gürliyor.

“Kızınızı ziyarete gitmiyor musunuz?” diye soruyorum kendime engel olamadan. Bir cevap bekliyorum ama gelmiyor.

EVE

SONRA

Montunun fermuarını kapatıp kapüşonunu başına geçiriyorum ve birlikte kendimizi Chicago'nun ödün vermez rüzgârına atıyoruz. "Acele etmemiz lazım," diyorum. O da başını sallıyor ama neden diye sormuyor. James'in birkaç adım ötede park halindeki cipine yürürken rüzgâr bizi neredeyse yere savuracak gibi oluyor. Elimi uzatıp bileğinden tutarken emin olduğum tek bir şey var; birimiz düşerse ikimiz birden yere çakılacağız. Dört gün önce Noel'di ve park yeri şu anda ince bir buz tabakasıyla kaplı. Onu soğuktan ve acımasız rüzgârdan korumak için kendime doğru çekip, üşümesin diye kolumla beline sarılarak elimden geleni yapıyorum fakat minyon bedenim onunkine kıyasla daha küçük olduğu için görevimi maalesef başarıyla yerine getiremediğimin farkındayım.

Yolcu koltuğuna binerken Mia'ya, "Haftaya yine geliriz," diyorum. Çarpan kapılar ve kilitlenen emniyet kemerlerinin gürültüsünden sesim duyulsun diye biraz yüksek sesle konuşuyorum. Radyo bize bağılıyor, arabanın motoruysa bu buz gibi günde ölümün pençesinde. Mia irkiliyor, ben de James'ten radyoyu kapatmasını rica ediyorum. Mia arka koltukta sessiz, pencereden dışarı bakıp aç birer köpekbalığı gibi etrafımızı saran üç arabayı seyrediyor. Direksiyon başındaki şoförler kurt gibi aç ve işgüzar. Biri kamerasını James'in gözüne doğru kaldırıyor, patlayan flaş gözümü kör ediyor.

James, "İhtiyacın olduğunda hangi cehenneme kayboluyor bu polisler?" diyerek kendi kendine söyleniyor. Sonra Mia kulaklarını o korkunç sestten korumak için ellerini kaldırıncaya kadar kornaya asılıyor. Fotoğraf makinesinin flaşı bir daha patlıyor. Arabalar park yerinde beklemeye devam ediyor. Motorları hâlâ çalışır vaziyette, egzoz borularından yükselen dumanlar gri güne karışıyor.

Mia başını kaldırdığında ona baktığımı görüyor. "Beni duydun mu, Mia?" diye soruyorum. Sesim kibar. Başını iki yana sallıyor ve benimse tek duyduğum aklından geçen o rahatsız edici düşünce: *Chloe. Benim adım, Chloe.* Gözyaşlarını tutmaktan kıpkırmızı ve sulanmış mavi gözleri benimkilere kenetlenmiş. Mia'nın dönüşünden beri bu artık bilindik bir manzaraya dönüştü. Gerçi James her zamanki gibi orada, bana sessiz olmamı hatırlatıyor. Tüm bunlara bir anlam vermek için kendimi çok zorluyorum. Gülümsüyorum. Zoraki ama bir o kadar da samimi bir tebessüm bu. O anda

dile getirilmeyen kelimeler geçiyor aklımdan: *Eve döndüğüne inanamıyorum*. Mia'yla aramda dirsek mesafesi bırakmaya özen gösteriyorum. Ne kadar alana ihtiyacı var emin değilim ama haddimi aşmak istemediğime kesinlikle eminim. Sıkıntısını her hareketinden, her ifadesinden, duruşundan okuyabiliyorum. Benim bildiğim Mia'daki o özgüvenden eser yok. Başına korkunç bir şey geldiğinin farkındayım.

Gerçi bir yandan da merak ediyorum. Benim de başıma bir şey geldiğini hissedebiliyor mu?

Mia gözlerini kaçırıyor. "Haftaya tekrar Doktor Rhodes'a gideriz," diyorum ve o da karşılık olarak sadece kafa sallıyor. "Salı günü."

James, "Kaçta?" diye soruyor.

"Birde."

Tek eliyle akıllı telefonuna danışıyor ve sonra bana Mia'yı randevuya tek başına getirmem gerektiğini söylüyor. Kaçıramayacağı bir duruşma varmış. Hem zaten bunu tek başına da halledebileceğimden emin olduğunu ekliyor. Tabii ki *halledebilirim* diyorum ama sonra ona doğru eğilip kulağına, "Şu anda sana ihtiyacı var," diye fısıldıyorum. "Sen onun babasıydın." Ona bu konuyu tartıştığımızı, ortak bir karara vardığımızı ve nasıl söz verdiğini hatırlatıyorum. Ne yapabileceğine bakacağını söylüyor ama o anda şüphe bütün ağırlığıyla zihnime oturuyor. Değişmez iş programında böylesi aile içi krizlere yer olmadığına inandığını biliyorum.

Hızla I-94'te ilerleyip şehrin dışına doğru çıkarken Mia da arka koltukta, pencereden dışarıya bakarak uçup giden

dünyayı seyrediyor. Cuma akşamüstü, saat üç buçuğa yaklaşıyor. Hafta sonu yılbaşı, o yüzden ciddi trafik var. Sürekli durup bekliyoruz, sonra salyangoz hızıyla ancak bir gıdım ileri gidiyoruz. Otoyoldayız ama saatte elli kilometreyi geçemedik. James'in sabrı tükenmek üzere. Gözü dikiz aynasında, paparazzilerin yeniden ortaya çıkmasını bekliyor.

"Evet, Mia," diyor, zaman geçirmek için. "Şu deli doktoru sende amnezi olduğunu söylüyor."

"Ah, James," diye yalvarıyorum. "Lütfen, şimdi olmaz."

Kocam beklemeye istekli değil. Bir an önce konunun özüne inmek istiyor. Mia eve döneli daha bir hafta bile olmadı. Kendi başına kalacak durumda olmadığı için James'le ikimizin yanında kalıyor. O an aklıma Noel günü geliyor. Mia'yı getiren o külüstür bordo arabanın yavaşça garaj yoluna girdiği zamanı düşünüyorum. Neredeyse her zaman mesafeli ve neredeyse her zaman bezgin James'in, sanki o uzun, korku dolu ayları yasta geçiren ben değil de oymuş gibi ön kapıdan nasıl dışarı fırladığını, karla kaplı garaj yolunda bir deri bir kemik kalan o naif kadını nasıl ilk karşılayan olup kollarına aldığını dün gibi hatırlıyorum.

Ama o günden beri o anlık ferahlığın gitgide sönüp yok oluşuna, hiçbir şeyin farkında olmayan Mia'nın, James'e her geçen gün daha da yorucu gelmeye başladığına tanık oluyorum. Ona *kızımız* değil de sürekli artıp duran iş yükünün üstüne binen davalardan biriymiş gibi davranıyor.

"Ne zaman o zaman?"

"Sonra, lütfen. Hem ayrıca o kadın bir profesyonel,

James,” diye üsteliyorum. “Psikiyatrist. *Deli doktoru* değil.”

“Peki o halde, Mia, şu *psikiyatrist* sende amnezi olduğunu söylüyor,” diye tekrarlıyor ama Mia’dan cevap yok. Dikiz aynasından Mia’ya bakıyor, kızını o koyu kahve bakışlarıyla göz hapsine alıyor. Mia bir an babasının bakışlarına karşılık vermek için elinden geleni yapıyor ama ardından gözleri, küçük bir yara kabuğunu kurcalamakla meşgul durumdaki ellerine iniyor. “Bir yorumda bulunmak ister misin?” diye soruyor James.

Mia, “Bana da öyle söyledi,” diyor. Sevimsiz ofiste James’le ikimizin karşısına oturan doktorun söyledikleri benim de aklımda. Mia’dan izin istemiş ve onu tarihi geçmiş moda dergilerini karıştırmak üzere bekleme salonuna göndermişti. Sonra da bizi karşısına çekip akut stres düzensizliğinin sözlük anlamını izah etmiş, bense o zavallı Vietnam gazileri dışında bir şey düşünememiştim.

James iç çekiyor. Bu fikrin James’e mantıksız geldiğinin farkındayım. Bütün hafızasının bir anda öylece silinip yok olduğuna bir türlü inanamıyor. “Ee, nasıl oluyor bu iş o zaman? Benim baban olduğumu ve bunun da annen olduğunu hatırlıyorsun ama adının Chloe olduğunu sanıyorsun. Kaç yaşında olduğunu, nerede yaşadığını, bir kız kardeşin olduğunu biliyorsun ama Colin Thatcher’la ilgili en ufak fikrin yok. Yani şimdi son üç aydır nerede olduğunu hakikaten bilmiyor musun?”

Hemen Mia’yı savunmaya geçip, “Buna seçici amnezi deniyor, James,” diyorum.

“Yani bana hatırlamak istediği şeyleri kendisinin seçtiğini mi söylüyorsun?”

“Bunu Mia yapmıyor. Bunu yapan bilinçaltı, bilinçdışı ya da her neyse o işte. Acı veren düşünceleri bulamayacağı bir yere kaldırıyor. Bu onun *karar vererek* yaptığı bir şey değil. Başa çıkabilmesi için vücudu ona bu şekilde yardım ediyor.”

“Neyle başa çıkabilmesi için?”

“Bütün bu olayla, James. Olan her şeyle.”

Bunu nasıl düzelteceğimizi bilmek istiyor. Nasıl olacağını ben de kesin olarak bilmiyorum ama, “Zamanla herhalde,” diye öne sürüyorum. “Terapi. İlaç. Hipnoz.”

Son lafıma karşılık alaycı bir kahkaha atıyor. Hipnoz ona göre amnezi kadar uydurma bir şey. “Ne gibi ilaçlar?”

“Antidepresan, James,” diye karşılık veriyorum. Arkama dönüp Mia’nın elini okşayarak, “Belki hafızası asla geri gelmeyecek,” diyorum. “Ve yine o zaman da her şey yoluna girecek.” Bir süre hayranlıkla onu seyrediyorum. Aynada kendimi görür gibiyim. Gerçi gördüğüm benim daha uzun, genç halim ve benim aksime kırışiklardan, dolgun kirli sarı saçlarımın arasına karışmaya başlayan beyaz saçlardan yıllar, hem de yıllar yılı uzakta.

“Antidepresanlar hatırlamasına nasıl yardımcı olacak ki?”

“Daha iyi hissetmesini sağlayacaklar.”

Her zaman tamamen dobra. James’in kusurlarından biri de bu zaten. “Aman be, Eve, zaten bir şey hatırlayamıyorsa, kendini kötü hissetmesini gerektirecek ne var ki o zaman?” diye soruyor ve konuşmayı sona ermiş kabul etmemizle birlikte gözlerimiz pencereye, akan trafiğe odaklanıyor.

GABE

ÖNDE

Mia Dennett'in öğretmenlik yaptığı lise, Chicago'nun kuzeybatı yakasında, Kuzey Merkez olarak bilinen bir yerde. Nispeten hoş bir muhit, evine yakın. Nüfusun büyük kısmını beyazlar oluşturuyor, kiralarsa bin dolara yakın. Bütün bunlar onun adına hayra alamet. Englewood'da çalışıyor olsaydı bu kadar emin olamazdım ama. Okulun gayesi liseden atılanlara eğitim sunmak. Ufak sınıflarda mesleki eğitimler, bilgisayar kursları ve hayat dersi gibi dersler veriyorlar. Resme şimdi Mia Dennett'ı ekleyin. Amacı, matematiğe ve fene daha fazla vakit ayırıp dünya yansa umurunda olmayan on altı yaşındaki uçarı tipleri bunaltması gereken geleneksel liselerden hariç tutulan gelenekdışı sanat anlayışını eğitime dahil etmek olan bir resim öğretmeni.

Ayanna Jackson beni ofisinde karşılıyor. Onu on beş da-

kika beklemek zorunda kalıyorum çünkü tam ders saatinin ortasında gelmişim. O yüzden ben de insanı erkekliğinden eden o küçük plastik sandalyelerden birine sıkışıp bekliyorum. Bu kesinlikle benim için kolay olmayan bir şey. Baklava kaslı günlerim geride kaldı ama yine de fazladan kilonun bana yakıştığını düşünmeyi tercih ediyorum. Sanki müdürle görüşmek üzere yollanmış bir öğrenciymişim gibi sekreter ikide bir bana bakıp duruyor. Maalesef bu çok alışkın olduğum bir sahne. Lise yıllarımdan çoğu aynen bu şekilde geçti.

Kendimi Dedektif Gabe Hoffman olarak takdim ettiğimde bana, “Mia’yı bulmaya çalışıyorsunuz,” diyor. Öyle olduğumu söylüyorum ben de. Biri kadını en son gördüğünden ya da onunla konuştuğundan beri dört gün geçmiş ve dolayısıyla her ne kadar yargıcın buna canı sıkılsa da, artık resmi olarak kayıp ilan edilmiş durumda. Olay gazetelere, televizyon haberlerine kadar yansıdı ve sabahları yataktan her kalkışımda kendime Mia Dennett’i bulup kahraman edileceğim günün bugün olduğunu söylüyorum.

“Mia’yı en son ne zaman görmüştünüz?”

“Salı.”

“Nerede?”

“Burada.”

Sınıfa gidiyoruz ve Ayanna –ona Bayan Jackson diye hitap etmemem için bana yalvardı– bana bir tarafı kırık, üzeri grafitiyle kaplı tahta masalara monte edilmiş plastik sandalyelerden birine oturmam için işaret ediyor.

“Mia’yı ne zamandan beri tanıyorsunuz?”

Öğretmen masasındaki rahat deri koltuğa oturuyor ve kendimi o anda çocuk gibi hissediyorum. Halbuki aramızda rahat otuz santim fark var. Uzun bacaklarını üst üste atıyor. Siyah eteğinin yırtmacından teni görünüyor. “Üç yıldır. Mia öğretmenliğe başladığından beri.”

“Mia’nın arası herkesle iyi mi? Öğrencilerle? Çalışanlarla?”

Suratı asık. “Mia’nın iyi anlaşılmadığı kimse yok.”

Ayanna bana Mia’dan bahsetmeye başlıyor. Bu alternatif okula geldiği ilk günkü zarafetini, öğrencilerle nasıl empati kurduğunu ve sanki kendi de Chicago sokaklarında büyümüş gibi davrandığını anlatıyor. Muhtaç öğrencilere malzeme tedarik etmek için gereken parayı karşılamak adına Mia’nın düzenlediği bağış yemeklerinden söz ediyor. “Onun bir Dennett olduğunu asla anlayamazdınız.”

Bayan Jackson’a göre, yeni öğretmenlerin çoğu bu tip bir eğitim düzenine çok fazla dayanmaz. Şu aralar piyasanın durumu dikkate alındığında bazen sadece alternatif okullardan iş çıkabiliyor; o yüzden yeni mezunlar da iyi bir fırsat yakalayana kadar uygun pozisyonu hemen kabul ediyorlar. Fakat Mia öyle biri değil. “Burası onun olmak istediği yerd. İzin verirsiniz size bir şey göstereceğim,” diyor ve masasındaki tepside bir deste kâğıt çıkarıyor. Bana doğru gelip yanımdaki öğrenci sıralarından birine oturarak kâğıt yığının önüme koyuyor. İlk önce kendiminkinden de beter bir elyazısından başka bir şey göremiyorum. “Bu sabah öğrenciler haftalık, günlük yazıları üzerinde çalıştılar,” diye açıklıyor

ve günlük yazılarına bakarken sayamayacağım kadar çok *Bayan Dennett* adı görüyorum.

“Her hafta günlük yazıyoruz. Bu haftaki ödevde,” diye izah ediyor, “bana liseden sonra ne yapmak istediklerini anlatmaları gerekiyordu.” Bir süre kadının dediğini düşünüp neredeyse kâğıtların tamamını kaplayan *Bayan Dennett* kelimelerine bakıyorum. “Ama öğrencilerin yüzde doksan dokuzu Mia’dan başka bir şey düşünemiyor,” diyor ve sesindeki hüzünden onun da Mia dışında bir şey düşünemediğini anlıyorum.

Emin olmak için, “Mia’nın öğrencilerden herhangi biriyle sorunu var mıydı?” diye soruyorum ama o daha başını iki yana sallamadan önce alacağım cevabı biliyorum zaten.

“Peki, ya sevgilisi?” diye soruyorum.

“Sanırım,” diyor. “Tabii ona sevgili denirse. Jason mı neydi adı. Soyadını bilmiyorum. Ciddi bir şey değil. Sadece birkaç haftadır birlikteler. Taş çatlaşm bir ay.” Bunu not ediyorum. Dennett ailesi sevgilisi olduğundan söz etmemişti. Acaba bilmiyor olabilirler mi? Tabii ki olabilir. Söz konusu Dennett ailesi olunca her şeyin mümkün olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

“Onunla nasıl irtibat kurabilirim, biliyor musunuz?”

“O bir mimar,” diyor. “Wabash’da bir şirkette. Mia genelde cuma akşamları bir şeyler içmek için onunla orada buluşmaya giderdi. Wabash ve... bilmiyorum. Wacker galiba. Nehir kenarında bir yer.” Bana boşa kürek çekecekmişim gibi geliyor ama yine de razıyım. Sarı not defterime bu bilgiyi de kaydediyorum.

Mia Dennett’in herkesten gizlediği bir sevgilisi olması, benim için harika bir haber. Böyle vakalarda suçlu her zaman sevgilidir. Jason’ı bulduğum anda eminim Mia’yı da bulurum. En azından ondan arta kalanı. Mia’nın dört gündür kayıp olduğunu düşünürsek, bu hikâyenin hüznünlü bir sonla biteceğini düşünmeye başlıyorum. Jason, Chicago Nehri’nin oralarda çalışıyor; kötü haber. Tanrı bilir her sene o nehirden kaç kişinin cesedi çıkartılıyordur. Adam mimar. Demek ki akıllı. Problem çözmekte başarılı. Kimseye fark ettirmeden elli beş kiloluk bir cesetten nasıl kurtulabileceğini biliyordur.

“Mia’yla Jason birlikteyse,” diyorum, “*adamın* onu bulmaya çalışmaması sizce de garip değil mi?”

“Jason’ın bu olayla bir alakası olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Omuz silkiyorum. “Bir sevgilim olsa ve onunla dört gündür konuşmasam, biraz olsun meraklanacağımı biliyorum.”

“Herhalde,” diye kabul ediyor. Sıradan kalkıp tahtayı silmeye başlıyor. Tebeşirin tozları siyah gömleğine yapışıyor. “Dennett ailesini aramamış mı?”

“Bay ve Bayan Dennett’in resme dahil olan bir sevgiliden haberi yok. Onların bildiği kadarıyla Mia bekâr.”

“Mia’yla ailesi yakın değildir. Birtakım... ideolojik anlaşmazlıkları var.”

“Onu ben de anladım.”

“Böyle bir şeyi onlara söyleyeceğini zannetmem.”

Konu başka yerlere kaymaya başladığı için Ayanna’nın dikkatini tekrar asıl meseleye çekmeye çalışıyorum. “Ama

siz Mia'yla yakınsınız.” Yakın olduklarını söylüyor. “Mia'nın size her şeyini anlattığını söyler miydiniz?”

“Bildiğim kadarıyla.”

“Size Jason'la ilgili ne söylüyor?”

Ayanna tekrar oturuyor. Bu sefer sıranın kenarına. Duvardaki saate, ellerindeki tebeşir tozuna bakıyor. Sorumu düşünüyor. İzah etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, “Pek sürmeyecek bir ilişkiydi,” diyor. “Mia genelde kimseyle sıkı fıkı olmaz. Asla ciddi bir ilişki yaşamaz. Birine bağlanmaktan hoşlanmaz. Bağlılığı sevmez. Aşırı bağımsızdır. Hatta kusur sayılabilecek derecede.”

“Peki Jason... çok mu üzerine düşünüyor? Çok mu ilgili?”

Başını iki yana sallıyor. “Hayır, sorun o değil. Sadece o, doğru kişi değil. Onunla ilgili konuşurken öyle gözlerinin içi falan parlamazdı. Kızları *doğru kişiyle* tanıştıkları zaman yaptıkları gibi dedikodu yapmıyordu. Bana ondan bahsetsin diye hep onu zorlamak zorunda kalıyordum. Sonra da kendimi resmen belgesel dinler gibi buluyordum: *Yemeğe çıktık, sinemaya gittik...* Ve adamın çalışma saatlerinin çok kötü olduğunu da biliyorum. Mia buna gıcık oluyordu. Her zaman randevularını iptal ediyor ya da geç kalıyordu. Mia da onun programına bağlı kalmaktan nefret ediyordu. Daha ilk aydan bu kadar *sorunun* varsa o ilişki asla uzun sürmez.”

“Yani Mia ondan ayrılmayı düşünüyor olabilirdi, öyle mi?”

“Bilmem.”

“Ama tam anlamıyla mutlu değildi.”

“Mia *mutlu* değildi diyemem,” diye karşılık veriyor Ayanna. “Sadece ilişkileri devam etmiş ya da etmemiş pek umurunda değildi bence.”

“Peki, sizin bildiğiniz kadarıyla, Jason da aynı şekilde mi hissediyordu?” Bilmediğini söylüyor. Mia, Jason’dan hep üstünkörü bahsedermiş. Detaylı bir şey konuşmazlarmış. O gün yaptıkları şeyleri listeler, adamın kilosu, boyu, saçı ve göz rengi gibi fiziksel özelliklerinden bahsedermiş. Gerçi enteresan bir şekilde soyadını es geçmiş. Fakat Mia asla öpüş-tüklerinden bahsetmemiş. Ya da hayatının erkeğiyle tanıştığın zaman karnında hissettiğin o tuhaf karıncalanma hissin-den –Ayanna’nın kelimeleri, benim değil– asla söz etmemiş. Jason onu ektiği zaman üzülürmüş, ki Ayanna’nın anlattığı kadarıyla bu çok sık olan bir şeymiş. Ama yine de Chicago Nehri’nin kıyısında planladıkları gece randevularına giderken de pek heyecanlanırmış gibi bir hali yokmuş.

“Ve siz bunu kayıtsızlık olarak mı nitelendirirdiniz?” diye soruyorum. “Jason’a karşı. İlişkilerine karşı. Bütün olaya karşı?”

“Mia sadece karşısına daha iyisi çıkana kadar vakit geçiriyordu.”

“Kavga ederler miydi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Ama bir sorun olsa, Mia size söylerdi herhalde.”

“Söylerdi diye düşünmek istiyorum,” diye karşılık veriyor kadın. Koyu gözleri hüzünleniyor.

Uzaktan bir zil sesi geliyor ve akabinde koridorda ayak

sesleri duyuluyor. Ayanna Jackson ayağa kalkınca ben de, *artık ayrılık vakti geldi*, diye düşünüyorum. Arayacağımı söyleyip, aklına bir şey gelirse beni mutlaka aramasını rica ederek kartımı bırakıyorum.

EVE

SONRA

Tam merdiveni yarılamişken onları görüyorum. Evimizin önündeki kaldırım muhabirlerle dolu. Elllerinde kameralar, mikrofonlar soğukta dikilmiş titriyorlar. Yerel haberlerden Tammy Palmer, ten rengi trençkotu ve dize kadar çıkan çizmeleleriyle benim ön bahçemde duruyor. Sırtı bana dönük. Bir adam da parmaklarıyla geri sayıyor –*üç.., iki...*– ve Tammy’ye işaret ediyor. O anda tek duyduğum kadının yayına başlayan sesi. *Şu anda Mia Dennett’in evinin önünde duruyorum...*

Buraya ilk gelişleri değil. Sayıları da zaten artık azalmaya başladı. Muhabirler artık başka hikâyelerin peşinden koşuyor: hemcins evliliklerine dair kanunlar ve ekonominin perişan hali. Fakat Mia’nın dönüşünün ertesindeki günlerde, hepsi dışarıya kamp kurmuştu. Hasarlı kadını göz ucuyla dahi olsa görmek ve manşet olabilecek en ufak bir bilgi ya-

kalamak için yanıp tutuşuyorlardı. Şehirde arabalarıyla bizi nereye gitsek takip ediyorlardı. Sonunda Mia'yı eve hapsetmekten başka bir çaremiz kalmadı.

Evin dışında park halinde başka esrarengiz araçlar da var. Şu adi dergilerin fotoğrafçıları, arabalarının camlarından fotoğraf makinelerini uzatmış Mia'yı sağmal bir ineğe çevirmeye çalışıyorlar. Perdeleri çekip kapatıyorum.

Mia'yı mutfak masasında otururken görüyorum. Kızımı, ben dahil olmadan önce kendi dünyasında seyretmek için sessizce merdivenden iniyorum. Üstünde yırtık bir kot pantolonla lacivert, boğazlı bir kazak var. O kazağın, gözlerini mükemmel gösterdiğine eminim. Saçları erken yaptığı duş yüzünden hâlâ nemli, sırtındaki bukleler yer yer kurumaya başlamış. Ayağını saran o kalın, yün çorapları ve iki elinin arasında duran kahve fincanını görünce şaşırıyorum.

Yaklaştığımı duyunca başını bana çeviriyor. *Evet*, diyorum içimden. O kazak gözlerini gerçekten mükemmel gösteriyor.

"Kahve içiyorsun," diyorum ve yüzünde beliren o silik ifade o anda yanlış şeyi söylediğimi anlamama yetiyor.

"Ben kahve içmez miyim?"

Bir haftadır attığım her adıma dikkat eder haldeyim. Her zaman doğru şeyi söylemeye çalışıyorum. Sırf kendini evinde hissetsin diye aşırı çaba gösteriyorum. Hatta öyle ki kimi zaman gülünçleşiyorum. James'in kayıtsızlığını ve Mia'nın içinde bulunduğu karmaşık ruh halini telafi edeceğim diye resmen diken üstünde yaşıyorum. Ve derken, en beklenmedik

anda, sözde iyi bir şey söylüyorum zannederken bir anda bütün dengemi kaybediveriyorum.

Mia kahve içmez. Hatta neredeyse kafeinli hiçbir şey içmez. Kafein onu sinirli yapar. Fakat onu tamamen uyuşuk ve yorgun bir halde kahvesini yudumlarken seyredince, *belki birazcık kafein işe yarar*, diye düşünüyorum, öyle umuyorum. Karşımdaki bu halsiz kadın kim diye merak ediyorum. Yüzü tanıyorum ama ne vücut diline, ne ses tonuna, ne de bir balon gibi etrafını kuşatan o rahatsız edici sessizliğe dair bir fikrim var.

Ona sormak istediğim milyonlarca soru var ama sormuyorum. Onu kendi haline bırakmaya yemin ettim. James, konuyu ikimiz adına da yeterince deşti zaten. Bundan sonra soru sorma işini profesyonellere bırakacağım. Doktor Rhodes ve Dedektif Hoffman'a. Ve ne zaman susacağını asla bilmeyenlere, James'e. O benim kızım, ama sanki benim kızım değil. O, Mia ama o Mia değil. Ona benziyor ama çorap giyiyor, kahve içiyor. Gecenin bir yarısı ağlayarak uykusundan uyanıyor. Ona kendi adıyla değil de Chloe diye hitap etsem daha çabuk cevap veriyor. Boş görünüyor. Uyanıkken uyuyormuş gibi duruyor, uyuması gerekirken yatağında gözleri açık yatıyor. Geçen akşam çöp öğütücüsünü çalıştırdığımda resmen oturduğu yerden bir metre havaya sıçradı. Sonra odasına kapandı. Onu saatlerce görmedik. Ona o kadar saat ne yaptığını sorduğumdaysa verebildiği tek cevap, *bilmem*, oldu. Benim bildiğim Mia, o kadar uzun süre bir şey yapmadan oturamaz.

“Güzel bir gün olacak gibi,” diyorum ama cevap vermi-

yor. Gerçekten güzel bir güne benziyor. Güneşli ama ocak ayında güneş aldaticıdır ve toprağın eksi altı dereceden daha fazla ısınmayacağına eminim.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” diyorum ve onu mutfaktan çıkarıp bitişikteki odaya götürüyorum. Kasımda, artık öldüğüne kesin kanaat getirdiğim bir sırada, duvardaki posterini Mia’nın sanat çalışmalarından biriyle değiştirmiştım. Pastel boya bir tablo bu. Yıllar önce seyahat ettiği bir Toskana köyünün fotoğrafından bakarak yapmış. Pastel boyaları kat kat uygulayarak köyün dramatik bir temsilini yaratmış. İncecik bir cam levhanın altına hapsedilmiş, tarihten bir an. Tabloyu inceleyen Mia’ya bakıp kendi kendime düşünüyorum: Keşke her şey böyle muhafaza edilebilseydi. “Bunu sen yaptın,” diyorum.

Biliyor. Bunu hatırlıyor. Pastel boyalar ve fotoğrafla birlikte yemek masasına yerleştiği o günü hatırlıyor. Ona resim kartonu alsın diye babasına yalvarmış ve o da kabul etmişti. Fakat kızının yeni keşfettiği bu sanat aşkının gelip geçici bir heves olduğuna emindi. Resmi bitirdiğinde hepimiz aylayıp vaylamıştık. Fakat sonra resim, eski Cadılar Bayramı kostümleri ve patenlerle birlikte bir yerlere kaldırılmış ve bir daha da ancak dedektif bizden Mia’ya ait bir fotoğraf istediği zaman ortaya çıkmıştı.

“Toskana’ya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum.

Güzelim parmaklarını resmin üzerinde gezdirmek için ileri doğru bir adım atıyor. Benden birkaç santim uzun ama

yemek salonunda, o sadece bir çocuk. Kendi başına nasıl ayakta duracağını bilmeyen bir bebek.

Mia gözlerini resimden ayırmadan, “Yağmur yağıyordu,” diye cevap veriyor.

Başımı sallıyorum. “Evet. Yağmur yağdı,” diyorum. Hatırladığı için mutluyum. Ama sadece bir gün yağmur yağmıştı ve geri kalan günler hep güneşliydi.

Resmi, onu çok merak ettiğim için astığımı söylemek istiyorum. Korktuğum için. Aylarca gözüme meraktan hiç uyku girmemişti. Kendime sorduğum soru hep aynıydı. Ya başına bir şey geldiyse? Ya bir şeyi yoksa ama biz bunu hiç öğrenemezsek? Ya öldüyse ve biz bunu hiç öğrenemezsek? Ya da öldüğünü öğrenirsek ve dedektif bizden cesedini teşhis etmemizi isterse?

Mia’ya her ihtimale karşı onun da Noel çorabını astığımı ve ona hediyeler alıp paketlediğimi, ağacın altına koyduğumu söylemek istiyorum. Verandanın lambasını her akşam açık bıraktığımı ve ya açarsa diye her gün ceptelefonunu binlerce kez aradığımı bilsin istiyorum. Hani olur da bir kere de telesekretere geçmezse diye. Oysa aynı mesajı defalarca dinleyip durdum. Aynı kelimeler. Aynı ses tonu. *Merhaba. Benim, Mia. Lütfen mesajınızı bırakın.* Her seferinde sesini biraz daha dinleyeyim diye hep izin verdim kendime. Sonra merak ettim: Ya bunlar kızımın ağzından duyduğum son kelimelerse?

Gözleri boş, bakışları uzak. Herhalde bugüne kadar gördüğüm en kusursuz şeftali ve krem rengi tene sahip. Fakat

şimdi bütün o şeftali renk kaybolmuş gibi. Geriye bir tek krem kalmış; adeta bir hayalet gibi, bembeyaz. Konuşurken bana bakmıyor. Benden öteye, benden geriye bakıyor ama asla bana bakmıyor. Çoğu zaman gözleri hep yerde, ayaklarında, ellerinde. Başkalarının gözünden uzak her yerde.

Ve derken, oturma odasında dururken yüzündeki bütün renk bir anda çekiliveriyor. Her şey bir anda oluyor. Perdelerin arasından Mia'nın olduğu tarafa doğru süzülen ışıktaki Mia'nın bedeni yukarı doğru kalkıyor, derken omuzları bir an çöküyor ve Toskana resminin üzerinde gezen parmakları tek bir ani hareketle karnına düşüyor. Çenesini göğsüne indiriyor. Zorla nefes alıyor. Elimi zayıf–kemiklerini hissedecek kadar zayıf– sırtına koyup bekliyorum ama çok da fazla dayanamıyorum. Sabırsızım. “Mia, hayatım,” diyorum ama çoktan, bana iyi olduğunu, bir şeyi olmadığını söylemeye başlamış bile. Sorunun kahveden olduğuna eminim ben de.

“Ne oldu?”

Omuz silkiyor. Elini karnından ayırmıyor. Ben de kendini iyi hissetmediğinin farkındayım. Vücudu yemek salonundan çıkmaya başlıyor. “Yorgunum, hepsi bu. Benim gidip biraz uzanmam lazım,” diyor ve ben de o yeniden uyanana kadar evdeki kafeinli her şeyi çöpe atmak üzere aklımın bir kenarına not düşüyorum.

GABE

ÖNCE

“Bulması kolay bir adam değilsin,” diyorum beni ofisine buyur ederken. Burası ofisten ziyade, daha çok bir bölme gibi ama normalden daha yüksek olan duvarlar minimum da olsa bir mahremiyet sağlıyor. Sadece tek bir sandalye var –onunki– ve ben de bölmenin girişinde ayakta durup bükülebilir duvara yaslanıyorum.

“Birinin beni bulmaya çalıştığından haberim yoktu.”

Onunla ilgili izlenimim, kibirli hödüğün teki olduğu yönünde. Aynı yıllar önceki, olmam gerekenden çok daha fazla kendimden emin olduğumu fark etmeden önceki halime benziyor. İri yapılı, dinç bir adam ama çok uzun boylu değil. Spor yaptığma, protein içecekleri içtiğine eminim. Hormon da kullanıyor mudur acaba? Bunu da notlarımın arasına ekleyeceğim ama şimdilik adam hakkında atıp tutarken beni

seyretmesini istemem. Çok fena benzetebilir çünkü beni.

“Mia Dennett’i tanıyor musun?” diye soruyorum.

“Duruma göre değişir.” Döner sandalyesiyle birlikte bana arkasını dönüp yazmakta olduğu e-postayı bitiriyor.

“Hangi duruma göre?”

“Kimin bilmek istediğine göre.”

Bu oyunu oynamaya pek hevesli değilim. Kozumu daha sonraya saklayıp, “Ben istiyorum,” diyorum.

“Sen kimsin?”

“Mia Dennett’i arıyorum,” diye karşılık veriyorum.

Bu adamda kendimi görebiliyorum, gerçi taş çatlasın yirmi dört-yirmi beş yaşındadır. Üniversiteden yeni mezun olmuş olsa gerek. Hâlâ dünyanın kendi ekseninde döndüğüne inanıyor. “Madem öyle diyorsun.” Halbuki ben ellime merdiven dayamışım ve daha bu sabah saçlarımdaki ilk beyazları fark ettim. O saçları da Yargıç Dennett’a borçlu olduğuma eminim.

E-postasıyla ilgilenmeye devam ediyor. *Ne oluyor be,* diyorum içimden. Orada dikilmiş onunla konuşmayı bekliyor olmam umurunda bile değil. Şöyle bir bakmak için omzunun üzerinden başımı uzatıyorum. Üniversite futboluyla ilgili bir şey. Kullanıcı adı dago*82 olan birine gönderilmiş. Annem İtalyan. Bütün kadınların aklına başından aldığına inandığım kara saçlarım, karagözlerim de ondan geliyor. O yüzden bu aşağılayıcı ismi halkıma yönelik bir hakaret olarak kabul ediyorum. Gerçi hayatımda İtalya’ya da gitmiş değilim, tek kelime İtalyanca da bilmem. Ben sadece bu adamdan hoşlanmamak için kendime bahane arıyorum, o kadar. “Yoğun bir gün ga-

* İsim olarak kullanıldığında; “İtalyan veya İspanyol asıllı kimse, büyük okyanus adaları yerlisi” anlamına gelmektedir. (e.n.)

liba,” diyorum. E-postasını okuduğum için rahatsız olmuş gibi bir hali var. Ekranı küçültüyor.

“Sen de kimsin?” diye soruyor tekrar.

Arka cebime uzanıyorum ve deli gibi taptığım parlak rozetimi çıkarıyorum. “Dedektif Gabe Hoffman.” Adam oturduğu yerde resmen birkaç santim küçülüyor. Gülümsüyorum. Tanrım, işimi çok seviyorum.

Aptal ayağına yatıyor. “Mia’yla ilgili bir sorun mu var?”

“Evet, sanırım öyle de denebilir.”

Devam etmemi bekliyor. Ben de sırf onu sinir etmek için susuyorum. “Ne yaptı ki?”

“Mia’yı en son ne zaman gördün?”

“Bir süredir görüşmüyoruz. Bir hafta falan olmuştur.”

“Peki, en son ne zaman konuştunuz?”

“Bilmem. Geçen hafta. Salı akşamı, galiba.”

“Galiba mı?” Takviminden bakıp kontrol ediyor. Evet, salı akşamıymış. “Onu salı günü *görmedin*?”

“Hayır. Görecektim ama iptal etmek zorunda kaldım. Bilirsin işte, işler yüzünden.”

“Tabii.”

“Mia’ya ne oldu?”

“Yani onunla salıdan beri hiç konuşmadınız?”

“Hayır.”

“Bu normal bir şey mi? Bir hafta hiç konuşmadan geçmesi yani?”

“Onu aradım,” diye itiraf ediyor. “Çarşambaydı galiba. Perşembe de olabilir. Geri dönmedi. Ben de sinirlendi herhalde diye düşündüm.”

“Peki, bunun nedeni ne olabilir? *Sinirlenmek* için bir sebebi var mıydı?”

Omuz silkiyor. Masadaki su şişesine uzanıp bir yudum alıyor. “Salı günkü randevumuzu iptal ettim. Çalışmam gerekiyordu. Telefonda benimle kesik kesik konuştu. Yani bana kızgın olduğu anlaşılıyordu ama gerçekten işim vardı. O yüzden ben de hâlâ öfkeli olduğumu ve inadına geri aramadığımı düşündüm... bilmiyorum.”

“Planınız neydi?”

“Salı akşamı için mi?”

“Evet.”

“Merkezde bir barda buluşacaktık. Ben aradığımda Mia çoktan oradaydı. Geç kalmıştım. Gelemeyeceğimi söyledim.”

“Ve o da kızdı, öyle mi?”

“Mutlu olmadığı kesin.”

“Yani salı akşamı buradaydın. Çalışıyordun?”

“Sabah üçe kadar.”

“Bunu teyit edebilecek biri var mı?”

“Evet. Patronum. Perşembe günkü müşteri toplantısı için hazırlamamız gereken birkaç tasarım vardı. Gece boyunca görüşüp durduk. Başım belada mı?”

“O konuya daha sonra geleceğiz,” diyorum düz bir şekilde, konuşmamızı benden başka kimsenin deşifre edemeyeceği bir şekilde defterime not alırken. “İşten çıkınca nereye gittin?”

“Eve, adamım. Gecenin bir yarısıydı.”

“Şahidin var mı?”

“Şahit mi?” Huzursuzlaşıyor, sandalyesinde iki büklüm kıvranıp duruyor. “Bilmem. Eve taksiyle gittim.”

“Fişin var mı?”

“Hayır.”

“Binada kapıcı var mı? Bize sağ salim eve geldiğini söyleyebilecek herhangi biri?”

“Kameralar var,” diyor ve ardından soruyor. “Mia hangi cehennemde?”

Ayanna Jackson’la buluştuktan sonra Mia’nın telefon kayıtlarını çıkarttırmıştım. Kayıtlara göre her gün Jason Becker diye biri aranmıştı ve ben de adamı bulmak için soluğu Chicago Loop’taki bir mimarlık firmasında aldım. Kızın kayboluşuyla ilgili ne biliyor diye bakmak için bu adama uğradım ve kızın adını söylediğim anda yüzünde beliren ifadeden durumu anladığı ortadaydı. Beni bölmesine götürürken, “Evet, Mia’yı tanıyorum,” demişti. O anda gördüm o şeyi: kıskançlık. Benim öteki erkek olduğuma emindi.

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak, “Kayıp,” diyorum.

“Kayıp mı?”

“Evet. Kayıp. Onu salı gününden beri kimse görmemiş.”

“Ve sen de bu konuyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?”

Mia’nın hayatından ziyade kendi suçluluğunu dert etmesi beni uyuz ediyor. “Evet,” diye yalan söylüyorum. “Konuyla bir alakan olabileceğini düşünüyorum.” Halbuki işin aslı, şahidi dediği kadar sağlamsa yine başladığım yere döneceğim.

“Avukata ihtiyacım var mı?”

“Avukata ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Dedim ya, çalışıyordum. Salı akşamı Mia’yı görmedim. Patronuma sor.”

“Soracağım,” diye onu temin ediyorum. Gerçi yüzünde beliren ifade adeta sormam için yalvarıyor.

Jason’ın iş arkadaşları sorguya kulak kabartıyor. Bölmenin önünden geçerken adımlarını yavaşlatıyorlar; dışarıda oyalanıp sanki kendi sohbetlerine devam ediyormuş gibi yapıyorlar. Bana göre hava hoş, ona göre değil. Bu durum onu delirtiyor. İtibarı yüzünden endişeli. Onu sandalyesinde kıvrılırken, her geçen saniye iyice huzursuzlaşırken seyretmek hoşuma gidiyor. İşleri hızlandırmak için, “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye soruyor. Beni bir an önce başından atmak istiyor.

“Salı akşamı için yaptığınız planı bilmem lazım. Sen aradığında Mia neredeydi? Saat kaçtı? Telefon kayıtlarına bak. Patronunla da konuşup burada olduğuna emin olmam, saat kaçta çıktığını öğrenmek için güvenlikle konuşmam lazım. Ayrıca dediğin gibi eve gittiğini teyit etmek için oturduğun yerdeki kamera kayıtlarına bakacağım. Tüm bunlar senin için uygunsa, tamamız. Arama emri çıkarttırmamı istersen...”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır,” diye yalan söylüyorum. “Sadece sana seçeneklerini sunuyorum.”

İstediğim bilgileri vermeyi, ayrıca beni çıkmadan önce patronuyla tanıştırmayı da kabul ediyor. Orta yaşlı bir kadın.

Onunkine kıyasla gülünç denilebilecek kadar geniş bir ofisi var. Tabandan tavana kadar uzanan camlar direkt Chicago Nehri'ne bakıyor.

Patronu tarafından gecenin yarısına kadar köpek gibi çalıştığına inandırıldıktan sonra, ayrılmadan önce sırf yüzünde beliren o lakayt ifadeyi görmek için, "Jason," diyorum, "Mia'yı bulmak için elimizden geleni yapacağız."

COLIN

ÖNDE

Fazla bir şeye gerek kalmıyor. İşte istediğinden birkaç saat daha fazla kalması için adamın tekine para veriyorum. Bara kadar onu takip ederek görünmeden onu izleyebileceğim bir yere oturuyorum. Telefonun gelmesini bekliyorum ve ekildiğini anladığı anda da hamlemi yapıyorum.

Onunla ilgili çok fazla bilgim yok. Sadece bir fotoğrafını görmüşlüğüm var. “L” durağında inerken, birkaç metre ötedeki bir arabadan çekilmiş, flu bir fotoğraf. Fotoğrafçıyla kız arasında on kişi falan var; o yüzden kırmızı kalemle kızın yüzünü daire içine almışlar. Fotoğrafın arkasında da *Mia Dennett* yazıyor, bir de adresi yazılı. Bir hafta falan önce verdiler bana fotoğrafı. Daha önce hiç böyle bir iş yapmadım. Kundakçılık, evet. Taciz, evet. Adam kaçırma, hayır ama paraya ihtiyacım var.

Son birkaç gündür onu takip ediyorum. Alışverişini nereden yaptığını, hangi kuru temizlemeciye gittiğini, nerede çalıştığını biliyorum ama onunla daha hiç konuşmadım. Sesini duysam tanımam. Ne göz rengini ne de korktuğu zaman nasıl baktığını biliyorum ama öğreneceğim.

Elimde bira var ama içmiyorum. Sarhoş olma riskini göze alamam. Bu akşam olmaz. Ancak dikkatleri üzerime çekmek de istemiyorum. Onun için elim boş durmasın diye bir bira sipariş ediyorum. Ceptelefonuyla arandığında zaten sabrı tükenmek üzere. Telefona cevap vermek için dışarı çıkıyor. Döndüğündeyse öfkeli bir hali var. Önce bir an gidecek gibi oluyor ama sonra içkisini bitirmeye karar veriyor. Çantasından bir kalem buluyor ve sahnedeki şiir okuyan gerzeğin tekini dinlerken bar peçetesine bir şeyler çiziktiriyor.

Düşünmemeye çalışıyorum. Güzel olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Kendime durup durup parayı hatırlatıyorum. Paraya ihtiyacım var. Bu iş o kadar da zor olamaz. Birkaç saat içinde her şey sona ermiş olacak.

Başımla peçeteyi işaret ederek, “İyiymiş,” diyorum. Aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmiyor. Zira sanattan anlamam.

İlk yaklaştığımda bana pas vermiyor. Benimle muhatap olmak istemiyor. Bu da işleri kolaylaştırıyor. Çizdiği muma iltifat ettiğimde bile bakışları peçeteden ayrılmıyor. Onu yalnız bırakmamı istiyor.

“Teşekkürler.” Bana bakmıyor.

“Soyut bir şeye benziyor.”

Belli ki yanlış bir şey söylemişim. “Bok gibi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başka adam olsa buna gülerdi. Şaka yaptığını söyler, onu iltifatlara boğardı ama ben bunu yapmam. Ona yapmam.

Yanına oturuyorum. Başka kız, başka bir gün olsa, çeker giderdim. Başka zaman olsa zaten onun masasına hiç yaklaşmazdım. Suratsız, öfkeli bir kızın masasına hayatta yaklaşmazdım. Hoşbeş muhabbetler, flört ve bunun gibi saçmalıklar bana gelmez. “Bok gibi olduğunu söylemedim.”

Elini paltosuna uzatarak, “Ben de çıkmak üzereydim,” diyor. İçkisinin kalanını da içip kadehi masaya bırakıyor. “Masa senin olsun.”

“Monet gibi,” diyorum. “Monet de soyut şeyler yapar, değil mi?”

Bunu bilerek söylüyorum.

Bana bakıyor. Bunun bir ilk olduğuna eminim. Gülüm süyorum. Gördüğü şeyin elini paltonun üzerinden çekmesine yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Sesi yumuşuyor, fevri davrandığının farkında. Belki o kadar suratsız bir tip değildir. Belki sadece öfkeli. “Monet bir empresyonist ressam,” diyor. “Picasso, işte onunki soyut sanat. Kandinsky. Jackson Pollock.” Bu isimleri hayatımda duymadım. Hâlâ gitmeyi planlıyor ama endişe duymuyorum. Gitmeye karar verirse, evine kadar onu takip ederim. Nerede yaşadığını biliyorum. Ve vaktim de bol.

Yine de şansımı deniyorum.

Buruşturup kül tablasına attığı peçeteyi alıyorum. Üs-

tündeki külleri silkeleyip açıyorum. Peçeteyi katlayıp kotunun arka cebine kaldırırken, “Bok gibi olmamış,” diyorum kıza. Bu gözlerinin bardaki garsonlardan birini aramasına yetiyor; bir içki daha içmeye karar verdiği belli. “Onu saklayacak mısın?” diye soruyor.

“Evet.”

Gülüyor. “Günün birinde ünlü olursam diye mi?”

İnsanlar önemlilermiş gibi hissetmeyi severler. O da bu zaafına yenik düşüyor.

Bana adının Mia olduğunu söylüyor. Ben de kendimi Owen diye takdim ediyorum. Adımı söylemeden önce biraz beklediğim için, “Bunun o kadar da zor bir soru olduğunu fark etmemişim,” diyor. Ailemin Toledo’da yaşadığını ve bankada çalıştığımı söylüyorum. Bunların hiçbirisi doğru değil. O da kendisiyle ilgili pek bir şey söylemiyor. Kişisel olmayan konulardan konuşuyoruz. Dan Ryan’daki araba kazası, raydan çıkan yük treni, gelecek dünya kupası maçları. Depresif olmayan konulardan konuşalım, diyor ama zor. Bir içki daha söylüyor, derken bir tane daha. İçtikçe daha da açılıyor. Erkek arkadaşı tarafından ekildiğini itiraf ediyor. Bana ondan bahsediyor. Ağustos sonundan beri çıktıklarını ve adamın geldiği buluşmaları bir elinin beş parmağıyla sayabileceğini söylüyor. Benden sempati bekliyor ama alamıyor. Benden alamaz zaten.

Bir noktada ona masada biraz daha yaklaşıyorum. Ara sıra birbirimize dokunuyoruz, kasıtlı olmadan masa altında bacaklarımız birbirine sürtüyor.

Sonrasını düşünmemeye çalışıyorum. Onu zorla arabaya bindireceğim veya Dalmar'a teslim edeceğim anı düşünmemeye çalışıyorum. Anlatıp durmasını dinliyorum. Ne hakkında konuşuyor bilmiyorum çünkü şu anda tek düşündüğüm şey para. Nakit paranın ne kadar hızlı tükendiği. Bu... Hayatım boyunca adım atmadığım bir barda bu kadınla oturmak, para için adam kaçırmak... Benim tarzım işler değil. Ama bana bakınca gülümsüyorum. Eli elime değdiğinde geri çekilmiyorum çünkü bir şeyi biliyorum: Bu kız benim hayatımı değiştirebilir.

EVE

SONRA

Mia'nın bebeklik kitabına bakarken kafama dank ediyor; ikinci sınıftayken Chloe adında bir hayali arkadaşı vardı.

Orada, albümün sararan sayfalarının arasında. Kenara bir yere kendi yuvarlak elyazımla yazmışım. İlk alçısının ve soluğu acilde almasına neden olan grip salgını fotoğraflarının arasında. Üçüncü sınıftayken çekilmiş fotoğrafı Chloe adının büyük kısmını kapatıyor ama ben yine de seçebiliyorum.

Üçüncü sınıftayken çekilmiş fotoğrafına, dış telinden, akneden, Colin Thatcher'dan hâlâ yıllarca uzakta olan bu mutlu gamsız kız portresine bakıyorum. Kocaman dişsiz gülüşünü atmış, kızıl saçları alev gibi yüzünü çevreliyor. Her yerinde çiller var. Gerçi yıllar içinde bütün çilleri kayboldu. Saçları da sonunda alacağı renkten birkaç ton daha açık. Bluzunun yakası katlı değil ve çırpı bacaklarında fosforlu pembe bir tayt

olduğuna eminim. Muhtemelen Grace'in eskilerindendir.

Bebeklik albümünün kenarı şipşak fotoğraflarla dolu: Noel sabahı, Mia iki, Grace yedi yaşında. Birebir aynı pijamalarını gösteriyorlar, fotoğrafın en ucunda da James'in yağlı saçları çıkmış. Okulun ilk günleri. Doğum günü partileri.

Bebeklik albümü önümde açık vaziyette kahvaltı köşesinde oturuyorum. Bebek bezlerine, biberonlara bakıyorum ve hepsini geri istiyorum. Doktor Rhodes'u arıyorum. Şaşırtıcıdır ama telefona cevap veriyor.

Doktor Rhodes'a hayali arkadaşından bahsedince, hemen bir psikolojik analize başlıyor. "Bayan Dennett, çocuklar bazı zamanlarda, yalnızlıklarını veya hayatlarındaki gerçek arkadaş eksikliğini telafi etmek için hayali arkadaşlar yaratırlar. Genelde bu hayali arkadaşlara kendi hayatlarında istedikleri belli birtakım özellikler verirler. Mesela çocuk utangaçsa hayali arkadaşını dışadönük biri yapar. Ya da çocuk sakarsa, hayalet arkadaşı müthiş bir atlet olabilir. Hayali arkadaşına sahip olmak aslında psikolojik bir sorun değildir. Tabii o *arkadaşın* çocuk olgunlaştığı zaman ortadan kaybolduğunu varsayarsak."

"Doktor Rhodes," diye karşılık veriyorum, "Mia hayali arkadaşına Chloe adını takmıştı."

Kadın sessizleşiyor. "Enteresan," diyor ve ben bir anda uyuşuyorum.

Chloe adı benim için artık bir takıntı haline gelmiş durumda. Sabahları tüm vaktimi internette bu isme dair ne var ne yok öğrenmeye çalışmakla geçiriyorum. Yunanca kökenli

bir isim. *Filiz veren*, demek. *Filizlenen*, *taze ya da fidan*. Artık hangi anlama geldiği, baktığım internet sitesine göre değişiyor ama yine de her kelime birbirine yakın. Bu sene en popüler isimler arasında olsa da 1990 senesinde bütün Amerikalı bebek isimleri arasında 212. olmuş. Alejandra ve Marie'nin ortasında kalmış. Şu anda Amerika'da Chloe adında yaklaşık 10.500 kişi var. Bazen isimdeki *e* harfinin üzerinde iki nokta olabiliyor (sesli harf üzerindeki iki noktanın ne anlama geldiğini öğrenene kadar yaklaşık yirmi dakika kaybediyorum ve öğrendiğimde de –tek manası sadece ismin sonunda yer alan *o* ve *e* harflerini birbirinden ayırmak– bunun gerçekten tam bir zaman kaybı olduğunu fark ediyorum) ve bazen de olmuyor. Mia'nın bu ismi nasıl yazdığını merak ediyorum ama ona sormaya asla cesaret edemem. Acaba Mia, Chloe gibi bir ismi nereden bulmuş olabilir? Belki Mia'nın her şeyden değerli lahana bebeklerinden birinin doğum sertifikasında yazıyordu. Bu seneki bebeklerin yeni ten rengi tonlarını görünce afallıyorum. Kahve, sütlü kahve, krema... Fakat Chloe adında herhangi bir bebeğin bahsi geçmiyor. Belki Mia'nın ilkokuldan bir arkadaşıdır...

İnternette Chloe adındaki ünlüleri arıyorum: hem Candice Bergen hem Olivia Newton-John, kızlarının adını Chloe koymuş. Yazar Toni Morrison'ın da ilk ismi Chloe. Gerçi Mia'nın ilkokuldayken *Beloved*'u* okuyacağımı sanmam. Chloë Sevigney (noktalı *e*'li) ve bir de Chloe Webb (noktasız) var. Gerçi Mia'nın sekiz yaşındayken dikkatini çekmiş olması için ilki çok genç, ikincisi de çok yaşlı.

* Toni Morrison'un Pulitzer ödüllü kitabı. (e.n.)

Ona sorabilirdim. Merdivenden yukarı çıkıp yatak odasının kapısını çalabilir ve ona sorabilirdim. James olsa böyle yapardı. Direkt konunun özüne inerdi. Ben de özüne inmek istiyorum ama Mia'nın güvenine ihanet etmek istemiyorum. Yıllar önce olsa James'e danışır, ondan yardım isterdim ama o günler yıllar öncesinde kaldı.

Telefonu elime alıp numarayı tuşluyorum. Beni karşılayan ses içten ve samimi.

“Eve,” diyor ve bir anda rahatladığımı fark ediyorum.

“Merhaba, Gabe.”

COLIN

ÖNDE

Onu Kenmore'da yüksek bir apartmana doğru götürüyorum. Asansöre binip yedinci kata çıkıyoruz. Her yeri çiş lekeli içinde kalmış halı kaplı koridorun sonundaki kapıya doğru yürürken başka bir daireden bangır bangır müzik sesi geliyor. O yanımda dururken ben kapıyı açıyorum. Dairenin içi karanlık. Sadece ocağın lambası yanıyor. Parke zeminde yürüyerek divanın yanındaki lambayı açıyorum. Gölgeler bir anda yok oluyor ve yerini zevksiz yaşantının elemanları dolduruyor: *Sports Illustrated* dergileri, barikat gibi dolap kapısının önüne dizili ayakkabılarım, sehpanın üstündeki kâğıt tabakta duran yarısı yenmiş çörek... O beni yargılarken ben de çıt çıkarmadan onu seyrediyorum. Ev sessiz. Komşulardan biri akşam Hint yemeği yapmış, köri kokusundan boğulacak gibi oluyor.

“İyi misin?” diye soruyor çünkü rahatsız edici sessizlikten nefret ediyor. Muhtemelen bütün bunların bir hata olduğunu, gitmesi gerektiğini düşünüyordur.

Yanına gidiyorum ve elimi saçlarının üzerinde gezdirip ense kökünden sımsıkı tutuyorum. Adeta taparcasına ona bakıyorum ve gözlerinden bir anlığına dahi olsa o halde kalmayı nasıl istediğini okuyabiliyorum. Bu uzun zamandır hiç yaşamadığı türden bir an. Birinin ona bu şekilde bakmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuş. Beni öpüyor ve gitmeyi falan tamamen unutuyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu benim için aynı anda hem yeni hem de tanıdık bir his. Dokunuşlarım iddialı. Bunu daha önce binlerce kez yaptım. Bu onu rahatlatıyor. Garip davransam, ilk hamleyi yapmak istemesem kararını sorgulayacak vakti olurdu. Oysa dediğim gibi, her şey çok hızlı geliyor.

Derken her şey başladığı hızla bir anda sona eriyor. Fikrimi değiştirip geri çekiliyorum, o da nefes nefese kalmış bir halde, “Niye?” diye soruyor. Beni yeniden kendine çekmeye çalışarak, “Sorun nedir?” diye yalvarıyor. Elleri belime iniyor, sarhoş parmaklarıyla kemerimi çözmeye çalışıyor.

“Bu kötü bir fikir,” diyorum ona arkamı dönerek.

“Neden?” diye yalvarıyor sesi. Çaresizce gömleğimi tutuyor. Çekiyorum kendimi, uzaklaşıyorum. Ve derken yavaş da olsa dank ediyor; reddedilmek... Utanıyor. Sanki bir anda ateş basmış, ter içinde kalmış gibi ellerini yüzüne götürüyor.

Bir koltuğun koluna oturup soluklanıyor. Şu anda oda

etrafında dört dönüyor olsa gerek. Yüzündeki ifadeden belli oluyor: *Hayır* kelimesini duymaya alışkın değil. Buruşan gömleğini düzeltip utanç içinde terli ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

Ne kadar süre bu halde kalıyoruz bilmiyorum.

Sonra, “Sadece kötü bir fikir,” diyorum. Birden, içimden ayakkabılarımı toplamak geliyor. Hepsini tek tek dolaba atıyorum. Duvara çarpıyorlar. Dolap kapağının arkasında dağınık bir yığın halinde birikiyorlar. Sonra dağınıklığımı göremeyeceğim bir yere hapsedip dolabı kapatıyorum.

Derken bir pişmanlık bastırıyor ve, “Beni neden buraya getirdin?” diye soruyor. “Beni neden buraya getirdin? Küçük düşürmek için mi?”

Bardaki halimizi gözümün önüne getiriyorum. Ona doğru eğilip, “Hadi, gidelim buradan,” dediğim gözlerimdeki o açgözlü bakışı hayal ediyorum. Ona evimin hemen sokağın aşağısında olduğunu söylemiştim. Bütün yolu resmen koşarak gelmiştik.

Ona bakıyorum. “Bu iyi bir fikir değil,” diye tekrar ediyorum. Ayağa kalkıp çantasına uzanıyor. O anda koridordan birileri geçiyor, kahkahaları binlerce bıçak darbesi gibi. Yürümeye çalışıyor ama dengesini kaybediyor.

Vücudumla ön kapıyı kapatarak, “Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum. Şimdi bir yere gidemez.

“Eve,” diyor.

“Sarhoşsun.”

“Ee?” diye meydan okuyup dengesini toplamak için sandalyeye uzanıyor.

“Gidemezsin,” diye ısrar ediyorum. İçimden, *iş i bitirmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz*, diye geçiriyorum ama, “Bu halde olmaz,” diyorum.

Gülümsüyor. Bana kibar olduğumu söylüyor. Onun için endişelendiğimi sanıyor. Halbuki hiçbir şeyden haberi yok.

O umurumda bile değil.

GABE

SONRA

Geldiğimde, Grace ve Mia Dennett'ı çalışma masamın önünde otururken buluyorum. Sırtları bana dönük. Grace ancak bu kadar huzursuz görünebilir. Masamdan bir tane kalem alıp gömleğinin koluyla çiğnenmiş kapağını açıyor. Gömleğimin üstündeki şal desenli kravatımı düzeltiyorum ve onlara doğru yürürken Grace'in "mendebur bir tip", "yakışiksız" ve "çok sıradan" gibi kelimeler mırıldandığını duyuyorum. Herhalde benden bahsediyor. Sonra da Mia'nın kıvrıcık saçlarının haftalardır fön yüzü görmediğini söylüyor. Gözlerinin altında ihmal edilmiş torbalar var. Giysileri kırış kırış ve lisede okuyan bir ergenin üstünden alınmış gibi duruyorlar. Hatta ergenliğe yeni girmiş bir oğlan çocuğunun üstünden. Gülümsemiyor. "Ne kadar ironik, değil mi?" diyor Grace. "Beni terslemen ne kadar isterdim! Bana Colin Thatcher'dan önceki günlerde yaptığın

gibi yine sürtük, narsist ya da onun gibi sevimsiz laflar etmeni ne çok isterdim...”

Fakat Mia sadece bakıyor.

“Günaydın,” diyorum ve Grace aksi bir şekilde lafımı kesip, “Başlasak olur mu? Bugün yapmam gereken işlerim var,” diyor.

“Tabii ki,” diye cevap veriyorum. Sonra da mümkün olduğunca yavaş bir şekilde elimdeki eker poşetlerini kahve-min içine döküyorum. “Mia’yla konuşmak istiyordum. On-dan bilgi alabilecek miyim, merak ettim.”

“Nasıl yardımcı olacak anlamıyorum,” diyor Grace. Bana amnezi durumunu hatırlatıyor. “Olanları hatırlamıyor ki.”

Hafızasını biraz canlandırabilecek miyiz, Colin Thatcher ona kabindeyken, devam etmekte olan davada işimize yarayabilecek herhangi bir şey söylemiş mi bir bakalım diye Mia’yı bu sabah ofise çağırmıştım. Annesi kendini iyi hissetmediğİ için Mia’nın yanında Grace’i yollamış ve Grace’in gözlerinden burada Mia ve benimle oturmaktansa dışıye gitmeyi yeğlediğİ belli oluyor.

“Yine de hafızasını canlandırmayı denemek isterim. Bakalım resimlerin yardımı dokunacak mı?”

Gözlerini devirip, “Tanrım, Dedektif! Sabıka fotoğrafları mı? Colin Thatcher’ın neye benzediğİni hepimiz biliyoruz. Fotoğrafları gördük. Mia da gördü. Adamın kimliğİni teşhis edemeyeceğİni mi düşünüyorsunuz?” diye soruyor.

“Sabıka fotoğrafı değİl,” diye kadını ikna ederek not defterlerinin altından bir şey çıkarmak için elimi çekmeceye

uzatıyorum. Grace ne olduğunu görmek için başını uzatıyor ve önüne koyduğum resim defterini görünce şaşırıyor. Spiralli bir defter. Bir ipucu yakalamak için gözleri defterin kapağında geziniyor ama *geri dönüştürülmüş kâğıt* kelimeleri hiçbir açık vermiyor. Oysa Mia bir an farkında gibi görünüyor. Gerçi neyin farkında olduğunu ne o ne de ben biliyorum. Fakat aklından bir şey geçiyor –bir şey anımsar gibi oluyor– ve o geçen şey her ne ise geldiği gibi çabuk gidiyor. Vücut dilinden okuyabiliyorum bunu. Oturuşu dikleşiyor, öne eğiliyor, elleri deftere doğru uzanıp onu kendine doğru çekiyor. Grace’ın dilinin ucuna gelen kelimelere ses vererek, “Bunu hatırladın mı?” diye soruyorum.

Mia defteri elinde tutuyor ama açmıyor. Onun yerine elini dokulu kapağın üzerinde gezdiriyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ardından, bir-iki dakika sonra, başını iki yana sallıyor. Gitti. Tekrar sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmaklarını defterden çekip kucağında öylece durmasına izin veriyor.

Grace defteri kaptığı gibi kucağından alıyor ve açtığında Mia’nın eskizleriyle karşılaşılıyor. Eve bana bir keresinde Mia’nın gittiği her yere çizim defteri götürdüğünü söylemişti. Trendeki evsizlerden tutun da istasyona park edilmiş arabalara kadar her şeyi çizermiş. Bu da onun günlük tutma şekli işte. Gittiği yerler, gördüğü şeyler. Mesela bu geri dönüştürülmüş çizim defterine bakın: ağaçlar, hem de bir sürü ağaç; etrafı ağaçlarla çevrili bir göl, ağaç kütüğünden yapılmış sevimli bir kulübe, ki hepimiz o kulübeyi daha önce re-

simlerde gördük; batan güneşe karşı uyuyan, cılız bir kedi. Grace'in hiçbirine şaşırmış gibi bir hali yok, ancak Colin Thatcher'm adeta sayfanın içinden fırlarcasına onu karşılayan resmine gelince irkiliyor. Defterin ortalarına doğru, ağaçların ve karla kaplı kulübenin arasına çizilmiş.

Pejmürde bir hali var, kıvırcık saçları tamamen darma-dağın. Kirli sakalı, yırtık kotu ve kapüşonlu eşofman üstü *grunge* tarzını es geçerek direkt kirliliğe doğru yol almış durumda. Mia, uzun boylu, iriyarı bir adam resmi çizmiş. Ağır-lıklı olarak gözlere odaklanmış. O derin, kötü niyetli bakışlar Grace'i başka yere bakmaya zorlayacak hale gelene kadar karakalemiyle gözlerinin etrafını gölgelendirmiş, katmanlar vermiş, karartmış.

Mia'yı sayfaya bakması için zorlayarak, "Bunu sen çizdin, biliyorsun," diyor ve görmesi için defteri eline tutuşturuyor. Adam bir odun sobasının önünde bağdaş kurmuş, yerde oturuyor. Sırtı alevlere dönük. Mia elini sayfanın üzerinde gezdiriyor. O sırada kalemi biraz bulaştırıyor. Başını eğip parmak uçlarına bakıyor ve kurşunun kalıntılarını görüp başparmağıyla işaretparmağının arasında eziyor.

Kahve fincanımdan bir yudum alıp, "Bu sana bir şey anımsatıyor mu?" diye soruyorum.

"Bu..." Mia tereddüt ediyor. "O mu?"

"O mu derken kastettiğin, seni kaçıran manyaksa, o zaman evet," diyor Grace. "Bu o."

Derin bir iç çekiyorum. "Bu, Colin Thatcher." Ona bir fotoğraf gösteriyorum. Görmeye alışkın olduğu sabıka fo-

toğraflarından değil bu. En şık giysileri içinde çekilmiş güzel bir fotoğrafı. Mia'nın gözleri iki resim arasında gidip geliyor, bir bağlantı kurmaya çalışıyor. Kıvrık saç. Güçlü bir vücut. Koyu renk gözler. Bej rengi bir ten. Kollarını önünde kavuşturma şekli, güldüğünü belli etmemek için elinden geleni yapmış gibi duran bir yüz. "Oldukça iyi bir ressamısın," diye öne sürüyorum.

Mia, "Bunu da ben çizdim, öyle mi?" diye soruyor.

Başım la onaylıyorum. "Çizim defterini Colin'le ikinizin eşyalarıyla birlikte kulübede bulmuşlar. Sana ait olduğunu sanıyorum."

"Bunu Minnesota'ya kadar yanında mı götürdün?" diye soruyor Grace.

Mia omuz silkiyor. Gözleri Colin Thatcher'ın resimlerine takılmış durumda. Tabii ki bilmiyor. Grace de bilmediğini biliyor ama yine de soruyor. O da benimle aynı şeyi düşünüyor: Manyak herif onu alıp Minnesota'da terk edilmiş bir kulübeye kaçınıyor ve Mia'nın da onca şey arasından yanına bu defteri almaya mı fırsatı oluyor?

"Başka ne götürdün?"

"Bilmem," diyor. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık.

"Ee, siz başka ne *buldunuz* peki?" diye soruyor Grace bu kez bana.

Kurduğu kelimelerden yoksun iletişimi takip ederek Mia'yı seyrediyorum: Önünde duran resimlere gidip gelen parmaklarını, yavaşça, sessizce üzerine çöken hüsrânı izli-

yorum. Ne zaman pes etmeye ve o resimleri kafasından atmaya kalkışsa, adeta beynine yalvarırmışçasına onlara geri dönüyor: *Düşün, sadece düşün.* “Sıra dışı bir şey bulmadık.”

Grace çıldırıyor. “Bu da ne demek? Giysi, yiyecek, silah –tabanca, bomba, bıçak– şövale ve suluboya seti... siz bana soruyorsunuz,” diyerek çizim defterini Mia’nın kucağından alıyor. “Sıra dışı olan bu işte. Adam kaçırılan biri normalde esirinin ucuz, geri dönüştürülmüş bir deftere delilleri çizmesine izin vermez,” diye devam ediyor ve Mia’ya dönüp bariz olanı gösteriyor. “Bu kadar uzun süre kıpırdamadan oturduysa, Mia, bunu çizmene yetecek kadar uzun süre oturduysa, o zaman neden kaçmadın?”

Mia yüzünde boş bir ifadeyle Grace’e bakıyor. Grace, tamamen sabrı tükenmiş bir halde derin bir iç çekiyor ve sanki tımarhaneye kapatılması gerekiyormuş gibi Mia’ya bakıyor. Sanki gerçeklik kavramını tamamen yitirmiş, neredede olduğunu ya da niye orada olduğunu bilmiyormuş gibi. Sanki kafasına sert bir şey geçirip kızın aklını başına getirmek istemiş gibi.

Mia’yı savunarak, “Belki korkmuştur,” diyorum. “Belki kaçacak bir yeri yoktu. Kulübe ormanın ortasında bir yerdeydi ve Minnesota’nın kuzeyi kışın hayalet kasaba gibidir. Kaçsa da gidecek hiçbir yer bulamazdı. Adam bir şekilde izini sürer, onu yakalardı. Peki, sonra? O zaman ne olurdu?”

Grace oturduğu yerde yüzünü asıyor ve çizim defterinin sayfalarını karıştırıp yaprakları dökülen ağaçları ve bitmek bilmeyen karları görüyor. Ormanla çevrili, adeta kartpostal-

dan fırlamış göle bakıyor... Tam defteri kapatıp elinden bırakmak üzereyken geri dönüp sayfalardan birini koparıyor. “Bu bir *Noel ağacı* mı?” diye soruyor. Ağzı bir karış açık halde, sayfanın köşesindeki nostaljik resme bakarak. Yırtılan kâğıdın sesi Mia’nın oturduğu yerde sıçramasına neden oluyor.

Mia’nın irkilmesini seyrediyorum, sonra rahatlaması için eline dokunuyorum. “Ah, evet,” diyorum gülerek. Halbuki ortada komik bir durum yok. “Evet, sanırım bu biraz sıra dışı sayılır, değil mi? Bir Noel ağacı bulduk. Fikrimi sorarsanız, bence gerçekten de büyüleyici.”

COLIN

ÖNDE

Telefon geldiği sırada uyumamak için kendisiyle mücadele ediyor. Herhalde bin defa gitmesi gerektiğini söylemiştir. Ben de bin kere buna gerek olmadığına dair onu temin etmişimdir.

Kendimi ondan uzak tutmak için irademi son zerresine kadar kullanmam gerekti. O yalvaran bakışlarından kaçmak, kendimi unutmaya zorlamak için... Kaçırmak üzere olduğun kızı becermek doğru değil işte.

Fakat ne yapıp edip onu kalması için ikna etmeyi başardım. Bunun kendi iyiliği için olduğunu sanıyor. Ayılınca onu sokağa çıkarıp taksiye bindireceğimi söyledim. Anlaşılan bana inandı.

Telefon çalıyor. İrkilmiyor. Arayan bir kız olmalı ifadeyle bana bakıyor. Gecenin bir yarısı başka kim arar ki? Saat

sabah ikiye yaklaşıyor ve telefonu açmak için mutfığa giderken onun koltukta doğrulduğunu görüyorum. Üzerine çöken yorgunluktan kurtulmaya çalışıyor.

“Her şey tamam mı?” diye bilmek istiyor Dalmar. Daha yeni tekneden indiği ve bugüne kadar gördüğüm en kara şey olması dışında Dalmar’la ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Daha önce de Dalmar için birkaç iş yaptım: kundaklama ve taciz. Asla adam kaçırmadım.

“Hı-hı.” Ne yapacağını bilemez bir halde oturma odasında dikilen kıza bakmak için kafamı uzatıyorum. Konuşmamı bitirmemi bekliyor. Sonra gidecek. Uzaklaşıyorum. Gidebildiğim kadar uzağa gidiyorum. Dikkatlice çekmece-den bir yarı otomatik çıkarıyorum.

“İki çeyrek,” diyor. Buluşacağımız yeri biliyorum; metro istasyonunun, gecenin bu saatinde sadece evsizlerin takıldığı karanlık, ücra bir köşesi. Saatile bakıyorum. Gri bir ticari aracın arkasına park etmem lazım. Kızı alıp parayı orada bırakacaklar. O kadar kolay. Arabadan çıkmama bile gerek yok.

“İki çeyrek,” diyorum. Dennett kızı taş çatlasın elli kilo. Sarhoşlukla şiddetli bir baş ağrısının arasında kaybolmuş halde. Bu iş kolay olacak.

Tekrar oturma odasına döndüğümde, gideceğini çoktan söylemeye başlamıştı bile. Ön kapıya doğru ilerliyor. Tek kolumu beline dolayıp onu durduruyorum. Onu kapıdan uzaklaştırırken kolum tenine değiyor. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Hayır, gerçekten,” diyor. “Sabah işe gitmem lazım.”

Kıkırdıyor. Sanki bu komikmiş gibi. Sanki ona asılıyor-muşum gibi.

Ama tabanca var. Onu görüyor ve işler o anda değişiyor. Bir farkına varma anı yaşanıyor. Silahı fark ediyor, başına geleceklerin farkına varıyor. Dudakları aralanıyor ve ağzından tek bir kelime çıkıyor: “Ah.” Sanki sonradan bkafasına dank etmiş gibi silaha bakıp, “Onunla ne yapacaksın?” diye soruyor. Benden uzaklaşayım derken koltuğa çarpıyor.

“Benimle gelmen gerekiyor.” Öne doğru bir adım atıp aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

“Nereye?” diye soruyor. Ellerim üzerine gelince kaçıyor. Kollarını çözüp onu kendime çekiyorum.

“Bunu olması gerekenden daha zor bir hale getirme.”

“O tabancayla ne yapacaksın?” diye tersliyor. Beklediğimden daha sakın. Endişeli ama bağırıyor, ağlamıyor. Gözleri tabancaya kilitlenmiş.

“Sadece benimle gelmen lazım.” Uzanıp kolunu tutuyorum. Titriyor. Elimden kaçıyor. Fakat onu sımsıkı tutup kolunu büküyorum. Acıyla bağırıyor. Bana pis bir bakış atıyor; incinmiş ve beklenmedik... Bana kendisini bırakmamı, ellerimi üzerinden çekmemi söylüyor. Sesinde bir üstünlük var. Bu beni kızdırıyor. Sanki bu gösteriyi yöneten oymuş gibi.

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama bunun mümkün olmadığını anlıyor. Ona izin vermeyeceğim.

“Kapa çeneni,” diyorum. Bileğini daha sıkı tutuyorum ve canının yandığını biliyorum. Elim canını acıtıyor, teninde kırmızı parmak izleri kalıyor.

“Bu bir hata,” diye bağıyor. “Her şeyi yanlış anlamışsın.” Tuhaf bir duruşu var ama gözleri bir an olsun tabancanın üzerinden ayrılmıyor. Bu cümleyi daha önce kaç kere duydum size sayamam. Sözüm ona, kurbanların hepsi bana hata yaptığımı söyler.

“Kapa çeneni,” diyorum ama bu sefer daha sert ve daha otoriterim. Onu duvara doğru itiyorum. O anda lambaya çarpıyorum. Lamba yere düşüp küt diye parke zemine çarpıyor. Ampul paramparça oluyor ama lamba kırılmıyor.

Onu orada tutuyorum. Ona çenesini kapamasını söylüyorum. Defalarca tekrar edip duruyorum. Kapa o lanet olası çeneni.

Tek kelime etmiyor. İfadesiz bir yüzü var ama içten içe çıldırıyor olmalı.

O sırada, bu sanki onun tercihiymiş gibi, “Tamam,” diyor. Sanki bu olayda söz hakkına sahipmiş gibi. Öfkeyle başını sallıyor. Benimle gelecek. Bakışları sabit. Yorgun ama sabit. *Güzel*, diye düşünüyorum. Çok güzel mavi gözleri var ama sonra bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Şu anda böyle haltlar düşünemem. Şu an olmaz. Onu Dalmar’a vermeden önce olmaz. İşi bitirmem lazım. Kendimden şüphe etmeye başlamadan önce bu işi bitirmem lazım.

Tabancayı kafasına dayayarak ona işlerin nasıl yürüyeceğini anlatıyorum. Benimle gelecek. Çılgılık atarsa da tetiğe basacağım. Bu kadar basit.

Ama çılgılık atmayacak. Bunu görebiliyorum.

Saatler önce birbirimizin giysilerini çekiştirerek eve gi-

rerken yere düşürdüğü çantasının üzerine basarken, “Çantam,” diyor.

“Kahrolası çantanı unut,” diye hırlıyorum. Onu koridora doğru çekiştirip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Dışarısı soğuk. Saçları gölden esen rüzgârda uçuşarak yüzüne çarpıyor. Donuyor. Kolumu sımsıkı göğsüne dolamışım. Isınsın diye değil. Üşüyüp üşümemesi umurumda bile değil. Kaçmasını istemiyorum. Onu o kadar sıkı tutuyorum ki, sol tarafı benim sağıma sürtüyor ve ara sıra ayaklarımız birbirine dolandığı için tökezliyoruz. Hızlı adımlarla Ainslie’a park edilmiş arabaya yürüyoruz.

Kıza kapıyı açıyorum, o da biniyor. Emniyet kemerimi takmakla vakit harcamıyorum. Arabayı çalıştırıp yolun sonuna sürüyorum ve Ainslie’dan bir U dönüşü yapıp tek şeritli bir sokakta ters yöne sapıyorum.

Sokaklar bomboş. Aşırı hızlı gidiyorum. Bunu yapmamalıyım biliyorum ama şu iş bir an evvel bitsin istiyorum. Kız sessiz, nefes alıp verişleri normal. Enteresan bir şekilde sakın. Gerçi gözümün kenarından titrediğini görebiliyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Bana yalvarıp yakarmıyor. Top gibi, kamyonetin yolcu koltuğuna oturmuş, şehri seyrediyor.

Arabayı bana söylenen ticari aracın arkasına çekmemize az kaldı. Oraya varınca Dalmar’ın adamları onu almaya gelecek, o pis elleri kızın her yerine degecek. Dalmar asabi bir adam. Kız için ne planladıklarını bilmiyorum. Fidyeye. Tek bildiğim bu. Babası yüklü borcunu sökülene kadar kızı fidye

için tutacaklar. Borç ödendikten sonra ne yapacaklarını bilmiyorum. Onu öldürecekler mi? Eve geri mi yollayacaklar? Sanmam. Hem zaten gönderseler bile ancak Dalmar ve adamları onunla biraz eğlendikten, katlandıkları zahmetin karşılığını aldıktan sonra olur.

O an aklımdan milyonlarca farklı düşünce geçiyor. Şimdi de ben yakalanırsam ne olacağını düşünüyorum. Her şey boşa gitmiş olacak. Adam kaçırmanın cezası otuz yıl hapse kadar çıkabiliyor. Biliyorum. Kontrol ettim. Dalmar beni tutuktan sonra bu konuyu kaç kere düşündüm. Oysa bir şeyi düşünmek başka, gerçekten yapmak başka. Şimdiyse buradayım işte. Kızla birlikte. Hapiste geçecek otuz yılı düşünüyorum.

Bana bakmıyor. Trafik ışığında durduğumuzda ona bakıyorum. O direkt önüne dönmüş durumda ama beni görebildiğini biliyorum. Gözlerimi üzerinde hissedebiliyor. Nefesini tutuyor. Ağlamamak için kendini zor tutuyor. Bir elim direksiyonda, bir elim kucığımda duran tabancada, arabayı sürüyorum.

Mesele kızı önemsiyor falan olmam değil, çünkü önemsemiyorum. Sadece bu işi yapanın ben olduğum haberi bizim tarafa ulaşınca olacakları düşünüyorum. Adım bir adam kaçırma/cinayet olayıyla birlikte anılmaya başlanınca. Ve anılacak da. Dalmar asla bu olayı üstlenmez. Beni tuzağa düşürür. İşler sarpa sararsa veya sardığında şamar oğlanı, günah keçisi, giyotinin altına yatan ben olacağım.

Yeşil ışık yanıyor. Michigan'da iniyorum. Köşede duran bir grup sarhoş çocuk otobüs bekliyor. Şaklabanlık yapıyor, ap-

tal aptal birbirlerine sataşıyorlar. Biri kaldırımdan düşüyor. Tam direksiyonu kırarken az kalsın oğlana çarpıyorum. Burnumdan soluyarak, “Geri zekâlı,” diyorum. Bana hareket çekiyor.

Yedek planımı düşünüyorum. İşler sarpa sararsa diye her zaman bir yedek planım bulunur. Sadece bugüne kadar hiç onu kullanmak zorunda kalmadım. Benzin göstergesine bakıyorum. En azından bizi şehirden çıkaracak kadar yakıt var.

Wacker’da durmam lazım. Kamyonetin gösterge panelinde 02.12 yazıyor. Dalmar ve adamları çoktan varmış ve bekliyor olmalı. Bu işi kendisi de yapabilirdi ama yapmaz. Dalmar asla ellerini kirletmek istemez. Pis işlerini yaptırmak için benim gibi kanunsuz herifin tekini bulur, sonra da rahatça arkasına yaslanıp izler. Bu şekilde işler rayından çıkarsa, başı belaya girmez. Olay yerinde parmak izi olmaz, resimli hiçbir delilde onun yüzü görünmez. Suçu bizlerin üzerine yıkar. Sanki lanet olası CIA’de çalışıyoruz ya, bir de bize *ajan* diyor.

Minibüste herhalde dört kişiler. Hayatı için savaşması gerekirken yanımda sessiz sedasız oturan bu kızı zapt etmeyi bekleyen dört serseri.

Ellerim direksiyondan kayıyor. Domuz gibi terliyorum. Avuçlarımı kotuma silip direksiyona bir yumruk atıyorum ve kız kısık bir çığlık atıyor.

Wacker’da durmam lazım ama durmuyorum. Sürmeye devam ediyorum.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Her şeyin ters gidebileceğini biliyorum ama yine de yapıyorum. Takip edilme-

diğimden emin olmak için dikiz aynasına bakıyorum. Sonra gazlıyorum. Michigan'dan Ontario'ya... Saat 02.15'i göstermeden çoktan otobana çıktım bile.

Kıza bir şey söylemiyorum çünkü ağzımdan çıkıp da onun inanabileceği hiçbir şey yok.

Tam olarak ne zaman oluyor emin değilim. Şehirden uzaklaşırken gökdelenlerin karanlıkta kaybolduğu, binaların uzaklarda yitip gittiği sırada oluyor. Koltuğunda kıpırdanıyor, sakinliği geçmeye başladı. Gözleri kıpır kıpır; önce camdan dışarı bakıyor, ardından şehrin eriyip gittiği arka pencereye. Sanki biri düğmeye basmış da ne haltlar döndüğünü ancak *şimdi* anlamış gibi. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Sesi isterik. İfadeden yoksun yüzü, yerini kocaman açılmış gözlere ve kıpkırmızı kesilmiş bir tene bırakıyor. Hızla önünden geçtiğimiz sokak lambalarının aydınlığında onu görebiliyorum. Lambalar beş saniyede bir yüzünü aydınlatıp duruyor.

Bir an onu bırakmam için bana yalvarıyor. Ona çenesini kapatmasını söylüyorum. Bunları dinlemek istemiyorum. Ağlamaya başladı bile. Fıskiyeler sonunda açıldı. Kelimeler ağzında birbirine dolanıyor, hıçkırıkları arasında onu serbest bırakmam için bana yalvarıyor. Tekrar soruyor: *Nereye gidiyoruz?* Ben de silahı alıyorum elime. Sesine dayanamıyorum; yüksek ve tiz. Onu susturmam lazım. Tabancayı ona doğrultup çenesini kapatmasını söylüyorum ve o da kapatıyor. Sessiz ama ağlamaya devam ediyor. Gömleğinin kısa koluyla burnunu silerken süratle şehirden uzaklaşıp banliyö- lere doğru ilerliyoruz, gökdelenler ağaçlarla yer değiştiriyor, Mavi Hat yolun ortasında yılan gibi kıvrılarak ilerliyor.

EVE

SONRA

Mia, elinde resmi evrak boyutunda bir zarfla mutfak masasında oturuyor. Zarfın üstünde son derece erkeksi ve büyük harflerle onun adı yazılı.

Mia'yla ikimize akşam yemeği hazırlıyorum. Arka planda ses olsun diye yan odadaki televizyon açık ama televizyonun sesi mutfağa kadar yayılarak ikimizin arasındaki sessizliği dolduruyor. Mia'nın pek farkındaymış gibi bir hali yok ama son günlerde sinirlerim artık iyice yıpranmaya başladı. O yüzden sessizliği bozmak için havadan sudan konuşmaya başlıyorum.

“Salatanın yanında tavukgöğsü de ister misin?” diye soruyorum, o ise omuz silkiyor. “Tam buğday ekmeği mi, beyaz ekmek mi?” diye soruyorum ama karşılık vermiyor.

“Ben tavuk yapayım,” diyorum. “Baban da tavuk se-

ver.” Oysa ikimiz de James’in evde olmayacağını biliyoruz.

Elindeki şeye doğru işaret ederek, “O nedir?” diye soruyorum.

“Ne, nedir?” diyor.

“Zarf.”

“Ah,” diyor. “Bu.”

Ocağın üstüne bir tane kızartma tavası koyarken istemeden çarpıyorum. Mia irkiliyor, ben de hemen utanç içinde özür diliyorum. “Ah, Mia, hayatım. Seni korkutmak istemedim,” diyorum ve sakinleşmesi, aniden hızlanan kalp atışlarını ve alnında biriken boncuk boncuk teri kızartma tavaasının sesiyle ilişkilendirmesi birkaç dakikasını alıyor.

Neden böyle hissettiğini bilmediğini söylüyor.

“Eskiden karanlık çökünce, dışarıdaki dünya değişince hoşuma giderdi,” diyor. Sonra bana açıklıyor. Akşam karanlığında gökyüzünde ıslıl ıslıl parıldayan sokak lambalarını ve binaları anlatıyor. Eskiden, gecenin bilinmezliğine ve güneşin uykuya dalmasıyla birlikte ortaya çıkan bütün o ihtimallere hayran olduğunu söylüyor. Oysa şimdi karanlıktan, ipek perdelerin öteki tarafında kalan bütün o isimsiz şeylerin hepsinden ödü kopuyor.

Mia eskiden korku nedir bilmezdi. Karanlık bastırdıktan sonra şehrin sokaklarında gezmeye çıkar ve kendini tamamen güvende hissedirdi. Kulakları sağır eden trafiğin, insanın yüreğini ağzına getiren korna seslerinin, gecenin bir yarısı öten sirenlerin ona genelde huzur verdiğini itiraf ediyor. Oysa şimdi bir kızartma tavaasının tıngırtısı bile sinirle-

rini yerinden oynatmaya yetiyor.

Defalarca özür diliyorum ve Mia sorun olmadığını söylüyor. Öteki odadaki televizyonu dinliyor. Akşam haberleri sırasını saat yedideki komedi dizisine savmış. “Mia?” diye sorunca bana dönüyor.

“Ne?” diye soruyor.

“Zarf.” Elimle zarfı gösteriyorum ve o da ancak hatırlıyor. Zarfı tersine çeviriyor. “Şu polis verdi,” diyor.

Domates kesiyorum. “Dedektif Hoffman mı?”

“Evet.”

Mia genelde sadece James gidince aşağı iniyor. Diğer zamanlardaysa saklanıyor. Bu odanın ona çocukluğunu hatırlattığına eminim. Oda on küsur yıl önce nasılsa, hâlâ aynı. Tereyağı rengi duvar boyası, spot ışıklar. Mumlar yanık. Tezgâh lambası kısık ayarda açık. Yemek masası, kumaş kaplı iskemle takımıyla birlikte koyu renk, yuvarlak bir masa. Çocukken bu masada sorgu suale çekildiği çok oldu. Şu anda da kendini çocuk gibi hissettiğine eminim. Yalnız kalamıyor, birinin önüne yemek koyması gerekiyor ve sürekli izleniyor. Bağımsızlığı tamamen yok olmuş durumda.

Dün bana ne zaman eve, kendi dairesine dönebileceğini sordu ve ben de cevap olarak sadece *zaman içinde* dedim.

Doktor Rhodes’u görmeye ya da polis merkezine gitmediğimiz sürece James de ben de evden çıkmasına izin vermiyoruz. Zaten dışarı çıkıp da bir iş halletmek mümkün değil. Günlerce, kapı zili sabahtan akşama kadar hiç susmadı. Kadınli erkekli gruplar ellerinde mikrofon ve kameralarıyla ön kaldırımında nöbet tutup bizi beklediler. Ne zaman dışarı

çıksak mikrofonlarını Mia'nın üzerine doğru uzatıp, *Bayan Dennett, size birkaç soru sormak isterdik*, diyorlardı. Sonunda Mia'ya kapıyı açmamasını söyledim. Bir zaman sonra zil sesini tamamen duymaz hale geldim. Telefon da sürekli çalıyordu. Cevap verdiğim nadir zamanlarda da sadece, “Yorum yok,” deyip kapatıyordum. Birkaç gün sonra telefonu da açmaz oldum. Direkt telesekretere aktarmasına izin verdim. Zil sesleri artık iyice dayanılmaz bir hale gelince de telefonun kablosunu söktüm.

“Ee, açmayacak mısın?” diye hatırlatıyorum Mia'ya.

Elini zarfın kenarına sokup açıyor. İçinde tek sayfa bir kâğıt var. Kâğıdı dikkatlice zarfın içinden çıkarıp bakıyor. Ben de elimdeki bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıp Mia'nın yanına yürüyorum. Zarfın içinden çıkanı çok da merak etmiyormuş gibi davranıyorum ama ikimiz arasında en çok merak edenin ben olduğuma eminim.

Çizim defterinden alınmış bir resmin fotokopisi. Orijinalinin defterden koparıldığı yerde minik daireler var. Bu bir portre. Bir kadın portresi. Gerçi sadece uzun saçlı olduğu için böyle düşünüyorum.

“Bunu ben çizdim,” diyor Mia bana ama resmi elinden alıyorum.

“Bakabilir miyim?” diye soruyorum yanındaki sandalyeye oturarak. “Neden böyle diyorsun?” diyorum ve ellerim titremeye, midem karnımda taklalar atmaya başlıyor. Kendimi bildim bileli Mia resim yapar. Yetenekli bir ressamdır. Ona bir keresinde resim yapmayı neden bu kadar sevdiğini, resme duyduğu bu büyük aşkın sebebini sormuştum. Bana

resim yapmayı sevdiğini çünkü ancak bu şekilde bir şeyleri değiştirebildiğini söylemişti. Çirkin ördek yavrusunu bir kuğuya ya da bulutlu bir günü güneşli bir güne dönüştürebiliyordu. Resim, gerçekliğin var olmak zorunda olmadığı bir yerdi.

Fakat bu resim tamamen ayrı. Gözler yusuvarlak, gülücük desen fakülteyken resim dersi aldığı zaman çizdiği türden. Kirpikler sipsivri yukarı doğru kıvrılan birer çizgi. Yüzün tamamının şekli bozuk.

“Aynı defterin içinden çıkmış. Dedektif Hoffman’daki defterden yani. İçinde resimlerimin olduğu defter.”

“Bunu sen çizmedin,” diyorum gayet emin bir şekilde. “On yıl önce olsa belki. Resme ilk başladığın zamanlarda ama şimdi değil. Bu senin için çok *sıradan*. Orta karar bir resim.”

Alarm ötüyor, ayağa kalkıyorum. Mia ikinci kez daha bakmak için kâğıda uzanıyor. Zarfı ellerinde çevirerek, “Polis o zaman bunu neden bana verdi?” diye soruyor. Ona bilmediğimi söylüyorum.

Fırında pişecek olan tam buğday ekmeklerini yağlı kâğıdın üzerine dizerken, “O halde kim? Kim çizdi bunu?” diye soruyor. Ocağın üstünde tavuk cızırıyor.

Tepsiyi fırının en alt katına yerleştirip tavuğu ters çeviriyorum ve sanki önümdeki kesme tahtasının üzerinde yatan Colin Thatcher’mış gibi salatalık doğramaya başlıyorum.

Omuz silkiyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutup, “O resim,” diyorum. Mia hâlâ masada resmi inceliyor. Bense gün gibi aşikâr görebiliyorum: uzun saçlar, yuvarlak gözler, U şeklindeki gülücük. “O resim,” diyorum. “Sensin.”

COUN

ÖNDE

Klimayı açmak aklıma gelinceye kadar çoktan Kennedy'ye çıkmışız bile. Wisconsin'in bir yerlerinde radyoyu açıyorum. Arka hoparlörlerden bir cızırtı kopuyor. Kız, yan pencereden dışarıyı seyrediyor. Ağzından çıkan tek kelime yok. Bir çift farın 90. Otoyol boyunca peşimizden geldiğine eminim ama Janesville, Wisconsin'in dışına çıktığımızda kayboldular.

Otoyoldan çıkıyorum. Yol karanlık, terk edilmiş ve herhangi bir yere gidiyor gibi de durmuyor. Bir benzin istasyonuna çekiyorum. Görevli çalışan yok. Motoru kapatıp depoyu doldurmak için iniyorum. Silahımı da yanıma alıyorum.

Gözüm sürekli kızın üstünde. Kamyonetin içinde bir parlaltı görüyorum. Açılan bir cepte telefonunun ışığı bu. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bir hışımla kapısını açıyorum, korku-

dan kalbine iniyor. Oturduğu yerde sıçrayıp telefonu gömleğinin içine saklamaya çalışıyor.

“Telefonunu ver,” diyorum aksi bir şekilde. Evden çıkmadan önce kızın telefonunu atmayı unuttuğum için uyuz olmuş haldeyim.

Benzin istasyonunun ışığı kamyonetin içini dolduruyor. Dağılmış bir halde, sırlıklam. Bütün makyajı akmış, saç başı birbirine girmiş. “Neden?” diye soruyor. Bu kadar aptal olmadığını biliyorum.

“Ver işte.”

“Neden?”

“Ver şunu bana.”

“Bende değil,” diye yalan söylüyor.

“Ver şu lanet telefonu bana,” diye bağırp elimi uzatıyorum ve telefonu gömleğinin altından çekip çıkarıyorum. Bana ellerimi üstünden çekmemi söylüyor. Telefona bakıyorum. Ancak rehber kadar girebilmiş, ama hepsi bu kadar. Depoyu doldurmaya giderken telefonu kapattığıma emin olup çöpe atıyorum. Polis sinyalin izini sürse bile, biz burarda olmayacağız.

Kamyonetin arkasında bir şeyler arıyorum: halat, uzatma kablosu, kahrolası bir ip parçası. Ellerini bağlıyorum. Ancak o kadar çok sıkıyorum ki acıdan bağılıyor. “Bunu bir daha denersen,” diyorum kamyonete binerken, “seni öldürürüm.” Kapıyı çat diye kapatıp motoru çalıştırıyorum.

Kesin olan tek bir şey var: Kızla beraber ortaya çıkmanınca Dalmar tanıdığı bütün adamları peşimize saldı. Şim-

diye kadar çoktan evimin altını üstüne getirmişlerdir bile. İkimizin de kellesine ödül koyuldu. Bundan sonra hayatta dönemem. Bu kız da kaçmaya kalkışacak kadar salaksa, ölecek. Fakat ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu öldürmeden önce yerimi söyletirler ama onu önce ben öldüreceğim. Şu saate kadar ona çoktan geçeceğim kadar kıyak geçtim zaten.

Gecenin karanlığında ilerliyoruz. Sadece birkaç saniyelğine gözlerini kapatıyor, sonra bir anda tekrar açıp kamyonette etrafına bakınarak bütün bunların bir kâbus olmadığını anlıyor. Hepsi gerçek: ben, kirli kamyonet, yırtılmış koltuklar, dışarı fişkırان pamuklar, radyodaki cızırtı, uçsuz bucaksız tarlalar ve karanlık gece seması... Tabanca kucağımda. Ona uzanacak cesareti olmadığım biliyorum. İki elim birden direksiyonda, artık arabayı daha yavaş sürüyorum çünkü takip edilmediğimizi biliyorum.

Bir ara bana bunu neden yaptığımı soruyor. Konuşurken sesi yaprak gibi titriyor. “Bana bunu neden yapıyorsun?” diye soruyor. Madison’ın oralarda bir yerdeyiz. Buraya kadar bütün yol sessizdi. Radyoda hakiki günahla ilgili geveleyip duran, sesi üç-dört kelimedede bir kesilen Katolik rahibin tekini dinledi, ama sonra durup dururken bir anda, “Bana bunu neden yapıyorsun?” diye soruyor. Beni rahatsız eden şey de, *bana* lafı. Her şeyin onunla ilgili olduğunu sanıyor. Halbuki onunla bir alakası yok. O sadece bir piyon, kukla, kurbanlık koyun.

“Boş ver,” diyorum.

Bu cevap hoşuna gitmiyor. Buyurgan bir edayla, “Beni tanımıyorsun bile,” diyerek beni suçluyor. Ona doğru kaça-

mak bir bakış atarken, “Seni tanıyorum,” diyorum. Arabanın içi karanlık. Camın dışındaki karanlık yüzünden, gizlenmiş silik hatlar dışında hiçbir şey göremiyorum.

“Sana ne yaptım? Sana ne yaptım ben?” diye yalvarıyor.

Bana hiçbir şey yapmadı. Biliyorum. O da biliyor ama yine de ona çenesini kapatmasını söylüyorum. “Yeter.” Ve susmayınca tekrar ediyorum. “Kapa çeneni.” Üçüncüsünde artık bağıriyorum. “Kapa şu lanet olası çeneni!” Tabanca kucağında sağa sola sallanınca namlusu ona dönüyor. Aniden direksiyonu kırıp yoldan çıkıyorum ve frene basıyorum. Kamyonetten iniyorum. Kız da o sırada onu rahat bırakmam için avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyor.

Kamyonetin arka koltuğundan bir tane koli bandı alıp dişimle bir parça koparıyorum. Hava soğuk, gecenin bir yarısı yoldan geçen kamyonların sesi duyuluyor. Kapıyı açtığım anda ayaklarıyla beni tekmeleyerek, “Ne yapıyorsun?” diye soruyor. Sert bir tekme atıyor ve tam böğrüme denk geliyor. Savaşçı bir kız, bu konuda hakkını yiyemem ama şu anda tek yaptığı beni sinirlendirmekten başka bir şey değil. Zorla kamyonetin içine uzanıp hareket halindeki dudaklarının üzerine bandı yapıştırırken, “Sana çeneni kapatmanı söyledim,” diyorum.

Ve o da susuyor.

Kamyonete binip kapıyı kapatarak otoyola çıkıyorum, yol kenarındaki çakıltaşları tekerleklerin altından sağ sola saçılıyor.

Bana tuvaletinin geldiğini söyleyebilmesi, dikkatimi

çekmek için titreyen eliyle koluma dokunacak cesareti gösterebilmesi için rahat bir yüz elli kilometre geçmesi gerektiğine de şaşmamak lazım.

“Ne?” diye tersliyorum kolumu elinden çekerek. Şafak sökmek üzere. Koltuğunda kıpırdanıyor. Gözlerinde telaşlı bir bakış var. Koli bandını çıkarınca inliyor. Canı acıdı. Hem de fena acıdı.

İyi, diyorum içimden. Bu ona çenesini kapatmasını söylediğimde susmayı öğretir artık.

“Tuvalete gitmem lazım,” diye geveliyor korkuyla.

Eau Claire’ın hemen dışındaki eski bir kamyon durağının oradaki çakıltaşı otoparka giriyorum. Güneş doğudaki bir mandıranın tepesinde yükselmeye başladı bile. Yol kenarında bir Holstein cinsi inek sürüsü otluyor. Güneşli bir gün olacak ama çok soğuk. Ekim. Ağaçlar yaprak döküyor.

Otoparktayken bir an tereddüt ediyorum. İn cin top oynuyor, sadece tek bir araba var. Arkasında kocaman siyasi içerikli bir tampon yazısı yazan, paslı, eski bir steysin vagon. Arka farları arabaya koli bandıyla tutturmuşlar. Kalbim çarparken tabancayı pantolonumun arkasına sıkıştırıyorum. Şehirden ayrıldığımızdan beri bu anı hiç düşünmedim değil. Bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Normalde kızın şu anda çoktan Dalmar’la birlikte olması gerekiyordu. Yaptığım şeyi unutmak için bayağı bir mücadele vermem gerekeceğini de biliyordum ama bunu planlamadım. Bu iş pürüzsüz bir şekilde yürüyecekse, bazı şeylere ihtiyacımız olacak. Mesela paraya. Üstümde bir miktar para var

ama bunun için yeterli değil. Evden çıkmadan önce kızın cüzdanını da boşaltmışım. Kredi kartları söz konusu değil. Torpidodan bir bıçak çıkarıyorum ve kızın bağını kesmeden önce, “Yanımdan ayrılmayacaksın. Aptalca bir şey yapma,” diyorum. Tuvalete ancak ben söylediğim zaman, ancak ben tamam dediğim zaman girebileceğini söylüyorum. İpi kesiyorum. Sonra da yedek bir metre daha ip kesip paltomun cebine tıktırıyorum.

Kız, kolları bileğine bile gelmeyen kırışik gömleğiyle kamyonetten inerken çok gülünç görünüyor. Kollarını göğsüne doğru çekip kavuşturuyor. Soğuktan titriyor. Saçları yüzünün önüne düşüyor. Başını öne eğip gözlerini yerdeki çakıtaşlarına dikeyyor. Kollarının önleri hep morarmış. Kolunun iç tarafındaki saçma sapan Çin dövmesinin bile üstü mor.

İçeride çalışan sadece tek bir kadın var, bir tane müşteri yok. Tam da düşündüğüm gibi. Kolumu kızın omzuna atıp onu kendime doğru çekiyorum. Birbirimize yakınmış gibi görünmeye çalışıyorum. Ayakları tereddüt içinde ve adımları benimkilerle uyumlu değil. Derken ayağı takılıyor ama düşmeden onu yakalıyorum. Doğru düzgün davranması için adeta gözlerimle onu tehdit ediyorum. Üzerindeki ellerim hiç de bir samimiyet göstergesi değil. Tamamen bir güç göstergesi. O bunu biliyor ama kasanın başındaki kadın bilmiyor.

İçeride bizden başka kimsenin bulunmadığından emin olmak için tek tek reyonları geziyoruz. Bir kutu zarf alıyorum. Boş olduğuna emin olmak için tuvaleti ve kızın atlayıp kaçabileceği bir cam olup olmadığını kontrol ediyorum.

Sonra ona çişini yapmasını söylüyorum. Kasadaki kadın bana tuhaf bir bakış atıyor. Gözlerimi devirip kızın içkiyi fazla kaçırdığını söylüyorum. Anlaşılan bana inanıyor. Kızın işemesi asırlar sürüyor ve kafamı uzatıp tekrar içeri baktığımda, onu aynanın karşısında yüzünü yıkarken buluyorum. Uzunca bir süre kendi yansımasına bakıyor. “Hadi gidelim,” diyorum bir dakika sonra.

Ardından zarfların parasını ödemek için kasaya gidiyoruz ama zarfların parasını ödemiyoruz. Kadının dikkati başka yerde. On iki inçlik televizyonundan 1970’lerden kalma eski dizi tekrarlarını seyrediyor. İçeride herhangi bir kamera olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

Sonra kadının arkasından yaklaşıp pantolonumun arkasından tabancamı çıkarıyorum ve ona kahrolası kasayı boşaltmasını söylüyorum.

Hangisi daha çok panik yapıyor emin değilim. Kız, yüzü korkuyla dolmuş bir halde donakalıyor. İşte ben, tabancamın namlusunu orta yaşlı bir kadının kırışmış kafasına dayamışım ve o da buna şahit. Suç ortağı. Kız bana ne yaptığımı soruyor. Sürekli aynı şeyi tekrar edip duruyor. “Ne yapıyor-sun?” diye haykırıyor.

Ona çenesini kapatmasını söylüyorum.

Kadın hayatını bağışlayayım diye yalvarıyor. “Lütfen, canımı yakma. Lütfen, bırak beni.” Onu ileri doğru itip tekrar kasayı boşaltmasını söylüyorum. Kasayı açıp paraları desteler halinde üzerinde kocaman bir gülen yüz ve *İyi Günler* yazısı olan poşete dolduruyor. Kıza camdan dışarı bakmasını

söylüyorum. “Gelen giden olursa bana söyle,” diyorum. Çocuk gibi, itaatkâr bir şekilde kafa sallıyor. Hıçkırıkları arasından, “Hayır, kimse yok,” diyor. Sonra, “Ne yapıyorsun?” diye soruyor.

Tabancayı biraz daha bastırıp kadına acele etmesini söylüyorum.

“Lütfen. Yalvarırım canımı yakma.”

“Çeyreklikleri de koy,” diyorum. Rulo halinde bir sürü var. “Pulun var mı?” Elini bir çekmeceye doğru götürüyor ve ben de, “Sakın bir şeye dokunma,” diye kükrüyorum. “Bana söyle. Pulun var mı?” Sonuçta o çekmecenin içindeki bir yarı otomatik de olabilir, ben nereden bileyim?

Sesimi duyunca köpek gibi inliyor. “Çekmecedeyim,” diye ağlıyor. “Lütfen, canımı yakma,” diye yalvarıyor. Bana to-runlarını anlatıyor. İki taneler. Bir kız, bir oğlan. Kulağıma çalınan tek isim Zelda. Zelda gibi saçma bir isim mi olur? Çekmeceye elimi atıyorum ve bir tane pul koçanı bulup onu kadının elinden kaptığım poşetin içine koyduktan sonra poşeti kıza uzatıyorum.

“Tut şunu,” diyorum. “Şurada dur ve tut.” Bir anlığına tabancayı ona çeviriyorum; sırf dalga geçmediğimi anlasın diye. Tabancayı gördüğü anda çığlık atıyor ve belki –ama sadece belki– ona ateş etmişim gibi başını kaçırıyor.

Cebimdeki iple kadını bir sandalyeye bağlıyorum. Sonra da garanti olsun diye telefona ateş ediyorum. İki kadın da çığlık atıyor.

Erkenden polisleri aramasına izin veremem.

Ön kapının yanında bir yığın eşofman üstü var. Bir tanesini alıp kıza giymesini söylüyorum. Onun ürperip durmasını izlemekten bıktım usandım artık. Eşofman üstünü başından geçirirken saçları elektrikleniyor. Herhalde bugüne kadar gördüğüm en çirkin eşofman üstü. *L'etoile du Nord*. O da ne demekse...

Fazladan birkaç eşofman üstü, birkaç pantolon, külot ve bir-iki tane de çorap alıyorum. Yol için de birkaç tane bayat donut.

Sonra da gidiyoruz.

Kamyonete binince kızın ellerini tekrar bağıyorum. Hâlâ ağlıyor. Ona, “Ya çenenin kapatmanın bir yolunu bul ya da ben bulurum,” diyorum. Gözleri torpidonun üstünde duran koli bandına kayıyor ve susuyor. Dalga geçmediğimin farkında.

Bir tane zarf alıp adres kısmını dolduruyorum. Zarfın içine sığdırabildiğim kadar para koyup köşesine pul yapıştırıyorum. Paranın kalanını cebime tıkıyorum. Kocaman, mavi kutulardan bir tane bulana kadar arabayla dolanıyoruz ve zarfı kutuya atıyorum. Kız beni seyrederken ne halt ettiğimi merak ediyor. Fakat o bir şey sormuyor, ben de söylemiyorum. Göz göze gelince, “Merak etme,” diyorum ve içimden, *seni ilgilendirmez*, diye geçiriyorum.

Mükemmel değil. Mükemmelliğin kıyısından bile geçmez ama şimdilik idare etmek zorunda.

EVE

SONRA

Evimin dışında nöbet tutan polis araçlarının görüntüsüne alıştım. Sabah akşam iki tane duruyor, dört sivil polis Mia'ya göz kulak oluyor. Polis araçlarının  n koltuğunda oturup kahvelerini yudumluyor, sırayla şark teriden satın alımları sandviçleri yiyorlar. Yatak odasındaki camdan, elimle hafifçe araladığım tahta panjurların arasından onları seyre diyorum. Bana liseli ocuklarmış gibi geliyorlar. Kendi ocuklarımdan gençler. Oysa silah ve cop taşıyorlar. D rb nlerini bana doğru dikip öylece bakıyorlar. Kendimi, *her akşam ışığı kısıp pijamalarımı üzerime giyerken beni g rm yorlardır kesin*, diye ikna etmeye çalışıyorum ama işin doğrusu emin değilim.

Mia her gün  n verandada oturuyor. Keskin soğuktan rahatsız olurmuş gibi bir hali yok. Kale hendeği gibi evin et-

rafını çevreleyen kara bakıyor. Rüzgârda ileri geri savrulan cansız ağaçları seyrediyor ama ne polis araçlarının ne de günün her saati onu takip eden dört adamın farkında. Ona verandadan ayrılmaması için yalvardım, o da kabul etti. Gerçi ara sıra karların içinde dolaşıp kaldırıma çıkıyor, Bay ve Bayan Pewter’la Donaldson ailesinin evlerinin önünde ileri geri tur atıyor. Araçlardan biri Mia’nın peşine takılırken, öteki de bana haber versin diye polis gönderiyor ve ben koşup ön kapıdan dışarı fırlayarak başını alıp giden kızımın peşine düşüyorum. Kendimi kaç kere, “Mia, tatlım, nereye gidiyorsun?” diye sorarken duydum ve onu gömleğinin kolumdan tutup eve soktum. Asla palto giymiyor, elleri de hep buz gibi. Nereye gittiğini asla bilmiyor ama her seferinde benimle birlikte eve geri dönüyor. Önlerinden geçerken polislerle teşekkür ediyorum, sonra bir fincan sıcak süt için mutfığın yolunu tutuyorum. Sütü içerken içi ürperiyor ve işi bitince de yatmaya gideceğini söylüyor. Son bir haftadır keyfi yerinde değil, sürekli yatmak istiyor.

Fakat nedense bugün polis araçlarını o da görüyor. Mia’nın ilk hipnoz seansı için Doktor Rhodes’un ofisine gitmek üzere garajdan yola doğru çıkıyorum. Camdan dışarı bakarken anlık bir berraklık yaşıyor ve sanki polisler o dakika, o kısacık berraklık anında gelmişler gibi, “Burada ne yapıyorlar?” diye soruyor.

Gayet diplomatik bir şekilde, “Güvenliğimizi sağlıyorlar,” diyorum. Aslında *senin* güvenliğini sağlıyorlar demek istiyorum ama boş yere korkmasını istemem.

“Ne için?” diye soruyor, arka camdan polislere bakmak için başını çevirerek. Bir tanesi arabayı çalıştırıp yolda bizi takip ediyor. Öteki de biz yokken eve göz kulak olmak için arkada kalıyor.

Sorusuna cevaben, “Korkacak bir şey yok,” diyorum. Şükürler olsun ki o da bu cevabımı yeterli buluyor ve camdan dışarıyı seyretmek üzere önüne dönüp, bir polis aracı tarafından takip edildiğimizi tamamen unutuyor.

Mahallenin sokağında sessizce ilerliyoruz. Çocuklar iki haftalık kış tatilinden sonra okullarına döndüler. Evlerinin önünde bahçede oyun oynayıp kardan adam yapan, ciyak ciyak kahkahalarla, iletişimden uzak evimizin içinde bize göre son derece yabancı olan bir gürültüyle birbirine kartopu atan kimse yok. Evlerin Noel ışıklandırmaları hâlâ duruyor. Şişme Noel babaların fişi çekilmiş, kar yığınlarının arasında ölü gibi yatıyorlar. James bu sene evin dışını süslemedi ama ben her ihtimale karşı evin içini tepeden tırnağa Noel süsleriyle donattım. Olur da Mia eve döner, kutlayacak bir sebebimiz olursa diye.

Hipnoz işini kabul etti. Onu ikna etmek için tatlı söze de gerek kalmadı. Şu aralar Mia zaten hemen her şeyi kabul ediyor. Gerçi James bu fikre sonuna kadar karşı. Hipnozun uyduruk bir iş olduğunu düşünüyor. Ona göre el falı bakmaktan, astrolojiden bir farkı yok. Bense neye inandığımı gerçekten bilmiyorum ama denemezsem çatlarım. Mia’nın o kayıp ayların bir saniyesini dahi hatırlamasını sağlayacaksa, verdiğimiz astronomik paraya da, Doktor Avery Rhodes’un

bekleme salonunda harcadığımız zamana da değer.

Hipnozla ilgili bildiklerim, bir hafta öncesine kadar önemsenmeye değmez şeylerdi. Gecenin bir yarısı uykumdan uyanıp internette hipnozu araştırdıktan sonra aydınlandım. Anladığım kadarıyla hipnoz son derece rahat bir trans hali gibi bir şey. Ayakta uyumaya benziyor. Bu da Mia'nın biraz daha az çekingen olmasını ve doktor yardımıyla birlikte, kaybettiği anıları tetikleyebilmesi için kendini dış dünyadan soyutlamasını sağlayacak. Hipnoz altındayken süje, talebe karşı son derece açık olurmuş ve beynin bir kasaya kaldırıp gizlediği bilgileri hatırlayabilirmiş. Doktor Rhodes, Mia'yı hipnoz ederek direkt olarak onun bilinçaltına, beynin Mia'nın hatıralarını ondan saklayan kısmına müdahale etmiş olacak. Asıl hedef Mia'yı derin bir şekilde gevşeterek bilincinin belli bir ölçüde uyumasını ve Doktor Rhodes'un da onun bilinçaltıyla ilgilenebilmesini sağlamak. Mia'nın açısından da hipnozun amacı onun kulübede geçirdiği sürecin tamamını ya da bir kısmını –hatta birkaç dakikasını– hatırlamasını sağlamak. Böylece terapi sırasında kaçırıldığını kabullenip iyileşmeye başlayabilir. Fakat soruşturma açısından bakıldığında, Dedektif Hoffman herhangi bir şey öğrenebilmek için ölüp bitiyor. Colin Thatcher'ın o kulübedeyken ifşa ettiği, polisin Mia'ya bunu yapan adamı yakalamasına yardım edecek en ufak bir detay veya ipucu onun için çok önemli.

Doktor Rhodes'un ofisine gelince, James'in ısrarı yüzünden benim de içeri girmeme izin veriliyor. Mia'nın kafasının *içine etmeye* kalkışırsa diye, *çatlağa*, Doktor Rhodes'a

böyle diyor, göz kulak olmamı istiyor. Mia, utana sıkıla kol-tuğa uzanırken ben de kimsenin işine mani olmayacağım bir köşede sandalyeye oturuyorum. Güneye bakan duvarda tabandan tavana dek uzanan kütüphanenin rafları ders kitaplarıyla dolu. Park yerine bakan bir de pencere var. Doktor Rhodes, jaluzileri kapalı tuttuğu için içerisi az ışık alıyor; o yüzden bir nebze olsun mahremiyet sağlanmış durumda. Oda karanlık ve ketum. Dört duvar arasında ifşa edilen sırlar bordo badana ve masif kaplamalar tarafından emilmiş. İçerisi bir yerden rüzgâr alıyor; Mia'nın bilinci gitgide sersemlemeye başlarken ben de kazağımı çekiştirip kendime sarılıyorum. Doktor şöyle diyor: "Basit şeylerden başlayacağız. Gerçek olduğunu bildiğimiz şeylerden bahsedeceğiz ve bunların bizi nereye götürdüğüne bakacağız."

Anılar kronolojik bir sırayla gelmiyor. Mantıklı bile değil. Hatta buz gibi kış gününde kendimizi yeniden sokağa attıktan saatler sonra bile bana hâlâ her şey büyük bir bilmece gibi geliyor. Hipnozun, Mia'nın beynindeki kasayı açabileceğini sanmıştım. Orada saklı olan bütün anılar kasa açıldığı anda imitasyon İran halısının üzerine saçılacak, böylece doktor ve Mia'yla birlikte onların başına geçip hepsini tek tek ayıklayabilecektik. Oysa işler hiç de öyle gelişmiyor. Mia'nın hipnoz altında olduğu o kısıtlı sürede –yirmi dakika falan galiba, daha fazla değil– kapı hep açık ve Doktor Rhodes, nazik ve ahenkli bir sesle krema dolgusuna ulaşmak için kurabiyenin katmanlarını ayırmaya çalışıyor. Oysa kurabiyeler elinde paramparça oluyor: çam lambrileri ve çıplak kirişleriyle kulübenin

o rustik havası, araba radyosundaki cızırtı, Beethoven'dan *Für Elise*'in sesi, ormanda bir geyik.

“Arabadaki kim, Mia?”

“Emin değilim.”

“Sen de orada mısın?”

“Evet.”

“Arabayı sen mi sürüyorsun?”

“Hayır.

“Arabayı kim sürüyor?”

“Bilmiyorum. Karanlık.”

“Saat kaç?”

“Sabah erken saatler. Güneş daha yeni doğuyor.”

“Camdan dışarısını görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Yıldızları görüyor musun?”

“Evet.”

“Peki ayı?”

“Evet.”

“Dolunay mı?”

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Yarım.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Çevreyolunda. Küçük, iki şeritli bir yol. Ormanla çevrili.”

“Başka arabalar da var mı?”

“Hayır.”

“Tabela görüyor musun?”

“Hayır.”

“Herhangi bir şey duyuyor musun?”

“Cızırtı. Radyodan. Konuşan bir adam ama sesi... cızırtı var.” Mia bacaklarını bileklerinden birleştirmiş, koltukta yatıyor. Son iki haftadır onu ilk defa böyle rahat görüyorum. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş. Bol, krem rengi kağıt koltuğa uzanırken bir-iki santim yukarı sıyrılmış. Sanki tabutun içine yerleştirilmiş gibi.

Doktor Rhodes, Mia’nın yanında oturduğu bordo koltuktan, “Adamın ne dediğini duyabiliyor musun?” diye soruyor. Kadın her şeyiyle tam bir düzen örneği; giysilerinde en ufak bir kırışıklık yok, saçları derli toplu. Sesinin tonu öylesine monoton ki her an ben bile uykuya dalabilirim.

“Hava dört dereceye yakın, bol güneş var...”

“Hava durumu mu?”

“Diskcokey... ses radyodan geliyor ama cızırtı... ön hoparlörler çalışmıyor. Ses arka koltuktan geliyor.”

“Arka koltukta biri mi var, Mia?”

“Hayır. Sadece biziz.”

“Biz?”

“Karanlıkta ellerini görebiliyorum. Arabayı iki eliyle sürüyor. Direksiyonu sımsıkı tutuyor.”

“Bana onunla ilgili başka ne söyleyebilirsin?” Mia başını iki yana sallıyor. “Ne giydiğini görebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Ama ellerini görebiliyorsun.”

“Evet.”

“Ellerinde bir şey var mı? Yüzük, saat? Herhangi bir şey?”

“Bilmiyorum.”

“Bana elleriyle ilgili ne söyleyebilirsin?”

“Kabalar.”

“Bunu görebiliyor musun? Ellerin kaba olduğunu görebiliyor musun?”

Mia’nın ağzından çıkan kısık kelimelerin her birine sımsıkı tutunarak oturduğum yerde hafif öne kayıyorum. Mia – Colin Thatcher’dan önceki eski Mia– bu konuşmaya kulak misafiri olmamı asla istemezdi, biliyorum.

Bu soruya cevap vermiyor.

“Canını mı yakıyor?” Mia koltukta irkilerek soruyu geçiştirmeye çalışıyor. Doktor Rhodes tekrar soruyor. “Canım yaktı mı, Mia? Orada, arabada ya da belki daha önce?” Cevap yok.

Doktor devam ediyor. “Bana arabayla ilgili başka ne söyleyebilirsin?”

Fakat Mia onun yerine, “Bunun... bunun olmaması... gerekiyordu...” diyor.

“Neyin, Mia?” diye soruyor doktor. “Neyin olmaması gerekiyordu?”

“Her şey yanlış,” diye karşılık veriyor Mia. Kopuk kopuk konuşuyor, gözünün önündeki görüntüler birbirine girmiş, rasgele anılar kafasının içinde oradan oraya uçuşuyor.

“Yanlış olan nedir?” Karşılık yok. “Mia, yanlış olan nedir? Araba mı? Arabayla ilgili bir şey mi?”

Mia hiçbir şey söylemiyor. En azından ilk başlarda. Fakat sonra keskin bir şekilde nefesini içine çekip, “Benim

suçum,” diye iddia ediyor. “Hepsi benim suçum.” O anda oturduğum yerden fırlayıp çocuğuma sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Ona, *hayır, değil!* demek istiyorum. Bu onun suçu değil. Ona nasıl acı verdiğini görebiliyorum. Yüzünün nasıl gerildiğini, az önce dümdüz duran ellerini şimdi nasıl yumruk gibi sıkıldığını... “Bunu ben yaptım,” diyor.

Doktor Rhodes, “Bu senin suçun değil, Mia,” diye belirtiyor. Sesi endişeli ve sakinleştirici. Oturduğum sandalyenin kollarını tutup kendimi sakin kalmak için zorluyorum. “Bu senin suçun değil,” diye tekrar ediyor ve ardından, seans sona erince, bana özel olarak kurbanların neredeyse her zaman kendilerini suçladığını söylüyor. Bunun genelde tecavüz kurbanlarında karşılaşılan bir durum olduğunu, kurbanın kendini suçlu hissettiği için tecavüz vakalarının neredeyse yarısının polise ihbar edilmediğini söylüyor. *Keşke falanca bara gitmeseydi, keşke falanca kişiyle o kadar konuşmasaydı, keşke o kadar kaşırtıcı giysiler giymeseydi, vesaire.* Mia’nın, psikolog ve sosyologların yıllardır üzerinde araştırmalar yürüttüğü doğal bir fenomeni yaşadığını izah ediyor: Kendini suçlama. Mia bekleme salonunda beni beklerken, “Kendini suçlama elbette ki yıkıcı sonuçlar doğurabiliyor,” diye anlatıyor. “Aşırıya kaçarsa. Fakat aynı zamanda kurbanların gelecekte zayıf bir duruma düşmesine de engel olabiliyor.” Sanki bu dediği beni rahatlatacak da...

Mia sakinleşince, “Mia, başka ne görüyorsun?” diye soruyor doktor.

Mia başta suskun. Doktor sorusunu yineliyor. “Mia, başka ne görüyorsun?”

Mia bu kez karşılık veriyor. “Bir ev.”

“Bana evi anlat.”

“Küçük.”

“Başka?”

“Veranda. Merdivenden ormana inilen küçük bir veranda. Kütükten yapılmış bir kulübe. Kütüklerin rengi koyu. Ağaçlardan görünmüyor neredeyse. Çok eski. Kulübenin her şeyi eski. Mobilyalar, mutfak makineleri...”

“Bana mobilyaları anlat.”

“Eski püskü. Koltuk döşemesi ekose. Mavi-beyaz ekose. Evin hiçbir şeyi rahat değil. Eski, ahşap bir sallanan sandalye, içerisini zar zor aydınlatan lambalar var. Ayakları pek de sağlam olmayan küçük bir masa ve üstünde de pikniğe giderken götürdüğün pötikareli örtülerden var. Ahşap zemin gıcırıyor. Soğuk. Kokuyor.”

“Ne kokuyor?”

“Güve.”

O gecenin devamında, yemekten sonra mutfakta dikiirken, James bana güve kokusunun konuyla ne alakası olduğunu soruyor. Ona bunun bir ilerleme olduğunu söylüyorum. Sadece biraz yavaş, o kadar ama bu bir başlangıç. Düne kadar Mia’nın hatırlayamayacağı bir şey. Ben de efsane bir gelişme bekliyordum: Tek bir hipnoz seansı ve Mia tamamen iyileşecekti. Ofisinden çıkarken Doktor Rhodes yaşadığım hayal kırıklığını hissetti ve bana sabırlı olmamız gerektiğini söyledi. Böyle şeyler zaman alıyor ve Mia’yı acele ettirmek faydadan çok zarar sağlayacak. James bu dediklerime kan-

mıyor. Bunun daha fazla para koparmak için bir tuzak olduğuna emin. Buzdolabından bir bira kapıp çalışma odasına gidişini seyrederken bir yandan da tabakları yıkıyorum. Bu hafta üçüncü defa Mia'nın tabağının neredeyse hiç ellenmediğini fark ediyorum. Toprak tabakların üzerinde katılaştan makarnaya bakıyorum ve makarnanın Mia'nın en sevdiği yemek olduğunu hatırlıyorum.

Her şeyin tek tek listesini çıkarıp arşivlemeye başlıyorum. Mesela kaba eller ya da hava durumu. Geceyi işe yarar bir bilgi bulmak için interneti altüst ederek geçiriyorum. Minnesota'da hava sıcaklığının dört derecelerde gezindiği son dönem kasımın sonlarıymış. Gerçi Mia'nın Şükran Günü sonrasında kaybolmasının ardından hava sıcaklığı bir süre dört ve eksi bir derece arasında gidip gelmiş. Sonra eksi beş ve altına kadar düşmüş. Muhtemelen bir süre daha dört dereceye çıkmaz. 30 Eylül'de, 14 Ekim'de ve 29 Ekim'de yarımaya varmış. Kasım 12 ve 28'de de. Gerçi Mia hakikaten yarımaya olup olmadığından emin değil. O yüzden bu tarihler sadece birer olasılık. Geyik ise Minnesota'da çok görülen bir hayvan; özellikle de kış aylarında. Beethoven, *Für Elise*'i 1810 civarında besteledi. Gerçi Elise'in aslında aynı sene evlenmeyi planladığı Theresa olması gerekiyordu.

Yatmadan önce Mia'nın kaldığı odanın önünden geçiyorum. Sessizce kapıyı açıp orada duruyor ve onu seyrediyorum. Boylu boyunca yatağa yayılmış, gece bir ara üzerinden düşen battaniyesi yerde duruyor. Ahşap panjurların arasından odanın içine süzülen ay, Mia'nın suratını, eflatun

rengi yün pijamasını ve paçası dizine kadar sıyrılmış, ikinci bir yastığın üzerine attığı sağ bacağına ışıktan dilimlere bölüyor. Şu sıralar, Mia'nın huzur bulduğu tek zaman bu saatler. Yüzü dingin, ruhu sakin. Artık bir kadın olmasına rağmen benim gözümde hâlâ elimden alınmadan önceki o mutlu kız çocuğu. Mia'nın burada olması benim için gerçek olamayacak kadar iyi bir his. Elimde olsa bütün gece sabaha kadar burada oturur, kendimi bunun bir rüya olmadığına, sabah uyandığımda Mia'nın –ya da Chloe'nin– hâlâ burada olacağını ikna etmeye çalışırdım.

James'in kaz tüyü yorgan yüzünden terlediği için alev gibi yanan bedeninin yanına uzanırken bu bilgilerin, hava durumu ve ay döngüsünün, ne işime yaradığım merak ediyorum. Gerçi bunları da Chloe adının geldiği anlamı açıklayan düzinelerce yazıyla birlikte bir dosyaya kaydettim. Nedenini ben de kesin olarak bilmiyorum ama kendi kendime, Mia'ya göre hipnoz altındayken hatırlayacak kadar kayda değer olan her şeyin benim için de önemli olduğunu söylüyorum. Minnesota'nın dağlarındaki bir kulübenin kütük duvarları arasında kızımın başına neler geldiğini açıklayabilecek her türlü bilgi, benim için de değerli.

COLIN

ÖNDE

Ağaç var. Hem de bir sürü. Çam, ladin, köknar. Yeşil iğnelerine sımsıkı tutunmuşlar. Etraflarındaki meşe ve kara ağaçların yaprakları solmuş, yerlere dökülmüş. Günlerden çarşamba, gece geldi ve geçti. Çevreyolundan çıkıp iki şeritli bir yolda hızla ilerliyoruz. Yavaşlayabilirim ama yavaşlamıyorum çünkü bir an önce oraya varmak istiyorum. Yol neredeyse bomboş. Ara sıra yanından geçtiğimiz bir araba oluyor ama nadir. O arabalar da genelde manzaranın keyfini çıkarmak için tıngır mıngır giden turistlere ait. Benzin istasyonu yok. 7-Eleven tarzı marketler yok. Sadece sıradan aile marketleri var. Kız camdan yolu seyrediyor. Eminim, Timbuktu'da falan olduğumuzu zannediyordur ama sormuyor. Belki biliyor. Belki umurunda değil.

Kuzey istikametinde Minnesota'nın en derin ve en ka-

ranlık köşelerine doğru ilerliyoruz. Two Harbors'ın ilerisinde trafik seyrelmeye devam ediyor. Kamyonet neredeyse iğne ve yapraklarla kuşatılmış durumda. Yol desen çukur dolu. İlkide bir havaya zıplayıp duruyoruz ve ben de her birine ayrı küfür ediyorum. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, patlak bir tekerlek.

Buraya daha önce geldim. Hiçliğin ortasındaki o boktan minik kulübenin sahibi olan elemanı tanırdım. Kulübe ağaçların arasında kaybolmuş. Yerler ölü yapraklardan oluşan gevrek bir katmanla kaplı. Ağaçlarsa çıplak birer daldan ibaret.

Kulübeye bakıyorum. Tıpkı hatırladığım gibi. Tıpkı çocukluğumdaki gibi. Göle bakan kütükten bir ev. Göl buz gibi görünüyor. Buz gibi olduğuna da eminim. Verandada plastik bahçe sandalyeleriyle küçük bir de barbekü var. Burası terk edilmiş bir dünya, etrafta kilometreler boyunca kimse yok.

Tam bana gerektiği gibi.

Kamyoneti durduruyorum ve iniyoruz. Arkadan bir levye çıkarıp yokuş yukarı eski evin yolunu tutuyoruz. Kulübe tam da benim beklediğim gibi terk edilmiş duruyor ama yine de etrafta herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığına bakıyorum: arka tarafa park edilmiş bir araba, pencereler ardında karanlık gölgeler... Hiçbir şey yok.

Hiç kıpırdamadan kamyonetin yanında duruyor. "Gidelim," diyorum. Nihayet verandaya çıkan on küsur basamağı tırmanıyor. Nefesi kesildiği için arada duruyor. "Acele et," diyorum. Sonuçta izleniyor olabiliriz. Yalnız olduğumuza emin olmak için önce kapıyı çalıyorum. Sonra kıza çenesini

kapatıp dinlemesini söylüyorum. İçerisi sessiz.

Levyeyle kilidi açmaya çalışıyorum. Kapıyı kırıyorum. Ona daha sonra tamir edeceğimi söylüyorum. Kapıyı kapalı tutmak için önüne bir tane sehpa çekiyorum. Kız, kızılçam kü-tüklerinden yapılmış duvara sırtını yaslayıp bekliyor. Etrafa ba-kıyor. Oda küçük. Minderleri pörsümüş mavi bir koltuk, çirkin plastikten yapılma kırmızı bir sandalye ve köşede de bir gram sıcaklık vermeyen eski bir odun sobası var. Sağda solda kulü-benin inşa edilirken çekilmiş fotoğrafları asılı. Körüklü maki-neyle çekilmiş, eski siyah-beyaz fotoğraflar. Hatırlıyorum da adam bana, yüz yıl önce kulübeyi inşa edenlerin bu yeri manz-arası için değil, kulübenin doğusunda rüzgârı kesen çam or-manları olduğu için seçtiklerini söylemişti. Sanki bu kulübeyi inşa eden, hepsi çoktan toprağa karışmış bu insanların aklından geçenleri bilmesi mümkünmüş gibi. Hatırlıyorum da, o zaman bile adamın yağlı saçlarına ve çiçek hastalığından bozulmuş cildine bakıp saçmaladığını düşünmüştüm.

Hardal rengi aletleri, mineflo döşenmiş zemini ve plastik sofra örtüsüyle kaplı masasıyla bir de mutfak var. Görünürdeki her şeyin üzeri toz tutmuş. Pencere pervazlarında örümcek ağları ve ölü börtü böcekten oluşan katmanlar var. Kokuyor.

“Alış,” diyorum. Gözlerindeki tiksintiyi görebiliyorum. Yargıcın evinin asla böyle görünmediğine eminim.

Işığın düğmesine basıp suyu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Kış için ayrılmadan önce kulübenin her şeyini ka-patmış. Artık konuştuğumuz falan yok ama yine de her ha-reketini takip ediyorum. Evliliğinin, yine dağıldığını, bir sene

kadar önce alkollü araç kullandığı için tutuklandığını biliyorum. Birkaç hafta önce, her sonbaharda yaptığı gibi, pılını pırtısını toplayıp Winona'ya döndüğünü biliyorum. Orada Ulaştırma Bakanlığı için çalışıyor; yollardaki buz ve karı temizliyor.

Telefonun kablosunu söküp mutfak çekmecesinde bulduğum makasla kesiyorum. Kapının yanında dikilmeye devam eden kıza bakıyorum. Gözlerini pötikareli masa örtüsüne dikmiş. Çirkin, biliyorum. İşemek için dışarı çıkıyorum. Bir dakika sonra dönüyorum. Hâlâ o lanet olası örtüye bakıyor.

“Neden bir işe yarayıp ateş yakmıyorsun?” diyorum.

Ellerini kalçasına koyup bana bakıyor. Benzin istasyonundan aldığımız o iğrenç ötesi eşofman üstü hâlâ üzerinde. “Sen neden yakmıyorsun?” diyor ama sesi titriyor. Elleri de. Benim düşünmemi istediği kadar korkusuz olmadığını biliyorum.

Öfkeyle dışarı çıkıp üç büyük odun getiriyorum ve onları ayağının dibine, yere atıyorum. Olduğu yerde sıçıyor. Ona kibrit veriyorum. O da kutunun yere düşmesine izin veriyor ve içinde bütün kibritler dağılıyor. Ona toplamasını söylüyorum. Beni duymazlıktan geliyor.

Burada, direksiyon koltuğunda oturan kişinin ben olduğumu anlaması lazım. O değil. Çenesini kapalı tutup dediklerimi yaptığım sürece bu yolculukta bana eşlik edebilir. Cebimden tabancayı çıkarıp şarjörü takıyorum ve namluyu ona, o güzeller güzeli mavi gözlerine doğrultuyorum. Bana bakıp, “Her şeyi yanlış anlamışsın,” diye fısıldarken bakışlarındaki o emin ifade bir anda pek de emin olmayan bir ifadeye dö-

nüşüyor. Tabancanın kilidini açarken ona kibritleri yerden toplamasını ve ateş yakmasını söylüyorum. Bir yandan da merak ediyorum. Acaba bu bir hata mı? Onu gerçekten Dalmar'a teslim etseydim, daha mı iyi olacaktı? Bu kızıdan ne gibi bir beklentim var bilmiyorum ama bu olmadığma eminim. Başıma kala kala bir nankör kalacağı hiç aklıma gelmezdi. Bana bakıyor. Meydan okuyor resmen. Onu öldürecek cesaretim var mı, ona bakıyor.

Ona doğru yaklaşıp tabancayı başına dayıyorum.

O zaman korkuyor. Hemen yere çömelip o titreyen elleriyle kibritleri topluyor. Tek tek. Ve onları kutuya dolduruyor.

Elimde tabanca, namlusunu ona doğru tutmuş bir şekilde başında dururken kibritleri ardı ardına yakıyor. Kibritin alevi daha oduna uzatamadan parmağını yakıyor. Parmağını emip tekrar deniyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Onu izlediğimi biliyor. Artık elleri öyle bir titremeye başlamış ki kahrolası kibriti bile yakamıyor.

Çabucak arkasından ona yetişirken, “Bırak, ben yapayım,” diyorum. İrkiliyor. Kolayca ateşi yakıp kızın yanından geçerek mutfığa gidiyorum. Yiyecek bir şeyler bulmam lazım ama hiçbir şey yok. Bayat kraker bile yok.

“Şimdi ne olacak?” diye soruyor ama ona aldırış etmiyorum. “Ne yapıyoruz *burada*?” Emin olmak için kulübenin içinde geziniyorum. Sular akıyor. Her şey kış için kapatılmış. Gerçi bunlar halledilmeyecek şeyler değil. O yüzden içim rahat. Kulübeyi kış için kapatırken bahara kadar geri gelmek gibi bir planı yoktu tabii. Yılın o dönemi yeraltına

kaçar, yılın altı ayı keşiş gibi yaşar.

Kızın da bir yandan evin içinde mekik dokuduğunu duyabiliyorum. Her an birinin ya da bir şeyin ön kapıdan içeri girip onu öldürmesini bekliyor. Ona durmasını söylüyorum. Otur, diyorum. Bir süre olduğu yerde durduktan sonra nihayet plastik sandalyeyi kapının tam karşısındaki duvara çekip oturuyor. Bekliyor. Onu orada oturmuş kapıya bakarken, sonunun gelmesini beklerken seyretmek tam bir cehennem azabı.

Hava kararıp aydınlanıyor. İkimiz de uyumuyoruz.

Kışın kulübe soğuk olacak. Asla 1 Kasım'dan sonra yaşamak üzere tasarlanmamış. Kulübenin içindeki tek ısı kaynağı odun sobası. Tuvalette antifriz var.

Elektrik şalteri kapatılmış. Gerçi onu dün gece hallettim. Ana şalterin yerini bulup geri kaldırdım. Çirkin bir masa lambasının verdiği yirmi beş vatlık ışık için kızın resmen Tanrı'ya şükrettiğini duydum. Kulübenin çevresini turladım. Kimsenin işine yaramayacak bir sürü ıvır zıvır ve ayrıca birkaç tane de işe yarar malzemeye dolu barakayı kontrol ettim. Bir tane alet kutusu buldum.

Dün kıza tuvaletini dışarı yapması gerektiğini söyledim. Tesisatla uğraşamayacak kadar yorgundum. Sanki darağacına gidiyormuş gibi merdivenden aşağı inişini seyrettim. Bir ağacın arkasına saklanıp pantolonunu indirdi. Benim göremeyeceğimi sandığı bir yere çömeldi ve sonra kışına yaprak

değdirmeye cesaret edemediği için havayla kurulanmayı tercih etti. Sadece bir kere çiş yaptı.

Bugün ana su vanasını bulup yavaşça suyun akmasına izin veriyorum. Başta kesik kesik geliyor ama sonunda normal bir şekilde akmaya başlıyor. Tuvaletin sifonunu çekip antifrizden kurtulmak için lavaboların musluğunu açıyorum. İhtiyacımız olan şeylerin aklımda bir listesini yapıyorum: ya-lıtım, borular için koli bandı, tuvalet kâğıdı, yiyecek...

Çok kasıntı. Kendini beğenmiş ve küstah. Tam bir as-solist. Öfkeli olduğu ve korktuğu için bana aldırış etmiyor ama öte yandan kendini benden üstün gördüğü için de böyle davranıyor. O çirkin, kırmızı sandalyede oturup camdan dışarı bakıyor. Neye peki? Hiçbir şeye. Boş boş bakıyor. Sabhtan beri iki kelimeden fazla laf etmedi.

“Hadi, gidelim,” diyorum. Ona arabaya binmesini söylüyorum. Gezmeye gideceğiz.

“Nereye?” Hiçbir yere gitmek istemiyor. O lanet olası camdan dışarıyı seyredip ağaçlardan düşen yaprakları saymayı tercih ettiği belli.

“Görürsün.” Korkuyor. Belirsizlik hoşuna gitmiyor. Kıpırdamıyor. Ölümüne korktuğunu bilmeme rağmen sahte bir cesaret ve aldatıcı bir başkaldırıyla beni seyrediyor. “Acıktın, değil mi?”

Anlaşılan o acıkmamış.

Böylece dışarı çıkıyoruz. Kamyonete binip Grand Ma-rai's'in yolunu tutuyoruz.

Kafamda planım hazır; ülkeyi bir an önce terk edip kızı

geride bırakacağım. Beni yavaşlatmasına ihtiyacım yok. Zimbabve'ye veya Suudi Arabistan'a falan giderim. Beni ülkeye iade edemeyecekleri bir yere. *Yakında*, diyorum kendi kendime. *Yakında gideceğim*. Onu kulübede bir sandalyeye bağlayıp, eşkalimi Interpol'ün her yerine sızdırmadan evvel Minnesota'da bir uçağa atladığım gibi hızla kaçacağım.

Ona Mia adıyla hitap edemeyeceğimi söylüyorum. Halk içindeyken olmaz. Çünkü yakında kızın kayıp olduğuna dair haberler çıkmaya başlar. Onu arabada bırakmam lazım ama yapamam, çünkü kaçar. O yüzden ona kendi beyzbol şapkamı taktırıp yere bakmasını, kimseyle göz teması kurmamasını söylüyorum. Gerçi bunu söylememe gerek yok aslında. Çakıltaşlarıyla ilgili benden daha çok şey biliyor. Ona hangi isimle hitap etmemi istediğini soruyorum. Beni öfkeliendirmeye yetecek kadar tereddüt ettikten sonra aklına Chloe geliyor.

Benim kayıp olmam kimsenin umurunda değil. İşe gitmeyince tembellik ettiğimi sanacaklar. Arkadaşım da yok.

Öğlen yemeği için tavuklu erişte almasına izin veriyorum. Ben nefret ederim ama yine de tamam diyorum. Açım. Yirmi kutu kadar alıyoruz. Tavuklu erişte, domates çorbası, mandalina, mısır çorbası. Hayatta kalma çantasında bulacağınız türden yiyecekler bunlar. Kız bunu fark edince, "Galiba beni hemen öldürmeyi planlamıyorsun," diyor. Ben de hayır diyorum, mısır çorbasını içene kadar daha vaktimiz var.

Akşamüstü uyumaya çalışıyorum. Şu aralar uyumakta zorlanıyorum. Orada bir saat, şurada bir saat kestiriyorum

ama çoğunda Dalmar'ın peşimden geldiği ya da polisin kapıma dayandığı düşüncesiyle hemen uyanıveriyorum. Sürekli takipteyim, hangi camın önünden geçersenem gözüm sürekli dışarıda. Devamlı arkama bakıyorum. Uyumadan önce kapının önüne barikat kuruyorum. Şansıma geri zekâlının tekinin yaptığı boya yüzünden bütün camlar açılmaz hale gelmiş. Kız kaçacak diye endişe etmeme gerek olduğunu da düşünmedim. *Onda buna kalkışacak cesaret yoktur*, diye düşündüm. Gardımı indirip kamyonetin anahtarını ortalık yerde bıraktım. Zaten ona da bu kadar teşvik yetti.

Böylece, tabancama sarılmış vaziyette koltukta uyurken ön kapmın çarpıldığını duyuyorum. Hemen ayaklanıyorum. Kendime gelmem birkaç saniyemi alıyor. Geline de kızın ikinci basamaktan çakıлтаşı yola düştüğünü görüyorum. Ayağım çıktığı kadar bağırarak, öfkeyle kapıdan dışarı koşuyorum. Ayağı aksıyor. Kamyonetin kapısı kilitli değil. Biniyor ve motoru çalıştırmaya çalışıyor ama doğru anahtarı bulamıyor. Sürücü camından onu görebiliyorum. Yumruğuyla direksiyona vuruyor. Kamyonete yaklaşmak üzereyim. Kız da artık çoktan çaresizliğe kapılmış halde. Sürücü koltuğundan kayarak yolcu tarafından dışarı çıkıyor ve ormana doğru koşuyor. Hızlı ama ben daha hızlıyım. Ağaçlar dallarını uzatıp kollarını ve bacaklarını çiziyor. Taşın tekine takılıp yüzükoyun bir yaprak yığınının üzerine düşüyor. Ayağa kalkıp koşmaya devam ediyor. Yoruldu, hızını kaybediyor. Ağlıyor, peşini bırakmam için bana yalvarıyor.

Oysa öfkeliyim.

Onu saçından tutup yakalıyorum. Ayakları koşmaya devam ediyor ama başı şiddetle geriye çekiliyor. Sert toprağın üzerine kapaklanıyor. Bağırmaya zamanı kalmadan üzerine çullanıyorum. Doksan küsur kiloluk ağır cüsemle narin bedenini eziyorum. Nefes nefese kalmış bir halde durmam için yalvarıyor ama durmuyorum. Kudurmuş haldeyim. Deli gibi ağlıyor. Yüzünden oluk oluk akan gözyaşları, kanına, çamura ve kendi tükürüğüme karışıyor. Altımda kıvranıyor. Yüzüme tükürüyor. Şu anda bütün hayatının film şeridi gibi gözünün önünden geçtiğine eminim. Ona ne kadar aptal olduğunu söylüyorum. Sonra tabancayı kafasına doğru tutup kilidini açıyorum.

Bir anda hareket etmeyi kesiyor, bütün bedeni donakalıyor.

Tabancayı var gücümle bastırıyorum, kafasında namlunun izi kalıyor. Bunu yapabilirdim. Hayatını orada, o anda sonlandırabilirdim.

Tam bir salak, beyinsiz. O tetiği çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunu onun için yaptım. Hayatını kurtardım. Kendini kim sanıyor da kaçmaya kalkışıyor? Tabancayı daha da bastırıp namluyu adeta kafatasına geçiriyorum. Acıyla haykırıyor.

“Canın acıyor sanıyorsun,” diyorum.

“Lütfen...” Yalvarıyor ama dinlemiyorum. İmkânım varken onu vermeliydim.

Ayağa kalkıp onu saçından tutuyorum. Avazı çıktığı kadar bağırıyor. “Kapa çeneni,” diyorum. Saçından çekerek onu ağaçların arasından sürüklüyor ve önüme doğru itekleyerek yü-

rümesini söylüyorum. “Çabuk.” Bacakları sanki doğru düzgün çalışmıyor. Takılıp düşüyor. “Kalk,” diyorum aksi bir şekilde.

Beni bulursa Dalmar’ın bana ne yapacağına dair en ufak bir fikri var mı acaba? Kafama bir kurşun sıkarsa kolay kurtuluş olurdu. Çabuk ve hızlı bir ölüm. Oysa beni çarmıha geçecek, işkence edeceklerdi.

Onu basamaklardan itekleyerek kulübeye sokuyorum. Kapıyı çarparak kapatmaya çalışsam da geri açılıyor. Bir tekme savurup kapalı dursun diye önüne masayı itiyorum. Onu da yatak odasına sürükleyip nefes bile aldığını dahi duyarsam bir daha asla gün ışığı göremeyeceğini söylüyorum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

GABE

ÖNDE

Tekrar şehir merkezine gidiyorum. Bu hafta dördüncü oldu. Arabamla kat ettiğim onca yolun parasını almadığım için şikâyet etmeyi planlıyorum. Git-gel en fazla otuz-otuz beş kilometre eder ama bu lanet trafikte bir gidişim en az yarım saat sürüyor. Şehirde yaşamamamın bir nedeni var. On beş dolardan fazlasını da park etmek için sökülüyorum, ki bana sorarsanız resmen soygun bu. Sebebi de en az on kere Lawrence ve Broadway Kavşağı'nın önünden geçip bir tane bile açık parkmetre bulamamam.

Barın açılmasına birkaç saat var. Barmenin dikkatini çekmek için camı tıklatırken içimden, *şansuma tüküreyim*, diye geçiriyorum. Adam barı doldurmakla meşgul ve beni duyduğunu bilmeme rağmen kılını bile kıpırdatmıyor. Cama bir daha vuruyorum ve bu sefer, gözleri bana doğru kayınca rozetimi gösteriyorum.

Kapıyı açıyor.

Barın içi sessiz. Işıklar loş, güneş ışınlarının bir kısmı kirli camlardan içeri süzülüyor. Tozlu bir yer. Leş gibi de si-gara kokuyor. Gerçi ortamda caz müziği ve mumum ışıkları varken bunları pek fark etmiyorsunuz.

“Yedide açıyoruz,” diyor.

“Burada sorumlu kim?” diye soruyorum.

“Kendisine bakıyorsun.” Arkasına dönüp bara doğru ilerlemeye başlıyor. Peşinden gidip eskimiş bar taburelerinden birinin üzerine oturuyorum. Cebime uzanıp fotoğrafı çıkarıyorum: Mia Dennett. Büyüleyici bir fotoğraf. Geçen hafta Eve Dennett vermişti. Fotoğrafın kaybolmayacağına ya da zarar görmeyeceğine söz verdim ama cebimde taşımaktan şimdiden kenarı kırıştığı için kendimi kötü hissediyorum. Bayan Dennett için bu fotoğraf *her şeyiyle Mia*’ydı ya da ona göre öyleydi. Aşırı uzun küllü sarı saçları, lacivert gözleri ve dobra, samimi gülüşüyle özgür bir kadının fotoğrafı. Buckingham Çeşmesi’nin önünde duruyor. Çeşmenin suları her yöne doğru gelişigüzelce sıçırıyor ve Chicago rüzgârında, çocuk gibi kahkahalarla gülen bu kadını ıslatıyor.

“Bu kadını daha önce hiç gördün mü?” diye soruyorum fotoğrafı barın üzerine koyarak. Fotoğrafa bakmak için eline alıyor. Ona dikkatli olmasını söylüyorum. Gözlerindeki bakıştan onu tanıdığını görebiliyorum. Kızı biliyor.

Başıyla arkamdaki bölmeyi işaret ederek, “Sürekli gelir. Şuradaki bölümde oturur,” diye cevap veriyor.

“Onunla hiç konuştun mu?”

“Evet. İçki alırken.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Hepsi bu. Konu nedir?”

“Geçen salı akşamı burada mıydı? Saat sekiz sularında?”

“Geçen salı mı? Dostum, ben daha bu sabah ne yediğimi hatırlamıyorum. Daha önce buraya geldi, emin olduğum tek şey bu.” Fotoğrafı geri veriyor. Bana *dostum* demesine illet oldum. Çok laubali.

“Dedektif,” diyorum.

“Ne?”

“Dedektif Hoffman. ‘Dostum’ değil.” Sonra, “Bana geçen salı akşamı kimin çalıştığını söyleyebilir misin?” diye soruyorum.

“Konu nedir?” diye soruyor tekrar. Ona dert etmemesini söyleyip yeniden salı akşamı kimin çalıştığını soruyorum. Bu seferki sert tonum o koca aklını başına getiriyor. Saygısız tavırdan pek hazzetmediği belli. İstese ağzımı burnumu kırabileceğini biliyor. Sadece tek bir sorun var, ben silah taşıyorum.

Fakat yine de arka odaya geçiyor. Döndüğünde eli boş. “Sarah,” diyor.

“Sarah mı?”

“Konuşman gereken kişi o. O masaya servis yapan Sarah’ydı,” diyerek barın arkalarına doğru pis bir locayı işaret ediyor. “Salı akşamı. Bir saate gelir.”

Bir süre barda oturup barmenin içki şişelerini yerleştirmesini seyrediyorum. Buz kovalarını doldurup kasadaki nakit parayı saymasını... Binlerce bozukluğu toparlamaya ça-

lışırken kafası dağılsın diye biraz muhabbet etmeye çalışıyorum. Kırk dokuzuncu bozuk paraya geldikten sonrasını kaçırınca barın içinde turlamaya başlıyorum.

Sarah Rorhig elinde önlüğüyle bir saat içinde ön kapıda beliriyor. Patronu yanına gidip onunla gizli gizli bir şeyler konuşuyor ve o sırada kızın gözleri bana dönüyor. Yüzünde endişeli bir ifade, zoraki bir tebessüm var. Ben de masadayım. Sözüm ona ipuçlarını araştırıyorum ama vinil kaplı koltuktan, masa niyetine ortada duran tahta parçasından başka bir şey yok. Bir de minicik yeşil bir mum var. Onu da bir an, *acaba kendi evime mi götürsem*, diye düşünüyorum.

“Sarah?” diyorum ve o da Sarah olduğunu söylüyor. Kendimi tanıtip ondan oturmasını rica ediyorum. Mia’nın fotoğrafını veriyorum. “Bu kadını hiç gördün mü?”

“Evet,” diye itiraf ediyor.

“Geçen salı, saat sekiz sularında burada mıydı, hatırlıyor musun?”

Şanslı günümdeyim herhalde. Sarah Rorhig aslında sağlık memuru olarak çalışıyormuş. Fazladan bir miktar para kazanmak için de sadece salı geceleri barda görevliymiş. Buraya en son geleli bir hafta olduğu için Mia’nın hatırası hâlâ taze. Kesin bir şekilde Mia’nın geçen salı burada olduğunu söylüyor. Mia’nın her salı akşamı buraya geldiğini ekliyor. Bazen tek başına, bazen bir erkekle birlikte.

“Neden salı akşamları?”

“Salı akşamları şiir darbesi var,” diyor. “Ya da en azından ben o sebepten geldiğini sanıyorum. Gerçi dinlediğinden

de pek emin değilim. Her zaman aklı başka yerde gibi.”

“Aklı başka yerde derken?”

“Dalgın.”

Ona şiir darbesinin ne olduğunu soruyorum. Daha önce hayatımda duymadım. *Whitman ve Yeats'in eserlerinin yerden yere vurulduğu bir gösteridir herhalde*, diye düşünüyorum ama meğer hiç de öyle değilmiş. Fakat insanların sahneye çıkıp kendi şiirlerini okumaları bana daha da abes geliyor. Başkasının yazdığı şiiri kim dinlemek ister ki? Anlaşılan Mia Dennett'la ilgili daha öğrenmem gereken çok şey var.

“Geçen hafta yalnız mıydı?”

“Hayır.”

“Kiminle birlikteydi?”

Bir dakika düşünüyor. “Adamın tekiyle. Onu daha önce de buralarda gördüm.”

“Mia'yla mı?” diye soruyorum.

“Adı bu mu?” diye soruyor kız. “Mia?” Öyle olduğunu söylüyorum. Hoş bir kız olduğunu, her zaman çok kibar davrandığını anlatıyor. Konuşurken geçmiş zaman kullanması beni darmaduman ediyor. İyi bahşiş bırakırmış. Her şey yolundadır diye umut ettiğini söylüyor. Sorduğum sorulardan muhtemelen bir terslik olduğunu anlıyor ama yine de ne olduğunu sormadığı için ben de bir şey demiyorum.

“Geçen salı akşamı Mia'nın yanındaki şu adam... daha önce de buraya birlikte gelmişler miydi?”

“Hayır, gelmediler,” diyor. Onları ilk defa birlikte görmüş. Adam genelde barda, tek başına oturmuş. Yakışıklı

olduğu için Mia'nın dikkatini çekmiş herhalde. Enigmatik* bir çekiciliği varmış. Bunu hemen bir kenara not ediyorum. O kelimeye daha sonra sözlükten bakmam gerekecek. Mia her zaman bu masada oturmuş. Bazen yalnız, bazen değil. Ama salı akşamı birlikte oturmuşlar ve bardan birlikte alelacele ayrılmışlar. Adamın adını bilmiyor ama onu tarif edebilir mi, diye sorunca; uzun boylu, yapılı, gür ve dağınık saçlı, kahverengi gözlü diyor Daha sonra ortaya bir eşkal çıkarabilecekler mi bakmak için bir polis ressamıyla buluşmayı kabul ediyor.

Bir daha soruyorum: "Birlikte çıktıklarına emin misin? Bu gerçekten çok önemli."

"Evet."

"Onları çıkarken gördün mü?"

"Evet. Yani. Onlara hesabı getirdim ve döndüğümde gitmişlerdi."

"Kendi isteğiyle gidiyor gibi miydi?"

"Buradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi."

Bara birlikte gelip gelmediklerini soruyorum. "Hayır, sanmıyorum," diyor. Peki adam nasıl oldu da Mia'nın masasına geçti? Bilmiyor. Bir daha soruyorum: Adamın adını biliyor mu? Hayır. Adamın adını bilebilecek biri var mı? Muhtemelen yok. Mia'yla ikisi hesabı nakit ödemişler. Masaya bir tane ellilik bırakmışlar. Bunu çok iyi hatırlıyor çünkü yalnızca üç-beş bira için bu son derece bonkör bir bahşışmış. Normalde müşterilerinin bıraktığından fazlaymış. Gece daha sonra bu yüzden millete hava attığını, iş arkadaşları görsün diye hepsine Ulysses

* Gizemli, esrarengiz. (e.n.)

S. Grant'ın yüzünü gösterdiğini hatırlıyor.

Bardan ayrılınca, Mia Dennett'in ortadan kaybolduğu salı akşamı kiminle birlikte olduğunu bana söyleyebilecek herhangi bir ipucu bulma umuduyla Broadway boyunca ne kadar restoran, banka veya yoga salonu varsa önlerinde güvenlik kamerası olup olmadığına bakıyorum.

COUN

ÖNDE

Yemek yemiyor. Dört kere yemek götürdüm. Yatak odasında yere bir kâse dolusu meyve bıraktım. Sanki hatunun özel aşçısıyım. Sırtı kapıya dönük, yatakta yan yatmış uzanıyor. Ben içeri girince hiç kıpırdamıyor ama nefes aldığını görebiliyorum. Hayatta olduğunu biliyorum ama bu şekilde biraz daha devam ederse açlıktan ölecek. Böylesi ne komik olurdu, değil mi?

Zombi gibi çıkıyor yatak odasından. Sıçan yuvasına dönmüş saçları yüzünü perdeliyor. Tuvalete gidip işini görüyor, geri dönüyor. Ben onu görmezden geliyorum, o da beni. Ona yatak odasının kapısını açık bırakmasını söyledim. İçeride bir haltlar karıştırmadığından, tek yaptığığın uyumak olduğundan emin olmak istiyorum. Ta ki bu akşamüstüne kadar.

Dışarıda odun kesiyordum. Ter içinde kalmıştım. Nefe-

sim kesilmişti. Hışımla kulübeden içeri girerken aklımda tek bir şey vardı: su.

Karşımda onu odanın orta yerinde dikilir halde buldum. Üstünde sadece külotla sutyen vardı. Ölü olsa ancak böyle görünürdü. Teni kireç gibi bembeyazdı. Saçları birbirine girmişti. Kalçasında kaz yumurtası büyüklüğünde bir morluk vardı. Dudağı patlak, gözü şişti. Kaçarken ağaçlara sürtmekten her yeri çizik içinde kalmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Gözlerinden boşalan yaşlar bembeyaz teninden aşağı süzülüyor, vücudu sarsılıyordu. Gözlerimin görebildiği her yerde tüyleri diken diken olmuştu. Ayağını sürüyerek bana doğru yaklaştı. “İstediğin bu mu?” diye sordu.

Öylece baktım. Fildişi omuzlarına dökülen saçlarına. İhmal edilmiş solgun tenine. Köprücükkemiklerinin sık çukurlarına ve kusursuz göbek deliğine. Yüksek belli külotuna, uzun bacaklarına. Şişliğine bakılırsa çatlamış bile olabilecek bileğine. Çıplak ayağının yanında yere damlayan yaşlara. Yakut kırmızısı tırnaklarının yanına. Yürürken sallanmaktan her an dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi duran bacaklarının yanına. Burnunun ucundan damlayan sümüşe. Elini uzatıp titreyen parmaklarını kemerime götürürken ve tokasını çözmeye başlarken gözyaşlarını engelleyemez hale gelmişti. “İstediğin bu mu?” diye sordu tekrar ve ben de bir an iki elini birden kemerime götürmesine izin verdim. Kemerini çıkarıp yere atmasına izin verdim. Kotumun düğmesini açmasına, fermuarını indirmesine izin verdim. Sonuçta bunu istemediğimi söyleyemezdim. O da benim gibi leş kokuyordu. Bana

dokunduğunda elleri buz gibiydi ama sorun o değildi. Ellerinin soğuk olması beni durduramazdı.

Onu kibarca geri ittim. “Dur,” diye fısıldadım.

“İzin ver,” diye yalvardı. Bunun işe yarayacağını sanıyordu. Bununla işlerin değişebileceğini sanıyordu.

“Üzerini giyin,” diyerek gözlerimi kapattım. Ona bakamıyordum. Önümde durdu. “Yapma...”

Ellerimi zorla üzerine koydu.

“Dur.” Bana inanmıyordu. “Dur,” dedim. Bu sefer sesim biraz daha yüksek ve kararlıydı. Sonra da, “Kes artık şunu,” diye ekledim ve onu kendimden uzaklaştırdım. Ona kahrolası giysilerini giyinmesini söyledim.

Koşarak kulübeden çıktım ve baltayı elime aldığım gibi odun kesmeye başladım. Var gücümle, hırsıyla, manyak gibi. Suyu falan tamamen unutmuştum.

EVE

ÖNDE

Saat gecenin bir yarısı ve bir haftadır olduğu gibi yine uyuyamıyorum. Mia'ya dair hatıralar sabah akşam demeden bir an olsun peşimi bırakmıyor. Mia'nın bir yaşındaki hali, zeytin yeşili balon elbisesi, başarısızlıkla sonuçlanan yürüme girişiminde eteğinin altından fışkıran tombul bacakları; her şeyden kıymetli üç yaş ayaklarındaki fosforlu pembe ojeler; kulakları ilk delinirken attığı çığlık ama sonrasında banyodaki aynanın önüne geçip kulağındaki o taş küpeleri saatlerce hayranlıkla seyretmesi...

Karanlık evimizin açık kilerinde duruyorum. Ocağın üzerindeki saat 03.12'yi gösteriyor. Papatya çayı bulabilmek için zifiri karanlıkta elimle rafları tanyorum. Bir yerlere bir kutu sakladığıma eminim ama öte yandan uyumam için papatya çayından çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu da bi-

liyorum. Mia'yı ilk ayininde görüyorum, İsa'nın bedeni dışının ucuna ilk değdiğinde yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeyi; sonrasında odasında baş başa kaldığımızda o anı hatırlayıp attığı kahkahaları duyuyorum. O şeyi çiğneyip yutması ne kadar zor olmuştu, şarabı içerken az kalsın nasıl da boğuluyordu...

Derken tepeme koca bir tuğla düşmüş gibi oluyorum, ansızın kafama dank eden düşünce nefesimi kesiyor resmen Bebeğim ölmüş olabilir. Ve orada, kilerin orta yerinde, gecenin bir yarısında ağlamaya başlıyorum. Yere yığılıp sesim duyulmasın diye yüzümü pijamamın paçalarına bastırıyorum. Onu o zeytin yeşili balon elbisesinin içinde hayal ediyorum. Sehpanın kenarına tutunurken attığı dişsiz gülüşü, ona doğru uzattığım ellerime doğru kararlı adımlarla yürümeye çalışırkenki halini görüyorum.

Bebeğim ölmüş olabilir.

Soruşturmaya yardımcı olabilmek için elimden ne geliyorsa yapıyorum ama ne yaparsam yapayım bana hepsi boş ve önemsiz geliyor çünkü Mia evde değil. Koca günü Mia'nın mahallesinde geçirdim. Yanından geçtiğim herkesin eline birer kayıp ilanı tutuşturdum. Sokak lambalarının direklerine ve dükkân vitrinlerine ilanlar yapıştırdım. Üzerinde Mia'nın bir fotoğrafı olan, cart pembe kâğıda basılmış kayıp ilanları. Kimsenin gözünden kaçması mümkün değil. Öğleyin de arkadaşları Ayanna'yla buluştum. Beraber Mia'nın son günüyle ilgili detayların üzerinden geçtik. İkimiz de Mia'nın kayboluşunu açıklayacak en ufak bir detay bulmak için deli gibi

çırpındık durduk ama hiçbir şey yoktu. Mia'nın evinin anahtarını temin ettikten sonra Dedektif Hoffman'la birlikte şehre gittim. Beraber evi kontrol ettik. Suç mahalli falan değildi. Mia'nın eşyalarını karıştırdık, evin içinde ne var ne yok her şeye baktık. Ders planları, adres defteri. Alışveriş listesi, yapılacaklar listesi. Bir ipucu bulacağımız konusunda ikimiz de ümitliydik. Hiçbir şey bulamadık.

Dedektif Hoffman beni günde bir kez arıyor. Bazen iki defa aradığı da oluyor. Konuşmadığımız gün olmuyor desem yeridir. Sesi, nazik tavırları bana güven veriyor. Ayrıca James onu kızdırdığında bile her zaman yumuşak başlı davranıyor.

James onun aptalın teki olduğunu söylüyor.

Dedektif, sanki masasına gelen bilgilerden ilk haberdar olan benmişim gibi bir izlenim yaratıyor ama öyle olmadığını eminim. İnce detayları önce kendisi gözden geçirip sonra bana özet veriyor. Bu özetler de bir annenin beyinde binlerce "eğer" in birikmesine sebep oluyor.

Aldığım her nefes bana kızımın yok oluşunu hatırlatıyor. Çocuklarının elinden tutan anneleri gördüğümde, okul servisine binen çocukları gördüğümde, sokak lambalarına yapıştırılan kayıp kedi ilanlarını gördüğümde ya da çocuğuna seslenen bir annenin sesini duyduğumda...

Dedektif Hoffman, Mia'yla ilgili öğrenebileceği ne varsa bilmek istiyor. Bodrumdaki eski fotoğrafları karıştırıyorum. Arada karşıma eski Cadılar Bayramı kostümleri, otuz dört beden giysiler, patenler ve Barbie bebekler çıkıyor. Başka davalar, Mia gibi kayıp başka kızlar olduğunu biliyorum.

Onların anneleri geliyor gözümün önüne. Bir daha asla evine dönmeyecek kızlar olduğunu biliyorum.

Dedektif bana sürekli hiç haber olmayışının iyi haber olduğunu hatırlatıp duruyor. Bazen bir şey yokken de, herhangi bir yeni bilgi olmasa da arıyor beni. Hani merak ettiysem diye. Hoş, sürekli merak içindeyim zaten. Beni eğlendirmeye çalışıyor. Mia'yı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz veriyor. Bana baktığı zaman gözlerinden ya da telefonda fazladan birkaç dakika daha oyalanmasından, yıkılıp kalmadığımdan emin olmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Fakat kafamda sürekli aynı şey var. Ayağa kalkıp yürümek ne kadar zorlaşmaya başladı... Benim tek düşünebildiğim Mia'yken, yegâne derdi siyaset, eğlence, spor ve ekonomi olan bir dünyada nefes almak ve yaşamak ne kadar imkânsızlaşıyor...

Dünyanın en iyi annesi değildim, orası kesin. Bunu söylememe bile gerek yok. Gerçi niyetim de asla kötü bir anne olmak değildi. Sadece öyle oldu. Meğer kötü anne olmak, iyi anne olmanın yanında bebek işiymiş. İyi annelik, tükenmek bilmeyen bir mücadele, asla kazanma ihtimaliniz olmayan bir durumun içinde gece gündüz savaşmakmış. Çocuklar gece yattıktan saatler sonra bile, ikisi birlikte odalarında takılırken, yaptıklarımın veya yapmadıklarımın pişmanlığı ruhumu kemirirdi. Grace'in Mia'yı ağlatmasına neden izin verdim? Sırf sesleri kesilsin diye neden Mia'yı durması için azarladım? Neden her fırsatını bulduğumda sessiz bir köşeye kaçtım? Neden her günümü bir an evvel yalnız kalayım diye koşturarak geçirdim? Diğer anneler çocuklarını müzelere,

parklara, sahile götürürdü. Bense olay çıkmasın diye çocuklarımı elimden geldiğince evde kapalı tutardım.

Gece uyanık vaziyette yatarken merak ediyorum: Ya Mia'ya bütün yaptıklarımı telafî edecek fırsatım hiç olmazsa? Ya ona asıl olmak istediğim anneyi gösterecek şansım olmazsa? Saatlerce bıkmadan saklambaç oynayan, kızlarının başucunda lisedeki *yakışıklı* çocukların dedikodusunu yapan bir anne. Kızlarımla aramda her zaman bir dostluk olacağını hayal ederdim. Şu an Grace, Mia ve benim aramda mevcut olan resmi, zorunlu ilişkinin aksine onlarla birlikte alışverişler yaptığımızı, birbirimizin sırlarını paylaştığımızı hayal ederdim. Kafamda, imkânım olursa diye Mia'ya söylemek istediğim her şeyin bir listesini yapıyorum. Ona ismini verirken James'in sunduğu alternatifleri –Abigail– veto edip kendi büyük ninemin adı yüzünden –Amelia– Mia'yı seçtiğimi söylemek istiyorum. Dört yaşına girdiği Noel akşamı, hayallerindeki çocuk evini kurmak için James'in sabah üçe kadar ayakta kaldığını anlatmak istiyorum. Babasına dair hatırladıklarının hepsi acı hatıralarla dolu olsa da arada kısacık iyi anlar da olduğunu söylemek istiyorum. James'in ona yüzmeyi öğretmesi, dördüncü sınıftaki heceleme yarışması için hazırlanırken ona yardım etmesi... Yatmadan önce her bitirdiğim yeni kitapla birlikte içimin paramparça olduğunu, şu an *Kirli Köpek Harry*'yi okuyup gülmek için neler verebileceğimi söylemek istiyorum. Eskiden ona ait olan kopyasını bulmak için bodrumun altını üstünü getirdikten sonra kitapçıya gidip yenisini aldığımı... Eski odasında yerde oturup o kitabı üst üste defalarca nasıl okuduğumu... Onu sevdiğimi... Üzgün olduğumu...

COUN

ÖNDE

Bütün gün yatak odasında saklanıyor. Dışarı çıkmıyor. Kapıyı kapatmasına izin vermediğim için o da yatağında oturuyor. Oturup düşünüyor. Düşündüğü ne, bilmiyorum. Umu-
rumda da değil.

Yastık kılıfı üzerine dökülen yaşlar yüzünden muhteme-
len sırlıklam olana kadar ağlıyor. İşemek için dışarı çıktı-
ğında yüzü kıpkırmızı ve şişmiş. Sanki duyamayacağımı zan-
nediyormuş gibi sessiz olmaya çalışıyor. Oysa kulübe küçük
ve tahtadan yapılmış. Haliyle sesi hapsedecek hiçbir şey yok.

Bütün vücudu ağrıyor. Yürüyüşünden anlayabiliyorum.
Sol bacağına ağırlık veremiyor. Kulübenin merdivenlerinden
düşüp ormana koşarken yaralanmış olmalı. Topallıyor. Ak-
sayarak banyoya ilerlerken duvara tutunuyor. Banyodayken
eliyle bacağındaki morluğa dokunuyor. İyice kocaman olmuş
ve artık siyahlaşmış.

Öteki odadan sesimi duyuyor. Bir ileri bir geri mekik dokuyorum. Kışı geçirmemize yetecek kadar odun kestim ama içerisi asla tam olarak ısınmıyor. Üstünde yün içlik olmasına ve sürekli battaniye altında oturmasına rağmen sürekli üşüdüğüne eminim. Odun sobasının sıcaklığı yatak odasına kadar gitmiyor ama buraya, sığınmanın olduğu yere gelmek de istemiyor.

Attığım her adımdan ödünün koptuğuna eminim. Kulağı sürekli ayak seslerinde, felaketin kopacağı anı bekliyor.

Ben de kendimi meşgul etmeye çalışıyorum. Kulübeyi temizliyorum. Örümcek ağlarını temizleyip, ölü böcekleri topluyorum. Hepsini çöpe atıyorum. Şehirden aldığımız şeyleri torbadan çıkarıp yerleştiriyorum: konserve yiyecekler, kahve, eşofman, sabun ve koli bandı. Ön kapıyı tamir ediyorum. Kâğıt havlu ve suyla tezgâhı siliyorum. Aslında hepsi vakit kaybı. Kızın giysilerini banyoda yerden kaldırıyorum. Ona bu kadar pasaklı olduğu ve pis giysilerini etrafta bıraktığı için bağırarak üzüldüm ama tam o anda ağladığını duyuyorum.

Küveti suyla dolduruyorum. Gömleğini ve pantolonunu sabunla yıkayıp kurusunlar diye dışarıya asıyorum. Bunu sonsuza dek devam ettiremeyiz. Bu kulübe sadece geçici bir şey. Bir sonraki adıma karar vermek için beynim çatlayana kadar düşünüp duruyorum. Keşke kızı kaptığım gibi kaçmadan önce bütün bunları uzun uzadıya düşünseydim.

Banyoyu kullanmak için ayaklarını sürüyerek yanıma geliyor. Perişan halde ve topallıyor. Genelde vicdan azabı duyan bir tip değilimdir ama kaçmaya çalışırken ormanda

onu bu hale getirenin ben olduğumu biliyorum. İçimden, *kendi kaşındı*, diyorum. *En azından artık sessiz, eskisi gibi dik başlı değil*, diyorum.

Artık iplerin kimin elinde olduğunu biliyor. Benim.

Musluk suyunun tadı berbat olduğu için kahve içiyorum. Ona da teklif ettim. Ona su da teklif ettim ama reddetti. Hâlâ hiçbir şey yemiyor. Yakında onu zorla sandalyeye oturup yemeği ağzına tıkmak zorunda kalacağım. Açlıktan kendini öldürmesine izin veremem. Bunca şeyden sonra olmaz.

Ertesi sabah yatak odasına giriyorum. “Kahvaltı için ne istersin?” diye soruyorum.

Yatakta uzanıyor, sırtı kapıya dönük. İçeri girdiğimi duyduğunda yarı uyur halde. Ayağımın beklenmedik sesi, sessizliğin ortasında bir anda patlayan kelimelerim, onu yataktan kalkmaya zorluyor.

Ne dediğimi duyamayacak kadar sersem bir halde, *buraya kadar işte*, diye düşünüyor.

Yorganın altında bacakları birbirine dolanıyor. Vücudu sestten kaçmaya çalışırken ayakları ne yapacağını şaşıyor. Tahta zemine düşüyor. Ayakları yorganla savaşıyor yer bulmaya çalışıyor. Vücudunu benden olabildiğince uzağa savuruyor. Titreyen elinde yorganla duvara yaslanıyor.

Üstümde neredeyse bir haftadır aynı giysilerle kapı ağzında duruyorum.

Şişmiş gözlerinde panik dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Kaşları kalkmış, ağzı bir karış açık. Bana adeta bir canavarmışım, kahvaltı niyetine onu yemek için fırsat kollayan bir yamyammışım gibi bakıyor.

“Ne istiyorsun?” diye bağıyor.

“Yemek vakti.”

Güçlkle yutkunuyor. “Aç değilim,” diyor.

“Çok yazık.”

Ona seçim şansının olmadığını söylüyorum.

Peşimden öteki odaya geliyor ve sözde yumurta dedikleri –ama görüntüsü ve kokusu sebebiyle paketlenmiş boka benzeyen– şeyi tavaya dökerken beni seyrediyor. Yumurtaların renginin kahverengiye dönüşünü izliyorum. Kokusu bile beni ögürtüyor.

Her şeyimden nefret ediyor. Biliyorum. Gözlerinden okuyabiliyorum. Duruşumdan nefret ediyor. Pis saçlarımdan, çenemi saran kirli sakalımdan, tavadaki yumurtaları karıştırırken seyrettiği ellerimden, ona bakışımdan, sesimin tonundan, kelimelerin ağzımdan çıkarken dudaklarımdan aldığı şekilden...

En çok da cebimde gördüğü tabancadan nefret ediyor; her an uslu durmasını tembihleyen tabancam.

Ona artık yatak odasına girmesinin yasak olduğunu söylüyorum. Sadece gece uyurken girebilir. O kadar. Günün geri kalanım burada, onu görebileceğim bir yerde geçirmek zorunda. Yemek yediğinden, bir şeyler içtiğinden, çişini yaptığından emin olmam lazım. Sanki kahrolası bir bebek bakıyorum.

Zaten yediği de bebek kadar. Şundan birkaç ısırik, bundan birkaç ısırik. Aç olmadığını söylüyor ama yine de hayatta kalmasına yetecek kadar bir şeyler yiyor. Zaten önemli olan da bu.

Son sefer olduğu gibi kaçmaya kalkışmasın diye gözüm hep üzerinde. Akşam yatarken kaçmaya kalkışırsa sesini du-

yarım diye kapının önüne daha ağır bir masa çekiyorum. Uykum hafiftir zaten. Tabanca yanımda uyuyorum. Hiçbir yerde bıçak olmadığına emin olmak için mutfak çekmecelerinin tamamını tepetaklak ettim. Bir tek sürekli üzerimde taşıdığım çakım var.

Bana söyleyecek tek lanet lafı yok ve ben de onu konuşturmak için bir şey yapmıyorum zaten. Ne diye uğraşayım? Sonsuza dek burada kalamam. Bahara turistler gelmeye başlar. Yakında gitmemiz gerek. *Kızı boş versene*, diyorum içimden. *Benim* gitmem gerek. Kızı bırak ve uçağa atladığın gibi çek git. Polisler beni bulmadan, Dalmar beni bulmadan gitmem lazım.

Fakat tabii ki beni engelleyen bir şey var. Beni o uçağa binip çekip gitmekten alıkoyan bir şey var.

GABE

ÖNDE

Dennett ailesinin mutfağının orta yerinde duruyorum. Bayan Dennett lavabonun başında dikilmiş, akşam yemeğinin artıklarını temizliyor. Yargıcın tabağı tertemiz, onun tabağındaysa hâlâ bir parça et ve bezelye var. Kadın resmen gözlerimin önünde eriyip gidiyor. Musluktan kaynar su akıyor ve mutfağın içi buhar dolmuş. Gerçi suya daldırdığı elleri sığağa karşı duyarsızmış gibi. Daha önce bulaşık yıkayan bir kadında hiç görmediğim bir hırsla ovuyor porselenleri.

Mutfağın ortasındaki adanın önünde duruyoruz. Bana oturmamı söyleyen yok. Ceviz ağacı dolapları ve granit tezgâhıyla son derece gösterişli bir mutfak. İtalyan annemin uğruna bir koluyla bacağını vereceği *iki* fırın dahil olmak üzere mutfak aletlerinin hepsi paslanmaz çelik. Akşam saatine kadar her şeyi nasıl sıcak tutacağım derdi, babam patatesler

biraz soğuk dediği zaman akan gözyaşları olmadan geçen bir Şükran Günü geliyor gözümün önüne.

Yargıçla ikimizin önünde, adanın üzerinde bir adam resmi duruyor. Adli tıptan çıkan bir çizim. Şu garsonun yardımıyla departmandaki polis ressamın çizdiği.

“Adam bu mu yani? Kızımı kaçıran adam bu mu?” Eve Dennett kâğıdı zarftan çıkarırken ağlamıştı. Halihazırda gözleri zaten yaşlıydı. Konuşma sırasında sırtını bize dönmüş, akan musluğun gürültüsünde sessizce ağlayarak kendini bu laşıkla oyalamaya çalışmıştı.

“Mia en son geçen salı akşamı bu adamla birlikte görülmüş,” diyorum. Gerçi o sırada Eve Dennett’ın sırtı çoktan bana dönük. Önümüzde duran kaba bir adamın resmi. Görüntüsüne bakılırsa eğitimsiz bir adamı andırıyor ama öte yandan korku filmlerindeki maskeli adamlara benzer bir hali yok. Sadece Dennett statüsünde bir adam değil, o kadar. Ben de değilim.

“Ve?” diye soruyor Yargıç Dennett.

“Ve bu adamın kızının kayboluşuyla bir ilgisi olabileceğini düşünüyoruz.”

Üstünde iki-üç aylık maaşım ederinde bir takım elbiseyle adanın karşı tarafında duruyor. Kravatı çözülmüş halde. Tek omzuna atmış. “Mia’nın bu adamla isteyerek gitmediğine dair bir kanıt var mı?”

“Şey,” diyorum. “Yok.”

Yargıç çoktan içmeye başlamış bile. Bu akşamın içki tercihi buzlu viski. Sarhoş bile olabilir. Konuşmasında hafif

bir kayma var ve arada hıçkırık tutuyor.

“Diyelim ki Mia sadece bu adamla öylesine takılıyordu. O zaman ne olacak?”

Benimle sanki aptalmışım gibi konuşuyor ama kendime iplerin benim elimde olduğunu hatırlatıyorum. Elinde parlak rozeti olan benim. Bu soruşturmayı yürüten benim. O değil.

“Yargıç Dennett, soruşturma başlayalı sekiz gün oldu,” diye belirtiyorum. “Mia’nın son görüldüğü günden bu yana da dokuz gün geçti. İş arkadaşlarının dediğine göre hiç işten kaydardığı olmazmış. *Eşinizin* dediğine göre, bu tip bir davranış, bu umursamazlık ve sorumsuzluk hali, Mia’nın karakteriyle örtüşen bir durum değil.”

Viskisinden bir yudum alıyor ve kadehi çat diye adaya bırakıyor. Eve sesi duyunca olduğu yerde sıçıyor. “Elbette, yasaya aykırı davranışlar da var. Başkasının mülküne izinsiz girme, mala zarar verme. Marihuana bulundurma,” diyor ve sonra beni iyice çıldırtmak için, “Bunlar tabii sadece bir kısmı,” diye ekliyor. Yüzündeki ifade kayıtsız ve kibirli. Ona bakarken söyleyecek söz bulamıyorum. Adamın bu cesaret gösterisinden nefret ediyorum.

“Polis kayıtlarını kontrol ettim,” diyorum. “Mia’yla ilgili hiçbir şey yoktu.” Hatta kızın sabıkası tertemizdi. Bir tane trafik cezası bile yoktu.

“Eh, olamaz tabii. Olur mu hiç?” diye soruyor ve anlıyorum; çünkü hepsini ortadan kaldıran kendisi. İçkisini tazelemek üzere izin istiyor. Bayan Dennett hâlâ tabakları ovalamakla meşgul. Lavaboya doğru yaklaşıp musluğu soğuğa

doğru itiyorum ki zavallı kadının elleri artık daha fazla haşlanmasın.

Sanki elinin yandığını o an fark etmiş gibi afallamış bir ifadeyle bana bakıp, “Sana söylemem gerekirdi,” diye fısıldıyor. Gözleri kederle dolu. İçimden, *evet, evet bana söylemem gerekirdi*, diye geçirsem de o, konuşmasına devam ederken dilimi ısıtıyorum. “Keşke kabullenmek istemediğini söyleyebilsem. Keşke ‘acıısı ona o kadar ağır geliyor ki Mia’nın gerçekten gittiğine inanmayı reddediyor,’ diyebilsem.”

Yargıç Dennett karısının itirafının son birkaç cümlesine yetiyecek zamanda dönüyor. Odanın içi sessiz ve bir an kendimi Tanrı’nın gazabına hazırlıyorum. Oysa hiçbir hareket yok, hiçbir şey olmuyor.

“Mia’nın bu tip davranışları, dedektifi inandırdığın kadar da sıra dışı değil aslında, değil mi, Eve?” diye soruyor.

“Ah, James,” diye bağıyor Bayan Dennett. Ellerini mutfak havlusuna kurulayıp, “Bu, yıllar önceydi,” diyor. “Lisedeydi. Elbette bir sürü hatası oldu ama bütün bunlar *yıllar* önceydi.”

“Peki, *bu* Mia’yla ilgili ne biliyorsun, Eve? Kızımızla yıllardır adam gibi bir ilişkimiz yok. Onu neredeyse tanımıyoruz bile.”

“Peki siz, Sayın Hâkim?” diyorum, Bayan Dennett’i zor durumdan kurtarmak için. Adamın ona bakışına, gözleriyle kadını aptal yerine koymasına sinir oldum. “Bu Mia’yla ilgili siz ne düşünüyorsunuz? Yakınlarda sabıkasından silinmiş herhangi bir kanuna aykırı davranışı oldu mu?” diye soruyorum. “Trafik cezası? Fuhuş? Sarhoş olup toplumun huzurunu kaçıрма?” Gençliğindeki taşkınlıkların sabıkasından neden

silindiğini düşünmeme gerek yok. “Bu, Dennett adına leke sürerdi, değil mi? Ve bütün bu olay... *eğer* soruşturma sonunda Mia’nın bir yerlerde pis işler çevirdiği ortaya çıkarsa, hiçbir şeyi yoksa ve sadece bir yerlerde gönül eğlendiriyorsa, bu durum da sizin için iyi olmaz, değil mi?”

Haberleri takip ederim, genelde siyaset dünyasında olan bitenden de haberim var. Bu kasım, seçimlerde Yargıç Dennett yeniden aday olacak.

Ancak yine de elimde olmadan merak ediyorum. Mia’nın kanunsuz davranışları sadece gençliğiyle mi sınırlı yoksa bundan daha fazlası mı var?

“Ayağını denk alsan iyi olur,” diye uyarıyor yargıç ama Eve arka planda, “*Fuhuş* mu?” diye inliyor. “James?” Gerçi bu dediğim sadece bir varsayımdı.

Adam onu duymazdan geliyor. Sanırım ikimiz de aynı-sını yapıyoruz.

“Ben sadece sizin kızınızı bulmaya çalışıyorum,” diyorum. “Çünkü belki gerçekten aptalca bir iş yapıyor olabilir. Ama bir an belki de öyle bir şey olmadığını düşünün. Sadece düşünün. O zaman ne olacak peki? Kızınız ölü bulunursa bu sefer de eminim rozetimi iade etmemi isteyeceksiniz.”

“James,” diyerek tıslıyor karısı. *Kızınız* ve *ölü* kelimelerini aynı cümle içinde kullandığım için gözleri yaşlarla dolmuş.

“Şunu netliğe kavuşturalım, Hoffman,” diyor bana. “Kızımı bul ve onu evine getir. Canlı olarak. Sadece tüm detaylara hâkim olduğuna emin ol çünkü Mia pek görüldüğü gibi bir kız değildir.” Bu son cümleyle konuşmasını bitirip viski-sini alıyor ve odadan çıkıyor.

COLIN

ÖNDE

Onu banyonun aynasında kendine bakarken yakalıyorum. Kendi yansımasını tanımıyor: birbirine karışmış dağınık saçlar, solgun bir beniz, yavaş yavaş iyileşmeye başlayan morluklar... Vücudundaki yaraların şişkinliği ve morluğu geçmiş, şimdi hepsi araları boş sarı birer lekeden ibaret.

Banyodan çıktığında onu bekliyorum. Kapının çerçevesine yaslanmışım. Dışarı çıkarken bana çarpıyor. Bana sanki tepesine üşüşmüş, soluduğu havayı çalan bir canavarmışım gibi bakıyor. Aklından geçeni okuyarak, “Sana vurmayacaktım,” diyorum ama o konuşmuyor.

Soğuk elimi yanağında gezdiriyorum. Dokunuşum onu irkiltiyor, geri kaçıyor. “İyileşiyorlar,” diyorum yaraları için.

Yanımdan geçip gidiyor.

Kaç gündür bu haldeyiz bilmiyorum. Zaman mefhu-

mumu tamamen yitirdim. Başta hangi gün pazartesi, hangisi salı hatırlamaya çalışırdım ama sonunda bütün günler birbirine girmeye başladı. Her gün aynı. Ben onu kaldırına kadar yatakta yatıyor. Zorla kahvaltı ediyoruz. Sonra pencere kenarına bir sandalye çekip oturuyor. Dışarıyı seyrediyor. Düşünüyor. Hayal kuruyor. Burası dışında bir yerde olmanın hasretini çekiyor.

Ben de sürekli buradan nasıl kurtulacağımızı düşünüyorum. Bir uçağa binip istediğim yere gidecek param var ama sonra o para da bitecek. Tabii bu arada pasaportum falan yok. Onun için gidebileceğim en uzak yer Tecate veya Calexico, Kaliforniya. Fakat bu ülkeden ancak beni sınırdan geçirecek bir haydut tutarak ya da Rio Grande'yi yüzerek çıkabilirim. Öte yandan, ülkeden çıkmak sorunun sadece yarısı. Asıl sorun bir türlü çözüm getiremediklerim. Kulübenin içinde mekik doku-yarak kendimi bu boktan durumdan nasıl kurtaracağımı merak ediyorum. Burada güvendeyim, biliyorum. En azından şimdi-lik. Oysa burada saklanmaya ne kadar devam edersek, ne ka-dar devam *edersem*, işler o kadar sarpa saracak.

Konuşulmuş ve konuşulmamış kurallarımız var. Benim eşyalarım dokunması yasak. Her seferinde sadece bir yap-rak tuvalet kâğıdı kullanıyoruz. Uygun zamanlarda havalan-dırıyoruz. Sonunda leş gibi kokmayalım diye mümkün oldu-ğunca az sabun kullanıyoruz. Hiçbir şeyi ziyan edemeyiz. Cam açmıyoruz. Zaten istesek de açamayız. Kulübe civarın-da birine denk gelirsek, adı Chloe. Ona öyle diyorum. Asla Mia değil. Hatta adının bu olduğunu unutsa da olur.

Regl oluyor. Çöp torbasında kan görüyorum ve, “Bu ne?” diye soruyorum. Sorduğuma da pişmanım. Çöpleri, geride bırakılan beyaz poşetlerde topluyoruz. Belli aralıklarla da biriken çöpleri alıp kulübenin arka taraflarındaki çöplüğe atıyoruz. Tabii kimseye görünmeyelim diye bu işi gece yansı yapıyoruz. Bana çöpleri neden direkt dışarı atmadığımı soruyor. Ben de lanet olası bir ayıya yem olmak isteyip istemediğini soruyorum.

Camlardan soğuk giriyor ama sobanın sıcaklığı bizi ısıtmaya yetiyor. Günler kısaltmaya başladı. Hava her geçen gün daha da erken kararıyor. Elektrik var ama dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum. Gece sadece ufak bir abajur var, onu yakıyorum. Yatak odası zaten akşamları zifiri karanlık oluyor. Geceleri yatağında uzanıp sessizliği dinliyor. Gölgelelerin arasından belirip hayatını sona erdireceğim anı bekliyor.

Fakat gündüzleri cereyan yapan camın önünde oturuyor. Ağaçlardan düşen yaprakları seyrediyor. Dışarıda toprağın üstü çürüyen yapraklarla kaplı. Göl manzarasını kapatacak hiçbir şey kalmadı ağaçlarda. Sonbaharın sonlarındayız. O kadar kuzeydeyiz ki taş atsak Kanada’ya düşecek. Etrafı sadece yaban hayatla çevrili, ıssız bir dünyanın ortasında kaybolmuşuz. Bunu benim kadar o da biliyor. Zaten onu buraya bu yüzden getirdim. Şu anda endişe duymamızı gerektirecek tek şey ayılar ama zaten ayılar da kış uykusuna yatar. Yani çok geçmeden hepsi uyumuş olacaklar. Ve işte o zaman da tek derdimiz donarak ölmek olacak.

Çok konuşmuyoruz. Ancak gerekli olduğunda; *öğle ye-*

meği hazır, ben banyoya giriyorum, nereye gidiyorsun, ben yatıyorum, gibi şeyler söylüyoruz. Sohbet falan yok. Her şey sessiz. Konuşmadığımız için her türlü sesi duyabiliyoruz: mide gurultusu, öksürük, yutkunma, gecenin bir yarısı kulübenin dışında uluyan rüzgâr, yaprakların arasından geçen bir geyik. Ve sonra tabii bir de hayali sesler var: çakıltaşlarını ezen lastikler, kulübeye çıkan basamaklarda gezinen ayak sesleri, konuşmalar.

Artık daha fazla beklemek zorunda kalmasın diye herhalde bütün o hayali seslerin gerçek olmasını diliyordur, çünkü korku yakında onu öldürecek.

EVE

ÖNDE

James'i ilk gördüğümde on sekiz yaşındaydım. Kız arkadaşlarımla Amerika'ya gelmiştik. Genç ve saftım. Chicago'nun devasallığı, kızlarla birlikte uçaktan iner inmez tenime işleyen o özgürlük duygusu aklımı başımdan almıştı. Bizler kasabalı kızlardık. En fazla birkaç bin kişilik nüfusu olan ufak kasabalara, köy hayatına, genel olarak dar görüşlü ve muhafazakâr bir topluma alışkındık. Ve birdenbire kendimizi yepyeni bir dünyada bulduk. Gürültülü bir metropolün göbeğindeydik. İlk bakışta ayaklarım yerden kesildi. Âşık olmuştum.

Beni ilk cezp eden Chicago ve sunduğu bütün o vaatler oldu. Bu dev binalar, milyonlarca insan, yürüyüşlerindeki o özgüven, vızır vızır trafiğin aktığı caddelerde karşı karşıya geçerken yüzlerindeki o vakur ifade... 1969 yılıydı. Bizim bildiğimiz dünya değişiyordu ama işin aslı benim umurumda

bile değildi. O değişimle hiçbir alakam yoktu. Kendi varoluşuma kapılıp gitmiştim. Zaten on sekiz yaşındaki bir gençten de bu beklenirdi. Erkeklerin bana bakışı, annemin tasvip edeceğinden çok daha kısa bir mini etek giydiğim an hissettiklerim... Oldukça toydum, bir an önce kadınlığa atım atmak ve çocuk olmaktan kurtulmak için can atıyordum.

Evde, kırsal İngiltere’de beni bekleyen kader daha ilk doğduğum günden belliydi. Ömrüm boyunca tanıdığım, ilkokul boyunca saçımı çekip benimle alay eden oğlanlardan biriyle evlenecektim. Oliver Hill’in benimle evlenmek istediği sır değildi. Yirmi yaşına bastığından beri teklif edip duruyordu zaten. Babası kilisede rektördü, annesi de asla olmayacağıma yemin ettiğim türde bir evkadınıydı; kocasının ağzından çıkan her söze sanki Tanrı emriymiş gibi itaat eden bir kadın.

James benden yaşça büyüktü ve bu bile tek başına benim için heyecan vericiydi. Kozmopolitti, zekiydi. Anlattığı her hikâyeye tutku doluydu. İnsanlar ağzından çıkan her kelimayı can kulağıyla dinlerdi. İster siyasetten, ister hava durumundan konuşsun fark etmezdi. Onu Loop’taki bir restoranda ilk gördüğümde yaz mevsimiydi. Arkadaşlarıyla birlikte geniş, yuvarlak bir masada oturuyordu. Gür sesi restorandaki gürültüyü bastırıyor ve sen de elinde olmadan kulak misafiri oluyordun. Oturuşuyla, duruşuyla, o coşkulu ses tonuyla insanı adeta kendine çekiyordu. Etrafında tüm gözler merakla bir fıkranın can alıcı noktasını bekliyor, ardından herkes –arkadaşları ve benim gibi yabancılar– gözlerinden

yaş gelinceye dek gülüyordu. Hatta arada alkış tutanlar bile vardı. Başka masada oturanlar, restoran çalışanları, herkes onun adını biliyordu. Restoranın karşı ucundan bir barmen, “Bir tur daha ister misin, James?” diye seslendi ve birkaç dakika içinde masa bira sürahileriyle doldu.

Elimde olmadan gözlerimi dikmiş onu seyrediyordum.

Yalnız değildim. Arkadaşlarım da ağızları bir karış açık ona bakıyordu. Masasında oturan kadınlar fırsat yakaladıkları anda ona dokunmaktan imtina etmiyorlardı. Biri sarılıyor, öteki eliyle koluna dokunuyordu. Bir tanesi, saçları beline kadar inen esmer bir kadın, onunla bir sır paylaşmak için kulağına eğildi. James’e yaklaşmak için her türlü bahaneyi kullanıyorlardı. Hayatımda onun kadar kendinden emin bir erkek hiç görmemiştim.

O sırada hukuk fakültesindeydi. Tabii bunu daha sonra, ertesi sabah yatakta yanında uyandığımda öğrenecektim. Kız arkadaşlarım ve ben, içki içecek yaşta değildik. Dolayısıyla o akşamki pervasız taşkınlığının sorumlusu belli ki karasevdaya kapılmamdı. O yuvarlak masada kendimi bir anda onun yanında otururken bulmam, bir kolunu omzuma atarken şu uzun saçlı kadının yüzünde beliren o açgözlü ifade, sanki dilimlenmiş ekmekten bu yana karşılaştığı en muhteşem şeymiş gibi James’in İngiliz aksanına düşüp bayılması...

James o zamanlar farklıydı. Yıllar içinde dönüştüğü adam değildi. Kusurları çok daha sevimliydi ve gösterişli tarzı şimdiki gibi sinir bozucu olmak yerine cezp ediciydi. Ağzından çıkan kelimeler hakarete dönüşmeden ve çirkinleşmeden çok

uzun zaman önce, iltifat konusunda tam bir uzmandı. Bir zamanlar mutluyduk, birbirimize deli gibi âşıktık, ellerimizi bir an olsun birbirimizin üzerinden çekemezdik. Oysa o adam, yani benim evlendiğim adam, tamamen yok oldu.

James işe gittikten sonra sabah ilk iş Dedektif Hoffman'ı arıyorum. Yataktan kalkıp elimde kahve fincanıyla mutfakın ortasında dikilmeden önce her zamanki gibi garaj kapısının kapandığını ve cipinin evden uzaklaştığını duyana kadar bekledim. Mia'yı kaçıran adamın yüzü beynime kazılı halde. Mutfakta dikilirken gözüm hep saatteydi. Yelkovanın saatin çevresinde bir tur atmasını, 08.59'un sonunda yerini saat dokuza teslim etmesini izledim ve gün geçtikçe bana daha da tanıdık gelmeye başlayan o numaraları tuşladım.

Telefonu, "Dedektif Hoffman," diye açarken sesi profesyonel ve otoriter. Onun polis karakolundaki halini gözümün önüne getirebiliyorum. Arka planda koşturan insanların gürültüsünü, başka insanların sorunlarını çözmeye çalışan onlarca polis memurunun koşturmacasını...

Ancak toparlıyorum kendimi. Sonunda, "Dedektif, benim, Eve Dennett," diyorum.

Adımı söylerken sesi bir anda yumuşayıveriyor. "Bayan Dennett. Günaydın."

"Günaydın."

Gözümün önüne dün akşam mutfaktaki hali geliyor. James ona Mia'nın geçmişinden bahsederken o şefkatli yüzünde beliren boş ifadeyi görüyorum. Apar topar gitti zaten. Beynimde hâlâ evden çıkarken çarptığı kapının sesi yankı-

lanıyor. Mia'yla ilgili hiçbir şeyi Dedektif Hoffman'dan saklamak gibi bir niyetim yoktu. Dürüst konuşmak gerekirse benim gözümde Mia'nın geçmişinin hiçbir önemi yoktu. Fakat şu an ihtiyacım olan son şey, dedektifin hakkımda yanlış fikirlere kapılması. Sonuçta, Mia'yla aramdaki tek bağ o.

"Sizi aramak zorundaydım," dedim. "Açıklamam lazım."

"Dün akşamı mı?" diye soruyor. "Evet," diyorum.

"Buna gerek yok."

Yine de açıklıyorum.

En kibar deyimiyse, Mia'nın zor bir ergenlik dönemi oldu. Deli gibi uyum sağlamak istiyordu. Bir yandan da bağımsız olmak. Tamamen tutkularıyla hareket eden, fevri bir kızdı. Sağduyudan yoksundu. Arkadaşlarının yanında kabul gördüğünü hissetse de ailesinin yanında öyle hissetmiyordu. Yaşıtları arasında popülerdi, *arzu edilen* bir kızdı ve bu, Mia'yı mutlu eden bir durumdu. Arkadaşları ona sanki dünyanın zirvesindeymiş gibi davranırdı ve Mia'nın onlar için yapmayacağı şey yoktu.

"Belki Mia yanlış kişilerle arkadaş oldu," diyorum. "Belki birlikte zaman geçirdiği insanlar konusunda benim biraz daha uyanık olmam gerekirdi. Benim tek dikkatimi çeken B-artı gelen sınav notlarının bir anda C-eksilere düşmesi ve okuldan sonra mutfak masasında ders çalışmak yerine odasına çekilip kapıyı da arkasından kapatarak kilitlemeye başlaması oldu."

Mia bir kimlik çatışmasının tam ortasındaydı. Bir yanı deli gibi yetişkinliğe adım atmak isterken, bir yanı hâlâ ço-

cuktu. Hayatının ilerleyen dönemlerinde yapacağı gibi doğru düzgün, mantıklı düşünemiyordu. Çok sık hayal kırıklığına uğruyor ve kendini küçümsüyordu. James'in duyarsızlığı da işleri daha kötü hale getirdi. Onu sürekli Grace'le kıyaslayıp duruyordu. O sırada yirmili yaşlarında olan ve üniversiteye –tabii James'in mezun olduğu üniversiteye– giden Grace'in üniversiteden dereceyle mezun olacak olması, aldığı Latince dersleri, halihazırda zaten kabul edildiği hukuk fakültesi için girdiği hazırlık münazarası...

Başlarda yaptığı taşkınlıklar sıradan ergen gaflarıydı: derste konuşmak, ödevleri eksik yapmak... Arkadaşlarını nadiren eve çağırırdı. Arkadaşları onu almaya gelince de, Mia onlarla kaldırımda buluşur, şöyle bir camdan göz atmaya kalkıştığımda da beni hemen durdururdu. Bir zamanlar sadece Grace'e ait olan aksi bir ses tonuyla, *ne var?* diye parlardı hemen.

Gecenin bir yarısı onu evden kaçarken yakaladığımızda on beş yaşındaydı. Bu birçok kaçma girişiminin ilkiydi. Hırsız alarmını kapatmayı unuttuğu için muhteşem kaçış planının tam orta yerinde ev çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

"O bir çocuk suçlu," dedi James.

"Sadece ergen," diye düzelttim ben de, Mia'nın evin tam önüne park etmiş bir arabaya binişini seyrederken. Evin alarmı avaz avaz öterken tenezzül edip arkasına bile bakmadı. James de şifreyi hatırlamaya çalışırken lanet makineye küfürler yağdırdı.

İmaj James için her şey demektir. Her zaman da öyle olmuştur. İtibarını, insanların onunla ilgili düşündüklerini ve

söylediklerini her zaman dert etmiştir. Mesela karısı onunla parası için evlenen genç bir kadın olmalıydı. Bana bunu evlenmeden önce söylemişti ve enteresan bir şekilde bu rolü seve seve üstlenmiştim. Beni iş yemeklerine davet etmeyi bıraktığında, çocukları artık şirketin Noel partilerine çağrılmadığında, bunun ne anlama geldiğini hiç sorgulamadım. Zaten yargıç olduktan sonra biz tamamen dünyasından silinip gittik.

O yüzden polis, on altı yaşında üstü başı birbirine girmiş sarhoş bir genç kızı partinin tekinden eve getirdiğinde, üstünde bornozuyla kapının önünde dikilip olayı hasıraltı etmesi için polise yalvarırken James'in ne hissettiğini tahmin etmek mümkün.

Mia'nın klozetin dibinde kusarken başını doğru tutamayacak kadar sarhoş olmasına rağmen deli gibi azarlamıştı onu. Avazı çıktığı kadar bağırarak açgözlü muhabirlerin böyle haberlere *bayıldığını* söylemişti: *Yargıç Dennett'in Henüz Reşit Olmayan Kızı Yaşı Tutmadığı Halde İçki İçmekten Tutuklandı.*

Tabii olay asla gazetelere yansımadı. James icabına baktı. O olayda da sonraki hadiselerde de Mia'nın adı yerel gazetelerin sayfalarına asla konu olmasın diye servet harcadı. Ne asi arkadaşlarıyla birlikte bir tane içki dükkânından tekila çalmaya kalkıştıklarında ne de yine arkadaşlarıyla birlikte Green Bay Yolu'nun kenarındaki alışveriş merkezinin otoparkında esrar içerken yakalandığında gazetelere manşet olduk.

"Genç kız," derdim hep James'e. "Gençler yapar böyle şeyler."

Fakat bu söylediğimden ben bile o kadar emin değildim. Bütün zor yanlarına rağmen Grace'in asla kanunla başı belaya girmedi. Ben zaten hayatımda bugüne kadar trafik cezası bile yemedim ama işte James suç duyurusunda bulunmasınlar ya da yapılan suçlamalar sabıkasından silinsin diye polise yalvarıp rüşvet verirken Mia nezarethane köşelerinde takılıyordu. Mia gibi asi çocuklarıyla yaşadığı ufak maceraların bahsini etmesinler diye ailelerine bile para vermişti.

Bir gün olsun ne Mia'yı ne de memnuniyetsizliğini ve bundan ötürü ortaya çıkan taşkınlıklarını dert etti. Onun tek derdi kızının yaptığı hareketlerin *kendi* üzerinde yaratacağı etkilerdi.

Normal bir çocuk gibi yaptıklarının cezasını çekmesine izin verse, Mia'nın asiliğinin zamanla azalacağı hiç aklına gelmedi. Durum böyle olduğu için de Mia istediğini yapmakta özgürdü ve hiçbir zaman attığı adımların sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadı. Babasını en çok kızdıran ahlaksızlıklarıydı. Hayatında ilk defa James'in ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Mia ve arkadaşlarını telefonda konuşurken duydum. Alışveriş merkezinden çaldıkları küpelerden bahsediyorlardı. Sanki istese parasını vermeyeceğiz. Mia bir iş için arabamı ödünç aldığında sonrasında leş gibi sigara kokardı ama tabii *benim* Mia'm sigara falan içmezdi. Sigara içmezdi, alkol içmezdi..."

"Bayan Dennett," diye lafımı kesiyor Dedektif Hoffman. "Gençler kelimenin tam anlamıyla apayrı bir türdür. Yaşıtlarının baskısına teslim olurlar. Ebeveynlerine meydan okurlar. Her söze cevap verir ve ellerine geçirdikleri her şeyi

denerler. Gençler için hedef herhangi bir kalıcı hasar olmaksızın bu süreci sağ salım atlatmaktan ibarettir. Sizin Mia'yla ilgili anlattıklarınız da pek normalin dışında bir durum değil," diye itiraf ediyor.

Gerçi şu anda bana kendimi iyi hissetmem için her şeyi söyleyebileceğini hissediyorum.

"On altı, on yedi yaşındayken ne kadar çok aptalca şey yaptım, size anlatamam," diyor. Sonra başlıyor hepsini sıralamaya: içki, küçük araba kazaları, sınavda kopya çekme, *esrar* içme... Sonra telefona fısıldıyor. "En iyi, en uslu çocuklar bile alışveriş merkezinden küpe çalmak ister. Gençler yenilmez olduklarını zanneder. Başlarına asla kötü bir şey gelmeyeceğini düşünürler. İnsanların hakikaten de başına kötü işler gelebileceğini ancak çok sonra idrak ederiz. Hiçbir kusuru olmayan çocuklar," diye ekliyor, "beni asıl onlar endişelendiriyor."

Mia'nın on yedi yaşından bu yana çok değiştiğine dair onu temin ediyorum. En büyük isteğim Mia'yı sadece bir çocuk suçlu olarak görmemesini sağlamak. "Olgunlaştı." Ama bundan fazlası da var. Mia çok güzel bir genç kadın oldu. Çocukken benim ileride olmayı hayal ettiğim bir kadına dönüştü.

"Eminim, öyledir," diyor ama konuyu burada kesip atamam.

"İki-üç sene kadar tamamen lakayt yaşadı ama sonra kendine çekidüzen verdi. Tünelin sonunda bir ışık gördü. Sonunda on sekiz yaşına girecek ve bizden tamamen kurtula-

caktı. Ne istediğini biliyordu. Plan yapmaya başladı. Kendi evini, özgürlüğünü istiyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu.”

“Gençlere,” diyor ve susuyorum çünkü onunla tanışmamasına rağmen kızımın beni aştığını bildiğini fark ediyorum. “Sorunları olan ve kimse tarafından anlaşılmadıklarını düşünen çocuklara... tıpkı onun gibi.”

“Evet,” diye fısıldıyorum. Fakat Mia bunu bana hiç açıklamadı. Asla beni karşısına oturtup bu çocukları nasıl anladığımı, ergenlerin hayatta karşılaştığı zorlukları, bütün o karmaşık duyguları, nefes almak için yüzeye kadar çıkabilmenin ne kadar zor olduğunu nasıl herkesten daha iyi anlayabildiğini bana anlatmadı. Ben de asla anlamadım. Benim için bu çocuklar suyun dibiydi. Mia’nın *onlarla* nasıl iletişim kurduğunu asla tezahür dahi edemiyordum ama burada mesele siyah-beyaz, zengin-fakir olayı değildi, asıl mesele insan doğasıydı.

“O görüntü James’in aklından hiç çıkmadı; yerel polis merkezinin nezarethanesinde oturan kızı. Mia’nın adım gazetelere yansıtmamak için yıllarca verdiği mücadeleleri, Mia’nın onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlatıp duruyor. Ona nasıl söz geçiremediğini... Zaten hukuk fakültesine gitmeyi reddedişi de bardağı taşıran son damla oldu. Mia, James için bir yükü. Bu gerçeği asla aşamadı. Onun bugünkü güçlü ve bağımsız bir genç kadın imajını asla kabullenemedi. James’e göre...”

“Mia bir hataydı,” diye belirtiyor Dedektif Hoffman. Bu kelimeler benim değil de onun ağzından çıktığı için minnettarım.

“Evet.”

On sekiz yaşındaki halimi düşünüyorum. Duygular her zaman mantığın önüne geçerdi. Acaba 1969 senesindeki o temmuz akşamı Loop’taki küçük bara gitmeseydim, ben ne olurdu? James orada olmasaydı, antitröst* kanunuyla ilgili o konuşmayı yapmasaydı, ağzından çıkan her kelimeyi pür dikkat dinlemeseydim, gözleri bana döndüğü zaman bir tek Federal Ticaret Komisyonu, şirket alımları ve şirket birleşmeleri değil, bu kadar sıkıcı bir konuyu böylesine tahrik edici bir hale getirebilmesine, bana baktığı anda kahverengi gözlerinin benimkilerle dans etmesine kendimi bu kadar kaptırıp gitmeseydim ne olurdu?

Bana aksini söyleyen annelik içgüdülerimi bir kenara koyunca bir yanım aslında olaya James’in gözünden bakabiliyor.

Ama bunu kendime asla itiraf etmem.

Oysa içgüdülerim kızımın başına bir şey geldiğini söylüyor. Kötü bir şey. Bağırıyor bana, gecenin bir yarısı beni uykumdan uyandırıyor. Mia’ya bir şey oldu.

* Tekelleşmeye engel olmak ve tekelleşmenin yol açacağı zararları önlemek ya da azaltmak amacı güden hükümet politikası. (e.n.)

COLIN

ÖNDE

Ona dışarı çıkacağımızı söylüyorum. İlk defa kulübeden dışarı çıkmasına izin verdim. “Bize ağaç dalı lazım,” diyorum. “Ateş için.” Yakında kar gelecek. Ondan sonra da her şey kar altında kalacak.

“Çıra var,” diyor. Bacak bacak üstüne atmış, camın yanında sandalyede oturuyor. Ağaçların hemen üzerinde dolaşan o kasvetli, gri bulutları seyrediyor.

Ona bakmıyorum. “Daha fazlası lazım. Kış için.”

Yavaşça ayağa kalkarak geriniyor. “Beni o zamana kadar canlı tutmayı mı planlıyorsun?” diye soruyor. O çirkin bordo eşofman üstünü başından geçirip üzerine giyiyor. Cevap verip onu tatmin etmiyorum. Dışarı çıkarken tam arkasıydım. Sinekliğin çat diye kapanmasına izin veriyorum.

Basamaklardan iniyor. Yerdeki dalları toplamaya başlı-

yor. Tonlarcası var, fırtınada hep ağaçlardan savrulmuşlar. Islaklar da. Çamurlu zemine ve toprağı örten küflü yapraklara yapışmışlar. Dalları tek tek toplayıp merdivenin dibine atıyor. Ellerini pantolonun kenarlarına siliyor.

Verandanın tırabzanında çamaşırlarımız asılı. Kıyafetlerimizi küvette yıkayıp sonra da kurumaları için dışarıya asıyoruz. Sabun kullanıyoruz. Hiç yoktan iyidir. Giysileri tekrar giydiğimizde soğuk ve kaskatı, hatta bazen hâlâ ıslak oluyorlar.

Gölün üzerini kaplayan yoğun bir sis tabakası var ve yavaş yavaş kulübeye doğru geliyor. Sinir bozucu bir gün. Gökyüzü yağmur bulutlarıyla dolu. Yakında yağmaya başlar. Ona acele etmesini söylüyorum. Bu dallar bize ne kadar yetecek, merak ediyorum. Kulübenin bir duvarı odunla kaplı. Geçen gün baltamı alıp bütün günü dışarıda geçirdim. Düşen ağaçları parçalayıp diğerlerinin de dallarını kestim, ama yine de ufak dalları topluyoruz ki sıkılmayalım, ben sıkılmayayım. Onun da şikâyet edecek hali yok. Hava güzel, o da elinden geldiğince bundan istifade etmeye çalışıyor. Bir daha eline böyle bir fırsat geçecek mi, bilmiyor.

Çalıları toplarken onu seyrediyorum. Bir kolunda topladıklarını biriktirirken, öteki kolu daha fazlasını almak için yere uzanıyor. Seri, zarif, tek bir hamle. Saçlarını gözlerine girmesin diye omzunun arkasına atmış. Kolları taşıncaya kadar çalı toplayıp ardından soluklanmak için bir duruyor. Yükünü tamamlayınca hepsini kulübeye getiriyor. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyor ama onu seyrettiğimi bildiğine

eminim. Çalı toplamak için çıktığı her yeni turla birlikte daha ötelere doğru ilerliyor. Mavi gözleri sürekli gölde. Özgürlükte.

Yağmur başlıyor; bardaktan boşanırcasına. Bir an hiçbir şey yok, derken sıırılsıklam olmuşuz. Kız, kolunda bir tomar çalı arazinin uçlarından koşarak kulübeye geliyor. Bütün bu süre boyunca ona izin verdiğim kadar uzakta çalıştı ama mecbur kalırsam onu hemen yakalayabileyim diye gözüm hep üstündeydi. Zaten o kadar da aptal olduğunu sanmam. Bir daha yapmaz.

Ben de burada çoktan çalıları yukarı, kulübeye taşımaya başladım bile. Hepsini sobanın yanına yığıyorum. O da peşimden içeri gelip yükünü bıraktıktan sonra tekrar aşağıya iniyor. İşin aslı böyle bir işbirliği beklemiyordum. Benden daha ağır. Bileği ancak iyileşiyor. Onun topallamadığını görelili en fazla bir-iki gün oldu. Basamakların orada çarpışıyoruz ve hiç farkına varmadan, *özür dilerim*, dediğimi duyuyorum. O bir şey demiyor.

Üstündekileri değiştiriyor ve ıslak giysilerini oturma odasındaki perde askılarından birine asıyor. Dışarıdaki giysilerin hepsini içeri getirip kulübenin içine serdim bile. Sobanın ateşinde er ya da geç kururlar. Kulübe de nemli. Dışarıda hava sıcaklığı bir anda üç-beş derece birden düştü. Kulübenin her yeri ıslak ayak izlerimizle dolu. Çalılardan tahta zemine yağmur suları damlıyor. Ona banyodan bir havlu getirip silebildiği kadarını silmesini söylüyorum. Gerisi de en nihayetinde kurur bir şekilde.

Akşam yemeği hazırlıyorum. O da sessizce sandalye-

sine oturup camdan yağmuru seyrediyor. Yağmur damlaları ritmik bir pata-pat-pat sesiyle çatıyı dövüyor. Perde askısından sarkan pantolonum manzarasını kesiyor. Toprağı bir muğlaklık bürürken dünya sisin ardında boğuluyor.

O sırada elimdeki kâseyi düşürüyorum. Oturduğu yerde sıçrayıp gözlerinde bir suçlamayla bana bakıyor. Bir iş yaparken çok ses çıkarıyorum, farkındayım. Zaten sessiz olmak gibi bir çabam yok. Kâseler tezgâha çarpıyor, dolap kapıları çat diye kapanıyor. Ayaklarım yerde paldır küldür. Elimden kayan kaşıklar şangır şungur portakal rengi tezgâha düşüyor. Ocağın üstünde kaynayan tencerenin içindekiler ocağa taşıyor.

Alacakaranlık vakti. Sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz, ikimiz de yağmurun sesine minnettarız. Gökyüzü karanlığın hâkimiyetine geçerken camdan dışarıyı seyrediyorum. Küçük lambayı yakıp ateşe birkaç tane çalı atıyorum. Göz ucuyla beni seyrediyor, ne gördüğünü merak ediyorum.

Dışarıda bir çarpışma sesi duyunca aniden ayağa fırlayıp, “Şşşt,” diye tıslıyorum, halbuki ağzını açıp tek kelime etmedi. Tabancama uzanıp elime alıyorum.

Camdan dışarı bakınca mangalın rüzgârda devrildiğini görüp rahat bir soluk alıyorum.

Elimde perdeyi aralarken beni seyrediyor ve dışarı bakıyor, nemelazım... Nemelazım, dışarıda biri varsa diye. Perdeyi kapatıp geri oturuyorum. Hâlâ beni seyrediyor. Eşofman üstümdeki iki günlük lekeye, ellerimi kaplayan siyah tüylere, sanki birinin canını alabilme yeteneği yokmuş gibi rahatça elimde tuttuğum tabancaya bakıyor.

Ona dönüp, “*Ne var?*” diye soruyorum. Yine pencerenin önündeki o sandalyede oturuyor. Saçları uzun, omuzlarına dökülüyor. Yüzündeki yaralar iyileşmek üzere ama gözleri hâlâ çektiği acıyı muhafaza ediyor. Başına dayadığım tabancayı hâlâ hissedebiliyor ve on adım öteden beni göz hapsine alırken aynı şeyi bir daha yapmamın an meselesi olduğunu biliyor.

“Burada ne yapıyoruz?” diye soruyor. Kasıtlı, zoraki sorulmuş bir soru bu. Nihayet bu soruyu soracak cesareti toplamış. Buraya geldiğimiz andan beri bunu sormak istiyordu zaten.

Uzun, yorgun bir iç çekip uzun bir süre sonra, “Sen orasını merak etme,” diyorum. Çenesini kapasın diye öylesine verilmiş bir cevap işte.

Bu sefer de, “Benden ne istiyorsun?” diye soruyor. Yüzüme buz gibi, ölü bir ifade oturuyor. Ondan hiçbir şey istemiyorum ki. “Hiçbir şey,” diyorum. Ateşe attığım çalıları dürtüyorum. Ona bakmıyorum.

“O zaman bırak gideyim.”

“Yapamam.” Eşofman üstümü çıkarıp ayağımın dibinde duran tabancanın yanına koyuyorum. Ateş kulübenin içini ısıtıyor, en azından burası sıcak. Yatak odası soğuk. Kat kat giyinip uyuyor. İçlik, eşofman üstü, çorap... Buna rağmen uykuya daldıktan sonra uzun süre titremeye devam ediyor.

Biliyorum çünkü onu çok izledim.

Ondan ne istediğimi soruyor bir daha. Tabii ki ondan istediğim *bir şey* olmalı, diyor. Yoksa neden onu evimden kaçırıp buraya getireyim?

“Bir iş için tutulmuştum. Seni yakalayıp Lower Wacker’a götürecektim. Orada bırakacaktım. Hepsi bu. Seni bırakıp ortalıktan kaybolmam gerekiyordu.”

Lower Wacker Yolu, Loop’taki çift katlı sokağın altındaki yol. Sonu nereye kadar gidiyor benim bile bilmediğim bir tünel.

Gözlerindeki ifadeyi okuyabiliyorum: karmaşa. Başını çevirip pencereden dışarıdaki karanlık geceye bakıyor.

Anlamadığı kelimeler duydu: *iş, seni bırakıp ortalıktan kaybolmam gerekiyordu*. Halbuki bunun rasgele bir olay olduğuna inanmak onun için çok daha gerçekçi olacaktı. Sırf eğlence olsun diye manyağın teki tarafından kaçırıldığına inanmak daha kolaydı.

Lower Wacker’a dair hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Sadece çocukken, bütün tünelin yeşil floresan lambalarla aydınlatıldığı yıllarda, ablasıyla birlikte arabayla oraya gitmeye bayılırlarmış. Bu arada bu, kendisiyle ilgili benimle paylaştığı ilk şahsi bilgi.

“Anlamıyorum,” diyor. Delicesine bir cevap arayışı içerisinde.

“Bütün detayları bilmiyorum. Fidyeye,” diyorum. Sinirlerim gerildi. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.

“O zaman neden *buradayız*?” Gözleri bir açıklama için yalvarıyor. Bana bakarken yüzünde öyle bir ifade var ki... Şaşkınlık, hayal kırıklığı, kibir, hepsi birbirine girmiş.

Bence de bayağı iyi bir soru sordu.

Onu kaçırmadan önce internette araştırmıştım. O, ken-

disi hakkında bir bok bilmediğimi sanıyor ama biliyorum. Tepeden tırnağa marka giysilerle kuşanmış, aynı anda hem zengin hem vakur duran sosyetik ailesinin fotoğraflarını gördüm. Babasının ne zaman yargıç olduğunu biliyorum. Yeniden seçimlere ne zaman katılacağını biliyorum. İnternette onunla ilgili haber videolarını da seyrettim. Şerefsizin teki olduğunu biliyorum.

Armut dibine düşer.

Ona bunu unutmamasını ve susmasını söylemek istiyorum ama onun yerine, “Fikrimi değiştirdim. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Bilselerdi bizi öldürürlerdi. Beni de, seni de,” diyorum.

Ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başlıyor. Adımları tüy gibi, kollarını bedenine dolamış.

“Kim?” diye yalvarıyor. O kelimeler –*bizi öldürürlerdi, beni de, seni de*– nefesini kesti. Bu sırada yağmur daha da şiddetlendi. Sesimi duymak için eğiliyor. Kulübedeki tahta yer döşemelerine bakarken, onun o beklenti dolu gözlerinden kaçmak istiyorum.

“Merak etmene gerek yok,” diyorum.

“Kim?” diye soruyor tekrar.

Ve böylece ona Dalmar’dan bahsediyorum. Sussun diye. İzimi bulup bana onun fotoğrafını verdiği günü anlatıyorum. Bana işimin kızı bulup ona teslim etmek olduğunu söylemişti.

Bana arkasını dönüp suçlayıcı bir ses tonuyla, “Neden teslim etmedin o zaman?” diye soruyor.

Tepeden tırnağa vücudundan yayılan nefreti görebiliyo-

rum ve içimden, *keşke etseydim*, diye geçiriyorum. Onu Dalmar'a teslim edip bu beladan kurtulmam gerekirdi. Şu ana kadar çoktan eve dönmüş olurdum. Cebimde yemeğimi, faturalarımı ve ipoteğimi ödememe yetecek kadar param olurdu. Kafayı geride bıraktıklarımın takmam gerekmezdi. Evde işlerin ne durumda olduğunu, onun hayatını nasıl idame edeceğini, kaçmadan önce ona nasıl ulaşacağımı merak etmezdim. Sürekli bunları düşünürken buluyorum kendimi. Gece gözümde uyku girmiyor. Dalmar'ı veya polisi düşünmediğim zamanlarda, aklım hep ona gidiyor. O eski evde bir başına. Keşke yapmam gerektiği gibi kızı teslim etseydim. Böylece görevim sona ermiş olurdu. O zaman endişe etmemi gerektiren tek şey, polislerin beni yakalayıp yakalamayacağı olurdu ama tabii bu da benim için yeni bir endişe değil.

Kızın aptal sorusuna cevap vermiyorum. Bu bilmesi gereken bir şey değil. Fikrimi neden değiştirdiğimi, onu neden buraya getirdiğimi bilmesine gerek yok.

Sorusuna cevap vermek yerine ona Dalmar'la ilgili bildiklerimi anlatıyorum. Söylentiye göre, eskiden Afrika'daki şu çocuk askerlerden biriymiş. Beyni yıkanıp adam öldürmeye zorlananlardan. Borcunu ödeyemediği için batı yakasındaki terk edilmiş bir depoda ölesiye dövdüğü işadamını anlatıyorum. Ailesi fidye parasını ödeyemedi diye öldürdüğü dokuz, bilemedin on yaşındaki çocuktan bahsediyorum. Dalmar'ın çocuğu silahla vurup nispet olsun diye fotoğrafını ailesine gönderdiğini söylüyorum.

"Yalan söylüyorsun," diyor ama gözlerini terör bürümüş. Yalan söylemediğimi biliyor.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye soruyorum ben de. “Seni ele geçirse sana neler yapacağına dair en ufak fikrin var mı?”

Akla ilk gelen tecavüz ve işkence. Lawndale’de bir saklanma yeri var. Güney Homan’da bir ev. Ben de bir-iki kere gittim. Kızı da muhtemelen burada saklayacaktı. Ön kapıya çıkan basamakları kırık dökük, tuğladan bir ev. İçerideki halılar hep leke içinde. Son sahibi evden çıkarken evin içinde ne kadar alet edevat varsa hepsini söküp götürmüş. Bütün borular su akıtıyor, tavan ve duvarlar küf içinde. Kırık camlar muşambayla kapatılmış. Onu düşünüyorum. Bir odanın orta yerinde, katlanır sandalyeye oturtulmuş, kolları, bacakları ve ağzı bağlı. Bekliyor. Sadece bekliyor. Bu arada Dalmar ve adamları da biraz gönül eğlendiriyorlar. Hatta ve hatta yargıç fidyeyi ödedikten sonra bile Dalmar muhtemelen adamlarından birine kızı vurmasını söylerdi. Delilleri yok etmek için. Kızın cesedini de artık ya bir çöplüğe ya da belki nehre atarlardı. Bunu ona da söyleyip, “Başın bir kere böyle bir belaya girdi mi, kurtuluşun olmuyor,” diye ekliyorum.

Tek kelime etmiyor. Dalmar’la ilgili bir şey söylemiyor. Gerçi şu anda kafasında onu düşündüğünü biliyorum. Dalmar’ın dokuz yaşındaki bir çocuğu vurma görüntüsünün beynine kazındığına eminim.

GABE

ÖNDE

Yüzbaşı, Kimliği Meçhul'ün yüzünü cuma akşamki haberlere çıkarmam için bana yeşil ışık yakıyor. Her yerden akınla tüyo gelmeye başladı. İnsanlar bizim Kimliği Meçhul'ü gördüklerini söylemek için sürekli acil hattını arayıp duruyorlar. Tabii onun adı, arayanların kimine göre Steve, kimine göre de Tom. Kadının teki geçen akşam onu "L" treninde gördüğünü söylüyor ama tam olarak emin de değil (Peki, yanında bir kadın var mıydı? Hayır, yalnızdı). Bir tane adam da Kimliği Meçhul'ü State Sokağı'ndaki ofis binasında hademe olarak çalışırken gördüğüne yemin ediyor ama gördüğü adamın Latin olduğunu söylüyor, ben de adamı Latin olmadığına dair temin ediyorum. Acil hattının başına iki çaylak koydum. Gerçek ipuçlarını asılsızlardan ayırmaya çalışıyorlar. Sabaha kadar gelen aramalardan çıkan özet şu: Ya

bu adamın kim olduğunu bilen kimse yok ya da bizim departmandaki çaylakların hepsine senenin geri kalanı boyunca boşa kürek çektirecek kadar çok suç ortağı var. İşte bu son durum çok fena canımı sıkıyor. Bizim Kimliği Meçhul, sandığımdan çok daha deneyimli biri olabilir.

Onu düşünerek çok fazla vakit harcıyorum. Onunla hiç tanışmasam bile, adını dahi bilmesem bile, hakkında tahmin edebildiğim üç-beş şey var. İnsanda şiddet içeren ya da anti-sosyal davranışların ortaya çıkmasına sebep olan şey tek bir faktöre bağlı değildir. Bir sürü şeyin birikimidir bu. Mesela sosyoekonomik düzeyinin onu Dennett ailesiyle aynı muhite koyacak şekilde olmadığı kanısındayım. Üniversite okumadığını ya da iş bulmakta, bir işe tutunmakta zorlandığını tahmin ediyorum. Ayrıca çocukluğunda duygusal ilişki kurduğu çok fazla yetişkin olduğunu da düşünmüyorum. Hatta bugüne kadar anlamlı hiçbir ilişki kurmamış bile olabilir. Kendini yabancılaşmış hissetmiş olabilir. Aile tarafından ihmal edilmiş olabilir. Anne babasının evliliğinde sorun olabilir. Taciz edilmiş olabilir. Muhtemelen eğitiminin de üzerinde çok durulmamıştır. Aile içinde sevginin de çok olduğunu zannetmiyorum. Muhtemelen onu geceleri yatağına yatıran bir anne babası yoktu. Ona yatmadan önce masal okuyan kimse olmamıştı. Herhalde kiliseye falan da gitmezlerdi.

Çocukken hayvanlara zarar verme eğiliminde olmasına gerek yoktu. Belki hiperaktifti. Belki konsantrasyon sorunu vardı. Belki depresifti, suça meyilliydi ya da asosyaldi.

Muhtemelen kendini hayatında hiç kontrollü hissetmedi.

Esnek olmayı öğrenemedi. Empati nedir onu da bilmiyordur. Yumruğunu kullanmadan ya da silahını çekmeden bir sorun nasıl giderilir, onu da bilmiyordur.

Sosyoloji dersi almıştım. Hayatımda da aynı yoldan giden bir sürü suçlu gördüm.

Kesin uyuşturucu kullanıyordur diye bir kaide yok ama kullanmış da olabilir. Geçici aile yanında büyümesine de gerek yok ama öyle olmuş da olabilir. Bir çeteye üye olması da şart değil ama o seçeneği de es geçecek değilim. Yine ailesinin evinde silah bulunması da şart değil.

Fakat tahminim bunun öyle el bebek gül bebek büyütülmüş bir çocuk olmadığı yönünde. Yemekten önce dua eden bir ailesi yoktu. Beraber kampa gitmezlerdi ya da hep birlikte şöyle koltuğa kurulup birlikte film gecesi falan da yapmazlardı. Babasının ona matematik ödevlerinde hiç yardım etmediğini tahmin edebiliyorum. En azından bir kere bile olsa birinin onu okuldan almayı unuttuğuna da eminim. Hayatının bir döneminde kimsenin onun televizyonda ne seyrettiğine dikkat etmediğini de tahmin edebiliyorum. Ayrıca şiddetin yanlış olduğunu bilmesi gereken, güvendiği birinden mutlaka bir kere tokat yemiştir diye de düşünüyorum.

Televizyon kanallarına bakıyorum: Bulls'un maçı yok bugün, Illinois de Badgers'a yenilmiş. Benim için güzel bir televizyon gecesi değil. *It's the Great Pumpkin, Charlie Brown*'a başlamadan önce televizyonumdaki yüz küsur tane kanalı –kim demiş, *parayla mutluluğu satın alamazsın*, diye– bir daha bir tarıyorum ve şansıma karşımda Yargıç Den-

nett'in yüzünü buluyorum. Akşam altı haberlerinde basın konferansı veriyor. "Ne oluyor be?" diye söylenip iyice duyabilmek için sesi sonuna kadar açıyorum. Soruşturmanın başındaki dedektifin de orada, şu basın konferansında bulunması ya da en azından ne haltlar döndüğünden haberdar olması gerekir, değil mi? Oysa orada, benim yerime yüzbaşı duruyor. Yargıcın kendi işini yapmaya başlamadan çok uzun zaman önce eyalet başsavcılığı ofisindeki kısa süreli görevinden beri Yargıç Dennett'la arkadaşlar. İnsanın yüksek meritede dostlarının olması güzel bir şey olsa gerek. Eve de süs gibi Yargıç Dennett'in yanında durmuş, elini tutuyor. İkili arasında bugüne kadar hiçbir sevgi gösterisine şahit olmadığım için bunun da önceden ayarlanmış bir şey olduğuna eminim. Grace de yanlarında. Sanki ilk oyunculuk performansını sergiliyormuş gibi gözlerini kocaman açmış, kameralara bakıyor. Yargıç, kızının kaybolmasından ötürü gerçekten üzgünmüş gibi duruyor. Eminim ya avukatı ya da siyaset danışmanlarından biri ona en ince ayrıntısına varıncaya kadar son ana dek ne söylemesi ve ne yapması gerektiğini anlatmıştır. Mesela şu el tutma olayı ya da anlık duraksamalar, şahsen asla yitirmediğini bildiğim o soğukkanlılığını yeniden sağlamak için yapılan göstermelik çabalar. Hepsi bir aldatmaca. Muhabirin teki bir soru yöneltmeye yelteniyor ama aile sözcüsünün araya girip yargıçla ailesini kaldırımdan uzaklaştırıp heybetli malikânelerine doğru koşturmasıyla birlikte lafı yarıda kesiliyor. Yüzbaşı, soruşturmayı en iyi dedektiflerine devrettiğini tüm dünyaya duyurmasına yetecek kadar uzun

bir süre boyunca yayında kalıyor. Sanki beni millete beğendirmesine gerek varmış gibi. Sonra da ekranda Michigan Caddesi'ndeki stüdyo beliriyor. Haber sunucusu, Mia Dennett davasıyla ilgili kısa bir özet geçiyor ve –ekrana Kimliği Meçhul'ün görüntüsünü veriyorlar– Güney Yakası'ndaki yangın olayını anlatmaya başlıyor.

COUN

ÖNDE

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama başka yolu yok. Ona güvenmiyorum.

Banyoya girene kadar bekleyip ardından iple içeri giriyorum. Aklıma Grand Marais'ten aldığımız koli bandı da geldi ama ona gerek yok. Çünkü yakınlarda çığlıklarını duyabilecek kimse yok.

“Ne yapıyorsun?”

Lavabonun başında durmuş, parmağıyla dişlerini fırçalıyor. Elimde iple banyoya girdiğimi gördüğü anda gözlerini dehşet bürüyor.

Kaçmaya çalışıyor ama onu kucaklayarak durduruyorum. Çok kolay. Bu aralar pek narin, karşılık vermeye bile kalkışmıyor. “Başka yolu yok,” diyorum ve yalancı pisliğin teki olduğumla ilgili bana küfretmeye başlıyor. İpi önce bi-

leklerine dolayıp ardından lavabonun kaidesine bağılıyorum. İzcilik günlerim sağ olsun. Buradan kaçması mümkün değil.

Çıkmadan önce ön kapıyı kilitlediğimden emin olduktan sonra gidiyorum.

Şu anda bildiğim ne varsa çoğunu çocukluğumdaki izcilik günlerimden öğrendim. İlkokul dördüncü sınıftaki öğretmenimiz tam bir liderdi. O zamanlar, öğretmenlerin hakkımda ne düşündüğünü önemserdim.

Kaç tane başarı madalyası kazanmışımdır sayısını hatırlamam: okçuluk, dağcılık, kano, kamp, balık tutma, ilkyardım... Tüfekle ateş etmeyi öğrendim. Soğuk cephenin gelmek üzere olduğunu önceden tespit etmeyi öğrendim. Tipi yağarken dışarıda nasıl hayatta kalınacağını öğrendim. Ateş yakmayı, halat bağlamayı, kropi bağını, perlon düğümü ve sancak bağını... Tüm bunlar ne zaman işine yarar asla bilemezsin.

On dört yaşındayken, Jack Gorsky'yle birlikte kaçmaya yeltendik. Sokağın aşağısında oturan Polonyalı bir çocuktu. Üç gün ortalıktan kaybolduk. Polisler bizi bulana kadar, ta Kokomo'ya kadar gitmeyi başardık. Terk edilmiş bir mezarlıkta, yüz küsur yıllık mezarların yanı başında kamp kurmuştuk. Polisler bizi bulduğunda sarhoştuk. Jack'in evden çıkarken sırt çantasına attığı, Bayan Gorsky'ye ait bir şişe votkayla kafa çekmiştik. Mart ayıydı. Odunla ateş yakmıştık. Jack bir taşa takılıp düşmüş ve dizini çok fena yaralamıştı. Yarasını yanımda getirdiğim ilkyardım malzemeleriyle bandajladım. İlkyardım malzemesi dediğim de evden arakladığım bandaj ve gazlı bezlerdi.

Bir kere de avlanmayı denedim. Jack Gorsky ve babasıyla. Geceyi evlerinde geçirip ertesi gün sabahın beşinde uyandım. Kamuflajlarımızı giyip ormanın yolunu tuttuk. Bütün o alet edevatlarıyla tam anlamıyla birer profesyoneldiler. Tatar yayı, tüfek, dürbün, gece görüşü, cephane... Her şey tamdı. Amatör olan bendim. Üzerimde bir gün önce Walmart'tan satın aldığım orman yeşili eşofman üstü vardı. Jack'le babası da Bay Gorsky'nin ta Vietnam Savaşı'ndaki günlerinden kalma savaş giysilerini giymişti. Bay Gorsky bir tane ak kuyruklu geyik gördü. Lanet olasıca şey, antenlerinden bir türlü gözlerimi alamadığım olağanüstü güzellikte bir erkekti. Hayatımda ilk kez avlanıyordum. Bay Gorsky ilk atışı benim yapmam gerektiğini düşündü. Sonuçta adil olan böylesiydi. Yere çömelip pozisyonumu aldım ve hayvana, ateş etmem için bana meydan okuyan o karagözlere, baktım.

“Şimdi sakın acele etme, Colin,” dedi. Kolumun yaprak gibi titrediğini görebildiğine emindim. “Sakin.”

Kasıtlı olarak ıskalayıp, hayvancağızı kurtulsun diye korkuttum.

Bay Gorsky, bunun herkesin başına gelen bir şey olduğunu söyledi. Bir dahaki sefere daha şanslı olurmuşum. Jack de korkak dedi bana. Sonra sıra Jack'e geldi. Ceylanın tekini iki gözünün orta yerinden vurmasını seyrettim, anne ceylan da bebeğinin ölümünü seyretti.

Beni tekrar davet ettiklerinde hasta olduğumu söyledim. Zaten bu olaydan çok kısa bir süre sonra da Jack'i, babasının tüfeğiyle bir öğretmeni tehdit ettiği için ıslahevine yolladılar.

County Line Yolu'nda sürüyorum, tam Trout Lake Yolu'nu geçerken kafama dank ediyor; sürmeye devam edebilirim. Dümdüz Grand Marais'i geçip Minnesota'dan çıkar ve Rio Grande'ye doğru gidebilirim. Kızı zaten bağlamışım. O kulübeden bir yere gitmesi mümkün değil. Polisleri arayıp beni gammazlama ihtimali de yok. Ellerini çözmeyi başarsa bile, ki başaramaz, medeniyete kavuşması saatler sürer. O saate kadar da ben çoktan Güney Dakota veya Nebraska'ya varmış olurum. Polisler bir tane aranıyor ilanı çıkartır ama kız adımı Owen olarak biliyor; o yüzden durup da sürücü ehliyetime alıcı gözle bakmadıysa hâlâ şansım var demektir. Bu fikri kafamda uzun uzadıya düşünüyorum. Şu kahrolası kulübeyi terk edip gitme fikri... Fakat bir yandan da ters gidebilecek milyonlarca şey var. Büyük ihtimalle şu ana kadar polisler kızla birlikte olduğumu öğrenmiştir. Hatta belki adımı bile biliyorlardır. Belki hakkımda çoktan bir aranıyor ilanı çıkmıştır bile. Ya da belki sırf intikam almak için Dalmar'ın kendisi beni ihbar etmiştir.

Ama beni kaçırmaktan alıkoyan tek şey bu değil. Gözümün önüne kız geliyor. Kışın soğukunda, hiçliğin ortasında, lavaboya bağlı halde... Kimse bulamaz onu. Ancak açlıktan öldükten sonra cesedini bulurlar. Bahara kadar kimsenin haberi olmaz. Ancak turistler geri gelince, çürüyen et kokusu yüzünden kulübe dikkat çektiğinde ortaya çıkar.

Beni yolumdan şaşırtmayan şeylerden biri bu işte. Çekip gitmeyi benim için imkânsız kılan onlarca şeyden biri; her ne kadar bunu istesem de. Her ne kadar buna mecbur olsam

da. Her ne kadar burada geçirdiğim her günün mezarıma çakılan yeni bir çivi olduğunu bilsem de.

Kulübeden çıkmalı ne kadar oldu bilmiyorum. Birkaç saat olmuştur kesin. Döndüğümde kapıyı çarparak kapatıyorum. Elimde bıçak banyonun kapısına gidiyorum. Kızın panikle-meye başladığını görüyorum ama bir şey demiyorum. Yanına çömelip ipi kesiyorum. Sonra ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum ama o beni itiyor. Dengemi kay-bedip duvara çarpıyorum. Bacakları zayıf. Bileklerindeki ip izlerine dokunuyor; kıpkırmızı ve kanlı.

Yakından bakmak için ellerinden tutarak, “Neden yaptın bunu?” diye soruyorum. Bütün gün orada oturup ipten kurtulmaya çalışmış.

Var gücüyle itiyor beni. Oysa pek bir gücü yok. Onu koldan yakalayıp bana vurmasına engel oluyorum. Onu tutuş şeklimden ötürü canının acıdığı belli ama yine de bırakmıyorum.

“Seni *öylece* burada bırakıp gideceğimi mi sandın?” diyorum. Onu kendimden uzaklaştırıyorum. Çoktan banyodan çıktım bile. “Bütün televizyon kanallarında senin yüzün var. Seni yanımda götüremezdim.”

“Geçen sefer götürmüştün.”

“Artık meşhur oldun.”

“Peki, sen?”

“Benim nerede olduğum kimsenin umurunda değil.”

“Yalan söylüyorsun.”

Mutfaktayım. Torbaları boşaltıyorum. Boş kesekâğıtları

tek tek yere düşüyor. Ateşte yakarız onları da. Kapıya yaslı duran yeni oltaya takılıyor gözü.

“Neredeydin?”

“Bu bokları almaya gittim.” Kısa konuşuyorum. Sinirlenmeye başlamak üzereyim. Konserveleri pat küt rafa yerleştiriyorum, dolap kapaklarını çarparak kapatıyorum. Sonra duruyorum. Torbaları boşaltmayı bırakıp uzunca bir müddet ona bakıyorum. Bu böyle pek sık yaptığım bir şey değil. “Ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. Dışarıda donmasına ramak kalmış bir göl var. Cesedini ancak baharda bulurlardı.”

Pencereden puslu akşamüstü aydınlığında kaskatı görünen göle bakıyor. İncecik buz katmanının altında kendi cansız bedeninin yüzdüğü düşüncesi tüylerini ürpertiyor.

Ve o anda yapıyorum.

Dolaba uzanıp tabancayı alıyorum. Kaçmak için arkasına dönüyor. Onu kolundan tutup tabancayı eline tutuşturuyorum. İkimiz de şaşkınız. Tabancanın hissi, ellerinde tuttuğu o ağır metal, bir anda bütün bedenini felç ediyor. “Al,” diyorum ısrarla. İstemiyor. “Al şu tabancayı,” diye bağıryorum. Tabancayı titreyen ellerinin arasında tutuyor. Az kalsın yere düşürecek. Ellerini tutup tabancanın etrafında birleştiriyorum. Parmağını tetiğe götürüyorum. “İşte. Hissediyor musun? Böyle ateş ediyorsun. Silahı bana doğru tutup ateş edeceksin. Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Silah dolu. O yüzden tek yapman gereken namluyu bana doğrultup tetiği çekmek.”

İnme inmiş bir halde, elinde tabanca öylece duruyor. Az

önce ne olduğunu merak ediyordur herhalde. Bir an tabancayı kaldırıyor. Beklediğinden daha ağır geliyor. Tabancayı bana doğru tutuyor ve ben de ona bakıyor, meydan okuyorum. *Çek tetiği. Ateş et.* Bakışları ürkek, elleri tuttuğu silahla ne yapacağını bilemiyor. O tetiği çekecek cesaret yok onda. Bunu biliyorum ama yine de merak ediyorum.

Öylece duruyoruz. Yirmi, otuz saniye... Hatta belki daha fazla... Sonra tabancayı indirip odadan çıkıyor.

EVE

SONRA

Bana rüyasını anlatıyor. Eski Mia asla yapmazdı bunu. Eski Mia bana aklından geçeni bile söylemezdi ama bu rüya onu gerçekten huzursuz ediyor. Bana söylediğine göre, günlerdir hep aynı rüyayı görüyormuş. Kaç gecedir ben de bilmiyorum ama hep aynıymış ya da o öyle olduğunu söylüyor. Ufacık bir kulübenin mutfağı da kapsayan geniş salonunda, beyaz plastik bir bahçe sandalyesinde oturuyor. Sandalye ön kapının tam karşısındaki duvara dayalı ve o da bağdaş kurmuş. Bacaklarının üzerinde, kaşıntıdan türden bir battaniye var. Çok üşüyor. Hatta bitkin bedeni sandalyenin koluna devrilmiş halde uyuyor olmasına rağmen titremelerini kontrol edemeyecek raddede üşüyor. Üzerinde eski moda, bordo bir eşofman üstü var. Önüne bir dalgıç kuşu motifi işlenmiş, altında da *L'Etoile du Nord* yazıyor.

Rüyasında kendini uyurken seyrediyor. Kulübenin karanlığı üzerine basıyor, onu boğuyor. Hissettiği bir kaygı ve başka bir şey daha var. Daha büyük bir şey. Korku. Terör. Kötü bir şey olacağına dair bir önsezi.

Koluna dokununca irkiliyor. Bana elinin buz gibi soğuk olduğunu söylüyor. Kucağında duran tabancayı hissediyor. Bütün gece bağdaş kurmaktan uyuşan bacaklarının üzerine ağırlık yapıyor. Güneş doğmuş. Pis pencerelerden içeri süzülüyor. Modası geçmiş ekose perdeler kapalı. Tabancayı eline alıp kilidini açıyor. Yüzündeki ifade soğuk. Mia'nın silahlarla alakası yoktur. Bildiği ne varsa, hepsini onun öğrettiğini söylüyor.

Titreyen ellerinin arasında tuttuğu tabanca ona bir garip ve ağır geliyor ama rüyasında o an aklından geçen düşünceyi hissedebiliyor: Onu vurabilirdi. Bunu yapabilirdi. Hayatını sonlandırabilirdi.

Adam ise kılını bile kıpırdatmıyor, hareketsiz. Mia'nın önünde tamamen dik durana dek doğruluyor. Dinlenmiş gibi bir hali var ama can sıkıntısı hâlâ bakışlarından okunuyor. Çatık kaşlar, Mia'yı yeniden o hareketsiz haline sürükleyen kötümser ifade. Teni tıraşsız, günlerdir uzayan kirli sakalı artık iyice sakal ve bıyığa dönüşmeye başlamış. Yataktan yeni kalkmış. Yüzü kırı kırık, gözlerinden uyku akıyor. Kıyafetleri üstünde, uyumaktan buruşmuş. Bahçe sandalyesinin yanında duruyor ve Mia, aralarındaki mesafeye rağmen ağız kokusunu alabiliyor.

Sakinleştirici bir ses tonuyla, "Chloe," diyor. Mia, ada-

mın şefkatli ve güven verici olduğunu söylüyor. İkisi de Mia'nın titreyen elleri arasında duran tabancayı alıp onu tek hamlede öldürebileceğini bilse bile buna kalkışmıyor. "Yumurta yaptım."

Ve sonra uyanıyor.

Dikkatimi çeken iki şey var: Bir eşofman üstündeki *L'etoile du Nord* yazısı ve yumurta. Şey, bir de Mia'nın – yani namı diğer Chloe'nin– elinde tuttuğu tabanca. Akşam-üstüne doğru, Mia bol miktardaki günlük şekerlemelerinden biri için odasına çekildiğinde, ben de hemen dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum. Bir tane arama motorunun sayfasına girip milyon yıl önceki bir lise dersinden hatırlamam gereken ama hatırlamadığım o Fransızca kelimeleri yazıyorum. Sayfadaki ilk seçeneklerden biri: Kuzey Yıldızı, Minnesota eyaletinin mottosu. Tabii ya.

Gördüğü rüya, rüya değil de bir anıysa, *L'etoile du Nord*'da geçirdiği süreye dair hatırında kalan bir parçaysa, o halde neden elinde tabanca var? Ve daha da önemlisi, neden o tabancayı Colin Thatcher'ı vurmak için kullanmamış? Bu olay nasıl sona ermiş? Merak ediyorum.

Fakat bu rüyanın sadece sembolik bir şey olduğunu söyleyerek kendimi telkin ediyorum. İnternette rüya tabirlerini araştırıyorum. Özellikle yumurtanın ne anlama geldiğine bakıyorum. Bir tane rüya tabirleri sözlüğü buluyorum ve yumurtanın tanımına bakmamla birlikte her şey anlam kazanmaya başlıyor. O an Mia gözümün önüne geliyor. Yatakta yatmış, yorganın altında cenin gibi kıvrılmış. Yatağa çıkarken

kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Bu sözleri şimdiye dek kaç kere duydum, artık sayısını hatırlamıyorum. Şu saate kadar da inatla bu söylediğini yorgunluğa ve strese yormuştum; ama şimdi bundan fazlası olabileceğini fark ediyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde donakalıyor, ağlamaya başlıyorum. Olabilir mi?

Gündüz bulantısının kalıtsal olduğu söylenir. Ben iki kızıma da hamile kaldığımda feci şekilde hasta olmuştum. Hele Grace'in hamileliği daha da beterti. Zaten her zaman en zor geçenin genellikle ilk hamilelik olduğunu duymuştum, çok da doğru demişler. Gece gündüz demeden klozet başında geçirdiğim günlerin haddi hesabı yoktu. Midemde safradan başka çıkartacak bir şey kalmayınca dek kusardım. Sürekli yorgundum. Daha önce hiç o kadar şiddetli bir halsizlik hissetmemiştim. James hiç anlam verememişti. Tabii ki anlamayacaktı, nasıl anlasın? Bu benim bile kendi başıma gelinceye kadar asla anlamadığım bir şeydi. Üst üste aynı işkenceyi yaşamaktan artık ölmeyi isteyecek hale gelmiştim.

Bu rüya tabirleri sözlüğüne göre, insanın rüyasında gördüğü yumurta yeni ve hassas bir şeyi simgeliyor olabilirmiş. Yaşamın en erken formu.

COUN

ÖNDE

Erken uyandım. Şu oltayı da dışarı çıkarıp marketten aldığım malzeme kutusuyla birlikte göle götürdüm. Balık tutma malzemeleri için bir servet harcadım desem yeridir. Göl donarsa diye matkap ve kepçe bile aldım. Gerçi burada o kadar uzun kalmak gibi bir niyetim yok ama olsun.

Üzerine bir eşofman üstü geçirip göle doğru geliyor. Yeni yıkandığı için saçları hâlâ nemli ve uçları soğuktan donmuş. O gelene kadar dışarısı sessiz. Güneş daha yeni doğuyor. Ben de düşüncelere dalıp gitmişim. Kendimi evde her şeyin yolunda olduğuna inandırmaya çalışıyorum. Dolapta yeterince yiyecek olduğuna, yürürken düşüp kalçasını falan kırmadığına dair düşüncelerle beynimi yıkayarak vicdan azabından kurtulmaya çalışıyorum. Ve tam buna inanmaya başlarken beynimde yeni bir korku çanı çalıyor: Kaloriferi açmayı unuttuğumu ve

onun donarak öleceğini, ön kapıyı açık bırakacağını ve serse-
rinin tekinin eve gireceğini düşünüyorum. Derken mantık dev-
reye giriyor; beraberinde bahanelerle birlikte: Kaloriferi ayar-
ladım. Tabii ki ayarladım. On dakika boyunca kendimi o lanet
olası aleti otuz dereceye ayarlarken hayal etmeye çalışıyorum.

En azından gönderdiğim nakit para çoktan geçmiştir
eline. O parayla idare eder. En azından bir süre.

Kulübeden bir tane bahçe sandalyesi getirmiştım ya-
nımda. Şimdi ayağımın dibinde kahve fincanı, sandalyede
oturuyorum. Göle doğru gelirken kızın üzerindeki giysilere
bakıyorum. Pantolonu onu rüzgârda sıcak tutacak türden bir
pantolon değil. Ağaçlarda da rüzgârı kesecek tek yaprak kal-
mamış. Don tutmuş saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Pan-
tolonun paçalarını havalandıran rüzgâr eşofman üstünün
yakasından içeri sızıyor. Şimdiden titremeye başladı zaten.

Kaloriferi ayarladım. Tabii ki ayarladım. Otuz dereceye.

“Ne işin var burada?” diye soruyorum. “Donacaksın.”

Ancak yine de davet beklemeden oturuyor göl kenarına.
Ona geri dönmesini söyleyebilirim ama bir şey demiyorum.

Yer nemli. Dizlerini kendine doğru çekip ısınmak için
kollarını bacaklarına sarıyor.

Konuşmuyoruz. Gerek de yok. Sadece dışarıda olduğu
için mutlu.

Kulübe berbat kokuyor. Küf ya da nem gibi bir şey. On-
ca günden sonra alışmamız gerekir ama yine de hâlâ kokudan
burnumuz kırılıyor. İçerisi de zaten dışarısı kadar soğuk. Kışa
kadar odunu mümkün olduğunca idareli kullanmak zorun-

dayız. O zamana kadar sobayı sadece geceleri yakıyoruz. Gündüz vakti kulübenin içinde sıcaklık on dereceye kadar düşüyor olmalı. Kat kat giyinmesine rağmen asla tam olarak ısınmadığını biliyorum. Ülkenin bu denli kuzeyinde kışlar sert ve acımasız oluyor. Daha önce hiç denk gelmediğimiz bir soğuk var. Birkaç güne kadar kasım gelecek. Fırtına öncesi son sessizlik.

Ufak bir dalgıçkuşu sürüsü gölün üzerinden uçarak güneye doğru gidiyor. Kuzeyde kalan son birkaç tanesi olsa gerek. Şu anda göç edenler sadece yavrular. Baharda doğup uzun yolculuk için anca güç toplayanlar. Diğerleri çoktan gittiler bile.

Herhalde daha önce hiç balık tutmamıştır ama ben tuttum. Çocukluğumdan beri balık tutarım. Elimde olta, kıpırdamadan duruyorum. Suyun yüzeyindeki olta mantarına bakıyorum. Ağzını açmayacak kadar akıllı. Sesinin, balıkları ürkütüp kaçıracağını biliyor.

Oltayı dizlerimin arasına sıkıştırıp, “Al,” diyorum. Kadın, kapüşonlu, yağmur geçirmez montunu çıkarıp ona uzatıyorum. “Donup gebermeden önce giy şunu üzerine.”

Ne diyeceğini bilemiyor. Teşekkür bile etmiyor. Bu genelde yaptığımız bir şey değil. Kollarını üzerine iki kat büyük boşluklardan içeri geçiriyor ve bir dakika sonra titremesi kesiliyor. Montun kapüşonunu da başına geçirip kış soğuşuna karşı korunuyor. Ben üşümüyorum. Zaten üşüsem de itiraf etmezdim.

Balığın teki yemi ısıyor. Ben de ayaklanıp kancayı ayarlamak için olta ipini çekiyorum. İp gevşemesin diye ol-

mayı kaldırıp makarayı sarıyorum. Suyun içinden canını kurtarmak için yüzgeçlerini çırpıp bir tane balık fırlayınca arkasını dönüyor. Balığı yere atıp ölene kadar gövdesinin çırpınmasını seyrediyorum.

“Bakabilirsin artık,” diyorum. “Öldü.”

Ama yapamıyor. Bakmıyor. Vücudum görüşünü engelleyene kadar çevirmiyor başını. Balığın tepesine çömelip ağzındaki kancayı çıkartıyorum. Sonra kancanın ucuna bir tane solucan geçirip oltayı kıza uzatıyorum.

“Hayır, sağ ol,” diyor.

“Daha önce hiç balık tuttun mu?”

“Hayır.”

“Büyüdüğün yerde sana böyle şeyler öğretmiyorlar mı?”

Onun hakkında ne düşündüğümü biliyor. Şımarık zengin kızı. Hâlâ aksini kanıtlamış değil.

Oltayı kaptığı gibi elimden alıyor. İnsanların ona ne yapacağını söylemelerine alışkın değil. “Ne yaptığını biliyor musun?” diye soruyorum.

“Çözebilirim,” diye tersliyor ama ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığı için sonunda oltayı sallaması için ona yardım etmek zorunda kalıyorum. Yere çömelip nehir kıyısına oturarak bekliyor. Balıklar kaçsın diye içinden dua ettiğine eminim. Ben de sandalyeme oturup kahvemi yudumluyorum. Buz gibi olmuş.

Zaman geçiyor ama ne kadar geçiyor bilmiyorum. Biraz daha kahve alıp çişimi yapmak için kulübeye gidiyorum.

Döndüğümde, giderken onu bir ağaca bağlamadığıma şaşır-
dığını söylüyor. Güneş doğmuş, günü ısıtmak için elinden
geleni yapıyor ama bir işe yaramıyor.

“Kendini şanslı say.”

Bir süre sonra ona babasını soruyorum.

Başta sessiz. Ölü gibi hareketsiz, öylece suyu seyredi-
yor. Ağaçların nehre vuran uzun gölgelerini, şakıyan kuşların
sesini içine çekiyor. “Ne olmuş babama?” diye soruyor.

“Nasıl biridir?” diye soruyorum ama aslında cevabını
biliyorum. Sadece onun ağzından duymak istiyorum.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Bir süre sessiz kalıyoruz. Sonra sessizliği o bozuyor.

“Babam zengin bir ailede yetişmiş,” diyor. “Servet sa-
hibi, köklü bir aile,” diyor ve sonra ekliyor: Ailesi ezelden
beri zenginmiş. Nesillerdir. O kadar çok paraları varmış ki,
ne yapacaklarını onlar bile bilemiyormuş. “Küçük bir ülkeyi
doyurmaya yetecek kadar para var,” diyor ama kimseyi do-
yurdukları yok. Bütün parayı kendilerine saklıyorlar.

Bana babasının yüksek profilli kariyerini anlatıyor. Bunu
biliyorum zaten. “Onu herkes tanır,” diyor. “Bütün bunlar onun
o koca kafasını allak bullak ediyor. Babamın bitmek bilmeyen
para aşkı onu sahtekâr birine dönüştürdü. Yapmayacağı yolsuz-
luk yok; rüşvet almak gibi mesela. Gerçi bugüne kadar hiç ya-
kalanmadı.

“İmaj onun için her şey demek,” diyor. Sonra bana ab-
lası Grace’i anlatıyor. Onun da babası gibi kibirli, sığ ve çı-
karcı biri olduğunu söylüyor. Ona şöyle bir bakış atıyorum.

Bütün bu saydıkları bir tek Grace'e ait özellikler değil. Kendi de zengin bir pezevengin kızı. Onun da hayatı, önüne gümüş tepsiyle sunulmuş.

Onun hakkında sandığından çok daha fazlasını biliyorum.

"İstediğini düşünebilirsin," diyor. "Ama babamla ben farklı insanlarız." Çok farklı, diyor.

Bana babasıyla asla geçinemediklerini söylüyor. Ne çocukken ne de şimdi.

"Çok konuşmayız. İki çift laf ettiğimiz nadirdir ama o zamanlar da hep göstermelik zaten. Hani biri çetele tutuyorsa diye."

Avukat olan Grace, babasının gözbebeği. "O benim asla olmayı başaramadığım her şey," diyor. "Babamın birebir kopyası. Ben üniversitedeyken babam hiçbir şey ödemedi ama Grace'i hem üniversitede hem de hukuk fakültesinde okuttu. Ona Loop'ta bir daire aldı, ki o daireyi ablam da satın alabilirdi. Bense her ay sekiz yüz elli dolar ev kirası ödüyorum ve çoğu zaman bankadaki param kiraya ancak yetiyor. Babamdan çalıştığım okula bağışta bulunmasını istedim. Ne bileyim, belki bir burs fonu açabilir diye düşündüm. Bana güldü. Oysa Grace, babamın sayesinde şehrin en büyük hukuk firmasında çalışıyor. Müvekkillerinden saatte üç yüz dolar ücret alıyor. Birkaç seneye de yüksek ihtimalle ortak yaparlar onu. Grace, babamın benden olmamı istediği her şey."

"Peki sen?"

"Ben öteki olanım. Yaptığı hataları sürekli örtbas etmesi gereken öteki kızıyım."

Babasının onunla asla ilgilenmediğini söylüyor. Ne beş yaşındayken okul müsamesinde sahneye çıktığında ne de on dokuz yaşındayken ilk eserini bir galerinin duvarına astığında. “Öte yandan Grace, sadece varlığıyla babamın bütün ruh halini bir anda değiştirirdi. Tıpkı babam gibi o da zekidir. Konuşurken seçtiği kelimeler son derece etkilidir, babamın favori tabiriyle birer sanrıdan ibaret değildir. Mesela benim günün birinde ressam olmakla ilgili yaşadığım *büyük sanrılar*. Annemin gerçeklik *sanrıları*.”

Sanki kurada kısa çöp ona çıkmış gibi konuşmasına sinirleniyorum. Sanki hayatı zorluklarla geçen o. Asıl zor hayatın ne olduğuna dair bir bok bildiği yok. Aklıma nane yeşili karavan evimiz, fırtınanın tekinde derme çatma bir sığınığın içine girip evimizin uçup gidişini seyrettiğimiz o gün geliyor. “Sana acımanı mı bekliyorsun?” diye soruyorum.

O sırada bir kuş ötüyor. Uzakta başka bir kuş da ona karşılık veriyor.

Sesi kısık. “Senden asla bana acımanı istemedim. Bir soru sordun. Ben de cevap verdim,” diye açıklıyor.

“Sırf kendine acımayı bilirsin sen, değil mi?”

“Öyle bir şey yok.”

“Her zaman kurban.” Hiç anlayışlı değilim. Bu hatunun zor hayatla ilgili en ufak bir fikri yok.

“Hayır,” diye tıslıyor bana. Oltayı elime tutuşturuyor. “Al,” diyor. Paltonun fermuarını açıp onu bir anda zarf gibi saran soğuk havanın etkisiyle ürperiyor. Paltoyu üstünden çıkarıp yere, yanıma atıyor. Ben de almıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. “Ben içeri giriyorum.”

Ve ölümüne göz yumduğu için hor gören bir ifadeyle gözleri ona dikili ölü balığın yanından geçip gidiyor.

Daha en fazla yirmi adım atmışken, “Peki ya fidyeye?” diye soruyorum.

“Ne olmuş ona?” diye cevap veriyor ters bir şekilde. Elleri kalçasında, büyük bir ağacın gölgesinde duruyor. Soğuk ekim rüzgârında saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

“Baban fidyeyi öder miydi?” diye soruyorum. Ondan bu kadar nefret ettiğine inanıyorsa, evine dönmesi için bir kuruş bile vermezdi herhalde.

Sorumu bir süre düşünüyor. Düşündüğünü biliyorum. Çok iyi bir soru çünkü.

Babası fidyeyi ödemezse ölecekti.

“Sanırım asla bilemeyeceğiz,” diyor ve sonra gidiyor. Ayak bastığı yerde ezilen yaprakların sesini duyuyorum. Uzakta açılan sinekliğin çıkardığı gıcırtıyı duyuyorum. Ve sonra çat diye kapandığını. Yalnız kaldığımı biliyorum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

GABE

ÖNDE

Dünyanın en mükemmel ağaçlarla çevrelenmiş yolundan geçiyorum. Kırmızı akçaağaçlar ve sarı kavakların yaprakları, daracık yolun tepesinde adeta yağmur gibi yere yağıyor. Cadılar Bayramı şekercileri için henüz erken. Bacaksız yaramazların okuldan çıkmasına daha en az bir-iki saat var ama tek kelimeyle olağanüstü bir peyzajın ve buralarda kimse kendi bahçesinin çimlerini biçmeye tenezzül etmeyecek olsa bile yine de insanda çim biçme makinesi kullanma isteği uyandıran yeşil bahçelerin ardında gizlenen milyon dolarlık evleri onları bekliyor. Evlerin hepsi saman balyaları, mısır koçanları ve sapları dümdüz, top gibi yuvarlak balkabaklarıyla süslü.

Arabayla tuğla döşeli garaj yoluna girerken bir tane postacı da Dennett ailesinin posta kutusuna doğru yaklaşıyor.

Boktan arabamı Bayan Dennett'in Sedan model aracının yanına park edip sanki ben de burada yaşıyormuşum gibi postacıya elimle selam veriyorum. Sonra posta kutusuna doğru yürüyorum ama yürürken attığım adımlar nedense her zamanki halime göre daha havalı.

"İyi günler," diyorum, mektupları almak için elimi uzatırken.

"İyi günler," diye karşılık veriyor postacı ve elime bir deste zarf tutuşturuyor.

Dışarısı soğuk ve gri. Zaten kendimi bildim bileli her Cadılar Bayramı böyle olur hava. Gri bulutlar yere doğru kayla gök birbirinden ayırt edilmeyecek hale gelene kadar alçalır. Mektupları koltuğumun arasına sıkıştırıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve eve doğru yol alıyorum.

Her geldiğimde Bayan Dennett bir hışımla kapıya fırlar. Her seferinde kapıya aşırı heves dolu gelir, beni gördüğü anadək yüzüne bir sevinç yansır, ama sonra o gülücük yok olur. O koca gözler kısıılır. Hatta bazen iç çektiği bile olur.

Bunların hiçbirini üzerime alınmıyorum.

"Ah," diyor şimdi de. "Dedektif."

Kapı zili her çaldığında gelenin Mia olduğunu zannediyor.

Yoga giysilerinin üzerine hardal rengi bir önlük geçirmiş.

"Yemek mi pişiriyorsunuz?" diye sorarken bir yandan da kokudan boğulmamaya çalışıyorum. Ya yemek pişiriyor ya da bodruma havyanın teki kaçtı ve orada öldü.

"Deniyorum." Ön kapıyı açık bırakıp çoktan yanımdan

ayrıldı bile. Peşinden mutfağa giderken sinirli bir kahkaha atıyor. “Lazanya,” diyor ve koca bir mozzarella parçasını dilimliyor. “Daha önce lazanya pişirdiniz mi hiç?”

Mektupları adaya bırakırken, “Ben donmuş pizzada ustayım,” diyorum. “Boşuna dışarı çıkmayın dedim.”

“Ah, teşekkür ederim,” diyor ve elindeki peynir rendesini bırakıp sigorta şirketinden gelen “ek ödeme ekstresi” zarfına uzanıyor. Mektup açacağını bulmak için oradan oraya gidip gelirken ocağın üstünde kaynayan İtalyan sucuğu yanmaya başlıyor.

Lazanyadan az çok anlarım. Çocukluğumda annemi herhalde milyon kez lazanya pişirirken seyretmişimdir. Mutfakta yerde kibrit kutusundan bozma arabalarım ile oynayıp bir yandan da, *pişti mi, pişti mi*, diye başının etini yerken o da ikide bir bana takılıp dururdu.

Çekmecedan bir tane tahta kaşık bulup sucukları karıştırdım.

Mutfağa geri gelirken dalgın bir ifadeyle, “Benim de size...” diye konuşmaya başlıyor. “Ah, Dedektif, zahmet oldu,” diyor ama ona sorun olmadığını söylüyorum. Kaşığı tencerenin yanına bırakıyorum, o da mektuplara göz atıyor.

“Hiç bu kadar ıvır zıvır görmüş müydünüz?” diye soruyor bana. “Kataloglar. Faturalar. Herkes paramızı istiyor. Şöyle bir şey duydunuz mu hiç...” demenin adını görebileyim diye zarfı kaldırıp bana doğru tutuyor, “Mowat-Wilson Sendromu?”

“Mowat-Wilson Sendromu,” diye tekrar ediyorum. “Duydum desem yalan olur.”

“Mowat-Wilson Sendromu,” diyor tekrar. Sonra da zarfı alıp er ya da geç duvardaki şatafatlı mektup kutusunu boylayacak olan diğer mektupların üzerine bırakıyor. Mowat-Wilson’ın çöp kutusunu boylayacağını zannederdim, meğer kismetlerinde çek varmış. “Yargıç Dennett, lazanyayı hak etmek için özel bir şey yapmış olmalı,” diyorum. Annem sık sık lazanya yapar. Bizim için özel bir yanı yoktur. Oysa Eve Dennett gibi biri için ev yemeği, hem de böylesi, nadir bir jest olsa gerek. Tabii bunu yiyen biri sağ kalırsa. Görüntüsüne bakıyorum da, yemeğe davet edilmediğime seviniyorum. Basmakalıp tipler konusunda uzmanım, Bayan Dennett’in da mutfakta tek bir numarası olduğuna eminim. Muhtemelen adam gibi bildiği bir tane tavuk yemeği vardır ve bir de su kaynatmayı biliyordur ama hepsi bu.

Bayan Dennett, arkamdan ocağa doğru gelirken, “James için değil,” diyor. Spandeks tişörtünün kolu sırtıma değiyor. Onun farkına bile varmadığına eminim ama ben fark ettim. Yanımdan çekileli birkaç dakika oldu ama dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Kadın tavanın içine bir avuç soğan atıyor. Soğanlar cızırdıyor.

Bugünün Mia’nın doğum günü olduğunu biliyorum.

“Bayan Dennett?” diye soruyorum.

“Yapmayacağım,” diye yemin ediyor. Tamamen önünde duran yanık etleri karıştırmaya dalmış. Birkaç saniye önce-sine kadar hiçbir haltı umursamayan biri için son derece büyük değişiklik. “Ağlamayacağım.”

Derken balonları fark ediyorum. Evin her yeri limon küfü

ve mor balonlarla kaplı. Belli ki en sevdiği renkler bunlar.

“Onun için,” diyor. “Mia lazanyaya bayılır. Makamanın her çeşidini sever. Ne pişirirsem yiyeceğini bildiğim tek kişi o olmuştur. Onun gelmesini beklediğimden değil. Böyle bir şeyin olmayacağını biliyorum. Sadece...” Sesi kesiliyor. Arkadan omuzlarının titrediğini görüyorum ve İtalyan sucuğunun gözyaşlarını emmesini seyrediyorum. Suçu soğana atabilir ama bunu yapmıyor. Ben de bakmıyorum. Mozzarella peyniriyle oyalanıyorum. Bir diş sarmısak alıyor ve lanet şeyi avucuyla ezmeye başlıyor. Bayan Dennett’in içinde böyle bir cevher olduğunu bilmezdim. Yaptığı şey terapi gibi duruyor. Sarmısaklar da tavayı boyluyor ve dolabın birinden, baharat kavanozlarını çıkarıyor: fesleğen, rezene, tuz ve karabiber. Kavanozları tezgâha koyarken akrilik tuzluk tezgâhın kenarından kayıp parke zemine düşüyor. Kırılmıyor ama her yere tuz saçılıyor. Yerdeki beyaz kristallere bakarken ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz; kötü şans. Yedi yıl mıydı? Bilmiyorum. Yine de ısrar ediyorum. “Sol omuz.”

“Sağ olmadığına emin misiniz?” diye soruyor. Sesi panik dolu. Sanki Mia’nın eve dönüp dönmeyeceğini bu ufak tuz kazası belirleyecek.

“Sol,” diyorum. Doğru söylediğimi biliyorum ama yine de onu sakinleştirmek için ekliyorum: “Aman, ne fark eder. İkisine de biraz serpin gitsin. En azından kendinizi sağlama almış olursunuz.”

Dediğimi yapıyor, sonra ellerini önlüğünün önüne siliyor. Tuzluğu yerden almak için yanına gidiyorum, o da avu-

cuyla dağılan tuzları temizlemek için eğiliyor. Her şey bir anda oluyor ve biz daha farkına bile varmadan kafa tokuşturuyoruz. Elini yarasına götürüyor. Ben de fark etmeden ona uzanıyorum. İyi olup olmadığını soruyor, sonra özür diliyorum. Ayağa kalkıyoruz ve Bayan Dennett ilk defa gülüyor.

Tanrım, attığı kahkahalar sanki her an ağlayacakmış gibi huzursuz bile olsa, gerçekten büyüleyici bir kadın. Vakti zamanında bipolar bir kızla çıkmıştım. Bir an manik krizi gelir, dünyayı fethetmek isterdi. Derken bir anda depresyona girer, yataktan çıkamaz hale gelirdi.

Çok merak ediyorum, acaba Yargıç Dennett bütün bu olaylardan beri bir kez olsun şu kadına sarılıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemiş midir?

Sakinleşince, “Mia’nın döndüğünü hayal edebiliyor musunuz?” diyorum. “Bu akşam. Bir anda kapıda belirse ve *hiçbir şey* olmamış olsa.”

Başını iki yana sallıyor. Böyle bir şeyi hayal edemiyor.

“Neden dedektif oldunuz?” diye soruyor bana.

Benimki pek de abartılacak bir hikâye değil. Hatta utanç verici bile denebilir. “Anlaşılan iyi bir polis olduğum için bu göreve layık görüldüm. Fakat polis olmamın sebebi üniversitedeyken akademiye yazılan bir arkadaşım. Benim de onun izini takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işim yoktu.”

“Ama işinizi seviyorsunuz?”

“İşimden hoşlanıyorum.”

“Depresif değil mi peki? Ben akşam haberlerini bile zor seyre diyorum.”

“Kötü günleri de var tabii,” diyorum ama sonra aklıma gelen ne kadar iyi vaka varsa hepsini sıralamaya başlıyorum. *Meth* laboratuvarlarını basmak. Kayıp köpekleri bulmak. Çantasında çakıyla okula giden çocukları yakalamak. “Mia’yı bulmak,” diye bitiriyorum ama bunu yüksek sesle söylemek yerine sadece içimden geçiriyorum. Keşke Mia’yı bulup evine getirebilsem, keşke Bayan Dennett’i içinde mahsur kaldığı bu kâbustan kurtarabilsem... İşte o zaman dedektif olduğuma değerdi. İşte o zaman çözülmemiş, faili meçhul bütün davalar, her gün dünyada yaşanan bütün olumsuzluklar telafi edilmiş olurdu.

Tekrar lazanyasına dönüyor. Ona Mia’yla ilgili birkaç soru sormak istediğimi söylüyorum. Makarnaları, peyniri ve eti bir fırın tepsisine yerleştirmesini seyrediyorum ve beraber kapıdan içeri her girdiğimde fotoğrafları esrarengiz bir şekilde ortaya çıkan kızıdan konuşuyoruz.

Okula yeni başlayan Mia, yarısı dökülmüş dişleri ortada sırtıtıyor.

Başı yumurta gibi şişmiş Mia.

Mayosundan çırpı bacakları sarkan, kollarında kolluklarıyla Mia.

Lise balosuna hazırlanan Mia.

İki hafta öncesine kadar Grace Dennett’in kendinden küçük bir kız kardeşinin olduğu kimsenin aklıma gelmezdi. Oysa şimdi evde bir tek o yaşamış gibi.

COLIN

ÖNDE

Üzerinde tarih de yazan bir saat avantajım var. O olmasa tamamen kaybolurduk.

Sabah ilk iş yapmıyorum bunu. Yirmi dört saatten uzun süredir benimle konuşmuyor. Özel hayatına burnumu soktuğum için kızgın bana ama ağzını açıp da konuştuğu için kendine daha çok kızıyor. Kendisiyle ilgili bir bok bilmemi istemiyor ama ben zaten yeterince şey biliyorum.

Kahvaltı edene kadar bekliyorum. Öğlen yemeği yiyene kadar bekliyorum. Öfkeyle surat asmasına izin veriyorum. Kendine acıyarak kulübenin içinde turluyor. Dudaklarını büzüştürüyor. Burası yerine olmayı tercih edeceğim daha başka milyonlarca yer olduğu hiç aklına gelmiyor. Ona göre bu tamamen onun talihsizliği, onun kadersizliği. Ya da o öyle sanıyor.

Ben öyle fazla gösteriş yapmayı seven biri değilim. Öğlen yemeğinden kalan tabakları yıkamasını bekliyorum. Ellerini havluyla kurulurken ben de onu resmen tezgâha atıyorum.

“Sana aldım.”

Tezgâhta duran deftere bakıyor. Çizim defteri ve on tane de çizim kalemi.

“Kurşun uçların hepsi bu. Hepsini bir kerede kullanma.”

“Nedir bu?” diye soruyor aptal aptal. Ne olduğunu biliyor halbuki.

“Oyalanman için.”

“Ama...” diye konuşmaya başlıyor. Fakat sözünü hemen bitirmiyor. Defteri eline alıp kapağına dokunuyor. Boş sayfaları karıştırıyor. “Ama...” diye kekeliyor. Ne diyeceğini bilemiyor. Keşke bir şey demese. Bir şey söylememize gerek yok. “Ama... neden?”

“Cadılar Bayramı,” diyorum aklıma daha iyi bir cevap gelmediğinden.

“Cadılar Bayramı.” Kısık sesle mırıldanarak söylüyor bunu. Bundan fazlası olduğunun o da farkında. İnsan her gün yirmi beş yaşına girmiyor. “Nereden bildin?”

Ona sırrımı, embesilin tekinden çaldığım saatin üzerindeki 31’i gösteriyorum.

“Bugünün doğum günüm olduğunu nereden bildin?”

Onu kaçırmadan önce internette geçirdiğim saatler sayesinde. Dürüst olan cevap bu ama ona bunu söylemiyorum. Onu kaçırmadan önce günlerce nasıl izini sürdüğümü, onu işten eve nasıl takip ettiğimi, yatak odasının penceresinden

onu nasıl gözetlediğimi bilmesine gerek yok. “Araştırma.”

“Araştırma.”

Teşekkür etmiyor. *Lütfen, teşekkür ederim, özür dilerim* gibi kelimeler barış işaretidir ve biz henüz o noktaya gelmedik. Belki asla da gelmeyeceğiz. Deftere sarılıyor. Ben de neden aldığımı bilmiyorum. Onun lanet camdan dışarı bakmasını seyretmekten bıkmıştım; o yüzden de beş dolarıma kıyıp bu defterle kalemleri aldım. Görünüşe göre de ona dünyaları vermiş oldum. Yerel marketlerde resim defteri satmadıkları için onu banyonun lavabosuna bağlayıp Grand Marais'teki bir kitapçıya kadar gitmek zorunda kaldım.

EVE

ÖNDE

Her ihtimale karşı doğum günü için bir parti planlıyorum. James'le Grace'i ve akrabaları davet ediyorum: James'in annesiyle babası, erkek kardeşleri ve onların eşleriyle çocukları. Alışveriş merkezine gidip bayılacağını bildiğim hediyeler alıyorum. Çoğunlukla giysileri tercih ediyorum; o çok sevdiği şal desenli bluzlardan, dökük yakalı kazaklardan ve şu sıralar kızların çok kullandığı o büyük takılardan alıyorum. Mia televizyon haberlerine çıktığı için artık kimsenin haberi olmadan hiçbir yere gidemiyorum. Markete gidiyorum, kadınlar bana bakıyor. Arkamdan fısıldıyorlar. Tanımadığım insanlar arkadaşlarımdan ve komşulardan, bu konuyu *konusmak* isteyenlerden çok daha iyi. Gözyaşlarına boğulmadan Mia'yla ilgili konuşmam mümkün değil. Son zamanlarda nereye gitsek bizi takip eden haber araçlarına yakalan-

mamak için park yerinde koşturuyorum. A alışveriş merkezinde kasiyer kız kredi kartıma bakıp *Dennett* adının televizyona çıkan kızla aynı olup olmadığını merak ediyor. Yalan söyleyip sorusunu anlamamış numarası yapıyorum çünkü açıklamaya başladığım anda bütün sinirlerim çökecek.

Hediyeleri *İyi ki Doğdun* yazılı paket kâğıtlarına sarıp kutuların üzerine kocaman kırmızı birer kurdele yapıştırıyorum. Üç tepsi lazanya pişirip sarmısaklı ekmek yapmak için koca bir somun İtalyan ekmeği alıyorum. Salata hazırlıyorum, fırına gidip pastayı alıyorum. Çikolata-karamelli; Mia'nın en sevdiği. Marketten yirmi beş tane balon alıp onları evin içine dağıtıyorum. Kızların çocukluğundan beri astığımız *İyi Ki Doğdun* afişini çıkarıp asıyorum ve CD çalara şöyle insanın içini rahatlatan bir caz albümü koyuyorum.

Kimse gelmiyor. Grace, ortaklardan birinin oğluyla randevusu olduğunu söylüyor ama ona inanmıyorum. Bunu itiraf edecek cesareti olmasa bile şu sıralar diken üstünde yaşıyor. Çünkü dikkat çekmek için yapılmış bir numara olarak ant içtiği şeyin muhtemelen bundan öte bir şey olduğunu o da biliyor, ama Grace yine her zamanki Grace'liğini yapıp olayı benimsemek yerine kendini soyutlamayı tercih etti. Sanki Mia'nın başına gelenler onu hiç etkilememiş gibi rahat takılmaya çalışıyor ama ne zaman konuşsak, ne zaman ağzından Mia'nın adı çıksa, sesinin tonundan kız kardeşinin kayboluşundan ötürü perişan halde olduğunu anlayabiliyorum.

James ise ısrarlı. Şeref konuğu yoksa parti de düzenlenmez. Bu yüzden de bana haber vermeden annesini, babasını,

Marty'yi ve Brian'ı arayıp her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu, parti falan olmadığını söylemiş ama onları aradığını bana söylemedi. En azından saat sekizde işten dönüp mutfaktaki adanın üzerindeki yemeklere bakarak, “Neden bu kadar çok lazanya var?” diye kükreyene kadar.

“Ee, parti için,” diyorum ben de saf saf. Belki sadece geç kalmışlardır.

“Parti falan yok, Eve,” diyor.

Her zamanki gibi kendine bir kadeh içki koyuyor ama gece için çalışma odasına çekilmeden önce birden durup bana bakıyor. Bu, yani gerçekten bana bakması, nadir bir olay. Yüzündeki ifade çok net: hüzünlü gözler, teninin kırışıkları, ip gibi gerilmiş dudaklar. Her şey sesinin tonunda, o üstü kapalı, suskun konuşmasında gizli.

“Mia'nın altıncı yaş gününü hatırlıyor musun?” diye soruyor. Hatırlıyorum tabii ki. Gündüz oturup fotoğraflara bakmıştım. Göz açıp kapayınca kadar ne doğum günü partileri gelip geçmişti.

Ama beni şaşırtan James'in hatırlıyor olması.

Başım la onaylıyorum. “Evet,” diyorum. “O sene Mia köpek istemişti.” Daha net konuşmak gerekirse, Tibet mastifi. Normalde ağırlığı kırk-kırk beş kiloya kadar çıkan kalın, gür tüylü, kraliyet koruma köpeği. Köpek falan olmayacaktı. James bunu açıkça dile getirmişti. Ne o doğum gününde ne de bir başkasında. Mia buna karşılık ağlama krizine girmiş ve genelde bu tip taşkınlıkları görmezden gelen James de bir servet harcayıp New York'tan özel olarak getirtilen pelüş bir Tibet mastifi almıştı.

Mia'nın yarım metrelik hayvana sarılan o minik kollarını, birbirine kenetlediği ellerini anımsayarak, "Herhalde onu bir daha hiç o kadar mutlu görmedim," diyor ve işte o zaman anlamaya başlıyorum: James de endişeli. James, hayatında ilk defa, çocuğumuz için endişe ediyor.

"O köpek hâlâ onda duruyor," diye hatırlatıyorum. "Üst katta. Odasında," diyorum ve bana bildiğini söylüyor.

"Onu hâlâ görebiliyorum," diyor. "Arkama sakladığım o köpeklerle birlikte odaya girdiğimde yüzünde beliren o *mutluluğu* hâlâ görebiliyorum."

"Bayılmıştı," diyorum ve bununla beraber ofisine yürüyüp üzgün bir halde kapıyı arkasından kapatıyor.

Komşu çocukları için Cadılar Bayramı şekeri almayı tamamen unuttum. Kapı zili bütün gece susmuyor ve ben de her seferinde aptal gibi akrabalarımı göreceğim diye kapıyı açıyorum. Başta kumbaradan bozuk para dağıtan deli kadın rolüne soyunuyorum fakat gecenin ilerleyen saatlerinde artık pastayı kesip onu dağıtmaya başlıyorum. Olan biteni bilmeyen aileler pis pis bana bakıyor, bilenlerse acıyarak beni inceliyor.

Bir komşu, "Haber var mı?" diye soruyor. Rosemary Southerland. Tek başına kapı çalamayacak kadar küçük torunlarıyla birlikte şeker toplamaya çıkmış.

"Yok," diyorum, gözlerim yaşlı.

"Senin için dua ediyoruz," diyor, Winnie, Pooh ve Tigger'in merdivenden inmesine yardım ederken.

Bense sadece, "Teşekkürler," diyorum ama içimden, *ettiğiniz dualar bir halta yarasa*, diye geçiriyorum.

COLIN

ÖNDE

Dışarı çıkabileceğini söylüyorum. İlk defa çıkmasına izin verdim. “Seni görebileceğim yerde dur,” diyorum. Kışa hazırlık olsun diye pencerelere plastik kılıf geçirmekle meşgulüm. Bütün gün bu işle uğraştım zaten. Dün pencere ve kapılara macun çektim. Ondan önceki gün de borulara yalıtım yaptım. Bütün bunları neden yaptığımı sordu bana, ben de aptal mısın der gibi ona baktım. “Patlamasın diye,” dedim. Bütün kışı burada geçirmek istediğimden değil. Ama daha iyi bir seçenek bulana kadar başka da bir seçeneğimiz varmış gibi görünmüyor.

Kapının önünde duruyor. Resim defteri de elinde. “Sen gelmiyor musun?”

“Koca kızsın,” diyorum.

Dışarı çıkıp basamakların yarısına gelince oturuyor. Pencereden ona bakıyorum. Şansını zorlamasa bari.

Dün gece biraz kar yağdı. Yerler çam iğneleri ve mantarla kaplı fakat yakında onlar da ölür. Gölün üzeri yer yer buzlanmış. Yine de kayda değer bir buzlanma yok. Öğlene hepsi erimiş olur. Bütün bunlar kışın kapıda olduğunun bir işareti.

Basamaktaki karları eliyle temizleyip yerleşiyor ve resim defterini kucağına koyuyor. Dün beraber dışarı çıkıp göl kenarında oturduk. Ben alabalık tutarken o da topraktan fışkıran eğri büğrü çubuklar halinde bir tomar ağaç resmi yaptı.

Onu pencereden ne kadar seyrettiğimi bilmiyorum. Kaçmaya falan kalkışacağını düşündüğüm yok –şu saate kadar akıllanmıştır artık– ama yine de seyrediyorum onu. Soğuktan kızaran tenini seyrediyorum. Rüzgârda savrulan saçlarını. Dağılmasınlar diye saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ama bir işe yaramıyor. Bazı şeyleri zapt etmek mümkün değildir. Sayfanın üzerinde hareket eden eline bakıyorum. Seri. Rahat. Ben tabancayla ne hissediyorsam o da kalem kâğıtla aynı şeyi hissediyor; sorumlu, kontrol sahibi. Kendinden şüphe etmediği tek an bu. Benim o pencereden dışarı bakmaya devam etmemi sağlayan şey de bu özgüven. Hâlâ tetikteyim ama aynı zamanda hipnoz olmuş gibiyim. Sırtı bana doğru dönük otururken göremediğim yüzünü hayal ediyorum. Göze pek de itici geldiğini söyleyemem.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Kapı çat diye arkamdan kapanınca irkiliyor. Ne halt istediğime bakmak için bana dönüyor. Önünde duran kâğıtta göl resmi var. Puslu günde minik dalgalar su yüzeyinde kıpraşıyor. Sisli bir buz parçasının üzerine bir avuç kaz tünemiş.

Orada yokmuşum gibi davranmaya çalışıyor ama varlığımın onun için nefes almak dışında her şeyi zorlaştırdığını biliyorum.

“Bunu yapmayı nerede öğrendin?” diye soruyorum. Kapı ve pencerelerin dışını inceleyip herhangi bir sızıntı olup olmadığına bakıyorum.

“Ne yapmayı?” diye soruyor. Ben görmeyeyim diye eliyle resmin üzerini kapatıyor.

O sırada yaptığım şeyi bırakıp, “Buz pateni,” diye tersliyorum alaycı bir şekilde. “Ne soruyor olabilirim?”

“Kendi kendime öğrendim,” diyor.

“Öylesine yani.”

“Herhalde.”

“Neden?”

“Neden olmasın ki?”

Fakat yine de bu *sanatçı yeteneğini* iki kişiye borçlu olduğunu söylüyor; lisedeki bir öğretmeni ve Bob Ross. Bob Ross’un kim olduğunu bilmediğim için onu da söylüyor. Eskiden boyalarıyla şövaesini alıp televizyonun karşısına geçtiğini ve adamlarla birlikte resim yaptığını anlatıyor. Ablası onunla başka işin yok mu, diye dalga geçermiş. Ona ezik dermiş. Annesi de duymazlıktan gelirmiş. Resme erken yaşta başladığını söylüyor. Küçükken pastel boyaları ve boyama kitabıyla birlikte odaya saklanırmış.

“Fena değil,” diyorum ama ona bakmıyorum. Resme de bakmıyorum. O esnada penceredeki eski macunları ayıklamakla meşgulüm. Verandada yere düşen macun parçaları ayağımın dibinde dağ gibi birikiyorlar.

“Nereden biliyorsun?” diye soruyor. “Bakmadın bile.”

“Baktım.”

“Bakmadın,” diyor. “İlgisizlik nedir çok iyi bilirim. Bütün ömrümü onunla birlikte geçirdim.”

İç çekip kısık sesle küfür ediyorum. Elleri hâlâ resmin üzerinde. “Ne peki?” diye soruyor.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Ne resmi?”

Yaptığım işi bırakıp göldeki kazlara bakıyorum. Tek tek buz parçasını terk ediyorlar. “Şunun,” diyorum ve o da beni rahat bırakıyor. Başka bir pencereye geçiyorum.

Defteri kaldırıp, “Bunu neden yaptın?” diye soruyor.

Macunları koparmayı bırakıp uzunca bir süre ona bakıyorum. O macunları yolarken gereğinden fazla sertim ve onun da ne düşündüğünü biliyorum: *Beni yolacağına macunları yolsun daha iyi.*

“Ne bok yemeye bu kadar çok soru soruyorsun?” diye tıslıyorum, o da susuyor. Gökyüzünü, yere doğru alçalan bulutları çizmeye başlıyor. Bir noktada, “Sana bakıcılık yapmak zorunda değilim,” diyorum. “O yüzden kapa çenenin ve düş yakamdan.”

“Ah,” diyor ve ayağa kalkıp içeri dönüyor.

Ancak aslında bu dediğim tam olarak doğru değil.

Yakamdan düşmesini isteseydim gerçekten yanımda daha fazla halat getirir, onu yine banyodaki lavaboya bağlardım. Çenesini kapatmasını isteseydim, ağzına koli bandı yapıştırırdım.

Ama kendimi affettirmek isteseydim, ona şu resim defterini alırdım.

Çocukluğumda beni gören herkes sonumun böyle olacağını tahmin ederdi. Başım hiç beladan kurtulmazdı. Başka çocukları döver, büyüklere küfrederdim. Okulu kırardım, derslerden kalırdım. Lisedeyken rehber öğretmenimiz aneme beni bir deli doktoruna götürmesini önerdi. Öfke kontrolüyle ilgili sıkıntım olduğunu söylemiş. Annem de kadına, onun yaşadıklarını yaşıyorsanız siz de öfkeli olurdunuz, demiş.

Babam, ben altı yaşındayken bizi terk etti. Onu hatırlamama yetecek kadar bizimle kalmıştı fakat bu süre annemle bana bakmasına yetmemişti. Anımsadıklarım yalnızca sözlü kavgalar değil, dayakları da hatırlıyorum. Birbirlerini döver, ellerine geçirdiklerini birbirlerine atarlardı. Gecenin bir yarısı uyuyor numarası yaparken şangır şungur kırılan camın sesi, çarpan kapılar, ciğerleri patlayıncaya kadar haykırdıkları küfürler. İçkiyi bıraktığına yemin ettikten sonra bile hâlâ cebinden çıkan kapakları, boş bira şişelerini hatırlıyorum.

Okulda sürekli kavgaya karışırdım. Bana asla bir bal-taya sap olamayacağımı söylediği için bir öğretmene, cehen-neme kadar yolun var, demiştim. Lisedeki biyoloji öğretmene, dersi geçmemde bana yardım edebileceğini söylediği için siktir git, demiştim.

Kimsenin beni umursamasını istemiyordum.

Ben bu hayata kazara düştüm. Şehirdeki nezih restoran-

lardan birinde bulaşıkçıydım. Elim hep başka insanların artıklarının pisliğiyle kaplıydı. Bulaşık makinesindeki temiz tabakları dizerken ellerim kaynar suda haşlanırdı. Parmaklarım yanar, alnımdan ter akardı. Tüm bu işkence asgari ücret ve garsonların bahşişlerinden bana düşen pay içindi. Bir gün patrona, fazladan birkaç saat daha mesai alabilir miyim, diye sordum. Nakite sıkıştığımı söyledim. Patron da, “Hepimiz aynı durumda değil miyiz?” dedi bana. İşler pek iyi değildi ama borç alabileceğim bir yer biliyordu. Banka falan değildi burası. Bir şekilde altından kalkabileceğimi düşündüm. Ufak bir miktar borç alır, bir dahaki maaşımı aldığımda da gider hepsini öderdim. Fakat işler öyle olmadı. Faizini bile ödeyemedim. Bir anlaşma yaptık. Benden on kat fazla borcu olan bir dallama varmış. Herife borcunu ödetmeyi başarırsam borcum falan kalmayacaktı. Ben de adamın Streeterville’deki evine gittim. Karısıyla kızını antika yemek salonundaki sandalyelere bağladım ve ödünç aldığım tabancayı kadının başına dayayıp adamın, Monet’nin meşhur *Nilüferler* tablosunun bir kopyasının arkasında saklı olan aile kasasından gıcır gıcır dolar banknotlarını çıkarmasını seyrettim.

İşe alınmıştım.

Birkaç hafta sonra Dalmar buldu beni. Dalmar’la daha önce hiç tanışmamıştım. Barın tekinde kendi başıma takılırken içeri girdi. Ben mahallenin yeni çocuğuydum. Onların yeni oynucağıydım. Nedense herkes bana bulaşmak için sıra bekler gibiydi. O yüzden Dalmar elemanın tekinin ona ait olan bir şeyi çaldığını söyleyince ben de mecburen gidip o

çalınan malı geri almak zorunda kaldım. Yaptığım işin karşılığı da cömertçe ödendi. Kiramı karşılayabiliyordum. Anneme bakabiliyordum. Karnım doyuyordu.

Oysa kazandığım her dolar beraberinde şunun da farkına varmamı sağlıyordu; ben artık kendime değil bir başkasına aittim.

Her gün kulübeden biraz daha uzaklaşıyor. Bir gün en alt basamağa iniyor. Bir gün ayakları çimene değiyor. Bugün de toprağa geçti. Fakat pencerenin başında oturup onu seyrettiğimi biliyor. Taş gibi sert, soğuk toprakta oturup elleri uyuşana kadar resim yapıyor. Havanın üzerine çöktüğünü, parmaklarının buz kestiğini hayal edebiliyorum. Ne çizdiğini görmüyorum ama onu da gözümün önüne getirebiliyorum: kütük ve dallar, ağaçlarda yapraklar döküldükten sonra geride kalanlar... Ağaç üstüne ağaç çiziyor. O çok değerli sayfanın bir milimini bile ziyan etmiyor.

Defteri kapatıp göle doğru yürümeye başlıyor. Sonra da tek başına göl kıyısına oturuyor. Onu seyrederken eline birkaç tane taş alıp gölün yüzeyinde sektirmeye çalışıyor. Attığı taşların hepsi batıyor. Ayaklarının onu göl kıyısı boyunca alıp götürmesine izin veriyor ama çok uzağa değil. On-on beş adım ötede, daha önce gitmediği bir yere gidiyor.

Kaçacağını düşündüğümünden değil. Sadece bir anda o kulübenin içinde yalnız kalmak istemediğimi fark ediyorum. Ellerim kotumun ceplerinde, boynum montumun yakasına

gömülü vaziyette göle doğru yürüyorum.

Daha yanına varmadan, “Beni kontrole mi geldin?” diye soruyor.

Yanında duruyorum. “Gerek var mı?”

Tek kelime etmeden yan yana dikiliyoruz. Montum koluna çarpınca uzaklaşıyor. Acaba bunu doğru düzgün yakalayabilir mi, merak ediyorum. Bu manzarayı. Resim defterine doğru düzgün aksettirebilir mi? Mavi gölün şeklini, yerlere saçılan yaprakları, orman yeşili çamlarla daima yeşil kalan ağaçları, devasa gökyüzünü... Ağaçlardan geriye kalan dalların arasında esen rüzgârı o kâğıtlara yansıtabilir mi gerçekten? Ellerimizi, kulaklarımızı yanana kadar kemiren buz gibi havayı çizebilir mi?

Yürümeye başlıyorum. Peşimden gelmeyince de, “Yürümek istiyorsun, değil mi?” diye soruyorum. İstiyor. “Gidelim o zaman,” diyorum ama hep birkaç adım önde yürümeye dikkat ediyorum. Aramızda ölü havasından başka bir şey yok.

Göl ne kadar büyük bilmiyorum ama büyük işte. En dibinin ne kadar derin olduğunu da bilmiyorum. Adını da. Kıyı engebeli. Dimdik suya bakan kayalıklar var. Yeşil çamlar da göl kıyısına kadar uzanıyor. Kumluk alan yok. Adeta manzara savaşı yaparmış gibi birbirleriyle dirsek savaşına giren, dip dibe gelmiş ağaçlar bütün gölün çevresini sarıyor.

Yapraklar ayaklarımızın altında cips gibi çıtır çıtır eziliyor. Engebeli zeminde dengesini korumak için mücadele veriyor. Onu beklemiyorum. Kulübe ağaçların arasından gö-

r nmez hale gelinceye kadar uzunca bir süre yürümeye devam ediyoruz. Şehirden ayrıldı ından beri ayağında olan o aptal ayakkabıların çok fena canını yaktı ına eminim.  ık i  ayakkabıları. Fakat soğuk hava ve egzersiz iyi geliyor. Kulübede oturup kendimize acıdıktan sa böylesi daha iyi oldu.

Bir şey soruyor ama duymuyorum. Bana yetişmesini bekliyorum. Sert bir şekilde, “Ne?” diye soruyorum. Gevezelik etmeyi sevmem.

“Erkek kardeşin var mı?”

“Hayır.”

“Kız kardeşin?”

“Her zaman *konusmak* zorunda mısınız?” diye soruyorum. Önüme geçip ilerlemeye devam ediyor. “Sen de her zaman bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?” diye soruyor. Hiçbir şey demiyorum. Konu mamızın  zeti bu i te.

Ertesi gün yine dışarı çıkıyor. Ama sızca arazi çevresinde dolanıyor. Onu g remeyece im bir yere gidecek kadar aptal değil. Henüz... Zira böyle bir şeye kalkı tı ı anda  u anki imtiyazlarını kaybedece ini biliyor.

Bilinmezden korkuyor. Dalmar’dan, hatta belki kaçmaya kalkı ırsa benim yapacaklarımdan korkuyor. Onu gözümün önünde tutan şey bu korku.  stese kaçabilir ama gidebileceği hiçbir yer yok.

Tabanca onda. Beni vurabilir de. Tabii henüz o lanet  eyle nasıl ateş edeceğini   zemedi. Onun açısından sırf bu i  için bile yanında tutmaya de erim.

Fakat tabanca artık onda olduğu için artık daha fazla dır-

dırını dinlememe gerek kalmadı. Şu sıralar halinden memnun. Dışarı çıkıp kıcı donana kadar gezinebiliyor. Bütün gün defterine kim bilir neler çiziyor.

Beklediğimden daha erken dönüyor. Kucağında leş gibi bir kedi var. Kedileri sevmediğimden değil. Sadece yiyeceğimiz kısıtlı ve odunumuz kısıtlı. Kulübe bırak üç kişiye, iki kişiye zor yetiyor ve ben de paylaşmayı seven bir tip değilim.

Gözleri resmen yalvarıyor bana.

“O kediyi bir daha burada görürsem,” diyorum, “vururum.”

Hayırseverlik taslayacak havamda değilim.

GABE

ÖNDE

Bize göre neredeyse sonsuz bir bekleyişin ardından – gerçekteyse sadece üç hafta sonra– nihayet iyi bir tüyo aldık: Kenmore’daki yüksek apartmanlardan birinde oturan, Kızılderili bir kadın, bizim Kimliği Meçhul’ün yan komşusu olduğuna emin. Anlaşılan, bir süredir şehir dışındaymış ve adamın yüzünü ilk defa televizyonda görmüş.

Böylece ben de yanıma bir tane destek ekibi alıp şehir merkezinin yolunu tutuyorum. Yine. Apartman Uptown’da. Şehrin en nezih muhitlerinden biri olmadığı kesin ama en kötüsü de sayılmaz. Alakası yok hatta. Buranın halkı Lakeview ya da Lincoln Park gibi daha klas bölgelere gücü yetmeyenler ile mülteci gemisinden yeni inmiş kadınlı erkekli eklektik bir grubun karışımı. Her türden insan var. Sokaklarda yan yana etnik restoranlar dizili. Sırf Çin ya da Meksika lokantası

değil; Fas, Vietnam ve Etiyopya mutfağına özgü mekânlar da var. Bu kadar çeşitli olmasına rağmen Uptown nüfusunun çoğunluğunu hâlâ beyazlar oluşturuyor. Geceleri sokakta gezmek nispeten güvenli sayılır. Uptown zaten tarihi tiyatrosu ve barlarının sunduğu gece hayatıyla meşhur. Benim gibi vasıfsızlara şov yapmak için Uptown'a gelen bir sürü ünlü isim var.

Apartmanı ve çift katlı otoparkını buluyorum. Şu saatten sonra arabamı park etmek için Chicago kentine bir kuruş daha vermeye niyetli değilim. Yanımda gelen irikıym polisle birlikte apartmana girip asansörle eve çıkıyoruz. Zili çalınca cevap veren yok, kapı da kilitli. O yüzden yalvar yakar yöneticiden bizi içeri sokmasını istiyoruz. Ev sahibi, sağa sola sallana sallana bizimle birlikte gelen yaşlı bir kadın. İnatla anahtarı bize vermeyi reddediyor. “Bugünlerde kimselere güven yok,” diyor. Bize evin Celeste Monfredo adında bir kadın tarafından kiralandığını söylüyor. Bu bilgiyi vermek için önce dosyalarını kontrol etmek zorunda kaldı. Kadınlı ilgili kirayı zamanında ödediğinden başka hiçbir şey bilmiyor.

“Ama daire asıl kiracı tarafından bir başkasına da devredilmiş olabilir.”

“Bunu nasıl öğrenebiliriz?” diye soruyorum.

Yaşlı kadın omuz silkiyor. “Öğrenemeyiz. Kiracılar kendi dairelerini isterlerse devredebilir ya da para karşılığında kira kontratını feshedebilirler.”

“Bu işler için evrak falan lazım olmuyor mu?” Bugün şeceremi çıkarmadan eczaneden Sudafed bile alamıyorum ben.

“Bende yok. Kirayı ödemekten sorumlu olan asıl kiracı.

Herhangi bir şey olursa bu onların sorunu. Benim değil.”

Kadının elindeki anahtarı alıp içeri giriyorum. Kadın da hemen ileri atılarak İrikıym ve benimle birlikte daireye giriyor. Ona sürekli hiçbir şeye dokunmamasını söyleyip duruyorum.

İlk başta dikkatimi hangisi çekiyor, emin değilim: devrilmiş lamba, gündüz vakti yanan ışıklar ya da içindekilerin tamamı yere saçılmış bir kadın çantası. Cebimden bir çift eldiven çıkarıp dairenin içini aramaya koyuluyorum. Mutfak tezgâhında teslim tarihi çoktan geçmiş bir kütüphane kitabının altına saklı bir deste mektup var. Adres etiketine bakıyorum: Mektupların hepsi Michael Collins adına şehirdeki bir posta kutusuna gönderilmiş. İrikıym da eline eldiven geçirip çantaya yöneliyor. Elini çantaya sokup bir cüzdan çıkarıyor. İçinde ehliyet var. “Mia Dennett,” diyor yüksek sesle. Gerçi ikimiz de ehliyetle yazan ismin ne olacağını biliyorduk zaten.

“Telefon kayıtlarını istiyorum,” diyorum. “Ve parmak izi. Ve bütün binanın etrafını aramak lazım. Her daireyi.” Yöneticiye, “Güvenlik kamerası var mı binada?” diye soruyorum. Olduğunu söylüyor. “1 Ekim’e ait elinizdeki tüm kayıtları istiyorum.”

Duvarı inceliyorum; beton. Kimse bu dairenin içinde yaşanan hiçbir şeyi duymuş olamaz.

COLIN

ÖNDE

Bu iş için ne kadar para aldığımı öğrenmek istiyor. Çok soru soruyor.

“Beş kuruş para almadım,” diye hatırlatıyorum. “Para almam için işi bitirmem lazım.”

“Ne kadar teklif ettiler peki?”

“Seni ilgilendirmez,” diyorum.

Olunacak o kadar yer varken biz banyodayız. O içeri girmek üzere, ben de çıkmak üzereyim. Ona suyun buz gibi olduğunu söylemeye tenezzül etmiyorum bile.

“Babamın bu olaydan haberi var mı?”

“Sana söyledim ya. Bilmiyorum.”

Fidye, babasından alınacaktı. Bunu biliyorum ama Dalmar’ın kızla beraber gelmeyince ne bok yediğine dair en ufak bir fikrim yok.

Ağzı kokuyor, saçları pis ve sarı bir labirente dönüşmüş.

Kapıyı üzerime kapattıktan sonra akan suyun sesini duyuyorum. Üzerindeki giysileri çıkartıp o çivi gibi soğuk suyun altına girişini gözümün önüne getirmemeye çalışıyorum.

Dışarı çıktığında elinde havlu, saçlarının uçlarını kuruyor. Ben de bu arada mutfaktayım; donmuş sütle mısır gevreği yiyorum. Gerçek yemeğin tadının neye benzediğini çoktan unuttum bile. Cebimdeki bütün nakit para masada. Kaç paramız kaldığını sayıyorum. Göz ucuyla paraya bakıyor. Henüz çulsuz değiliz. Bu iyi bir şey.

Er ya da geç babasının mahkeme merdivenlerinde kızgın bir mahkûm tarafından vurulup öldürüleceğini düşündüğünü söylüyor. Benim onun sesinden anladığımsa tamamen ayrı bir hikâye. Böyle bir şeyin olacağını *düşünmüyordu*, umut ediyordu.

Koridorda duruyor. Titrediğini görebiliyorum ama üşümekten şikâyetçi değil. Bu sefer değil.

“Yargıç olmadan önce ticari davalara bakan bir avukattı. Bir sürü toplu davaya, asbest vakasına karıştı. Asla iyi adamın yanında olmadı. Mezotelyomdu, asbestti derken bütün o korkunç şeyler yüzünden insanlar ölüyordu ve onun da tek derdi koca şirketlere birkaç papel kâr sağlamaktı. Asla işiyle ilgili konuşmazdı. *Avukat-müvekkil gizliliği*, derdi ama aslında sadece canı istemediği için konuşmadığını biliyorum. Nokta. Fakat geceleri o uyurken gizlice ofisine girerdim. Başlarda sadece kaçamak bir ilişki yaşadığını kanıtlamak istediğim için eşyalarını karıştırıyordum. Çünkü bunu kanıt-

larsam annemin onu nihayet terk edeceğini umuyordum. Çocuktum daha. On üç, on dört yaşındaydım. Mezotelyomun ne olduğunu bilmiyordum ama okuma yazmam vardı. Kanlı öksürük, kalp çarpıntısı, derialtı bezeler. Enfekte olanların neredeyse yarısı bir sene içinde ölmüştü. Bu hastalığa yakalanmak için asbeste maruz kalmaya bile gerek yoktu. Babalar, bu tozu üzerindeki giysilerle işten eve taşıdıkları için insanların eşleri, çocukları da ölüyordu.

“Babamın başarısı arttıkça aldığımız tehditler de arttı. Annem eve gelen postanın arasında mektuplar bulurdu. Nerede yaşadığımızı biliyorlardı. Telefonlar gelirdi. Adamlar evi arayıp Grace’in, annemin ve benim tıpkı kendi eşleri ve çocukları gibi can çekişerek ölmesini dilerlerdi.

“Sonra yargıç oldu. Hangi haberi açsan onun yüzünü görüyordun. Bütün manşetlerde onun adı geçiyordu. Sürekli taciz ediliyordu ama bir süre sonra bu asılsız tehditlere kulak asmaktan vazgeçtik. Bu tehditler onun akli dengesini bozdu. Kendini önemli hissetmesine neden oldu. İnsanlar öfkelendikçe o, işini daha iyi yapıyordu.”

Söylenecek bir şey yoktu. Bu tarz haltlarla aram iyi değildir. Hoşbeş muhabbeti beceremediğim gibi sempatiye de tahammülüm yok. İş aslı şu ki, pezevengin tekinin kızını tehdit ederek kendine çıkar sağlayacağını düşünen şerefsizle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Fakat bu işler böyle yürüyor. Benim gibi adamları kimse bilgilendirmez. Bize verilen görevi gerçek sebebini bilmeden yerine getiririz. Böylece parmakla göstereceğimiz kimse olmaz. Zaten böyle bir şeye

kalkışmam da. Kalkışırsam başıma gelecekleri biliyorum. Dalmar bana kızı kaçırmamı söyledi. Nedenini sormadım. Böylece polisler beni yakalar da kendimi sorgu odasında bulursam, hileli sorularına cevap veremem. Dalmar'ı kim tuttu, bilmiyorum. Kızdan ne istiyorlar, bilmiyorum. Dalmar bana onu almamı söyledi. Ben de aldım.

Fakat sonra fikrimi değiştirdim.

Önümdeki kâsedan başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri ona bir şey demem için, bütün bu olanları ona açıklayacak büyük bir itiraf yapmam için adeta bana yalvarıyor. Neden burada olduğunu anlamasına yardımcı olacak herhangi bir şey. Sürtük ablası yerine neden o? Tüm bunlara bir cevap bulmak için kahroluyor. Bir çırpıda nasıl değişebiliyor her şey? Ailesi. Hayatı. Varoluşu. Tüm bu arayışı, bütün bu soruların cevabının bende saklı olduğunu düşünmesi, hepsi boşuna. Benim gibi aşağılık birinin ona ışık tutabileceğini düşünmesi, boşuna.

“Beş bin,” diyorum.

“Ne?” Duymayı beklediği bu değil.

Ayağa kalkıyorum ve sandalye tahta zeminde geriye kayıyor. Adımlarım sesli. Musluğu açıp kâseyi sudan geçiriyorum. Sonra küt diye lavaboya bırakıyorum, o da olduğu yerde sıcıyor. Ona dönüyorum. “Bana beş bin teklif ettiler.”

EVE

ÖNDE

Günlerimin boşa geçmesine izin veriyorum.

Kimi zaman yataktan çıkmak bile zor geliyor bana. Kalktığımdaysa aklıma ilk gelen düşünce Mia oluyor. Gece-
nin bir yarısı ağlayarak kalkıyorum. Geceler birbirini kova-
lıyor, James'i uyandırmayayım diye apar topar alt kata ini-
yorum. Uyanık geçen her saatte acıyla kıvranıyorum. Mar-
kette mısır gevreği reyonunda Mia'yı alışveriş yaparken gör-
düğüme eminim, hiç tanımadığım birinin boynuna sarılmak
üzereyken zor durduruyorum kendimi. Sonra arabaya binince
dağılıyorum, neredeyse bir saat o otoparktan çıkamıyorum.
Çocuklarıyla birlikte markete giren anneleri seyrediyorum.
Karşıdan karşıya geçerken el ele tutuşuyorlar, anneler küçük
çocuklarını kucaklayıp alışveriş sepetine oturtuyor.

Haftalarca televizyon ekranında onun yüzünü ve şu ada-

mın karakalem resmini seyrettim. Oysa artık dünyada bundan çok daha önemli şeyler oluyor. Bu herhalde benim için hem bir lütuf hem de bir lanet. Gazeteciler de son günlerde biraz daha az ilgililer. Garajda peşime düşmüyorlar, işlerimi halletmeye çıktığımda beni takip etmiyorlar. Taciz telefonları ve röportaj talepleri de azaldı. Artık perdeleri açtığımda evimizin önüne dizilen muhabir selini görmüyorum. Fakat herkesin bu şekilde uzaklaşması beni biraz endişelendiriyor da. Mia Dennett isminden sıkıldılar, asla gelmeyebilecek o manşet haberini beklemekten yoruldu. *Mia Dennett Evine Döndü* ya da belki *Dennett Ailesinin Kızı Ölü Bulundu*. Soğuk bir kış gününde gökyüzünde çöken kara bulutlar gibi ona ne olduğunu asla öğrenemeyebileceğim gerçeği dank ediyor kafama. On hatta bazen yirmi yıl sonra nihayet sevdiklerinden kalanlara kavuşan bütün o aileler geliyor aklıma. Acaba ben de onlardan biri mi olacağım, merak ediyorum.

Ağlamaktan yorulunca kontrolü öfkeye bırakıyorum. İthal İtalyan kadehleri mutfak duvarına fırlatıp kırıyorum. Onlar bitince James'in büyükannesinin yemek takımına geçiyorum. Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Kulağıma gelen barbarca ses kesinlikle bana ait olmamalı.

James eve gelmeden önce bütün pisliğimi topluyorum, milyonlarca kırık cam parçasını o görmesin diye çöp kutusundaki ölü devetabanının altına saklıyorum.

Bütün akşamüstünü, kışı geçirmek üzere Mississippi ve diğer güney eyaletlerine göç eden kızıl gerdanları seyrederek geçiriyorum. Bir gün bizim arka bahçeye geliyorlar. Sürü ha-

linde. Tombul ve üşümüşler, önlerindeki yolculuk için ne bulurlarsa yiyorlar. O gün yağmur yağdı. O yüzden her yer solucan kaynıyor. Saatlerce kuşları seyrediyorum, gidince de üzülüyorum. Baharın gelişini müjdeleyen o kırmızı göbekler ancak aylar sonra geri dönecekler.

Başka bir gün de uğurböcekleri geliyor. Binlercesi hem de. Arka kapıya vuran güneşin tadını çıkarıyorlar. Pastırma yazından kalma bir gün. Ilık. Hava sıcaklığı yirmilere kadar çıkmış durumda, bol bol güneş var. Sonbaharda hasret kaldığımız tipte bir gün. Ağaçlardaki renkler doruk noktasına ulaşmış halde. Böcekleri tek tek saymaya çalışıyorum ama kaçıyorlar. Sonra yeni bir sürü geliyor, o yüzden sayılarını takip etmek imkânsız. Onları ne kadar seyrediyorum bilmiyorum. Uğurböceklerinin kışın ne yapacağını merak ediyorum. Ölecekler mi? Ve derken birkaç gün sonra toprağın üzeri don tutunca, o uğur böcekleri geliyor aklıma ve ağlıyorum.

Mia'nın çocukluğunu düşünüyorum. Beraber yaptığımız şeyleri. Grace gündüz okuldayken vakit öldürmek için Mia'yı götürdüğüm parka gidip salıncaklardan birine oturuyorum. Parmaklarımı kum havuzundaki kumların arasında gezdirip bir banka oturuyor ve öylece bakıyorum. Çocukları seyrediyorum. Sarılabilecekleri çocukları hâlâ yanlarında olan şanslı anneleri seyrediyorum.

Fakat en çok da yapmadığım şeyleri düşünüyorum. James, Mia'ya lise kimyası için B'nin iyi bir not olmadığını söylerken elim kolum bağlı öylece dikildiğim ve okuldayken bir aydan uzun süre üzerinde çalıştığı empresyonist tabloyu

eve getirdiği zaman James'in, "Kimyaya da bu kadar zaman ayırsaydın, A alabilirdin," diye homurdandığı o anı düşünüyorum. Göz ucuyla onları seyreden, ağzını açıp bir laf söylemeyen kendi halimi düşünüyorum. Daha da sinirlenmesinden korktuğum için kızımızın yüzünde beliren o boş ifadeye bile dikkat çekememiştim.

Mia, James'e hukuk fakültesine gitmeyi düşünmediğini söylediğinde, James ona başka bir seçeneği olmadığını söylemişti. On yedi yaşındaydı. Hormonlar tavan yapmıştı. Bir kez olsun araya girip duruma el koyayım diye, "*Anne*," diye yalvarmıştı. Ben de konuşmadan olabildiğince uzak kalmak için kendimi bulaşığa vermiştim. Mia'nın yüzündeki çaresizliği, James'in yüzündeki hoşnutsuzluğu dün gibi hatırlıyorum. Bense iki şeytandan en adi olanı seçtim.

"Mia," dedim. O günü asla unutmayacağım. Arka planda çalan telefonun sesi. Halbuki gündüz vakti hiçbirimiz telefonun çaldığını fark etmemiştik. Mutfakta yaktığım bir şeyin kokusu, kokudan kurtulmak için mutfakta açtığım pencereden içeri esen soğuk kış havası. Dışarısı hâlâ güneşliydi; Mia'yı üzmele bu denli meşgul olmasak kesin birimiz buna yorum yapardı.

"Bu onun için çok önemli," dedim. "Senin de onun gibi olmanı istiyor."

Bir hışımla mutfığı terk edip odasına çıkmış ve kapıyı da çat diye arkasından kapatmıştı.

Mia'nın hayali, Chicago Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okumaktı. Ressam olmak istiyordu. Onun için hayatta önemli

olan tek şey buydu ama James kabul etmedi.

Mia on sekizinci yaş gününe kadar geçen bütün günleri saymaya ve evden ayrılırken yanına alacağı şeyleri kolilemeye başladı.

Tepede ördek ve kazlar uçuşuyor. Herkes terk ediyor beni.

Acaba Mia da bir yerde gökyüzüne bakıp benimle aynı şeyleri görüyor mudur, merak ediyorum.

COLIN

ÖNDE

Sahip olduğumuz tek şey, düşünmek için zaman. Hem de bolca.

Kız artık kendi yemeğinden artıklar ayırmaya başladığı için lanet kedi kulübenin etrafına kamp kurdu. Dolaptan her yeri güve yeniği içinde kalmış eski bir battaniye bulup kamyonetimin arkasından aldığı boş bir kutuyla aptal hayvana uyduruk bir yatak yaptı. Yatağı da arka taraftaki barakaya koydu. Her gün hayvana birkaç parça yemek götürüyor.

Lanet şeye isim bile taktı: Kano. Bana söylemeye tenez-zül ettiğinden değil ama bu sabah hayvanı yatağında uyur halde bulamayınca ona seslenirken duydum. Hayvanı merak ediyor şimdi.

Göl kıyısına oturmuş, balık tutuyorum. Dondurulmuş hiçbir şey yemek zorunda kalmayacaksam lanet olası ömrü-

mün sonuna dek alabalık yemeye razıyım.

Genelde turnabalığına denk geliyorum. Sonra bir de kö-mürbalığı. Bazen de alabalık. Turnaları üzerindeki açık renk beneklerden ayırt edebiliyorum. Tabii bir de her zaman yemi ilk ısırın şerefsiz olmalarından. Göl her sene balıkla dolar. Balıkların çoğu ya yumurtadan yeni çıkmış ya da yavru. Ufak ağızlı alabalık başımın belası. Onları iltayla çekip yere atana kadar gerçekte olduklarından iki kat daha büyük olduklarına yemin edebilirim. Güçlü şerefsizler.

Zamanımın çoğu bu işin altından nasıl kalkacağımızı düşünmekle geçiyor. Ben bu işin altından nasıl kalkacağım? Yiyecekler tükenmek üzere, ki bu da markete gitmek gerektiği anlamına geliyor. Param var. Sadece birinin beni tanınması ne kadar sürecektir, onu kestiremiyorum. Ve ben gidince kıza ne olacak? Yargıcın kızı kaybolmuş! Bu büyük bir haber. Hayatım üzerine bahse girerim. Hangi markete girse kasiyer mutlaka onu tanıyıp hemen polisi arayacak.

Bu da beni merak ettiriyor: Polisler kızın ortadan kaybolduğu gece onunla birlikte olduğumu biliyor mu? Benim de yüzüm tıpkı onunki gibi kahrolası televizyona çıktı mı? Kendi kendime, *bu belki iyi bir şeydir*, diyorum. Benim için değil tabii. Bu, yakalanacağım anlamına geliyorsa tabii ki iyi değil ama Valerie televizyonda yüzümü görürse, Chicago'lu bir kadının kaçırılma olayına karıştığımı görürse, ne yapacağını bilir. Sofrada yemek olduğundan, kapıların kapandığından emin olmak için orada olamayacağımı bilir. Ne yapılması gerektiğini bilir.

Kız dikkat etmezken cüzdanımdan bir fotoğraf çıkıyor. Yıllar içinde eskimiş, ikide bir cüzdanımdan çıkıp sonra tekrar yerine tıktırmaktan kenarları ezilmiş. Eau Claire' deki kamyon durağından gönderdiğim paranın eline ulaşip ulaşmadığını, ulaştıysa da ne zaman ulaştığını merak ediyorum. Acaba benim gönderdiğimi biliyor mudur? Para gelince başımın belada olduğunu anlamıştır. Gönderen kişinin adresinin yazılı olmadığı bir zarfın içinden çıkan beş yüz küsur dolar.

Duygusal biri değilim. Sadece iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Sonuçta yalnız değil. En azından ben kendime böyle diyorum. Komşu haftada bir uğruyor. Mektuplarını getirip onu kontrol ediyor. Parayı görecekler. Pazar gelip geçecek ve ben ortaya çıkmayınca anlayacaklar. Tabii daha televizyonda yüzümü görmedilerse. Valerie hâlâ televizyonda yüzümü görmediyse, iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmeye gitmediyse. Zorla kendimi ikna etmeye çalışıyorum: Valerie orada. Her şey yolunda.

Buna neredeyse inanıyorum.

O akşam daha geç saatlerde dışarıdayız. Yemek için balık pişirmeye niyetliyim ama kömürümüz yok. O yüzden ben de ateş yakabilmek için başka ne bulabileceğime bakıyorum. Kız içeriden kaptığı bir battaniyeye sarılmış, veranda oturuyor. Gözleri yeri tarıyor. Lanet kedinin nerede olduğunu merak ediyor. İki gündür ortalıkta yok. Meraklanmaya başladı. Dışarıda hava her geçen gün daha da soğuyor. Hayvan er ya da geç geberip gidecek.

“Banka memuru değildir herhalde diye tahmin ediyorum,” diyor.

“Sence?” diye soruyorum.

Bunu hayır olarak kabul ediyor.

“Ne iş yapıyorsun o zaman?” diye soruyor. “Çalışıyor musun?”

“Çalışıyorum.”

“Yasal bir işte mi?”

“Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Tıpkı senin gibi.”

“Hiç sanmıyorum,” diyor.

“O nedenmiş?”

“Ben namusumla para kazanıyorum. Vergi ödüyorum.”

“Benim vergi ödemediğimi nereden biliyorsun?”

“Vergi *ödüyor musun?*” diye soruyor.

“Çalışıyorum,” diyorum. “*Ben de namusumla para kazanıyorum. Vergi ödüyorum. Bir tane emlakçı ofisinde tuvalet temizledim. Bulaşık yıkadım. Kamyona kasa yükledim. Bu aralar kaç para maaş verdiklerini biliyor musun? Asgari ücret. Lanet olası asgari ücretle geçinmek nasıl bir şey, bir fikrin var mı senin? Aynı anda iki işe birden yetişiyorum; günde en az on üç-on dört saat çalışıyorum. Kazandığım parayla anca kiramı ödeyip biraz da yemek alabiliyorum. Senin gibi biri ne kadar çalışıyor? Günde sekiz saat... artı, üstüne bir de yaz tatili.*”

“Yaz okulunda ders veriyorum,” diyor. Bu söylediği aptalca bir laf. Zaten ona dik dik bakmadan önce de bu söyle-

diğinin aptalca olduğunu biliyor.

Nasıl olduğunu bilmiyor. Tahmin dahi edemez.

Gökyüzüne, bizi tehdit eden kara bulutlara bakıyorum. Yağmur değil, kar bulutu bunlar. Yakında kar düşer. Battaniyeye daha da sıkı sarılıyor. Soğuktan titriyor.

Onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor. Benim ondan daha çok kaybedecek şeyim var.

“Daha önce de bu tip işler yapmışsın,” diyor.

“Ne yapmışım?”

“Adam kaçırma. Birinin kafasına silah dayama.” Bu bir soru değil.

“Belki evet. Belki hayır.”

“Beni hiç de deneyimsiz birinin eliyle kaçırmadın.”

Sonunda ateş yakmayı başardım. Balıkları ızgaranın üzerine atıyorum, cızırdamaya başlıyorlar.

“Rahatsız edilmemesi gereken birini hiç rahatsız etmedim.”

Ama ben bile bunun yalan olduğunu biliyorum.

Balıkları çeviriyorum. İstedikimden daha hızlı pişiyorlar. Yanmasınlar diye onları ızgaranın kenarına itiyorum.

“Daha beteri olabilirdi,” diye temin ediyorum onu. “Çok daha beteri olabilirdi.”

Dışarıda yiyoruz. Sırtını tırabzanın tahta direklerine yaslayıp yerde oturuyor. Ona sandalye uzatıyorum. “Sağ ol, istemem,” diyor. Bacaklarını uzatıp bileklerini üst üste atıyor.

Ağaçların arasından rüzgâr esiyor. İkimiz de dönüp dallarından kopan yaprakların yere düşüşünü seyrediyoruz.

Ve işte o anda duyuyoruz: Toprağı örten kuru yaprakları ezen ayak sesleri. Başta, *kedidir*, diye düşünüyorum ama sonra bu ayakların cılız, minik bir kediye ait olamayacak kadar ağır, adımlarınca kasıtlı olduğunu biliyorum. Kızla birbirimize bakıyoruz ve parmağımı dudaklarıma götürüp, “Şşşt,” diye fısıldıyorum. Sonra ayağa kalkıp artık kotumun arkasında olmayan tabancayı arıyorum.

GABE

ÖNDE

Dennett ailesiyle konuşmak için elimde somut bir şeyler olmasını bekliyordum ama bu işler öyle olmuyor. Masamda yağlı İtalyan sandviçimi tıkınırken Eve Dennett polis merkezine giriyor ve resepsiyon görevlisine benimle görüşmek istediğini söylüyor. Masamın başında belirdiğinde hâlâ ağızımın kenarındaki yağları silmekle meşgulüm.

Bu merkeze ilk gelişi. Ve Tanrım, gerçekten burada göze batıyor. Genelde etrafta gezinen sarhoş eziklerden çok farklı.

Masama yaklaşımadan parfümünün kokusu burnuma geliyor. Tüm zarafetiyle yürürken içerideki piçlerin hepsi onu keşiyor. Yüksek topuklu ayakkabıları önümde dururken hepsi kıskançlıktan çatlıyor. Merkezde ne kadar polis varsa hepsi Dennett davasına benim baktığımı biliyor ve işleri ne zaman yüzüme gözüme bulaştıracağım diye aralarında bahis yapıyor-

lar. Yüzbaşının bile para koyduğunu gördüm. İkimiz de işsiz kalınca çanakta biriken bütün paraya ihtiyacının olacağını söyledi bana.

“Merhaba, Dedektif.”

“Bayan Dennett.”

“Sizden birkaç gündür haber alamadım,” diyor. “Acaba yeni bir gelişme var mı, merak ettim.”

Elinde şemsiye var. Ucundan, zemine sular damlıyor. Saçları dışarıdaki fırtına yüzünden suratına yapışmış, darma-
dağın olmuş. Korkunç bir gün. Hem rüzgârlı hem soğuk. So-
kağa çıkılacak gün değil yani. “Arayabilirdiniz,” diyorum.

“Dışarıdaydım. İşlerim vardı,” diyor ama yalan söylediğini biliyorum. Mecbur kalmasa kimse bugün dışarı çık-
maz; pijamayla koltuğa kıvrılıp televizyon seyredilecek gün-
lerden biri bugün.

Onu sorgu odasına götürüp oturmasını söylüyorum. Bu-
rası karanlık bir oda. Aydınlatması zayıf. Odanın orta yerinde
kocaman bir masa ve birkaç tane de katlanır sandalye var.
Şemsiyeyi yere bırakıyor ama çantasını elinden bırakmıyor.
Paltosunu almayı teklif ediyorum ama kibarca geri çeviriyor.
Zaten içerisi de soğuk; insanın direkt ilğine işleyen o nemli
soğuktan.

Karşısına oturuyorum ve Dennett dosyasını masaya ko-
yuyorum. Gözü hemen dosyaya kayıyor, görüyorum.

Ona, o hassas mavi gözlerine bakıyorum. Çoktan yaş-
larla dolmaya başladılar bile. Günler geçtikçe kendimi, *aca-
ba Mia'yı hiç bulabilecek miyim*, diye düşünmekten alamıyo-

rum. Bayan Dennett'in her geçen saatle birlikte daha da dağıldığı ortada. Gözleri süzgün ve şiş. Artık hiç uyumuyor sanki. Mia hiç dönmezse bu kadına ne olacağını hayal bile edemiyorum. Gece gündüz sürekli Bayan Dennett'i düşünüyorum. Onu malikânedен bozma evlerinin içinde kayıp ve bir başına, çocuğunun başına gelmiş olabilecek bütün o korkunç şeyleri düşünürken hayal ediyorum. İçimde ona karşı katıksız bir koruma hissi var. Geceleri onu yiyip bitiren bütün sorularına cevap bulma ihtiyacı duyuyorum. Kim, nerede ve niçin?

Kısık sesle, "Ben de sizi arayacaktım," diyorum. "Sadece iyi haberlerimin olmasını bekliyordum."

"Bir şey olmuş," diyor Bayan Dennett. Bu bir soru değil. Sanki başından beri bir şey olduğunu biliyor ve bugün onu merkeze getiren de bu. "Kötü bir şey." Çantasını masaya bırakıp içinden bir mendil çıkarıyor.

"Haber var, evet. Ama şimdilik hepsi bu. Henüz ne anlama geldiğini çözmuş değilim." Şimdi Yargıç Dennett burada olsa, bütün cevaplar bende olmadığı için bir solukta gırtlaklardı beni. "Mia kaybolmadan önce kiminle birlikte olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz," diyorum. "Biri haberlerde çıkan fotoğrafın kime ait olduğunu teşhis etti ve adamın evine gittiğimizde, Mia'ya ait birkaç eşya bulduk. Çantasıyla paltosu." Dosyayı açıp masaya birkaç tane fotoğraf diziyorum. Bunlar geçen gün benimle birlikte eve gelen çaylağın çektiği fotoğraflar. Bayan Dennett çantanın fotoğrafını eline alıyor. Çapraz olarak göğsüne astığının postacı tipi çantalardan. Çanta yerde duruyor. İçindeki gözlük ve yeşil cüzdan parke zemine dağılmış.

Bayan Dennett mendili gözlerine götürüyor.

“Tanıdığınız bir şey var mı?” diye soruyorum.

“O çantayı ben seçtim. Ona alan bendim. Adam kim?” diye soruyor, hiç duraksamadan. Sırayla diğer fotoğraflara bakıp onları yan yana diziyor. Sonra ellerini masanın üzerinde birleştiriyor.

“Colin Thatcher,” diyorum. Uptown’daki apartman dairelerinden aldığımız parmak izlerini sistemde arattık ve adamın gerçek kimliğini ortaya çıkardık. Evin içinde denk geldiğimiz –zarflardaki, cepte telefonundaki, vs– hepsi takma isim, sahte. Önceki tutuklamalara ait sabıka fotoğraflarını alıp adli tıptan gelen resimle karşılaştırdık ve bingo!

Bayan Dennett’in ellerinin, önümde nasıl titrediğine ve kadının kendini kontrol etmek için nasıl çabalayıp da başarısız kaldığına bakıyorum. Hiç düşünmeden elimi uzatıyor ve onunkilere dokunuyorum. Buz gibi soğuk eller avucumda eriyor. İçten içe hissettiği dehşeti gizleme umuduyla ellerini kucağına kaçırmadan önce yapıyorum bunu.

“Güvenlik kameralarındaki kayıtlara da baktık. Colin ve Mia gece saat on bir sularında eve giriyor ve sonra geç saatlerde tekrar çıkıyorlar.”

“Ben de görmek istiyorum,” deyince şaşırıyorum. Tepkisi kesin, onda alışkın olduğum kararsızlığından eser yok.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diyorum. Eve’in şu anda ihtiyaç duyduğu son şey, Colin Thatcher’ın kızını apartmandan dışarı nasıl sürüklediğini, kızın gözlerindeki o korku dolu ifadeyi görmek.

“Kötü,” diyor.

“Belirsiz,” diye yalan söylüyorum. “Yanlış bir fikre kapılmanızı istemiyorum ama adamın asansörden çıkarken sergilediği hırpani tavırlarda, kimseye görünmemek için verdiği çabada ya da kızın gözlerindeki korkuda şüpheye yer bırakacak hiçbir şey yok. Ağlıyor. Adam ona bir şey söylüyor ve dediği lafın “S” harfiyle başladığına eminim. O dairede bir şey oldu. Bir önceki kamera görüntüleri ancak bu kadar farklı olabilir. Kısa bir kaçamak için eve çıkan iki aşk böceği.

“Ama hayattaydı, değil mi?”

“Evet.”

“Adam kim peki?” diye soruyor. “Şu Colin...”

“Colin Thatcher.” Bayan Dennett’in elini bırakıp dosyanın içine uzanıyorum. Adamın sabıka kâğıdını çıkarıyorum. “Kanunsuz davranışlarından dolayı bir sürü sabıkası var. Hırsızlık, haneye tecavüz, uyuşturucu madde bulundurma. Bir süre torbacılıktan içeride yatmış. Şimdi de devam etmekte olan bir şantaj davasıyla ilgili sorguya çekilmek üzere aranıyor. Son şartlı tahliye memurunun dediğine göre birkaç sene önce ortadan kaybolmuş. Yani adam, aranan biri.”

Kadının mavi gözlerinde beliren o dehşet ifadesini kelimelerle izah etmem mümkün bile değil. Bir dedektif olarak *haneye tecavüz, şantaj ve şartlı tahliye memuru* gibi laflara alışkınım. Fakat Bayan Dennett bu kelimeleri hayatında sadece *Law & Order* dizisinde duymuş. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlaması oldukça güç. Kelimelerin kendisi de zaten yeterince anlaşılmaz ve idrak etmesi zor. Kızının böyle

bir adamın elinde olması onu dehşete düşürüyor.

“Mia’dan ne istiyor olabilir ki?” diye soruyor Bayan Dennett. Aynı soruyu ben de kendime binlerce defa sormuşumdur. Bu tarz rasgele suçlar nispeten ender yaşanır. Çoğu kurban, saldırganını tanır.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Hiçbir fikrim yok ama size söz veriyorum, öğreneceğim.”

COLIN

ÖNDE

Kız, tabağı tahta verandada yanına bırakıyor. Sonra kalkıp yanıma geliyor. Beraber tahta tırabzanın üstünden gür ormana bakarken ağaçların arasından bir kadın çıkageliyor. Elli küsur yaşlarında, kısa saçlı, kumral bir kadın. Üzerinde kot pantolon, yünlü gömlek ve dağcı botları var. Sanki tanıyor-muş gibi bize el sallıyor ve o anda aklıma yeni bir fikir geliyor: Bu bir tuzak.

“Ah, şükürler olsun,” diyor kadın davet beklemeden mülkümüze girerken.

Şu anda resmen haneye tecavüz ediyor. Burası bizim mekânımız. Kimsenin burada olmaması gerek. Üzerime bir ağırlık çöküyormuş, boğuluyormuş gibi hissediyorum. Bir elinde matara var. Yüz kilometre yol yürümüş gibi duruyor.

Ne olup bittiğini anlayamadan, ne yapacağıma karar ve-

remeden kelimeler ağzımdan dökülüyor ve, “Size yardımcı olabilir miyiz?” diye soruyorum. Aklıma gelen ilk düşünce şu: Tabancayı al, kadını vur. Cesedini göle at ve kaç. Artık tabancam yok, kızın onu nereye kaldırdığını da bilmiyorum. Fakat onu bir yere bağlayıp kulübenin içinde silahı arayabilirim. Şiltenin altında, banyoda ya da kütük duvarların arasındaki boşluklardan birinde olabilir.

“Evim var. Yolun hemen yarım mil aşağısında,” diyor. “Terk edilmemiş halde olan tek kulübe sizinki. Uzun zamandır yürüyorum...” diyor ve sonra soluklanmak için duraksıyor. “Oturabilir miyim acaba?” diye soruyor ve kız güçbela evet anlamında başını sallayınca en alt basamağa çöküp sanki günlerce çölde mahsur kalmış biri gibi matarasından kana kana su içiyor. Elimin kızın eline doğru uzanarak onu tuttuğunu, inletene kadar onun kemiklerini sıktığımı hissediyorum.

İkimiz de yemeği tamamen unutmuş haldeyiz ama kadın bize hatırlatıyor. Yerdeki tabakları işaret ederek, “Böldüğüm için kusura bakmayın,” diyor. “Acaba patlayan lastiğimi onarmama yardım edebilir misiniz? Ya da belki birilerini arayabilirsiniz. Benim telefonum buralarda çekmiyor da,” diyor ve görelim diye telefonunu kızla bana doğru uzatıyor. Yemeğimizi böldüğü için özür diliyor tekrar. Halbuki asıl böldüğü şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Rahatsız olmamızın sebebi akşam yemeğimize engel olması değil.

Gözlerim kıza kayıyor. *İşte eline fırsat geçti*, diye düşünüyorum. Kadına söyleyebilir. Kadına bu delinin onu kaçırdığını ve bu kulübede esir tuttuğunu söyleyebilir. Bin bir

türlü şeyin her an ters gitmesinin bekleyişi içinde nefesimi tutuyorum. Kızın konuşmasını, kadının beni yakalamak için kurulmuş bir planın parçası olmasını bekliyorum. Belki sivil polistir. Ya da belki Dalmar'a çalışıyordur. Ya da belki sadece televizyonda haberleri seyreden bir kadın ve er ya da geç o kızın, televizyonda gördüğü kız olduğunu anlayacak.

Kızın ceptelefonunu Janesville'deyken çöpe attığım ve kulübeye geldiğimizde de evdeki bütün hatları kestiğim aklıma gelince, "Telefonumuz yok," diyorum. Zaten olsa bile onun içeri girip de haftalardır ne halde yaşadığımızı görmesine izin verecek değilim. Kaçak iki suçlu gibi yaşıyoruz. "Ama ben size yardımcı olabilirim," diyorum yarı öfkeli.

"Size zahmet çıkarmak istemem," diyor kadın ve kız da aynı anda, "Ben burada kalıp bulaşıkları hallederim," deyip tabakları almak için yere çömeliyor.

İki cihan bir araya gelse yine de buna izin vermem.

"Sen de gelsen iyi olur," diyorum ona. "Yardıma ihtiyacımız olabilir."

Fakat yaşlı kadın, "Ah, lütfen," diyor. "Akşam akşam ikinizi de peşimden sürüklemek istemem." Yünlü gömleğine iyice sarınıp havanın soğuk olduğunu söylüyor.

Kadın mükemmel bir asistan olduğuna dair yeminler ediyor ama tabii ki kızı yalnız bırakamam. Böyle bir gecede kız arkadaşımı dışarı sürüklemem için yalvarıyor bana. "Çok soğuk hava," diyor. Yakında iyice zifiri karanlık bastıracak.

Oysa onu bırakamam. Onu evde bırakırsam kaçabilir. Onu olanca hızıyla ormanda kaçarken gözümün önüne geti-

riyorum. Lastiği onarıp kulübeye dönene kadar yarım mil yol kat etmiş olur herhalde. O saate kadar da hava iyice kararmış olur ve o karanlıkta ormanda kızı arayıp hayatta bulamam.

Kadın bunu yaptığı için, bu kadar büyük bir zahmet çıkardığı için, özür diliyor. Ellerimi boğazına sardığımı, beynine oksijen gitmesini engellemek için şahdamarına bastırdığımı hayal ediyorum. Belki de yapmam gereken budur.

Kız kısık sesle, “Sadece bulaşık yıkacağım,” diye itiraf ediyor. “Ki sonrasında bir de onu dert etmek zorunda kalmayalım.” Ardından da sanki gecenin ilerisi için mahrem planlarımız varmış gibi bana cilveli bir bakış atıyor.

Ben de sanki ondan bir an bile ayrı kalma fikrine dayanamıyormuşum gibi usulca elimi koluna koyup, “Bence sen de gelmelisin,” diyorum.

“Romantik bir kaçamak mı?” diye soruyor kadın.

“Evet, onun gibi bir şey,” diyorum ve sonra da kıza dönüp sert bir şekilde, “Geliyorsun,” diye fısıldıyorum. Biraz daha yaklaşıp, “Yoksa bu kadın buradan canlı çıkamaz,” diye ekliyorum. Bir an ölü gibi kaskatı kesiliyor. Sonra tabakları yere koyuyor ve beraber kamyonete yürüyoruz. Kadımla ben öne geçiyoruz, kız da arkaya oturuyor. Kadının yolcu koltuğunun üzerindeki halat ve koli bandı artıklarını görmemiş olmasını umut ederek onları hemen elimle süpürüp torpidoya atıyorum. Çat diye kapıyı kapattıktan sonra kadına dönüp gü-lümsüyorum. “İstikamet neresi?”

Kamyonette giderken kadın bize Illinois’in güneyinde olduğunu söylüyor. Birkaç kız arkadaşıyla beraber tatil kam-

pı gibi bir yerde kaldıklarından ve Boundary Waters'ta kano yapmaya gittiklerinden bahsediyor. Çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıyor ve bize dört yaşlı kadının fotoğraflarını gösteriyor. Kanoda, güneş şapkalarıyla, kamp ateşinin başında şarap içerken. Bunlar kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. *Tuzak değil bu*, diye düşünüyorum. Al işte sana kanıt; fotoğraflar. Kız arkadaşlarıyla birlikte Boundary Waters'ta kano yapıyor.

Ama kendisinin –sanki umurumdaymış gibi– birkaç gün daha kalmaya karar verdiğini söylüyor. Yeni boşanmış, terk edilmiş bir eve dönmek için acelesi yok. *Yeni boşanmış*, diye düşünüyorum. Evde dönüşünü bekleyen kimse yok. Kayıp olduğu ilan edilene kadar epey bir zaman geçer. En az birkaç gün. Bu da kaçmam için yeterince uzun bir süre. Biri cesedini buluna kadar ben yeterince uzağa gitmiş olurum.

“İşte ben de,” diyor, “tam medeniyete doğru yolumda giderken lastiğim patladı. Taşa falan çarptım herhalde. Ya da belki çivi girdi.”

Kız sabırsızca karşılık veriyor. “Muhtemelen.” Ama ben konuşulanları dinleyemiyorum bile. Küçük bir aile arabasının arkasına çekiyoruz ama kamyonetten inmeden önce gözlerim hemen etrafımızı kuşatan gür ormanı tarıyor. Gözüm ağaçların arasında polis, dürbün, tüfek arıyor. Lastiğin patlak olup olmadığını kontrol ediyorum. Patlak. Bu bir tuzak olsaydı kimse beni pusuya düşürmek için bu denli zahmete girmezdi. Kamyonetten inip de terk edilmiş arabaya yaklaşıp kadar beni çoktan yere yapıştırmış olurlardı ve elinde kelep-

çeyle biri de tepeme binmiş olurdu.

Kamyonetin arkasından birkaç alet alırken kadının beni seyrettiğini görebiliyorum. Jant kapağını çıkarıp bijonları gevşetiyorum ve levyeyle arabayı kaldırıp lastiği değiştiriyorum. Kadınlar muhabbete dalmışlar. Kano yapmaktan, Kuzey Minnesota'nın ormanlarından konuşuyorlar. Kırmızı şaraptan, geyiklerden... Kadın yolculuğu sırasında bir tane görmüş. Ağaçların arasında geziniyormuş. Devasa boynuzları olan bir erkekmiş. Kendimi, kadının noktaları birleştirmeye, bizi televizyonda görüp görmediğini hatırlamaya çalıştığına inandırıyorum. Fakat bir yandan da kendi kendime kadının son haftayı arkadaşlarıyla birlikte hiçliğin ortasında geçirdiğini söylüyorum. Kano yapıyormuş, kamp ateşinin başında oturup şarap içiyormuş. Televizyon seyretmiyormuş.

Kızın eline bir tane fener tutuşturuyorum. Hava artık iyice karardı, civarda sokak lambası falan da yok. Göz göze geldiğimizde bakışlarımla onu tehdit ediyorum. *Tabanca, adam kaçıрма ve imdat* gibi kelimelerden uzak durması gerektiğini ona bir kere daha hatırlatıyorum. İkisini de öldürürüm. Bunu biliyorum ama o biliyor mu, merak ediyorum.

Kadın bu sefer bizim tatilimizle ilgili sorular sormaya başlayınca kız kaskatı kesiliyor.

“Ne kadar kalacaksınız?” diye soruyor kadın.

Kız cevap veremeyince, “Bir hafta daha,” diyorum.

“Nerelisiniz?”

“Green Bay,” diyorum.

“Aa, öyle mi?” diye soruyor kadın. “Ben de Illinois pla-

kasını görünce, sandım ki...”

Yaptığım hata için içimden kendime küfrederek, “Henüz değiştirmeye fırsatım olmadı, hepsi bu,” diyorum.

“Ama Illinois’densiniz,” diyor, “aslen yani?”

“Evet,” diyorum ama neresinden olduğumuzu söylemiyorum.

“Benim de Green Bay’de yaşayan bir kuzenim var. Daha doğrusu biraz dışında yaşıyor. Suamico’da.” Lanet yerin adını daha önce hiç duymadım. Fakat yine de kadın konuşmaya devam ediyor. Kuzeni bir tane ortaokulda müdürmüş. Koyu kahve saçları varmış. Yaşlı kadın saçı gibi kısacık ve matmış. Sohbet kesilince gülüyor. Sinirli bir gülüş. Sonra söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyor. Her ne olursa. “Packers taraftarı mısınız?” diye soruyor ve ben de yalan atıp, öyleyim, diyorum.

Yedek lastiği elimden geldiğince hızlı bir şekilde takıp arabayı yere indiriyorum. Sonra bijonları sıkıp kalkıyorum. Kadına bakarken acaba gitmesine, bizim kim olduğumuzu anlayıp polisi arayabileceği medeniyete dönmesine izin mi versem yoksa elimdeki ingilizanahtarıyla kafasını patlatıp onu ormana mı atsam, merak ediyorum.

“Size ne kadar minnettarım anlatamam,” diyor ve aklıma kendi annem geliyor. Onu aylara yem olmak üzere ormana atılmış halde düşünüyorum. Başımı sallayıp sorun olmadığını söylüyorum. Zaten hava o kadar karanlık ki, ne ben onu ne de o beni adam gibi görebiliyor. İngilizanahtarını avucumun içinde sıkıp onu öldürmek için ne kadar sert vurmam

gerektiğini düşünüyorum. Kaç kere? Acaba bana karşı koymaya çalışır mı? Yoksa direkt yere yığılıp geberir mi?

“Sizi bulmasam ne yapardım bilmiyorum.” Sonra elimi sıkamak için bana doğru birkaç adım atıyor. “İsimlerinizi söylememiştiniz galiba.”

İngilizanahtarı hâlâ elimde. Titrediğini hissedebiliyorum. Onu çıplak elle öldürmekten çok daha iyi olur bu. Daha az samimi. Can savaşı verirken gözlerinin içine bakmak zorunda kalmam. Tek bir iyi darbe ve her şey sona erer.

Buz gibi damarlı elini tutarak, “Owen,” diyorum. “Ve bu da Chloe.” O da adının Beth olduğunu söylüyor. O karanlık sokakta, sessizlik içinde, ne kadar dikiliyoruz bilmiyorum. Alet kutusunun içindeki çekiç gözüme takılırken kalbim öyle bir çarpıyor ki yerinden fırladı fırlayacak. Belki çekik daha iyi bir fikir olabilir.

Fakat sonra kızın elini kolumda hissediyorum. Bana, “Gitsek iyi olur,” diyor. Ona dönüyorum. Aklımdan ne geçtiğini bildiğinin farkındayım. Her an hamlemi yapmaya hazır bir halde elimde tuttuğum ingilizanahtarından anlayabiliyor her şeyi. “Hadi, gidelim,” diyor tekrar. Tırnakları derimin içine giriyor.

İngilizanahtarını alet kutusuna atıyorum ve kutuyu da kamyonetin arkasına geri koyuyorum. Arabasına binip yavaşça uzaklaşan kadına, gür ağaçların arasında sağ sola yalpalanan kırmızı farlara bakıyorum.

Kamyonetin kapısını açarken nefes nefeseyim. Ellerim ter içinde kalmış. Koltuğa oturup soluklanmaya çalışıyorum.

EVE

SONRA

James, Mia ve ben bekleme salonundayız. Mia, Oreo bisküvilerinin arasındaki krema dolgusu gibi ortamızda. Bacak bacak üstüne atmış, ellerim kucağında sessiz sedasız oturuyorum. Gözüm Mia'nın karşısındaki duvarda asılı tabloda. Salondaki bir sürü Norman Rockwell tablolarından bir tanesi. Yaşlı bir adam steteskopla küçük bir kızın oyuncak beğini dinliyor. James de bacak bacak üstüne atmış, ayak bileği dizinde. *Parents* dergisini karıştırıyor. Nefesi sesli ve sabırsız. Ondan bunu yapmayı kesmesini rica ediyorum. Doktoru görmek için yarım saattir bekliyoruz. James'in bir yargıç arkadaşının eşi. Salondaki bütün dergilerin kapağında bebek fotoğrafı olması Mia'nın garibine gitmiş midir, merak ediyorum.

İnsanlar sürekli onu süzüp duruyor. Devamlı bir fısıldaşma var ve ara sıra hiç tanımadığımız insanların dilinden

Mia'nın adı dökölüyor. Elini okşayıp ona endişelenmemesini söylüyorum. "Sen onlara aldırma," diyorum. Oysa bunu yapmak ikimiz için de çok zor. James resepsiyona gidip işleri hızlandırmanın bir yolu olup olmadığını soruyor ve kızıl, kısa saçlı bir kadın bu kadar uzun süren şeyin ne olduğuna bir bakmak için ortadan kayboluyor.

Mia'ya bugün burada olmasının gerçek nedenini söylemedik. Şüphelerimi konuşmadık. Onun yerine son günlerde kendini iyi hissetmediği için endişelendiğimizi ve James'in doktora gitmeyi önerdiğini söyledik. Doktor da adını asla telaffuz edemediğimiz bir Rus.

Mia şehirde beş yıldır gittiği bir doktoru olduğunu söyledi ama James, başını iki yana sallayıp hayır dedi. Doktor Wakhrukov en iyisi. Kadının bir jinekolog olduğu Mia'nın aklına bile gelmiyor.

Hemşire onu çağırıyor. Gerçi tabii *Mia* dediği için James onu dirseğiyle dürtünce farkına varıyor. Elindeki dergiyi sandalyeye bakıyor ve ben de hoşgörülü bir ifadeyle ona bakıp yanında gelmemi isteyip istemediğini soruyorum. "İstiyorsan," diyor, ben de James'in itiraz etmesini bekliyorum ama ağzını açmıyor.

Hemşire, Mia'nın boy ve kilo ölçülerini alırken ona tuhaf tuhaf bakıyor. Zavallı Mia'ya sanki korkunç bir suçun kurbanı değil de ünlü biriymiş gibi bakıyor. "Sizi televizyonda gördüm," diyor. Sesi kuzu gibi, sanki bu kelimeleri yüksek sesle mi söylemiş yoksa bir şekilde onları kendi beyninin içinde tutmayı başarmış mı, emin değil. "Gazetede çıkan haberleri de okudum."

Ne diyeceğimizi ne Mia ne de ben kestirebiliyoruz. Mia onun yokluğunda gazetelerden kestiğim kupürleri gördü. Hepsini onun bulamayacağı bir yere saklamayı denedim ama bluzunun kopan düğmesini dikmek için şifoniyerde iğne ip-lik ararken buldu onları. Kupürleri görünce Mia'ya ne olacağından korktuğum için onları görsün istememiştim ama yine de gördü işte. Ben araya girip de ona engel olana kadar hepsini okudu. Kayboluşuyla ilgili haberleri, polisin bulduğu şüpheliyle ilgili haberleri, zaman ilerledikçe ölmüş olmasından korkulduğuyla ilgili haberleri... Hepsini tek tek okudu.

Hemşire bir kaba idrarını yapması için onu tuvalete yol-luyor. Birkaç dakika sonra onunla muayene odasında bulu-şuyoruz. Hemşire, Mia'nın tansiyonunu ölçüyor ve ardından soyunup üzerine önlük giymesini rica ediyor. Doktor Wakh-rukov'un birkaç dakikaya kadar bizimle olacağını söylüyor ve Mia soyunurken ben de arkamı dönüyorum.

Doktor Wakhrukov tahminimce altmışlarına merdiven da-yamış, asık suratlı ve sessiz bir kadın. Odaya paldır küldür giri-yor ve Mia'ya, "En son ne zaman regl oldunuz?" diye soruyor.

Mia bu soruyu oldukça tuhaf bulmuş olmalı. "Ben... ben bilmiyorum," diyor ve doktor herhalde ancak o zaman Mia'nın geçirdiği hafıza kaybını hatırlayıp başını sallıyor.

Ultrasonla rahmini muayene edeceğini söylüyor ve bir probun üzerine prezervatif geçirip jel gibi bir şey sürüyor. Mia'dan bacaklarını muayene masasına yerleştirmesini rica edip tek kelime söylemeden ultrasonun probunu içine soku-yor. Mia irkilip doktora ne yaptığını soruyor. Bütün bunların

onu elden ayaktan kesen yorgunlukla ve sabahları neredeyse yataktan kalkmasını imkânsızlaştıran halsizlikle ne ilgisi olduğunu merak ediyor.

Bense sessizim. Keşke bekleme salonunda, James'in yanında olsam. Ama içimden kendime Mia'nın bana burada ihtiyacı olduğunu hatırlatıp odada etrafa bakıyorum. Doktorun zorlu muayenesini ve Mia'nın yaşadığı bariz huzursuzluk ve karmaşayı görmemek için elimden geleni yapıyorum. Keşke Mia'ya şüphelerimden bahsetmiş olsaydım. Halsizlik ve gündüz bulantısının akut stres bozukluğunun bir semptomu olmadığını ona söylemem gerekirdi ama belki söyleseydim de bana inanmayacaktı.

Muayene odası da fark ettiğim kadarıyla doktorun kendisi kadar steril. İçerisi o kadar soğuk ki, tek bir mikrop bile canlı kalamaz. Belki niyetleri de budur zaten. Mia'nın çıplak tenindeki bütün tüyler diken diken olmuş. Üzerindeki kâğıt önlük dışında tamamen çıplak olmasının işleri kolaylaştırmadığına eminim. Tavandaki parlak floresan lambalar, orta yaşlı doktorun başındaki kırılmış saçların tamamını ortaya çıkarıyor. Gülümsemiyor. Tam bir Rus; çıkık elmacıkkemikleri, ince burun...

Oysa konuşunca hiç Rus gibi değil. "Hamilelik tespiti doğru," diye belirtiyor, sanki bu bilinen bir şeymiş gibi. Sanki Mia'nın biliyor olması gereken bir şeymiş gibi. Birden dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi yakında baba olacak mutlu babalara ayrılmış fazladan sandalyeye bırakıyorum.

Bana değil, diye düşünüyorum. Bu sandalye bana göre değil.

“Gebe kaldıktan yirmi iki gün sonra bebeğin kalp atışları duyulmaya başlar. Bebeğin kalbini bu kadar erken dönemde her zaman göremezsiniz ama sizinki burada işte. Minicik, fark edilmesi çok zor. Görüyor musunuz?” diye soruyor monitörü Mia’ya çevirip. “Şu ufak kıpırtıyı görüyor musunuz?” diye soruyor parmağıyla neredeyse hareketsiz duran siyah bir lekeyi göstererek.

“Ne?” diye soruyor Mia.

Doktor, “Bakalım daha iyi bir açıdan görmemiz mümkün olacak mı,” diyor ve proba bastırıp Mia’nın vajinasının daha da derinine itiyor. Mia aleni bir acı ve huzursuzlukla inleyince doktor ondan hareket etmemesini rica ediyor.

Oysa doktor, Mia’nın sorusunu yanlış yorumladı. Sorun Mia’nın kadının parmağıyla işaret ettiği yeri görememiş olması değildi. Mia’nın bir elini karnına götürmesini izliyorum.

“Bu olamaz.”

“İşte,” diyor doktor, Mia’ya ufak bir kâğıt parçası uzatırken. Siyahlı, beyazlı ve grili garip desenlerden oluşan sürreal bir sanat eseri gibi. Ama bu bir fotoğraf. Tam anlamıyla bir bebeğe dönüşmeden önce Mia’nın da böyle bir fotoğrafı vardı. Titreyen ellerimi çantamın içine daldırıp bir mendil bulmaya çalışıyorum.

“Nedir bu?” diye soruyor Mia.

“Bebek. Ultrason çıktısı.” Doktor, Mia’dan doğrulup oturmasını istiyor ve ellerindeki lastik eldivenleri çıkarıp çöp kutusuna atıyor. Ağzından çıkan tüm kelimeler sanki bu nutku daha önce milyonlarca kez çekmiş gibi cansız: Mia ge-

beliğin otuz ikinci haftasına kadar dört haftada bir muayene-
neye gelecek, ondan sonra da iki haftada bir. Ondan birkaç
hafta sonra da her hafta. Yapılması gereken testler var: Kan
tahlilleri, dilerse bir de amniyosentez, glikoz tolerans testi,
Grup B Strep testi.

Yirminci haftada isterse bebeğin cinsiyetini öğrenebile-
ceğini söylüyor doktor, Mia'ya. "Bunu bilmek ister misin?"

Mia sadece, "Bilmiyorum," diyebiliyor.

Doktor, Mia'ya herhangi bir sorusu olup olmadığını so-
ruyor. Sormak istediği sadece tek bir soru var ama bir türlü
konuşacak sesi bulamıyor. Deniyor, genzini temizliyor, tekrar
deniyor. Sesi güçsüz ve baygın. Adeta bir fısıltı. "Hamile
miyim?" diye soruyor.

Bu her küçük kızın hayalidir. Bebeklerin nereden geldi-
ğini bilemeyecek kadar genç yaştan itibaren bunu düşünmeye
başlarlar. Oyuncak bebeklerini yanlarında taşıyıp onlara annelik
yapar, bebek isimleri hayal ederler. Mia çocukken bebeklerine
koyduğu isimlerin hepsi aşırı süslü püslü isimlerdi, söylendi-
ğinde dilin ucunda uzayıp giden türde isimler. Isabella, Sa-
mantha, Savannah... Sonra her ismin *i* harfiyle bitmesi gerek-
tiğini düşündüğü dönem geldi: Jenni, Danni, Lori... Bir erkek
çocuğu olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Hamilesin. Beş haftalık."

Bunun böyle olmaması gerekiyordu.

Mia eliyle rahmini ovuyor ve bir şeyler hissetmeyi bek-
liyor. Bir kalp atışı ya da ufak bir tekme. Tabii henüz bunlar
için çok erken ama o yine de içinde ufacık da olsa bir kıpırtı

hissetme arzusu duyuyor, ama hiçbir şey hissetmiyor. Dönüp beni ağlar halde bulduğunda bunu gözlerinde görebiliyorum. Boş hissediyor. Bomboş.

“Bu olamaz. Hamile olamam,” diyor bana.

Doktor Wakhrukov bir tane tabure çekip oturuyor. Mia’nın önlüğünü dizlerine indiriyor ve şimdi biraz daha yumuşak bir sesle, “Bunun olduğunu hatırlamıyor musun?” diye soruyor.

Mia hayır anlamında başını iki yana sallıyor. “Jason,” diyor ama sonra başını iki yana sallıyor. “Jason’la en son beraber olalı aylar geçti.” Parmaklarıyla sayıyor ayları. Eylül. Ekim. Kasım. Aralık. Ocak. “Beş ay,” diye tamamlıyor. Matematik tutmuyor.

Tabii ben babanın Jason olmadığını biliyorum.

“Ne yapmak istediğine karar vermek için zamanın var. Birtakım seçeneklerin mevcut.” Doktor, Mia’nın eline birkaç tane broşür tutuşturuyor: evlatlık verme ve kürtajla ilgili şeyler. Kelimeler öyle hızlı bir şekilde üzerine geliyor ki, onları anlamakta zorlanıyor.

Doktor, hemşireden James’i çağırmasını isteyip hemşire onu getirene kadar Mia’ya giyinmesi için birkaç dakika zaman tanıyor. Beklerken Mia’ya ultrasona bakabilir miyim, diye soruyorum. Kâğıdı bana uzatırken aynı cansız kelimelerle tekrar ediyor... *Bu olamaz.* İşte o an, o fotoğrafı elime alıp da kendi canımdan, kanımdan olan torunuma ilk defa baktığım an, ağlamaya başlıyorum. James odaya girince ağlamam feryada dönüşüyor. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışı-

yorum ama olmuyor. Duvardaki havluluktan bir avuç havlu çıkarıp gözlerimi siliyorum. Tam Doktor Wakhrukov geri geldiğinde daha fazla kendimi tutamayıp, “Sana tecavüz etti,” diye feryat ediyorum. “O şerefsiz sana tecavüz etti!”

Oysa Mia yine de hiçbir şey hissetmiyor.

COLIN

ÖNDE

Kış geldi. Uyandığımızda kar yağıyordu ve kulübenin içindeki hava neredeyse on derece birden düşmüş gibiydi.

Sıcak su yok. Bulabildiği ne kadar giysi varsa hepsini üstüne geçiriyor. İki tane külodu ve üzerine beş beden büyük gelen o devasa bordo eşofman üstünü giyiyor. Ayağına bir çift çorap geçirirken bir yandan da çorap giymekten ne kadar nefret ettiğini söylüyor ama onlar olmadan ayakları donar. Kendini bildiğinden bu yana, bebekliğinde bile çorap giymekten nefret ettiğini söylüyor. Bebekken çoraplarını ayağından çıkarır ve beşiğin yanına yere atarmış.

Daha önce üşüdüğümü itiraf etmedim ama oldukça soğuk. Uyanır uyanmaz sobayı yaktım. Üç fincan kahve içtim. Şimdi de önümde eski, yırtık pırtık bir Birleşik Devletler haritasıyla masada oturuyorum. Haritayı torpido gözünde bul-

dum. Birkaç tane de tükenmezkalem çıktı ama hepsinin uçları kurumuş. Bizi buradan çıkartacak en iyi yolları daire içine almaya çalışıyorum. Aklımda çöl var. Las Vegas ve Baker, Kaliforniya arasında herhangi bir yer. Sıcak bir yer fakat önce, devriye polisleri kamyoneti görmeden Gary, Indiana'ya nasıl gidebiliriz, diye merak ediyorum. Herhalde bu kamyoneti bırakıp yenisini çalmak zorunda kalacağız ve aracın çalındığını kimse ihbar etmez diye dua edeceğiz. Veya bir yük trenine atlayacağız. Şu anda insanların bizi arıyor olabileceğini göz önünde bulundurursak, hani olur da eve dönecek cesareti bulursam diye özellikle Gary civarında bizim şerefimize yola barikat kurulmuş olabilir. Belki polis onu yem olarak kullanıyordur. Belki eski Gary evinin etrafına gözetleme ekipleri konuşlandırmışlar, benim aramamı ya da aptalca bir hareket yapmamı bekliyorlardır.

Lanet olsun.

Kız, katlayıp öteye ittiğim haritaya bakıp, “Bir yere mi gidiyorsun?” diye soruyor.

Sorusuna cevap vermiyorum. Onun yerine, “Kahve ister misin?” diye soruyorum. Çölde uzun süre kalamayacağımızı biliyorum. Çölde geçireceğimiz her dakika normale yakın bir hayat sürdürme şansımızı ortadan kaldıracaktır. Çölde tüm derdimiz hayatta kalmak olacak. O anda kararımı veriyorum, çöle falan gidemeyiz. Tek şansımız yurtdışında bir yer. Artık uçak bileti alacak paramız da yok; o yüzden bana göre sadece iki seçeneğimiz var: yukarısı ve aşağısı. Kuzey veya güney. Kanada veya Meksika.

Ama tabii ülkeden çıkmak için de bize pasaport lazım. İşte yapmam gereken şeyin o zaman farkına varıyorum. Başını iki yana sallıyor.

“Kahve içmez misin?”

“Hayır.”

“Sevmiyor musun?”

“Kafeinli hiçbir şey içmem.”

Bana uzunca bir süre kafeinli şeyler içtiğini ama kafeinin onu sinirli ve huzursuz yaptığını söylüyor. Kafein aldığı yerde duramazmış. Önünde sonunda kafeinin verdiği kafa geçer, o zaman da kendini müthiş yorgun hissedermiş. O yüzden bir fincan daha içmek zorunda kalırmış. Sonu gelmeyen bir döngü. “Ve kafeinden uzak durmaya çalışınca da,” diyor, “korkunç baş ağrıları çekerdim. Onun da tek ilacı Mountain Dew’du.”

Yine de bir fincan koyuyorum. Sıcak fincanı avuçlarının arasına alıp kenarını yanağına yaslıyor. Fincandan yükselen buhar yüzüne vuruyor. Bunu yapmaması gerektiğini biliyor ama yine de yapıyor. Fincanı dudaklarına götürüp öylece kalıyor. Sonra bir yudum alıyor. İçtiği bir yudum kahveyle birlikte bütün yemek borusu boydan boya yanıyor.

Öksürüyor. “Dikkatli ol,” diyorum ama artık çok geç. “Sıcak.”

Oturup birbirimizi seyretmekten başka yapacak hiçbir şey yok. O yüzden resmimi yapmak istediğini söyleyince tamam dedim. Yapacak bir işimiz yok sonuçta.

Açıkçası bunu yapmak istemiyorum. Başta abartılacak

bir şey yok ama sonra benden *kıpırdamamamı* ve *önüme bakıp gülümsememi* istiyor.

“Unut bunu,” diyorum. “Benden bu kadar.” Ayağa kalkıyorum. Orada oturup yarım saat boyunca ona sırtırırsam adam değilim.

“Tamam,” diyor. “Gülümseme. Hatta bana bakma bile. Sadece kıpırdamadan otur.”

Beni sobanın yanına, yere oturtuyor. Donuk ellerini göğsüme yaslıyor. Sırtımın sobaya değmesine ramak var. Ateş resmen gömleğimi yakıyor ve terlemeye başlıyorum.

Bana en son dokunduğu zamanı düşünüyorum. Beni soymaya çalışırkenki ellerinin çaresizliğini. Ve benim ona en son dokunduğum zamanı düşünüyorum. Yüzünün ortasına tokat attığım zamanı.

Oda kasvetli. Çam kütüklerden oluşan duvarlar ve tavan içeriye en ufak bir ışığın girmesine engel oluyor. Duvardaki kütükleri sayıyorum. Tavana kadar on beş tane var. Küçük pencerelerden içeri girecek güneş de yok.

Ona bakıyorum. Hiç de gözü yoran bir yüzü yok.

O ilk gece, evimdeyken, güzeldi. O kuşkudan uzak mavi gözleriyle beni seyrederken ona böyle bir şey yapacağım bir an olsun aklına gelmemiştii.

Sırtını koltuğa yaslamış, yerde oturuyor. Bacaklarını kendine doğru çekip defterini dizlerine koyuyor. Paketin içinden bir tane kalem alıp ucunu açıyor. Başını hafif yana yatırıyor. Saçları dağınık bir şekilde tek tarafa düşüyor. Gözleriyle yüzümün şeklini, burnumun kıvrımlarını inceliyor.

Neden bilmiyorum ama içimden, benden önce beraber olduğu adamı yumruklamak geliyor.

“Ona para verdim,” diye itiraf ediyorum. “Sevgiline. O gece kendini meşgul etsin diye yüz kâğıt verdim.”

Bana nedenini sormadı, ben de söylemedim. Korkak herif parayı elimden kaptığı gibi ortalıktan toz oldu ama herifi tuvaletteyken silahla bastığımı ona söylemiyorum.

Yüz papelle bugün birçok şey satın alabilirsin.

“İşi çıkmıştı,” diyor.

“Sana öyle dedi.”

“Jason sürekli çalışır.”

“Ya da o öyle diyor.”

“Bu doğru.”

“Bazen. Belki.”

“Çok başarılı.”

“Yalan söylemekte.”

“Ona para verdin demek. Ee?” diye tersliyor.

“Neden benimle eve geldin?” diye soruyorum.

“Ne?”

“Neden o akşam benimle birlikte eve geldin?” Zorla yutkunuyor ve cevap vermiyor. İşine dalmış gibi görünmeye çalışıyor. Eli manyak gibi kâğıdın üzerine oradan oraya hareket ederken öfkesini çizdiği çizgilere kusuyor. “Bunun zor bir soru olduğunu fark etmemiştim,” diyorum.

Gözleri doluyor. Alnındaki damar, derisinden dışarı fırlayacakmış gibi kabarıyor. Terliyor, elleri titriyor. Öfkelendi.

“Sarhoştum.”

“Sarhoş.”

“Evet. Sarhoştum.”

“Çünkü senin gibi biri benim gibi biriyle eve sadece bu yüzden gidebilir, değil mi?”

“Çünkü *ben, seninle* ancak bu yüzden eve giderdim.”

Beni seyrediyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Ya da ne gördüğüne inanıyor? Onun bu kayıtsızlığını umursamadığımı zannediyor ama yanılıyor.

Eşofman üstümü çıkarıp arazi botlarımın yanına yere atıyorum. İçimde atlet var. Altımda da herhalde hiç üstümde değilken görmediği kotum. Yüzümü kâğıda çiziyor. Hınç dolu çizgi ve gölgelerle sobanın önünde gördüğü şeytanı resmediyor.

O akşam birkaç kadeh içki içmişti ama ne yaptığını bilecek, ellerimin ona dokunmasına izin verecek kadar ayıktı. Tabii bütün bunlar benim gerçekte kim olduğumu öğrenmeden çok önceydi.

Ne kadar süre sessiz kaldığımızı bilmiyorum. Nefesinin, kâğıdın yüzeyini yalayan kurşunun sesini duyabiliyorum. Hatta aklından geçenleri bile kendi beynimin içinde duyabiliyorum. Düşmanlığını, öfkesini...

“Sigara ya da esrar içmek gibi,” diyorum sonunda ona.

Bu kelimeler onu şaşırtıyor ve nefesi kesiliyor. “Ne?”

Resim yapmayı bırakmıyor. Neredeyse beni hiç dinlemiyormuş gibi davranıyor ama dinliyor.

“Hayatım. Yaptığım iş. İlk denediğinde sağlığına zararlı olduğunu bilirsin. Sigara ya da esrar gibi. Oysa kendini sorun olmadığına ikna edersin. Başa çıkabileceğini düşünürsün. Bir

kere. Hepsi bu. Sadece neye benzediğine bakmak için. Derken bir anda içine çekiliverirsin, istesen de kurtulamazsın. Mesele o paraya ihtiyacım olması değildi ama vardı. Mesele, bu işlerden sıyrılmaya kalkışırsam öldürülecek olmamdı. Biri beni ispiyonlayacak ve hapsi boylayacaktım. O yüzden asla hayır deme seçeneğim olmadı.”

Resim yapmayı bırakıyor. Ne diyeceğini merak ediyorum. Kesin çokbilmiş bir yorum gelecek, buna eminim ama bir şey söylemiyor. Ağzını açmıyor. Alnındaki damar kayboluyor, elleri sakinleşiyor. Gözleri yumuşuyor. Bana bakıyor ve başıyla onaylıyor.

EVE

SONRA

Koridordayım, James'in büyük bir hevesle Mia'nın odasına dalmasını seyrediyorum. Kapının önünde yankılanan yüksek ve patırtılı ayak sesleri süratle yaklaşarak onu uykusundan uyandırıyor. Yattığı yerden fırlayıp doğruluyor. Bakışları korku dolu. Biri çok korktuğunda olduğu gibi onun da şimdi kalbi göğsünden dışarı fırlamak üzere. Etrafındakilerin farkına varması birkaç saniye sürüyor. Hâlâ dolapta duran liseden kalma giysileri, hasır halı, on dört yaşındayken duvarına astığı Leonardo DiCaprio posterini. Ondan sonra farkına varıyor. Nerede olduğunu hatırlıyor. Evinde. Güvende. Başını elleri arasına gömüp ağlamaya başlıyor.

“Giyinmen lazım,” diyor James. “Deli doktoruna gideceğiz.”

O çıkınca odaya girip Mia'nın giysi seçmesine yardım

ediyorum. Burada, evimizde, tamamen güvende olduğunu söyleyerek korkularını gidermeye çalışıyorum. “Seni kimse incitemez,” diye yemin ediyorum ama aslında ben bile bundan emin değilim.

Mia yemeğini arabada yiyor. Yol için yanıma aldığım bir parça tost. Hiç aç değil ama ben ikide bir ona doğru dönüp, sanki yine dört yaşındaymış gibi, “Bir ısırık daha al,” deyip duruyorum. “Sadece bir ısırık daha.”

Sabah bu kadar erken saatte bizi araya sıkıştırdığı için Doktor Rhodes’a teşekkür ediyorum. Ben Mia’nın paltosunu çıkarmasına yardım ederken James de özel olarak konuşmak için doktoru kenara çekiyor. Sonra da Mia ile Doktor Rhodes’un kapalı kapılar ardında gözden kaybolmasını seyrediyorum.

Doktor Rhodes bu sabah bebekle ilgili Mia’yla konuşacak. Mia, rahminde büyümekte olan fetüsü inkâr ediyor ve sanırım ben de aynısını yapıyorum. O kelimeyi bile söylemekte zorlanıyor. *Bebek*. Bu sözcük boğazına takılıyor ve ne zaman James ya da ben konuyu açmaya çalışsak bunun mümkün olmadığına dair yeminler ediyor.

Fakat Mia’nın hem profesyonel hem de tarafsız bir üçüncü kişi olarak Doktor Rhodes’la konuşmasının iyi olacağını düşündük. Doktor Rhodes bu sabah Mia’ya seçeneklerini anlatacak ve ben daha şimdiden Mia’nın vereceği tepkiyi gözümün önüne getirebiliyorum. “Neyle ilgili seçeneklerim?” diye soracak ve Doktor Rhodes, ona yine bebeği hatırlatmak zorunda kalacak.

Mia’yla doktor yanımızdan ayrılınca James, “İzninle

şunu açıkça belirteyim, Eve,” diyor. “Şu anda ihtiyacımız olan son şey, Mia’nın karnında *o herifin* gayrimeşru çocuğunu taşıması. Kürtaj olacak ve bunu derhal yapacak.” Bekleyip, düşündüklerini mantık süzgecinden geçiriyor. “İnsanlar sorunca bebeğin öldüğünü söyleriz. *Durumun* stresinden ötürü,” diyor. “Bu strese dayanamadı.”

Yorum yapmıyorum. Yapamam ki. James’i seyrederim. Kucağında bir önerge dosyası var. Önerge dosyasına gösterdiği hassasiyet, kızıma ve doğmamış çocuğuna gösterdiğinden daha fazla.

Niyetinin iyi olduğuna dair kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama gerçekten öyle mi, merak ediyorum.

Her zaman böyle değildi. James her zaman ailesine karşı bu kadar ilgisiz değildi. James’in işte olduğu ve Mia’nın şekerleme yaptığı sessiz akşamüstü saatlerinde kendimi James’le kızlara ait güzel anıları ortaya çıkarırken buluyorum. James’in kucağında bebek Grace ya da bebek Mia’yla çekilmiş fotoğraflarına bakıyorum. James’in bebekken kızlarla çekilmiş ev videolarını seyrederim. Onlara ninniler söyleyen James’i, tamamen başka bir James’i dinliyorum. Okula ilk başladıkları günleri, doğum günü partilerini, James’in asla kaçırmadığı bütün o özel günleri düşünüyorum. James’in Grace’le Mia’ya iki tekerlekli bisiklete binmeyi öğretirken, güzel bir otelin havuzunda beraber yüzerlerken ya da hayatlarında ilk defa akvaryumda balık görmeye gittiklerinde çekilmiş fotoğraflarına bakıyorum.

James çok zengin bir aileden geliyor. Babası avukat.

Aynı şekilde büyükbabası ve onun babası da. Hatta belki büyük büyük büyükbabası bile avukat olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Kardeşi Marty milletvekili ve Brian da şehrin en iyi anestezi uzmanlarından biri. Marty'nin kızları, Jennifer ve Elizabeth de avukat. Biri şirket, öteki de fikri mülkiyet avukatı. Brian'ın da üç oğlu var. Biri şirket avukatı, biri dişçi, öteki de nörolog.

James'in koruması gereken bir itibarı var. Asla yüksek sesle dile getirmese de kendini bildi bileli kardeşleriyle bir yarış içinde. Kim en zengin, kim en güçlü, kim ülkenin en seçkin Dennett'ı.

James'in kitabında, ikinci en iyi olmak diye bir şey yok.

Akşamüstleri çaktırmadan bodruma inip tüm bunların, baba sevgisiyle dolu ısıltılı anların hepsinin gerçek olduğuna kendimi inandırmak için eski ayakkabı kutularındaki fotoğrafları karıştırıyorum. Mia'nın beş yaşındayken kaba ellerle çizdiği bir resim buluyorum. Fotoğrafın tepesine o çocuk el yazısıyla büyük harflerle, *SENİ SEVİYORUM BABA* yazmış. Fotoğrafta bir uzun, bir de kısa figür var; parmaksız elleri birbirine yapışık. İkisinin de yüzlerinde güller açıyor. Resim kâğıdını çepeçevre yapıştırmalarla doldurmuş. Neredeyse üç düzine kırmızı ve pembe kalp yapıştırması. Bir akşam işten eve döndüğünde ona bu fotoğrafı gösterdim. Fotoğrafa baktı. Ne kadar bilmiyorum; belki bir dakika, belki daha uzun. Sonra da fotoğrafı alıp ofisine götürdü ve mıknatısla evrak dolabının kapağına astı.

“Bu, Mia'nın iyiliği için,” diyor kulak delici sessizliği bölerek. “İyileşmek için zamana ihtiyacı var.”

Fakat gerçekten tüm mesele bu mu, merak ediyorum.

Ona bunun başka yolları da olduğunu söylemek istiyorum. Mesela evlatlık verme. Mia, bebeği çocuk sahibi olmayan bir aileye verebilir. Talihsiz bir ailenin mutluluğuna sebep olabilir. Oysa James olaya asla bu açıdan bakmayacak. Onun kafası hep *ya*'larla dolu olacak: Ya evlatlık verme sürecinde bir aksaklık olursa? Ya evlat edinecek aile, bebeği almaktan vazgeçerse? Ya bebek kusurlu doğarsa? Ya bebek genç bir yetişkin olduğunda Mia'nın izini sürüp hayatını bir daha en baştan altüst ederse?

Öte yandan kürtaj hem hızlı hem de kolay bir çözüm. James böyle dedi. Ömrü boyunca Mia'ya musallat olacak olan vicdan azabı umurunda değil.

Doktor Rhodes, Mia'yla olan seansını bitirince bekleme salonuna geliyor ve hep birlikte kapıdan çıkmadan önce eliyle Mia'nın koluna dokunup, "Kararını bugün vermek zorundasın diye bir şey yok. Daha bolca vaktin var," diyor.

Fakat James'in bakışlarından onun kararını çoktan verdiğini görebiliyorum.

COLIN

ÖNDE

Uyuyamıyorum ve bu ilk kez olmuyor. Koyun, domuz, ne haltsa hepsini saymayı denedim ve şimdi de odanın içini turluyorum. Her gece zor. Her gece onu düşünüyorum ama bu gece en kötüsü; çünkü saatimdeki tarih bana bugünün onun doğum günü olduğunu hatırlatıp duruyor. Ve onu evde, yapayalnız, bir başınayken düşünüyorum.

Zifiri karanlık. Bir anda odadaki ayaklar yalnızca benimkiler olmuyor.

“Ödümü kopardın,” diyorum. Yüzünü zor seçebiliyorum, gözlerim hâlâ karanlığa alışmış değil.

“Özür dilerim,” diyerek yalan söylüyor. “Ne yapıyorsun?” diye soruyor. Yürürken çok ses çıkardığım için annem sürekli söylenirdi. Ölüyü bile mezarından uyandırabileceğimi söylerdi.

Işığı yakmıyoruz. Karanlıkta birbirimize çarpıyoruz. İkimiz de özür dilemiyoruz. Utanç içinde geri çekilip kendi yolumuza gidiyoruz.

“Uyuyamadım,” diyorum. “Kafamı boşaltmaya çalışıyorum.”

“Ne konuda?” diye soruyor. Başta sessizim. Başta ona bir şey anlatmayacağım. Bilmesine gerek yok.

Ancak sonra anlatıyorum. Oda yalnız olduğumu varsaymama yetecek kadar karanlık. Ama konu bu değil. Nedeni bu değil. Ona anlatmak istememe neden olan, *boş ver*, deme şekli, odadan uzaklaşmaya başlayan ayak sesleri. Bu iki şey onun yanımda kalmasını istememe neden oluyor.

Çocukken babamın evi terk ettiğini ama bunun bir şey değiştirmediğini söylüyorum. Zaten bizimle yaşarken de evde değildi. İçki içerdi. Bara gider, kumar oynardı. Elimizdeki para o çarçur etmeden de zaten yeterince kısıtlıydı. Ona babamın bir çapkın olduğunu, annemi sürekli aldattığını anlatıyorum. Ona hayatı zor yoldan öğrendiğimi söylüyorum. Sofrada her zaman yemek olmadığından, yıkanacak sıcak su bulamadığımız zamanlar olduğundan bahsediyorum. Gerçi sıcak su olsa bile beni yıkayacak biri yoktu ki. Üç, bilemedin dört yaşımdaydım.

Babamın asabiyetinden bahsediyorum. Çocukken beni sürekli korkuttuğunu söylüyorum. Bana karşı en fazla bağırır çağırırdı, daha fazlasını yapmazdı. Oysa annemi döverdi. Hem de bir kereden fazla.

Bazen çalışırdı ama genelde *işsizdi*. İşe gitmediği için

sürekli kovulur dururdu. Ya da işe sarhoş gittiği veya patronuna küfrettiği için.

Annemse sürekli çalışırdı. Süpermarketin fırınında günde on iki saat çalıştığı için asla evde değildi. Sabahın beşinde işe giderdi. Geceleri de barmenlik yapardı. Erkekler ona asılır, ona dokunmaya çalışır, ona *bebeğim* ya da *güzelim* gibi isimlerle hitap ederlerdi. Babam ona sürtük derdi. Aynen böyle derdi: *Bir boka yaramayan sürtük*.

Ona, üzerime giydiğim kıyafetleri annemin ikinci el dükkânlarından aldığını söyledim. Çöp toplama günlerinde arabayla bütün şehri turlar, ne bulursak annemin bagajına atardık. Bir kereden fazla evden çıkarıldık. Arabada uyuduk. Kimseye çaktırmadan tuvalete gireyim de dişlerimi fırçalayayım diye okul başlamadan önce benzinciye giderdik. Sonunda işletmeciler işe uyandı. Polis çağıracaklarını söylediler.

Ona markete gittiğimiz zamanları anlattım. Annemin cebinde yirmi dolar olur ve sepeti ihtiyacımız olan süt, muz ve bir kutu mısır gevreği gibi şeylerle doldururduk. Kasaya gelince, aldıklarımız kafadan yaptığımız bütün hesaba rağmen yine de yirmi dolardan fazla tutardı. Ve işte tam orada, öküzün teki üfleyip püflerken, bize acele edelim diye söylenirken, seçim yapmak zorunda kalırdık. Ya mısır gevreği ya muz. Bir keresinde hatırlıyorum da, sıradayken arkamızda okuldan bir pislik vardı. Olayı iki hafta sonra duydum. Thatcher'ın annesinin kahrolası muz alacak parasının olmadığını hikâyesi.

Ben sessizim, o da bir şey söylemiyor. Başka kız olsa biraz olsun anlayış gösterirdi. *Üzgün* olduğunu söylerdi. *Senin için ne*

kadar zor olmuş olmalı, derdi. Oysa bu kız bir şey demiyor. Empatiden yoksun olduğundan değil. Sadece istediğim ya da ihtiyaç duyduğum şeyin şefkat olmadığını biliyor.

Hayatımda kimseye babamdan bahsetmedim.

Hayatımda kimseye annemden bahsetmedim ama şimdi anlatıyorum. Belki sıkıntıdan, bilmiyorum. Birbirimize anlatacak başka bir şeyimiz kalmadı. Fakat bir şekilde konunun bundan öte olduğunu biliyorum. Bu kızda konuşmayı kolay kılan, ona anlatmayı, içimdekileri dökmeyi istememi sağlayan bir şey var. Çünkü belki ondan sonra uyuyabilirim artık.

“Ben beş ya da altı yaşındayken titremeye başladı,” diyorum. Önce elleri. İşyerinde zorluk çekmeye başladı. Sürekli bir şeyler düşürüp döküyordu. Bir yıl içinde ayaklarını da sürüterek yürüyordu artık. Düzgün yürüyemiyordu. Ayaklarını zor hareket ettiriyor, kollarını hiç oynatamıyordu. İnsanlar ona bakar, acele etmesini söylerlerdi. Gülümsemeyi bıraktı, gözlerini kırpmayı bıraktı. Depresyona girdi. Hiçbir işte tutunamıyordu. Çok yavaş ve çok sakardı.

Kız, “Parkinson,” diyor ve ben de evet anlamında başımı sallıyorum. Gerçi beni görmüyor tabii. Sesi dokunabileceğim kadar yakın ama yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Mavi gözlerindeki hassasiyeti seçemiyorum.

“Doktorlar öyle dedi.” Liseye başladığımda artık anemi ben giydirmek zorundaydım. Her zaman eşofman giyerdi çünkü fermuarla uğraşacak hali yoktu. Lise sona doğru artık çişini de ben yaptırıyordum. Kendi yemeğini yiyemiyor, adını yazamıyordu.

Semptomları hafifletmek için ilaç kullanıyordu ama hepsinin yan etkisi vardı. Mide bulantısı. Uykusuzluk. Kâbus. O yüzden ilacı kesti. On dört yaşındayken çalışmaya başladım. Elimden geldiğince para kazandım ama hiçbir zaman yetmiyordu. Babam çoktan terk etmişti bizi. Annem hastalanır hastalanmaz çekip gitti. On sekiz yaşına girince okulu terk ettim ve evden ayrıldım. Şehirde daha çok para kazanırım zannettim. Kazandığımı bütün parayı eve yolladım ki hastane masraflarını ödesin, önünde yiyecek yemeği olsun. Kapaıya konmasın. Oysa para yine de yetmiyordu işte.

Derken bir gün, restoranda bulaşık yıkıyordum. “Fazla mesai yapabilir miyim?” diye sordum. “Nakite sıkıştım,” dedim. Patronum da bana, “Hepimiz aynı durumda değil miyiz?” dedi. İşler kötüydü ama borç alabileceğim bir yer biliyordu.

Gerisi malum.

GABE

ÖNDE

Gary'nin ailesinden birinin izini buluyorum: Kathryn Thatcher, Colin Thatcher'ın annesi. Thatcher'ın mutfağında ki çekmecelerden birinde bir cepte telefonu bulduk. Hat Steve Moss, namı diğer Colin Thatcher adınaydı. Bütün kayıtları çıkarttırdım. Bir sürü arama vardı. Bunlardan biri neredeyse her gün yapılmıştı. Gary, Indiana'da oturan orta yaşlı bir kadına. Dikkatimi çeken bir diğer şey de, Mia'nın kaybolduğu gün kontörlü bir telefona yapılan üç aramayı. Ayrıca ertesi gün sabah erken saatlerde aynı numaradan gelen on tane cevapsız arama vardı. Bizim teknikteki elemanlardan telesekreterdeki bütün mesajları indirmelerini istiyorum. Hallettiklerinde hep birlikte toplanıp mesajları dinliyoruz. Adamın teki kızın, yargıcın kızının hangi cehennemde olduğunu ve Thatcher'ın teslimatı neden gerçekleştirmediğini bilmek is-

tiyor. Sesi hiç de mutlu değil. Hatta sesine bakılırsa çok ama çok mutsuz ve sinirli.

İşte o zaman Colin Thatcher'ın bir başkasına çalıştığını fark ediyorum.

Peki kime?

Bu kontörlü hattın sahibinin adını bulmaya çalışıyorum. Hyde Park'taki bir dükkândan satın alındığını biliyorum ama üç kelime İngilizceyi zar zor bir araya getiren Hintli dükkân sahibinin hattı kimin satın aldığına dair en ufak fikri yok. Anlaşılan, nakit para ödenmiş. Şansıma tüküreyim.

Anneyi kendim sorgulamaya karar veriyorum. Yüzbaşı, nüfuzunu kullanıp bu işi Gary'den bir adama yaptırtmak istiyor. Ben, olmaz, diyorum. Kendim yaparım.

Chicago'da Gary, Indiana pek tutulmaz. Orayı bir cehennem deliği gibi görürüz. Nüfusun büyük kısmı fakirdir. Ciddi anlamda Afro-Amerikan nüfusa sahiptir ve Michigan Gölü boyunca uzanan dev çelik değirmenlerinin çoğu burada yer alır, fabrikalar bütün o pis dumanını havaya püskürtür.

Yüzbaşı da benimle gelmek istiyor ama bir şekilde onu fikrinden vazgeçirip kendim gidiyorum. Sonuçta zavallı kadını korkutup susturmak istemeyiz. Hataya düşüp Bayan Dennett'a bugün programımda bunun olduğunu söyledim. Kalkıp benimle gelmeyi teklif etmedi ama yine de çaktırmadan öyle bir imada bulundu. Ben de çekimser bir şekilde koluna dokunup, "İlk arayacağım kişi siz olacaksınız," diye söz verdim.

Yol iki saat sürüyor. Hepsini topu seksen kilometre yol ama I-90'daki tırların yoğunluğu yüzünden saatte ancak elli kilo-

metre hızla gidiyorum. Yol üstündeki marketlerden kahve almak gibi bir hata yapıyorum. Kadının evine varana kadar az kalsın altıma yapacağım. Gary'de bir benzin istasyonuna giriyorum. Giysilerimin altında saklı cephaneliğim için minnettarım.

Kathryn Thatcher açık mavi bir çiftlik evinde yaşıyor. Direkt ellili yıllardan fırlama, eski bir ev. Bahçedeki çimler uzamış, sağda solda yabani otlar türemiş. Saksıdaki çiçeklerin hepsi solmuş.

Sinekliği tıklatıp acilen onarılması gereken beton basamakta bekliyorum. Kasvetli bir gün. Ortabatı için tipik bir kasım günü. Sıradan ve sevimsiz. Hava on derece ama insan yine de üşüyor. Gerçi biliyorum, bir-iki ay sonra bu havaları mumla arayacağız. Kimse gelmeyince sinekliği açıyorum ve paslı bir çiviye asılı çelengın kenarına vurup tahta kapıyı çalıyorum. Kapı açık. Elimi değdirdiğim anda kendiliğinden açılıyor. İçimden, *kahretsin*, diyorum. Belki yüzbaşıyı da yanımda getirmem gerekirdi. Silahıma uzanıp parmak uçlarında içeri girerken, "Bayan Thatcher?" diye sesleniyorum.

Salona giriyorum. Evdeki eşyalar o kadar modası geçmiş ki, kendime annemin evinde olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Eski püskü halılar, lambriler, soyulan duvar kâğıdı ve mobilyalar... Hepsi birbirinden farklı. Yırtık pırtık deri koltuğun yanında çiçekli divan.

Mutfaktan gelen akordu bozuk uğultu rahatlamamı sağlıyor. Kadını korkutmayayım diye tabancamı kılıfına geri sokuyorum. Derken karşımda, otuz yedi ekran televizyonun

tepesindeki çerçevenin içinde Colin Thatcher'ın fotoğrafını görünce kalakalıyorum. Yanındaki de tahminimce Kathryn olsa gerek. İkisi de iki dirhem bir çekirdek giyinmişler. Televizyon açık ama sesi kapalı. Pembe dizinin teki oynuyor.

Tekrar, "Bayan Thatcher," diye sesleniyorum ama cevap veren yok. Uğultunun peşinden mutfığa gidiyorum ve kadını seyrediyorum. Titreyen parmaklarıyla bir tane hazır yemeğin kapağını açmaya çalışıyor. Bir kere deniyor, iki kere deniyor, üç kere deniyor. Ona bakarken mutfak kapısını tıkladıyorum. Kadın, Colin Thatcher'ın anneannesi olacak yaşta duruyor. Bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Üzerinde sabahlık, ayağında da pofuduk terlikler var. Bacakları çıplak ve kendimi o sabahlığın altında başka bir şey olmadığına inanmamak için zorluyorum.

"Hanımefendi," diyorum yere basarak. Bu sefer bana dönüyor ama sesimi duyunca ve evinde hiç tanımadığı bir adam görünce kalbi neredeyse yerinden oynuyor. Kadın cinayete kurban gitmek üzere olmadığını bilsin diye rozetimi gösteriyorum.

"Yüce Tanrım," diyerek kekeliyor. Titreyen elini kalbine götürüyor. "Colin?"

"Hayır, efendim," diyerek biraz daha yaklaşıyorum ve hazır yemeğin kapağını çıkarmak için narin cüssesinin önüne uzanırken, "İzninizle," diye devam ediyorum. Nemli karton kapağı kapının arkasındaki taşmak üzere olan çöp kutusuna atıyorum. Tavuk *nugget*, mısır ve çikolatalı kekten oluşan bir çocuk yemeği bu.

Dengesini kaybetmesin diye Bayan Thatcher'a elimi uzatıyorum ve ne kadar şaşırtıcıdır ki, elimi geri çevirmiyor. İster yürüsün, ister dursun dengesi çok zayıf. Aşırı ağır hareket ediyor, yüzüyse herhangi bir ifadeden yoksun. Yamuk duruyor, yürürken ayaklarım sürüyor. Her an düştü düşecek, eminim. Ağzından salya akıyor.

“Adım, Dedektif Gabe Hoffman. Polisim ve...”

“Colin?” diye soruyor tekrar. Bu sefer yalvaran bir ses tonuyla.

“Bayan Thatcher,” diyorum. “Hanımefendi, oturun lütfen.” Ona yakındaki kahvaltılık köşesine kadar eşlik edip oturmasına yardım ediyorum. Hazır yemeği önüne getirip çekmecedan bir tane çatal alıyorum, ama eli o kadar inatçı bir şekilde titriyor ki, lokmayı ağzına götüremiyor. Tavukları çıplak elle yiyor.

Kadın yetmiş yaşında gösteriyor ama Colin Thatcher'ın annesiye eğer taş çatlasın ellilerinde olmalı. Saçları ağarmış. Halbuki salonda duran çok da eski olmayan fotoğrafta saçları kestane kahve. En az bir iki beden küçülmüş olmalı çünkü üzerindeki sabahlık çuval gibi duruyor ve teninin gördüğüm kısımları sadece et-kemikten ibaret. Tezgâhın üzeri ilaç kutularıyla dolu. Bir sepetin içinde de çürümüş meyveler duruyor. Ayrıca Bayan Thatcher'ın orasında burasında da bir sürü morluk ve şişlik var. Tahminimce hepsi yakın zamandaki düşmelerinden hatıra.

Bunun bir adı var, biliyorum. Dilimin ucunda.

“Colin'i gördünüz mü?” diye soruyorum.

Görmediğini söylüyor. Onu en son ne zaman gördüğünü soruyorum. Bilmiyor.

“Colin’le ne kadar sıklıkta görüşüyorsunuz?” diye soruyorum.

“Her hafta. Çimleri biçer.”

Mutfak penceresinden, ağaçlardan düşen yapraklarla kaplı bahçeye bakıyorum.

“Size o mu bakıyor?” diye soruyorum. “Bahçedeki çimleri biçiyor, alışveriş yapıyor...” Öyle olduğunu söylüyor. Tezgâhta çürüyen meyveleri görüyorum. Sinekler tepesinde cirit atıyor. İzin istemeden buzdolabını açıyorum. Bir paket donmuş bezelye, tarihi geçmiş bir kutu süt, birkaç tane de hazır yemek buluyorum. Kiler de boş sayılır. Bayan Thatcher’ın kendi başına açamayacağı birkaç kutu çorba ve birkaç tane de kraker var.

“Çöpleri de o mu çıkarıyor?” diye soruyorum.

“Evet.”

“Ne kadar zamandır size yardım ediyor? Bir sene? İki sene?”

“Çocuktu. Ben hastalandığımda. Babası...” Sesi kısılıyor.

“Gitti,” diyerek bitiriyorum cümlesini.

Başıyla onaylıyor.

“Peki şimdi Colin... sizinle mi yaşıyor?”

Başını iki yana sallıyor. “Ziyarete geliyor.”

“Ama bu hafta gelmedi.”

“Hayır.”

“Geçen hafta?”

Bilmiyor. Lavaboda birkaç tane tabak var ama çöp kutusunun içi kâğıt tabaklarla dolu. Belli ki kadını kâğıt tabak kullanmaya ikna etmiş. Arkasını temizlemektense böylesi daha kolay. Her hafta geldiğinde çöpü atıp kurtuluyor.

“Ama alışverişi, temizliği o yapıyor.”

“Her şeyi.”

“Her şeyi o yapıyor ama bir süredir gelmiyor, değil mi, Bayan Thatcher?”

Duvardaki takvim eylül ayını gösteriyor. Buzdolabındaki sütün tarihi de yedi ekimde dolmuş.

“Acaba çöpü sizin için ben atsam olur mu?” diye soruyorum. “Dolmuş çünkü.”

“Tamam,” diyor.

Titremeleri seyretmek zor. Dürüst olmak gerekirse beni huzursuz ediyor.

Ağzı burnu bir yana kaymış çöp torbasını alıyorum ve kutunun içinden çıkarıp arka kapıya yöneliyorum. Leş gibi kokuyor. Koşarak üç basamağı iniyorum ve çöpü daha sonra atmak üzere arabamın bagajına koyuyorum. Beni gören biri olmadığından emin olup posta kutusunu açıyorum ve içinde ne var ne yok alıyorum. Posta kutusu o kadar dolmuş ki, içindeki zarflar neredeyse sokağa dökülmek üzere. Zarfların arasında bir tane USPS fişi var. Ev sahibinin diğer mektuplarını gelip postaneden almasını söylüyor. Belli ki postacı kutunun içinde yer kalmayana kadar tıkabildiğini tıkmış.

İçeride Bayan Thatcher mısırla savaştırmakla meşgul. Dayanamıyorum. Kimse kahrolası bir hazır yemek yiyecek diye

bu kadar çile çekmemeli. Masada zayıflıktan kurumak üzere olan kadının karşısına oturarak, “Yardım etmeme izin verin,” diyorum. Çatalı alıyorum ve ona lokmasını uzatıyorum. Anlık bir tereddüt yaşıyor. Tanrı biliyor, birinin beni böyle beslemesi gerektiği gün ölmeyi yeğlerim.

“Colin nerede?” diye soruyor.

Yemeğini yavaş yavaş yediriyorum, her seferinde birkaç mısır tanesi.

“Bilmiyorum, efendim. Korkarım Colin’in başı derte olabilir. Yardıma ihtiyacımız var.” Mia Dennett’in fotoğrafını çıkarıp kadına gösteriyorum. Onu daha önce hiç görüp görmediğini soruyorum.

Gözlerini kapatıyor. “Televizyon,” diye mırıldanıyor. “Onu televizyonda gördüm... o... ah, Tanrım, Colin. Ah, Colin.” Ve ağlamaya başlıyor.

Onu hiçbir şey bilmediğimiz konusunda temin ediyorum. Her şey şimdilik sadece spekülasyondan ibaret. Mia Dennett, Colin’le birlikte olabilir de, olmayabilir de. Ancak ben birlikte olduklarını biliyorum.

Colin’i bulmak için yardımına ihtiyacımız olduğunu açıklıyorum. Mia’yla ikisinin başına bir şey gelmediğinden, Colin’in başının derte olmadığından emin olmak istediğimizi söylüyorum ama bana inanmıyor.

Yemeğine olan ilgisini tamamen kaybetti. Bitkin bedeni ikide bir masaya eğilip duruyor. Sorduğum her soruya karşılık alakasız bir şekilde, “Colin,” diyor.

“Bayan Thatcher, Colin’in saklanması gerekse gidebileceği

herhangi bir yer olup olmadığını söyleyebilir misiniz bana?”

Colin.

“Bana aileden ya da arkadaşlarından herhangi birinin iletişim bilgilerini verebilir misiniz? Başlı belada olsa iletişime geçebileceği herhangi birinin? Babası? Adres defteriniz var mı?”

Colin.

“Lütfen, en son konuştuğunuz zamanı hatırlamaya çalışın. Buraya en son geldiğinden beri onunla hiç konuştunuz mu? Telefonla mesela?”

Colin.

Daha fazla dayanamayacağım. Hiçbir yere vardığım yok.

“Hanımefendi, acaba etrafa bakmamın bir sakıncası var mı? Yalnızca oğlunuzu bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakacağım.”

Bebeğin elinden şeker almak gibi. Başka bir anne olsa avukat ister, arama emri talep ederdi ama Bayan Thatcher bunları yapmıyor. Colin eve gelmezse başına neler geleceğini biliyor.

Onu kahvaltı masasında ağlar halde bırakıp izin istiyorum. Yemek odasını, tuvaleti, ebeveyn odasını geçiyorum ve kendimi on yedi yaşındaki Colin Thatcher’ın odasında buluyorum. Lacivert duvarlar, iade edilmemiş ders kitapları... Dolapta hâlâ birkaç giysi asılı: Bir adet futbol forması, bir adet yırtık kot ve yerde de bir çift kirli spor ayakkabı. Duvarda 1980’lerin ünlü atletlerinin posterleri asılı. Dolabın içinde, annesinin göremeyeceği bir yerde de Cindy Crawford posteri

var. Yatağın ucunda, muhtemelen Kathryn'ın elleri hâlâ sağlamken ördüğü bir tane yün battaniye duruyor. Yatağın dayalı olduğu duvardaysa bir delik var. Colin bir öfke krizi sırasında duvara yumruk atmış olabilir. Pencerenin olduğu duvarda radyatör var ve yatağın yanında da bir fotoğraf çerçevesi. Fotoğrafta Colin daha çocuk, yanında da güzel bir Kathryn var. Bir de fotoğrafın tam kenarında ufacık bir erkek kafası. Gerisi yırtılıp atılmış.

Geri dönerken etrafa kısaca göz atıyorum. Kapıdan ebeveyn odasına şöyle bir bakıyorum; dağınık yatak leş gibi ter kokuyor. Kirli giysiler yerde yığın halinde duruyor. Panjurlar kapalı, oda karanlık. Işığı yakmak istiyorum ama ampul patlamış. Dolabın içindeki kordonu çekiyorum ve oda yeşil bir ışıkla aydınlanıyor. Colin Thatcher'ın hayatının her döneminden ayrı bir fotoğraf var. Benden farklı görünmüyor. Öncesinde bildiğiniz tombul bebeklerden biri, sonra bir futbolcu, ardından *Amerika'nın En Çok Aranan Adamı*. Bir çerçevenin içinde de karahindiba çiçekleri var. Çocukken annesine topladığı çiçekler olabilir. Bir tane çöp adam resmi var. O mu çizdi acaba? Bir de yere düşmüş telsiz telefon var. Telefonu alıp yerine koyuyorum. Pili bitmiş. Şarj olana kadar saatler geçer artık.

Telefon kayıtlarını incelettirmek için aklımın kenarına ufak bir not alıyorum. Bir an telefonu dinlettirmeyi düşünüyorum.

Salona girince parmaklarımı tozlu bir piyanonun tuşlarının üzerinde gezdiriyorum. Akordu bozuk ama tuşlardan

çıkan ses Bayan Thatcher'ın dikkatini çekiyor ve sendeleyerek odaya giriyor. Çenesinde mısır var. Yürürken ayağı dolanıyor ve bir şekilde onu kucaklayıp düşmeden yakalamayı başarıyorum.

Onu koltuğa oturturken milyonuncu kez, "Colin," diyor. Ona uzanmasını söyleyip başının altına bir yastık koyuyorum. Uzaktan kumandayı bulup televizyonun sesini açıyorum. Tanrı bilir o televizyonu kaç saattir sesi kapalı seyrediyor.

Meşe kitaplığın rafları hatıra defterleriyle dolu. Her biri on üç yaşına kadar Colin Thatcher'ın hayatından bir seneye ait. Defterlerden birini alıp tekli koltuğa oturuyorum. Sayfaları karıştırıyorum. İzcilik Kulübü. Ödev ve karneler. Akşam-üstü yürüyüşleri sırasında toplanmış ağaç yaprakları dev bir ansiklopedinin sayfaları arasına sıkıştırılmış. Gazete kupürleri. Minyatür golf skorları. Yılbaşı listesi. Gran Marais, Minnesota'dan Bayan Kathryn Thatcher adına gönderilmiş bir kartpostal, köşesindeki 50 sent'lik pul çarpık duruyor. Kartta yazan tarih 1989. Önünde de orman, göl ve doğa resmi var. Yazan notsa kısa ve öz: *Babam iğrenç biri. Özledim.*

Her yer fotoğraf kaynıyor, çoğu sararmaya yüz tutmuş, kenarları kıvrılmış, eski fotoğraflar.

Elimden geldiğince uzun süre Bayan Thatcher'ın yanında kalıyorum. Kadının refakate ihtiyacı var ama asıl ihtiyacı olan şey bundan çok daha fazlası; benim ona sunamayacağım bir şeye ihtiyacı var. Kadınla vedalaşıp kendisiyle irtibatta olacağımı söyledim ama yine de gitmiyorum. O hazır yemekler birkaç güne kadar bitecek. Hayatını noktalayacak

türden bir beyin sarsıntısı geçirmesi için de bir kere düşmesi yeterli.

Hanımcfendi, sizi burada bırakamam,” diye itiraf ediyorum.

“Colin,” diye fısıldıyor.

“Biliyorum,” diyorum. “Colin size bakıyor ama şu anda Colin burada değil ve yalnız kalamazsınız. Aileniz var mı, Bayan Thatcher? Arayabileceğim herhangi biri?”

Sessizliğini hayır olarak kabul ediyorum.

Bu da beni meraka düşürüyor. Bunca zamandır müşkül durumdaki annesine bakan Colin ise, başına ne geldi de kadını terk edip gitti?

Bayan Thatcher’ın dolabından birkaç eşya alıp çantaya koyuyorum. İlaç kutularını alıyorum. Gary’de bir bakımevi var. Şimdilik orası işini görür.

Bayan Thatcher’a arabayla gezmeye çıkacağımızı söylüyorum. “Lütfen. Hayır,” diye yalvarıyor onu arabaya götürürken. “Lütfen. Burada kalmak istiyorum. Gitmek istemiyorum.” Bayan Thatcher’ın sabahlığının üzerine bir palto attım. Ayağındaysa hâlâ pofuduk terlikler var.

Komşulardan biri yaygaranın sebebini öğrenmek için kapıya çıkıyor. Elimi kaldırıp, “Her şey yolunda,” diyorum. Ona rozetimi gösteriyorum.

Kadının arabaya binmesine yardım edip emniyet kemeri takıyorum. Ağlıyor. Arabayı elimden geldiğince hızlı sürüyorum. Birkaç dakika sonra tüm bunlar sona ermiş olacak.

Aklıma kendi annem geliyor.

Bakımevinin otoparkında bizi elinde tekerlekli sandalye olan bir hademe karşılıyor ve Bayan Thatcher'ı çocukların kucaklarında taşıdığı oyuncak ayılar gibi arabadan indiriyor. Hademenin tekerlekli sandalyeyle birlikte binaya girmesini izledikten sonra otoparktan çıkıyorum.

Sonra lastik eldivenlerimi takıp leş gibi kokan çöp torbasının içini arıyorum. İçindekilerin hepsi çöp. Sadece 29 Eylül tarihine ait bir tane benzin fişi var, o kadar. Bayan Thatcher'ın ehliyeti şu saate kadar çoktan iptal edilmiştir herhalde. Yine aynı tarihe ait, toplamda otuz iki dolarlık bir tane de market fişi var. Bir haftalık erzak. Colin Thatcher, bir hafta sonra geri gelmeyi planlamış demek ki. Ortadan kaybolmak gibi bir planı yokmuş.

Mektupları karıştırıyorum. Fatura, fatura ve yine fatura. Hepsinin tarihi geçmiş ama başka bir şey yok.

Aklıma o kartpostal, önündeki orman resmi geliyor. *Belki de Grand Marais kışın gitmek için harika bir yerdir*, diye düşünüyorum.

COLIN

ÖNDE

Ona annemin adının Kathryn olduğunu söylüyorum. Kaybolmasın diye cüzdanımda sakladığım bir fotoğrafını gösteriyorum. Eski bir fotoğraf, en az on yılı var. Gözlerimizin aynı olduğunu söylüyor. Aynı ciddi ve gizemli bakışlar. Annemin yüzünde zorlama bir gülücük var. Onu deliye çeviren kırık köpekdişi görünüyor.

“Onunla ilgili konuşurken,” diyor bana, “gerçekten gülümsüyorsun.” Annemin saçları benimkiler gibi koyu. Ok gibi dümdüz. Babamın da aynı olduğunu söylüyorum. Benim kıvrıcıklar muamma, herhalde çekinik genlerin eseri olsa gerek. Büyükanneyle babamı hiç tanımadığım için saçları kıvrıcık mıydı bilmiyorum.

Eve gidemememin birçok sebebi var ama bu sebeplerden dile getirmediğim bir tanesi, polisin beni hapse tıkmak

istiyor olması. Hayatımda ilk defa kanunları çiğnediğimde yirmi üç yaşındaydım. Sekiz sene önceydi. Doğru yoldan yaşamayı denedim. Kanunlara uymayı denedim ama hayat buna izin vermedi işte. Bir benzin istasyonunu soydum ve çaldığım paranın her bir kuruşunu ilaçlarını alsın diye anneme yolladım. Birkaç ay sonra bu sefer de doktor masraflarını ödemek için yine hırsızlık yaptım. Uyuşturucu satarak ne kadar para kazanabileceğimi hesapladım ve bir süre bu işi yaptım. Derken bir sivil polise yakalandım ve birkaç ay hapis yattım. Ondan sonra yine kanunlara uygun bir yaşam sürmeyi denedim fakat anneme tahliye ihbarı gelince çaresiz kaldım.

Şans neden yüzüme güldü, bilmiyorum. Bunca zaman polislerle yakalanmadan nasıl devam edebildim, bilmiyorum. Bir yanım, keşke yakalansaydım, diyor. Böylece bu şekilde, sürekli kaçarak, sahte isimlerin ardına saklanarak yaşamaktan kurtulurdum.

“O zaman...” diyor. Dışarıdayız, uçsuz bucaksız ormanın içinde yürüyoruz. Güzel bir kasım günü. Hava sıcaklığı on derece civarında geziniyor. Üzerinde benim montum var. İyice kendine çekmiş, ellerini ceplerine sokmuş. Kapüşon da başını koruyor. Ne kadar zamandan beri yürüyoruz bilmiyorum ama geriye baktığımda artık kulübeyi göremiyorum. Devrilen ağaç kütüklerinin üzerinden atlıyoruz. Bir seksenlik çam ağacının dikenleriyle boğuşmak zorunda kalmasın diye dallarını tutup itiyorum. Tepelere tırmanıyoruz, derenin birine düşmekten son anda kurtuluyoruz. Ayağımıza takılan çam kozalaklarını tekmeleyip kuşların cıvıltısını dinliyoruz.

Düzinelerce ağacın ortasında bir tane katranağacına yaslanıp soluklanıyoruz. “O zaman senin adın Owen değil.”

“Hayır.”

“Ve Toledolu da değilsin.”

“Değilim.”

Ancak ona kim olduğumu söylemiyorum.

Bir keresinde babamın beni buraya, Minnesota’daki Gunflint Yolu’na getirdiğini söylüyorum. Kulübenin ona ait olduğunu, kendini bildi bileli ailesinde olduğunu söylüyorum. Bir kadınla tanışmış. “Kadın o herifte ne buldu, bilmiyorum,” diyorum. “Uzun sürmeyeceğini biliyordum.” Yıllardır konuşmamıştık ve onu neredeyse tamamen unutmuştum. Derken bir gün, beni bu geziye davet etti. Bir tane arazi aracı kiralayacaktık. Gary, Indiana’daki evinden Minnesota’ya gelecektik. Bu tabii Winona’ya taşınıp Ulaşım Bakanlığı için çalışmaya başlamadan önceydi. Ben gitmek istemiyordum ama annem mecbur olduğumu söyledi. Babamın aramızı düzeltmek istediğine dair safça bir inanış içerisindeydi ama yanılıyordu. “Kadının benim yaşlarımda züppe bir oğlu vardı. Babam da sanki bu hep yaptığımız bir şeymiş gibi kendi kafasında büyük bir aile tatili planlamıştı. Kadın, çocuğu ve ben. Onu etkilemek istiyordu. Tatili mahvedecek bir şey yapmazsam bana bisiklet alacağına söz verdi. Tatil boyunca gıkımı çıkarmadım. O bisikleti asla görmedim.” O günden beri de babamla görüşmediğimi söylüyorum ona. Fakat yine de uzaktan takip ediyorum hayatını. Nemelazım.

Ormanda yolumu nasıl bulduğuma şaşıtığını söylüyor.

Alışkın olduğumu söylüyorum. Öncelikle izcilik kampı yüzünden. Bir de doğuştan gelen kuzeyle güneyi ayırt edebilme yeteneğimden. Tabii ayrıca ormanı talan ederek geçirdiğim onca zamanın da etkisi büyük. Çocukken annemle babamın kavgalarından kaçmak için her şeyi yapardım.

Ormanın içinde ilerlerken o da bana ayak uyduruyor. Yorulmuyor.

Şehirde büyümüş bir kız nasıl olur da her ağacın adını bilebilir? Biyoloji dersindeymiş gibi hepsini tek tek gösteriyor bana. Kanada balsamı, ladin, çam... Palamutların meşe ağacına ait olduğunu, şu aptal minik helikopterlerin akça-ağaçlardan düştüğünü biliyor.

Sanırım bunu bilmek için ille de dâhi olmaya gerek yok. Sadece daha önce bu tarz şeyler hiç ilgimi çekmezdi. Ta ki onun o tohumları eliyle ayıklayıp yapraklar döne döne yere düşerken hayran bakışlarla onları seyrettiğini gördüğüm ana kadar...

Farkında olmadan ders veriyor bana. O helikopterlerin akça ağaç tohumu, kırmızı kardinal kuşunun erkek olduğunu söylüyor. Bütün gösterişli hayvanların erkek, en donuk ve cansızların da hep dişi olması onu gücendirmiş belli. Kardinaller, ördekler, tavus kuşları, aslanlar. Aradaki farkı daha önce hiç fark etmemiştim. Hayatındaki tüm erkeklerden bu denli kazık yememiş olsaydı bu kadar gücenmezdi aslında.

Babasının onda uyandırdığı hisleri kelimelerle asla ifade edemediğini söylüyor. "Zaten demek istediğimi sen de anlamazsın," diyor. Çünkü babası bugüne kadar ona ne vurmuş

ne de hayatında bir geceyi soğukta donarak geçirmek zorunda kalmış. Babası akşam karnını doyurmadan asla yatmasına izin vermezmiş.

Romain adında bir öğrencisi var. Şehrin kuzey yakasındaki evsiz barınaklarından birinde kalan, siyahi bir çocuk. Onu zorlayan biri olmamasına rağmen liseye gitmeyi tercih ediyor. On sekiz yaşında. Ortaokul diplomasına razı olmayacağı için liseden mezun olmaya çalışıyor. Gündüzlerini okulda ders çalışarak geçirip akşamüstleri de şehrin sokaklarını temizliyor. Geceleri de metro istasyonunda dilencilik yapıyor. Neye benzediğini görmek için evsiz barınaklarında gönüllü olarak çalışmış. “İki saat boyunca sandviçlerin içindeki küflü peynirleri ayıkladım,” diyor. Evsizler yiyebilsin diye sandviçlerin kalanını kurtarmayı başarmış.

Belki de sandığım kadar kendi dünyasında yaşayan biri değil.

Umursamaz bakışların, bir şeye gerçekten görmeden bakan gözlerin neye benzediğini bilirim. Birinin sesinde duyduğum önyargıyı hemen tanırım. İhanetin ve hayal kırıklığının nasıl bir his olduğunu, biri sana dünyaları verebilecekken en ufak bir parçasını bile sana çok görmesinin ne demek olduğunu bilirim.

Belki de birbirimizden o kadar da farklı değilizdir.

GABE

ÖNCE

Kathryn Thatcher'ın telefon kayıtlarını kontrol ediyorum. Görünürde şüphe uyandıracak türden bir arama yok. Oğluyla en son eylül sonunda, Steve Moss adına kayıtlı bir ceptelefonundan aradığı zaman konuşmuş. Geri kalan aramalarsa telemarketlere, icra bürolarına, asla gitmediği doktor randevularını hatırlatmak için arayan kliniklere ait.

Gary'deki bakımevini arıyorum. Görevli akrabası mıyım, diye soruyor. Hayır, değilim, diyorum ve telefonu neredeyse yüzüme kapatıyorlar. Arka planda çığlık çığlığa bağırان yaşlı bir adamın sesini duyuyorum. Bayan Thatcher'ı bu feryatları dinlerken hayal etmemeye çalışıyorum. Bu seslerin onu üzeceğini biliyorum. Kendi kendime karnının doyurulduğunu, onu yıkayacak, onunla ilgilenecek birilerinin olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum.

Kendime onun oğlu olmadığımı hatırlatıyorum. Bu benim sorumluluğum değil.

Fakat yine de şu resmi kafamdan silip atamıyorum: Annem üzerinde bornozu, tahta gibi düz bir yatağın kenarına oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor. Çaresiz ve yalnız. Aynı esnada dişleri dökülmüş yaşlı bir adam koridor da avaz avaz bağırıyor. Karın tokluğuna çalışan hemşireler ona aldırış etmiyor. Sabırsızlıkla beklediği tek şey ölümü.

Mia Dennett davası, Yargıç Dennett'in kurduğu baskı sayesinde her gün akşam haberlerine çıkıyor ama hâlâ işe yarar bir ipucu yok.

Trafik bürosunu aradım. Ne Colin Thatcher, ne Steve Moss, ne de Kathryn Thatcher adına kayıtlı bir araç var. Colin Thatcher'ı tanıyan kimi bulabiliyorsak hepsiyle görüştük. Arkadaşı yok denecek kadar az. Ancak yıllardır biriyle görüşmemiş lise arkadaşlarına ulaşabildik. Chicago'da eski bir kız arkadaşını bulduk ama onun da sadece para karşılığında seviştiği bir kadın olmadığına emin olamıyorum. Zira Colin namına söyleyecek tek bir iyi lafı yok. Harap bir kadın. İlgimi çekerse ufak bir kaçamak dışında bana sunduğu kayda değer hiçbir şey yok, ki zaten onunla yatmak da ilgimi çekmiyor. Okuldaki öğretmenlerinden birkaçı talihsiz bir çocuk olduğunu söylüyor. Diğerleri de tam bir yaramazdı, diyor. Bayan Thatcher'ın komşularıysa yalnızca sık sık kadına uğradığı, çöpünü atıp çimlerini biçtiği dışında bir şey söyleyemiyor. Aman ne büyük olay. Komşuların o evin içinde olan bitenden bir haberi yok ama bana adamın bir kamyoneti olduğunu söy-

luyorlar. Rengi? Modeli? Markası? Kimse bilmiyor. Aldığım cevapların hepsi çelişkili. Aracın plakasını sormuyorum bile.

Zaman zaman aklıma Grand Marais'ten gönderdiği şu kartpostal geliyor. Kendimi internette bu kıyı kasabasını araştırırken buluyorum. İnternet üzerinden seyahat rehberleri sipariş ediyorum. Chicago, Grand Marais arası kaç kilometre yol olduğuna bakıp yol üstündeki trafik kameralarının kayıtlarını istiyorum. Gerçi tam olarak aradığım şeyin ne olduğuna dair en ufak fikrim yok.

Çıkmazdayım. Şu saatten sonra beklemekten başka yapacak bir şey yok.

COLIN

ÖNDE

Ön kapının tırmalandığını duyduğumda, şansıma kız hâlâ uyuyor. Ödüm kopuyor. Koltukta yattığım yerden fırlayıp tabancamın olmadığını fark ediyorum. Şafak vakti. Güneş daha yeni doğuyor. Dışarıya bakmak için perdeyi aralıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. *Ne olacaksa olsun*, diyorum içimden. Ön kapıyı açıyorum ve karşımda bize ölü bir fare getiren lanet olası kedi buluyorum. Günlerdir kayıptı. Berbat görünüyor. Kanlı patilerinin önünde duran kellesi koparılmış fare ölüsü kadar korkunç durumda hatta.

Kediyi iki elimle tutup kaldırıyorum. Fareyle daha sonra ilgilenirim. Şimdilik bu kahrolası kedi benim fidyem, Tanrı'nın bana sunduğu bir lütuf. Tabii böyle saçmalıklara inandığım yok ama neyse. Dolaplar bomboş. Yiyecek hiçbir şey kalmadı. Yakında markete gitmezsem açlıktan gebereceğiz.

Kızın uyanmasını beklemiyorum. Yatak odasına girip, “Ben şehre gidiyorum,” diyorum.

Sesimi duyunca doğruluyor. Uykusundan ayılamamış. Gözlerini ovalıyor.

“Saat kaç?” diye soruyor ama ben sorusunu duymazlıktan geliyorum.

“O da benimle geliyor.” Kedi kucağında ciyaklıyor. Bu ses kızın ilgisini çekiyor. Uyandı artık. Ellerini kediye doğru uzatıyor ama ben geri çekiliyorum. Küçük şerefsiz kolumu tırmalıyor.

“Onu nasıl...”

“Döndüğümüzde hâlâ burada olursan onu öldürmek zorunda kalmam.” Sonra da çıkıyorum.

Telaş içinde şehre gidiyorum. Hız limiti saatte yetmiş kilometre olan yolda doksanla ilerliyorum. Kızın aptalca bir işe kalkışmayacağına dair hayatım üzerine bahse girerim ama yine de şu görüntüyü kafamdan atamıyorum: Geri döndüğüm kulübede beni bekleyen bir polis ordusu.

Grand Marais’e giderken yolda birkaç tane konfeksiyoncunun önünden geçiyorum. Her zaman farklı yerlerden alışveriş yapmaya çalışırım. Hayatımda aynı yere iki kere gittiğimi söyleyemem. Şu anda ihtiyacım olan son şey beni tanıyan birine denk gelmek.

Fakat şu anda tek derdim yiyecek değil.

Sahte kimlik, fabrikasyon evrak konusunda uzman bir adam biliyorum. Nalbur dükkânının tekinin önünde bir tane ankesörlü telefon buluyorum ve cebimden birkaç tane çey-

reklik çıkarıyorum. *Umarım yaptığım bir hata değildir*, diye Tanrı'ya içimden yalvarıyorum. Bir aramanın izini sürmek için öyle televizyonda gösterdikleri gibi üç dakika gerekmiyor. Kahrolası operatörler hat bağlandığı an aramanın geldiği yeri tespit edebiliyorlar. Numarayı çevirdiğim an hatta. Dan'ın polise onu aradığımı söylemesi yeterli. Yarına kadar hepsi Nalburcu Sam'in etrafına konuşlanıp beni aramaya başlarlar.

Tercih yapmak zorundayım. Kışın kalanını atlatmak için elden geleni yapmaya çalışmak ve sonra da... Sonra ne? Sonra asıl boku yeriz. Bahar geldiğinde hâlâ sağ kalmışsak, bu sefer de bize saklanacak yer kalmayacak.

Böylece çeyreklikleri makineye atıp numarayı çeviriyorum.

Döndüğümde, kahrolası kediyi elimden kurtarmak için koşarak kar tutmuş basamaklardan iniyor.

Avaz avaz bağırıyor. "Kediyi almasaydın da bir yere gitmezdim," diyor. Kediyi tehdit ettiğim için bana küfrediyor. "Nereden bilebilirdim ki?" diye soruyor. Kamyonetin arka koltuğundan konserve kutularıyla dolu torbaları alıyorum. Bir düzine kadar torba var herhalde. Hepsi de ağzına kadar on beşyirmi adet konserve yiyeceklerle dolu. İçimden, *budur*, diyorum; son şehir yolculuğumdu. Pasaportlar hazır olana kadar konserve çorba, fasulye ve haşlanmış domatesle yaşayacağız artık. Bir de donmuş gölden ne tutmayı başarırsam onlarla.

Beni kolumdan tutup yüzüne bakmaya zorluyor. Eli

kuvvetli. “Gitmezdim,” diyor tekrar.

Geri çekilip, “İşimi şansa bırakamazdım,” diyorum. Onu kediyle birlikte dışarıda yalnız bırakıp basamaklardan kulübeye çıkıyorum.

Kedinin içeride kalması için beni ikna ediyor bir şekilde. Hava gün geçtikçe soğuyor. Bütün kışı dışarıda kalarak sağ geçirmesi mümkün değil.

“Olmaz.”

Ama ısrar ediyor. “Kalıyor.” Nokta.

Bir şeyler değişiyor.

Ona çocukken dayımın yanında çalıştığım dönemden bahsediyorum; gerçi konuşurken de öyle çok rahat değilim ama insan sessizliğe bir raddeye kadar tahammül edebiliyor.

Annemin erkek kardeşi için çalışmaya başladığımda on dört yaşındaydım. Bu bira göbekli herif bana tamircilikle ilgili her şeyi öğretmişti. Böylece gün sonunda bütün işleri tek başıma halletmiş oluyordum, o da aldığı paranın yüzde doksanını eve götürebiliyordu.

Ailemden kimse üniversite okumadı. Kimse. Belki uzaktan kuzenlerimden biri okumuştur, diyorum ama benim tanıdığım kimse okumadı. Herkes mavi yakalı. Çoğu Gary'deki çelik fabrikalarında çalışıyor. Büyüdüğüm dünyada beyaz bir çocuk olarak azınlıktaydım ve nüfusun neredeyse çeyreği fakirlik sınırının altındaydı.

“Seninle aramızdaki fark,” diyorum, “ben hiçlik içinde

büyüdüm. Fazlasını ümit etmedim. Fazlasına sahip olamayacağımı biliyordum.”

“Ama yine de *bir şey* olmayı hayal etmişsindir.”

“Benim tek hayalim dengeyi korumaktı. Olduğumdan daha düşük bir seviyeye inmemekti ama indim.”

Dayım Louis, bana akan muslukları tamir etmeyi ve şofben montajı yapmayı öğretti. Yatak odası nasıl boyanır, klozete düşen diş fırçası nasıl çıkartılır, çim nasıl biçilir, garaj kapısı nasıl onarılır, eski sevgililerini kapı dışarı ettikten sonra birinin evinin kilidi nasıl değiştirilir... Louis saat başı yirmi dolar ücret alıyordu. Gün sonunda da beni cebimde otuz dolarla eve yolluyordu. Kazıklandığımı biliyordum. On altı yaşına girdiğimde artık kendi başıma çalışmaya başladım ama işler düzensizdi. Bana sırtımı dayayabileceğim, sağlam bir iş lazımdı. Gary’de işsizlik oranı çok yüksektir.

Bana annemi ne sıklıkta ziyaret ettiğimi soruyor. Onu bahsi geçtiği anda kazık kesiyorum ve susuyorum.

“Onun için endişeleniyorsun,” diyor.

“Buradayken ona yardım edemem.”

İşte o zaman kafasına dank ediyor.

“Para,” diyor. “Beş bin...”

İç çekiyorum. Paranın annem için olduğunu söylüyorum. Ben ona zorla içirmedikçe artık ilaçlarını da almıyor. Unuttuğunu söylüyor ama işin aslı, ilaçların yan etkileriyle uğraşmak istemiyor. Ona her pazar Gary’deki evine geleceğimi söylüyorum. İlaçlarını hazırlıyorum, onu market alışverişine götürüyorum, evi temizliyorum. Oysa onun daha

fazlasına ihtiyacı vardı. Onunla sadece pazarları değil sürekli ilgilenebilecek birine ihtiyacı vardı.

“Bakımevi,” diyor. Annemi bir bakımevine yerleştirmek istiyordum. O beş bin doları da onu bakımevine yerleştirmek için kullanacaktım. Ama tabii artık para falan yok çünkü anlık bir kararla kızın hayatını kurtarmayı tercih edip sonucunda hem annemin hem de kendi hayatımın içine ettim.

Yine de içten içe bunu neden yaptığımı biliyorum. Konu kızla ilgili de değildi. Sonrasında, katledilmiş cesedinin bir yerlerde bulunduğu haberi tüm kanallarda yayınlandığında, yargıcın kızını kaçıran adamın ben olduğumu öğrenseydi bu, annemi kahrederdi. O beş binin artık hiçbir değeri kalmazdı çünkü ölmüş olurdu. Ölmese bile ölmüş olmayı isterdi. Beni böyle biri olayım diye yetiştirmemişti.

Tek sorun, bütün bunları kız kamyonetime binmeden önce düşünmemiş olmam. Dolar işaretleri yerini gerçeklere bırakınca aklım başıma geldi. Yanımda ağlayan kız, Dalmar’ın adamlarının kızı zorla kamyonetten indirmelerinin görüntüsü, hapiste geçecek otuz sene. Ben salıverilmeden annem ölmüş olacaktı. Bunun kime hayrı olurdu ki?

Odanın içinde tur atmaya başlıyorum. Kızgınım ama ona değil. Kendime kızgınım. “Nasıl bir evlat, annesine bakmaktan bıkip usandığı için onu bir bakımevine atmak ister ki?” diye soruyorum.

İlk kez bu kadar savunmasız bırakıyorum kendimi. Çam duvarların karşısında duruyorum, başıma saplanan ağrıyı dindirmek için ellerimle şakaklarımı sıkıyorum. Kızın ilgi

dolu gözlerine bakıp tekrar soruyorum. “Gerçekten... nasıl bir insan kendi öz annesini artık ona bakmak istemediği için bir bakımevine yerleştirir?”

“Ama senin de yapabileceklerin bir yere kadar.”

“Daha fazlasını yapabilirim,” diye tersliyorum. Ön kapının önünde durmuş, karın yağışını seyrediyor. Kahrolası kedi ayağının dibinde daireler çizerek adeta dışarı çıkmak için yalvarıyor ama izin vermiyor. Bu akşam olmaz.

“Yapabilir misin?”

Ona pazar günleri eve gittiğimde onu hâlâ hayatta gördüğüme şaşırdığımı söylüyorum. Ev hep leş gibi. Yemek yememiş. Buzluğa bıraktığım yemekler hâlâ olduğu gibi duruyor. Bazen kapı kilitli bile olmuyor. Bazen ocak açık oluyor. Ona gelip benimle yaşamasını söyledim ama, hayır, dedi. Onun evi burası. Gary’dan ayrılmak istemedi. Ömrü boyunca orada yaşadı. Orada büyüdü.

“Komşular var,” diyorum. “Haftada bir uğrayan bir kadın var. Mektuplarını alıyor, yeterince yemeği var mı yok mu, kontrol ediyor. Yetmiş beş yaşında ama hali vakti anneme göre çok daha iyi. Fakat herkesin kendine ait bir hayatı var. İnsanlardan benim yerime yetişkin bir kadına bakıcılık yapmalarını bekleyemem.” Ayrıca Griffith yakınlarında oturan, Valerie adında bir teyzem olduğunu söylüyorum. Ara sıra o da yardım ediyor. Valerie’nin şu saate kadar bir terslik olduğunu fark ettiğini umuyorum. Belki bir komşu aramıştır ya da televizyonda haberleri görmüştür. Umarım annemin yalnız olduğunu biliyordur ve durumu düzeltmek için bir şeyler yapıyordur. *Her ne olursa.*

Annemin bakımevinden haberi yoktu ama hayatında asla kimseye zorluk çıkarmak istemedi. Benim yapabileceğim en iyi şey de buydu. Fedakârlık.

Fakat bakımevinin boktan bir fedakârlık olduğunu biliyorum. Kimse bakımevinde yaşamak istemez. Oysa daha iyi bir seçenek yoktu.

Sandalyenin kolundan montumu alıyorum. Kendime kızgınım. Annemi yüzüstü bıraktım. Ayakkabılarımı giyip montu üzerime geçiriyorum. Kıza bakmıyorum bile. Hatta kapıya giderken onu neredeyse yere deviriyorum.

“Kar yağıyor,” diyor. Atak değil. Elini koluma koyup beni durdurmaya çalışıyor ama ondan kurtuluyorum. “Böyle bir gecede kimse dışarıda olmamalı.”

“Umurumda değil.” Onu itip kapıyı açıyorum. Kaçmasın diye kediyi kucağına alıyor. “Hava almam lazım,” deyip kapıyı arkamdan çarpıyorum.

EVE

ÖNDE

Şükran Günü'nden sonraki günlerde bir kadın üç haftalık bebeğini mikrodalgada pişiriyor ve bir tanesi de üç yaşındaki çocuğunun gırtlakını kesiyor. Tanrı bu nankör kadınlara çocuk bahşederken neden benimkini elimden alıyor? O kadar kötü bir anne miydim ben?

Şükran Günü'nde hava bahardan kalma gibiydi. Sıcaklık on beş dereceye yakındı, güneş bolca yüzünü gösterdi. Cuma, cumartesi ve pazar neredeyse birbirinin aynıydı. Gerçi biz üç gün boyunca patates püresi ve hindiden artakalanları yerken dışarıda hava tipik bir Chicago kışına hazırlık için kolları sıvamıştı. Hava durumu uzmanları bizi günlerdir perşembe gecesi gelmesi beklenen şiddetli kar fırtınasına karşı uyarıp duruyor. İnsanlar fırtınaya karşı evlerinde siper almak üzere hazırlık yaptıkları için marketlerdeki şişe suların ta-

mamı tükendi. İçimden, *Tanrım*, diyorum. *Alt tarafı kış, her sene beklenen bir şey, atom bombası değil.*

Sıcak havayı fırsat bilip evi süslüyorum. Bayram havasında değilim tabii ki ama yine de üzerimdeki sıkıntıdan ve kafamın içini dolduran o korkunç düşüncelerden biraz olsun kurtulmak ve evi canlandırmak için yapıyorum. Gerçi ne James'in ne de benim umurumda ama olsun. Kim bilir belki de Mia, Noel'i kutlamak için ağacın, ışıkların, üzerindeki melek işleminin saçları sökülen çocukluğundan kalma o eski çorap kesenin tadını çıkarmak için eve döner belki.

Biri kapıyı çalıyor. Her zamanki gibi heyecanlanıyorum, aklıma aynı şey geliyor: Mia mı acaba?

O sırada ışıklandırmalarla boğuşuyorum. Fişe takıp yanıp yanmadıklarını kontrol ediyorum, on iki aylık düğümleri çözmeye çalışıyorum. Çatıdaki plastik kutuların içindeyken bu düğümler nasıl oluyor asla emin değilim ama yine de her sene, acımasız Chicago kışı ne kadar garantiyse, bunlar da garanti düğüm oluyor işte. Müzik setinden Keltçe Noel şarkıları yükseliyor. Üzerimde hâlâ pijamalarım var. Çizgili, ipek bir takım. Saat ona yaklaşıyor, o yüzden kanımca şu saat için pijama son derece makul. Gerçi kahvem soğudu, sütünde tadı çoktan buruklaşmaya başladı. Ev darmadağın. Sağda solda yeşilli kırmızı plastik kutular var, kapakların biri bir yerde, biri başka yerde. James'in hukuk fakültesinden mezun olacağı sene Evanston'da kiraladığımız evden beri her sene kurduğumuz yapay çam ağacının dalları yerde. Bir kısmı salonun diğer ucunda toplu duruyor. Yıllar içinde biriktirdiği-

miz süslere baktım. Bebeğin İlk Ağaç Süsü'nden tutun da kızların ilkokula giderken yaptıkları boncuklu bastonlara kadar hepsi duruyor, fakat bu süslerin ağaca takıldığı zamanlar çok nadir. Kutuda kalıp toz toplamaya terk edilmiş durumdalar. Her zaman insanların partilerde hayran gözlerle seyrettiği o ihtişamlı çam ağaçlarının hayalini kurmuşumdur. Başka evleri süsleyen o adi ıvır zıvırlardan, kardan adamlardan, yıllar içinde biriktirilen minik biblolardan nefret ederim.

Ancak bu sene yemin ettim. Kızların yaptığı süsler ağaca ilk astığım süsler olacak.

Yerden kalkıp ışıkları elimden bırakıyorum. Buzlu camın ardından Dedektif Hoffman'ı görebiliyorum. Kapıyı açıp beni karşılayan soğuk hava dalgasını içime çekiyorum.

“Günaydın, Bayan Dennett,” diyerek eve giriyor.

“Günaydın, Dedektif.” Bir elimi taranmamış saçlarımın arasından geçiriyorum.

Göz ucuyla eve şöyle bir bakıyor. “Bakıyorum da evi süslüyorsunuz,” diyor.

“Deniyorum,” diye karşılık veriyorum. “Ama ışıkların hepsi birbirine dolanmış.”

“Şey,” diyor ve üzerindeki montu çıkarıp ayakkabılarının yanına yere bırakırken, “dolanmış Noel ışıklarını çözmekte üzerime yoktur. İzin verir misiniz?” diye soruyor. Elim sallayıp, “Buyurun,” diyorum. Beni şu külfetli işten kurtaracak biri geldiği için mutluyum doğrusu.

Dedektife kahve teklif ediyorum. Kabul edeceğini biliyorum. Hep ediyor. Kahvesini krema ve bol şekerle sevdiğini de biliyorum. Kendi fincanımı da sudan geçirip tekrar dolduruyorum. Elimde iki fincanla birlikte salona dönüyorum. Kahvesini sehpadaki bardak altının üzerine yerleştiriyorum ve ona yardım etmek üzere yere oturuyorum. Mia'yla ilgili konuşmaya gelmiş. Minnesota'daki bir kasabayı soruyor bana. Hiç oraya gittim mi? Ya da Mia gitti mi? "Hayır," diyorum. "Neden?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Sadece merak ettim." Kasabanın birkaç fotoğrafını gördüğünü söylüyor. Güzel bir yere benziyormuş. Kanada sınırına altmış kilometre uzaklıkta bir liman kasabası.

"Bunun Mia'yla bir alakası var mı?" diye soruyorum ve soruyu geçiştirmeye çalışsa da bunu başaramıyor. "Ne oldu?" diye üsteliyorum.

"Sadece bir içgüdü," diyor. Ardından itiraf ediyor: "Hiçbir şey bilmiyorum ama araştırıyorum." Sonra bakışlarım daha fazla bilgi vermesi için yalvarınca, "İlk haber vereceğim kişi siz olacaksınız," diye yemin ediyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Tamam," diye razı oluyorum çünkü Dedektif Hoffman'ın kızına en az benim kadar değer veren tek kişi olduğunu biliyorum.

Gabe Hoffman durup dururken evime uğramaya başlıyalı iki ay oldu. Aklına estiği an geliyor. Bazen Mia'yla ilgili bir şey sormak için, bazen gecenin bir yarısı aklına gelen bir şeyi söylemek için. O benim kendisine *Dedektif*, dememden nefret ediyor, ben de onun bana, *Bayan Dennett*, demesinden.

Yine de Mia'nın hayatıyla ilgili onca detayı karşılıklı konuştuktan sonra birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye başlamış olmamız gerekirse biz yine de aramızdaki resmiyet kırıntısını korumaya çalışıyoruz. Sohbet konusunda, lafı dolandırmakta tam bir usta. James adamın salağın teki olmadığına henüz ikna olmuş değil ama ben onun tatlı olduğunu düşünüyorum.

İşinin ortasında durup kahve fincanına uzanıyor ve bir yudum alıyor. “Bu sene çok kar yağacak diyorlar,” diyor konuyu değiştirmek için. Oysa benim aklım hâlâ o liman kasabasında. Grand Marais.

“Yarım metre,” diyorum. “Belki daha bile fazla.”

“Noel’de kar yağsa çok güzel olurdu.”

“Öyle,” diyorum. “Ama bu hiç olmuyor. Belki de Tanrı’nın bir lütfudur. Noel zamanı yapılacak o kadar iş, gidilecek o kadar yer varken belki kar yağmaması iyi bir şeydir.”

“Eminim siz Noel’e kadar bütün alışverişlerinizi çoktan tamamlamış olursunuz.”

“Öyle mi diyorsunuz?” diye soruyorum. Bu varsayımına şaşırarak, “Hediye alacağım fazla kimse yok,” diye ekliyorum. “Sadece James ve Grace ve...” Tereddüt ediyorum. “Ve Mia.”

Duruyor ve aramızda Mia’nın anısına bir anlık sessizlik oluyor. Bu rahatsız edici bir sessizlik de olabilirdi ama herhalde son birkaç ayda en az milyon kere yaşanmıştır. Ne zaman adı geçse oluyor çünkü. “İşini erteleyen birine benze miyorsunuz,” diyor dedektif bir dakika sonra.

Gülüyorum. “Şu anda o kadar çok boş zamanım var ki,

her şeyi istediğim kadar erteleyebilirim,” diyorum. Söylediğim doğru da. James bütün gün işe giderken ben Noel alış-verişi yapmayacağım da ne yapacağım?

“Hep böyle ilgili bir evkadını mıydınız?” diye soruyor bu sefer. Huzursuz bir tavırla oturduğu yerde doğruluyor. Ben de elimde olmadan merak ediyorum. Noel süsüydü, hava durumuydu derken buraya nasıl geldik? *Evkadını* lafından nefret ederim. Çok eski ve demode bir deyim. Artık günümüzde negatif bir anlamı var; halbuki elli sene önce öyle değildi.

“Evkadını derken?” diyorum ve ekliyorum, “Temizliğe gelen bir kadın var, biliyorsunuz. Bazen yemek de pişirdiğim oluyor ama genelde James işten geç geldiği için yemeği yalnız yiyorum. O yüzden gerçekten evi çekip çeviren bir evkadını olduğum söylenemez. Fakat hep işsiz miydin, diye soruyorsanız...”

“Sizi gücendirmek istemedim,” diyerek lafımı bölüyor. Yanımda yere oturmuş, ışıkların kablolarını birbirinden ayırmaya çalışırken utanmış gibi bir hali var. Düğümleri çözmek konusunda ciddi yol kat etti, bu konuda benden çok daha iyi olduğu belli. Önünde çözülmüş bir parça ışıklandırma duruyor ve onları test etmek için eğilip fişi taktığında bütün ampullerin yandığını görünce şok geçiriyorum.

“Bravo,” diyorum. Sonra da, “Gücenmedim,” diye yalan söylüyorum. Hafifçe eline vuruyorum, ki bu daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bugüne kadar üç adımlık kişisel alanlarımızı ihlal edecek hiçbir hamlede bulunmadım.

“Bir süre içmimarlık yaptım,” diyorum.

Şöyle bir salona bakıp detayları inceliyor. Bu evi ben dekore ettim. Bir anne olarak yerine getiremediğim görevin dışında gurur duyduğum nadir şeylerden biri bu da. Bu evi dekore etmek bir şey başardığımı hissetmeme neden olmuştu. Kızlar doğup da bütün hayatım çişli bebek bezlerini değiştirip parkelere yapışan püreleri temizlemekten ibaret olduğundan beri çok ama çok uzun süredir yaşamadığım bir histi bu.

“Hoşunuza gitmiyor muydu?” diye soruyor Dedektif Hoffman.

“Ah, hayır. İşime bayılıyordum.”

“Ne oldu? Tabii sormamın sakıncası yoksa...” İçimden geçen düşünce: *Ne kadar yakışıklı bir gülümsemesi var. Ne kadar tatlı, ne kadar masum.*

“Çocuklar oldu, Dedektif,” diyorum. “Onlar her şeyi değiştiriyor.”

“Çocuk istiyor muydunuz?”

“Galiba. Küçüklüğümden beri çocuk hayali kurmuştumdur. Bu her kadının düşündüğü bir şey sonuçta.”

“Annelik, dedikleri gibi bir tutku mu? Bir kadının içgüdüsel olarak programlandığı bir şey mi?”

“Grace’e hamile kaldığımı öğrendiğimde mutlu olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hamileliği, onun içimde hareket ettiğini hissetmeyi çok sevmiştim.” Bu beklenmedik şahsi itiraf karşısında utanıp kızarıyor.

“Doğumuysa benim için bir ikaz niteliğinde oldu. Hayalimde çocuğumu kucağımda sallayarak uyutmak, sesimle onu yatıştırmak vardı. Oysa karşımda bulduğum şey uykusuz

geceler, yeterince uyuyamamaktan ötürü bir türlü üzerimden atamadığım katıksız bir asabiyet, hiçbir şeyle yatıştırılması mümkün olmayan şiddetli ağlama krizleri oldu. Yemek konusu başlı başına bir dertti. Sürekli kavgalar kopuyordu. Yıllarca kendi tırnağımı törpüleyecek, makyaj yapacak vaktim olmadı. James geç saatlere kadar ofiste kalıyordu. Zaten dönünce Grace'le ilgilendiği de yoktu. Çocuk bakımıyla ilgili hiçbir şeye elini sürmezdi. O benim görevimdi. Gece gündüz ayırt etmeyen, yorucu, nankör bir görev. Günün sonunda da kuru temizlemeciye gidip giysilerini alacak ya da yıkanan çamaşırları katlayıp kaldıracak vaktim olmamışsa bana hep hayret ederdi.”

Sessizlik oluyor. Bu seferki huzursuz. Çok fazla konuştum ve samimi davrandım. Oturduğum yerden kalkıp Noel ağacının dallarını yerlerine takmaya başlıyorum. Dedektif de ışıklarındırmaların kordonlarını düzenli bir şekilde yan yana yere dizirken bütün bu itiraflarını duymamış gibi davranıyor. O kadar ışık, ağacı süslemeye yeter de artar bile. Ağacı kurarken yardım ister miyim, diye soruyor. Ben de, “Tabii,” diyorum.

Neredeyse ağacın yarısını tamamlamışken bana dönüp, “Ama sonra Mia doğdu,” diyor. “O saate kadar anneliğin neye benzediğini az çok anlamışsınızdır.”

Niyetinin iyi olduğunu, bu lafını bir iltifat olarak söylediğini biliyorum ama az önce anlattıklarımın anneliğin zor bir görev olduğu değil de bende annelik ruhunun eksik olduğu sonucunu çıkarması beni şaşkına çeviriyor.

“Grace’e hamile kalana kadar yıllarca uğraştık. Hatta

artık pes etmek üzereydik. Sonrasında sanırım biraz safça davrandık. Grace'in mucize bebek olduğunu düşündük. Bir daha kesin olmaz, dedik. O yüzden Mia'dan önce önlem almadık. Derken günün birinde oldu işte. Gündüz bulantısı, halsizlik. Hamile kaldığımı o an anladım. James'e günlerce söylemedim. Nasıl tepki vereceğinden emin değildim."

"Nasıl tepki verdi?"

Dedektifin elinden bir başka dal alıp ağacın gövdesine saplıyorum. "İnkâr, sanırım. Yanıldığımı, belirtileri yanlış yorumladığımı düşünüyordu."

"Başka çocuk istemiyor muydu?"

"İlkini de istediğini zannetmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gabe Hoffman üstünde ona bir servete mal olduğunu tahmin ettiği devetüyü rengi blazer ceketiyile karşımda duruyor. Altına kazak, onun altına da gömlek giymiş. Nasıl terlemiyor, şaşırıyorum. "Bugün çok resmisiniz," diyorum, ipek pijamamla yılbaşı ağacının önünde dikilirken. Kendi ağzımın kokusunu alabiliyorum. O an, salon pencerelerinden içeri dolan ve görüşümü engelleyen güneş ışığında, şık ve havalı görünüyor.

"Mahkeme. Bu akşamüstü," diyebiliyor sadece. Ardından sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

"Kızımı seviyorum," diyorum dedektife.

"Sevdiğinizi biliyorum," diye karşılık veriyor. "Peki, kocanız? O da kızınızı seviyor mu?"

Cüreti beni şaşkına çeviriyor ama beni gücendirmesi, ondan uzaklaştırması gereken şey nasılsa beni ona daha çok çekiyor. Bu saçmalığa tahammülü olmayan, lafı dolandırma-

dan direkt söyleyen Gabe Hoffman'a hayran kaldım.

Bana bakıyor, başımı eğiyorum. "James, bir tek James'i sever," diye itiraf ediyorum. En uzaktaki duvarda bir fotoğraf çerçevesi asılı; James'le ikimizin düğün günümüzde çekilmiş bir fotoğrafı. Şehirde eski bir katedralde evlendik. Dudak uçuklatan düğün masrafının tamamını James'in ailesi karşıladı. Halbuki geleneklere göre düğünü yapan babam olmalıydı. Fakat Dennett ailesi asla kabul etmedi. Kibarlıklarından değil; James'le ikimizin başka türlü kıytırık bir düğünü olacağından, nezih arkadaşlarının önünde küçük düşeceklerinden korktukları için.

"Sadece bu, çocukken hayalini kurduğum hayat değil." Elimdeki dallar yere düştü. "Kimi kandırıyorum? Bu sene Noel falan olmayacak. James işini bahane edecek, ki yaptığı şeyin iş olmadığına eminim. Grace, yakın zamanda çıkmaya başladığı adamın ailesinin yanına gidecek. Gerçi biz daha henüz kendisiyle tanışmadık. Noel günü, tıpkı her gün yaptığımız gibi, James'le ikimiz bir yemek yiyeceğiz ve olabildiğince sıkıcı olacak. Bir an evvel kendi odalarımıza çekilebilmek için sessizlik içinde oturup alelacele yemeği yiyeceğiz. Ben annemle babamı arayacağım ama James *acele etmem* için ikide bir söylenip duracak çünkü uluslararası görüşmeler çok pahalı. Zaten bir önemi de yok," diye bitiriyorum. "Tek merak ettikleri Mia. Onlarla konuşurken yine her gün olduğu gibi bir kere daha..." Nefesim kesiliyor. Elimi kaldırıyorum. Yeter. Başımı iki yana sallayıp arkamı dönüyorum. Bana öylesine acıyarak bakıyor ki, resmen utanıyo-

rum. Devam edemeyeceğim. Lafımı bitiremeyeceğim.

Kalp atışlarımın hızlandığını fark ediyorum. Avuçlarım terliyor. Koltuk altlarım terliyor. Nefes alamıyorum. İçimde korkunç bir çılgılık atma isteği var.

Panik atak acaba böyle bir şey mi?

Fakat Dedektif Hoffman'ın kolları vücudumu sararken yaşadığım o korkunç his tamamen geçiyor. İki koluyla birden bana arkamdan sarılıyor ve kalp atışlarım gitgide yavaşlayıp düzene giriyor. Çenesini başımın üzerine yaslıyor ve yeniden soluk alıyorum, ciğerlerim oksijenle doluyor.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor çünkü öyle bir şey olacağı yok.

Bana Mia'yı bulacağına dair söz de vermiyor çünkü belki bulamayacak.

Ama bana o kadar sıkı sarılıyor ki, o an için, içimdeki bütün duygulardan arınıyorum. Üzüntümden, korkularımdan, pişmanlıklarımdan ve nefretimden... Bu duyguların hepsini kollarına dolduruyor, ki kısa bir an için de olsa bütün o yükü tek taşıyan ben olmayayım. Bu kısacık an için tüm bunlar artık onun yükü.

Ona dönüp yüzümü göğsüne gömüyorum. Kolları bir an tereddüt ediyor ama sonra ipek pijamama sarılıyor. Tıraş losyonu kokuyor.

Parmak uçlarımda doğrulduğumu fark ediyorum, kollarım onun yüzünü kendime doğru çekiyor.

"Bayan Dennett," diye karşı koyuyor kibarca. Dudaklarımı onunkilere bastırırken dediğinde ciddi olmadığını söy-

lüyorum kendime. Bu benim için aynı anda hem yeni, hem heyecan verici, hem de çaresiz bir his.

Bir eliyle pijamamı avuçlayıp beni kendine çekiyor. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. İçtiği kahvenin tadını alabiliyorum.

Bir an, öpüşüme karşılık veriyor. Sadece bir an.

“Bayan Dennett,” diye fısıldıyor tekrar. Ellerini belimden çekip kollarımı boynundan kibarca ayırıyor.

“Eve. Lütfen,” diyorum, geri çekilirken elinin tersiyle dudaklarını siliyor. Son bir başarısız hamlede daha bulunarak ceketinin kenarından tutup onu kendime çekiyorum ama bana izin vermiyor.

“Bayan Dennett. Yapamam.”

Bu defa sessizlik bir ömür sürüyor.

Gözlerim yerde. “Ne yaptım ben?” diye fısıldıyorum.

Bu benim yapacağım bir şey değil. Bunu daha önce hiç yapmadım. Erdemli olan, haysiyetli olan benim. Bu, James’ in uzmanlığına giren bir davranış.

Bir zamanlar bütün erkeklerin gözü benim üzerimdeydi. O zamanlar erkekler güzel olduğumu düşünürlerdi. James Dennett’in kolunda bir odaya girdiğimde, içerideki tüm erkekler ve hırslı eşleri döner bize bakarlardı.

Dedektifin kollarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Şefkatini, bana verdiği güveni, teninin sıcaklığını... Ama şimdi yarım metre uzağımda duruyor ve ben de başımı bir türlü yerden kaldıramıyorum.

Eli çeneme dokunuyor. Yüzümü kaldırıp beni kendine

bakmaya zorluyor. “Bayan Dennett,” diyor, ardından ona hâlâ bakmaya cesaret edemediğimi bildiği için söze baştan başlıyor. Gözlerindeki ifadeye bakamayacak kadar utanıyorum. “Eve.” Başımı kaldırıp bakıyorum. Öfke yok, kınama yok. “Şu anda dünyada bundan başka yapmayı isteyeceğim hiçbir şey yok. Sadece... bu koşullar altında...”

Başımı sallıyorum. Biliyorum. “Şerefli bir adamsın,” diyorum. “Ya da iyi bir yalançı.”

Eliyle saçlarımı okşuyor. Gözlerimi kapatıp başımı eline yaslıyorum. Ona iyice sokulup beni tekrar kollarına almasına izin veriyorum. Sımsıkı sarılıyor bana. Dudaklarını başıma bastırıyor, saçlarımı öpüyor. Sonra tekrar eliyle saçımı okşuyor.

“Beni kimse seni haftada iki-üç kere görmeye zorlamıyor. Bunu ben yapıyorum çünkü seni görmek istiyorum. Arayabilirim de. Oysa *seni* görmeye geliyorum.”

Bir süre o halde duruyoruz. Ardından mahkemeye gitmek için şehre doğru yola çıkması gerektiğini söylüyor. Ona kapıya kadar eşlik edip giderken arkasından bakıyorum. Sonra da buz gibi camın önünde durup arabası gözden kaybolana kadar ağaçlarla çevrili sokağı seyrediyorum.

COLIN

ÖNDE

Buna Alberta makası deniyor. Pasifik Okyanusu'ndan gelen ılık hava akımı Britanya Kolumbiyası bölgesindeki dağlara vurduğu zaman meydana gelen seri hareketli alçak basınç dalgasının hüküm sürdüğü bir alan. Bölgedeki alçak basınç devamında şinuk diye bir şeye dönüşüyor. Şinuk da kutuplardaki havayı güneye taşıyan fırtına benzeri güçlü rüzgârlar. İki gün öncesinde tüm bunların ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Ancak kulübenin içindeki hava sıcaklığı bir anda on derece birden düşüp de sonunda kamyonetin kaloriferini açıp ısınmaya karar verdikten sonra öğrendim hepsini. Buzlarımızın çözülmesi gerekiyordu. Bıçak gibi keskin rüzgârda kamyonete yürüdük. Kız, beni rüzgâra karşı kalkan gibi kullanarak arkamdan geliyordu. Kapılar resmen soğuktan donmuştu. Araca binince radyoda bir kanal buldum. Hava

durumu muhabiri şu Alberta makasını anlatıyordu. Bölgeye daha yeni gelmişti. şu anda bizi kara boğmakla, üzerimize ancak katlanılmaz olarak tarif edebileceğim buz gibi bir rüzgâr estirmekle meşguldü. Sabahtan beri hava on derece birden soğumuş olmalıydı.

Kamyonetin çalışacağını zannetmiyordum. Ben arka arkaya küfürleri sıralarken kız da, Tanrım sen bize yardım et, diye yalvarıp durdu ama sonunda bir şekilde motor çalıştı. Radyatörlerin sıcak hava üflemeye başlaması birkaç dakika sürdü ama sıcak hava yüzümüze vurduğu anda sonuna kadar açıp öylece oturduk. Kızın bir an olsun titremeyi bıraktığını sanmam.

“Bu kamyonet ne zamandan beri var?” diye soruyor. Kamyonetimin bazı öğrencilerinden yaşlı olduğunu söylüyor. Ön hoparlörler çalışmıyor. Koltuk döşemeleri yırtık içinde.

“Uzun zamandır,” diyorum. Hava durumu muhabiri reklam arası veriyor. Ben de radyonun düğmesini çevirip folklor müziğinden Beethoven, *Für Elise*’e geçiş yapıyorum. Öldürsen dinlemem. Bir daha çeviriyorum düğmeyi ve bir tane klasik *rock* istasyonu buluyorum. Kanalı orada bırakıp sesini kısıyorum. Dışarıda rüzgâr ıslık çalıyor. Kamyoneti ileri geri sallıyor. Saatte yüz kilometreyle falan esiyor herhalde.

Ciğerlerimi üşüttüm, burnum akıyor. Geçen gece soğukta dışarı çıktığım için üşüttüğümü söylüyor ama ona, soğuk havada dışarı çıktın diye hasta olmazsın, diyorum. Sonra başımı çevirip öksürüyorum. Gözlerim yorgun. Kendimi berbat hissediyorum.

Camdan dışarıyı seyrediyoruz. Ağaçlar rüzgârda bir öne

bir arkaya yatıyor. Yakınlardaki meşelerden birinin dalı koparak kamyonete çarpıyor. Oturduğu yerde sıçrayıp bana dönüyor. “Yok bir şey,” diyorum. Hepsi yakında geçecek.

Bana planımın ne olduğunu, bu kulübede saklanmaya daha ne kadar devam edeceğimizi soruyor. Bilmediğimi söylüyorum. “Çözmem gereken birkaç şey var,” diyorum. “Ancak ondan sonra gidebiliriz.” Ben gidince kendisinin de benimle birlikte geleceğini pekâlâ biliyor. Şu aralar tek düşünebildiğim bu zaten: Ne zaman ve nereye gideceğiz? Her gün hızla düşen hava sıcaklığı daha fazla burada kalmaya devam edemeyeceğimizi net bir şekilde ortaya koyuyor. Şu anda Dan sahte pasaportları hazırlamakla meşgul ama bana zaman alacağını söyledi. Hardware Sam’in dışındaki ankesörlü telefondan onunla konuşurken, “Ne kadar,” diye sordum. Çok fazla vaktimiz olmadığını kesin bilsin istedim. “Beni birkaç hafta sonra ara,” dedi. “Elimden geleni yapacağım.”

O yüzden şimdilik bekliyoruz ama bunu ona söylemiyorum. Şimdilik sanki ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yokmuş gibi düşünsün istiyorum.

Radyoda Beatles çalışıyor. Beatles’ın ona annesini hatırlattığını söylüyor. “Grace’le ikimiz çocukken, annem hep onların plaklarını dinlerdi,” diyor. “Müziklerini çok severdi ama ondan öte, Beatles onun İngiliz geçmişiyle arasındaki bağlantıydı. İngiliz olan her şeye bayılırdı. Çaya, Shakespeare’e ve Beatles’a.”

“Neden hiç annenden bahsetmiyorsun?” diye soruyorum. Mutlaka ondan da bahsettiğine emin olduğunu söylüyor.

“Ama muhtemelen laf arasında bahsi geçmiştir. Annem öyle biri işte,” diyor. “Spotları üzerine çekmez. Onunla ilgili söyleyecek bir şey yok. Sessizdir, hiçbir şeye gıcını çıkarmaz. Uysaldır.”

Ellerimi kalorifere doğru uzatıp ısıyı mümkün olduğunca emmeye çalışıyorum. “Acaba başına ne geldiğini düşünüyordur?” diye soruyorum.

Sabunumuzun tenine sinen kokusunu alabiliyorum. Benimkine hiç öyle sinmiyor. Belli belirsiz bir koku. Elma gibi.

“Bilmem,” diyor. “Hiç düşünmedim.”

“Ama gittiğini biliyor.”

“Belki.”

“Ve seni merak ediyor.”

“Bilmem,” diyor.

“Neden bilmiyorsun?”

Düşünüyor. “Geçen seneye kadar beni arardı. Belki bir ya da iki kere aramıştır ama sonra ben onu geri aramamaya başladım ve o da beni rahatsız etmek istemedi. Böylece aramaktan da vazgeçti.”

Ancak yine de merak ettiğini söylüyor. Birkaç kere bu düşüncenin aklından geçtiğini söylüyor. Doğum günü geldiğinde ne düşündüler? Şükran Günü yemeğine gitmeyince ne düşündüler? Onu arıyorlar mı, merak ediyor. Ya da kaybolduğunun farkındalar mı? “Polis işin içine karış mıdır yoksa her şey bir dedikodudan mı ibaret, merak ediyorum. İşimi başka bir öğretmene mi verdiler? Kirayı ödemeyince dairemi elimden aldılar mı?”

Ona bilmediğimi söylüyorum. Belki. Peki bir önemi var

mı ki? Sonuçta eve dönecek hali yok. O işe, o eve bir daha dönecek hali yok. “Ama seni seviyor,” diyorum. “Annen.”

“Tabii ki,” diyor. “O benim annem.” Sonra bana annesini anlatıyor.

“Annem tek çocuk,” diyor. “Gloucestershire diye çatı-ları böyle dimdik olan yüz yaşında taş evleri olan تنها, ufak bir kasabada büyümüş. Anneannemle dedem hâlâ orada yaşıyorlar. Sıradan bir evleri var. Modası geçmiş, eski bir taş ev. Evlerinde o kadar çok ıvır zıvır var ki her gittiğimde aklımı kaçıyorum. Anneannem tam bir istifçi, dedem de yüz yaşına gelene dek bira içecek tipte bir adam. Buram buram bira kokar ama bunu olumsuz manada söylemiyorum. Yanağım kondurduğu öpücükler her zaman ıslaktır, bira kokar. Tipik birer anneanne ve dede işte. Kimse anneannemin kekleri gibisini yapamaz, dedemin de saatlerce bıkmadan usanmadan anlattığı *savaş* hikâyelerinin sonu yoktur. Anneannem bana hep mektup yazar. Defter sayfalarına yazılmış upuzun mektuplar. Elyazısı ancak bu kadar mükemmel olabilir. Akıcı, kıvrımlı harfler kâğıdın üzerinde adeta dans eder. Yazları mutlaka zarfın içine o çok sevdiğim sarmaşıklardan kopardığı yapraklardan koyar. Yıllar içinde taş duvarların tamamını kaplayıp evinin çatısına kadar çıkan o sarmaşıklara bayılırım.”

Çocukken annesinin ona, “Lavender’s Blue” şarkısını söylediğini anlatıyor. Daha önce hiç duymadım adını. Ben de ona bunu söylüyorum.

Ablasıyla çocukluğunu hatırlıyor. Saklambaç oynarlarmış. Ablası gözlerini kapatıp yirmiye kadar saydıktan sonra

odasına gider kulaklarını takarmış. “Dolaptaydım,” diyor bana. “Ufacık bir nevresim dolabı. Oraya saklanır beni bulmasını beklerdim. Bazen bir saat oturduğum olurdu,” diyor. Dört yaşındaymış.

Sonunda onu bulan, annesi olurmuş. Nihayet Mia’nın kayıp olduğunu fark ettiğinde bütün evi talan edermiş. Açılan dolap kapağının gıcirtısını hatırlıyor. Annesi onu bulduğunda Mia da yarı uyur halde yerde yatıyor olurmuş. Annesinin pişmanlık dolu bakışlarını, yerde yatarken ona sarılıp defalarca, “Sen benim uslu kızımsın, Mia,” dediğini hatırlıyor.

Ayrıca ablasının neredeyse hiçbir zaman cezalandırılmadığını da hatırlıyor. “Tabii özür dilemek zorundaydı,” diyor. “Dilerdi de. Fakat tam bir küstah gibi.” Dört yaşındayken bile uslu olmanın ona ne avantaj sağladığını merak ettiğini hatırlıyor. Oysa hep uslu olmak istermiş. Bana öyle söylüyor. Uslu olmak için elinden geleni yaptığını söylüyor.

Ablası okuldayken veya dışarıda oyun oynarken ve babası *işteyken* evde tek kaldığında, annesiyle birlikte çay içtiklerini söylüyor. “Bizim sırrımızdı,” diyor. “Bana elma suyu ısıtır, kendine de sırf bu anlar için özel olarak sakladığı çayından demlerdi. İncecik dilimlediği fıstık ezme-reçelli sandviçlerden yedik. Fincanı tutarken serçeparmaklarımızı kaldırırdık, birbirimize *canım*, *şekerim*, diye hitap ederdik. Bana sanki her sokakta prenses ve prensesler gezermiş gibi sihirli İngiliz Krallığı’ndaki hayatı anlatırdı.”

Fakat babasının İngiltere’den nefret ettiğini söylüyor. Annesini asimile olmaya zorlamış. Onu Amerikalı olmaya

zorlamış. Kendi kültürünü tamamen unutturmuş ona. Buna emperyalizm dendiğini söylüyor bana: Egemenlik ve itaat üzerine kurulu bir ilişki.

Babasının adını söylerken bile yüzü ekşiyor. Bunu kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum. Bence bunun farkında bile değil ama yine de yüzünü ekşitiyor işte. Bence buradaki tek emperyalist ilişki annesiyle babasınıninki değil.

Dışarısı karanlık, ayın yokluğunda gökyüzü simsiyah. Kamyonetin içindeki ışıklar önümüzü görmemize yardım ediyor ama yine de ancak teninin hatlarını, gözlerinden yansıyan ışığı görebiliyorum. “Benden daha genç yaştan beri Amerika’da olduğu için İngiliz kimliğinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı,” diyor. “Babam ona kullandığı kelimeleri bile değiştirtti. Cips ne zaman patates kızartması oldu bilmiyorum ama çocukluğum sırasında bir ara oldu işte.”

Onu kim arıyordur acaba, diye soruyorum. Mutlaka birileri ortadan yok olduğunu fark etmiş olmalı.

“Bilmiyorum,” diyor ama yine de birkaç tahmini var. “İş arkadaşlarım meraklanmıştı, öğrencilerim şaşkındır ama ailem? Gerçekten bilmiyorum. Peki sen?” diyor. “Seni kim arıyordur?”

Omuz silkiyorum. “Varlığım ya da yokluğum kimsenin umurunda değil.”

“Annen,” diyor.

Dönüp ona bakıyorum. Hiçbir şey demiyorum. İkimiz de bunun bir soru olup olmadığına emin değiliz. Bildiğim tek bir şey var, o da bana her baktığında içimde bir şeylerin

değiştğini hissediyor olmam. Gözleriyle deşmiyor artık beni. Şimdi benimle konuşurken, bana bakıyor. Öfkesi, nefreti tamamen gitti.

Uzanıp radyatörde ısıttığım elimi yanağına değdiriyorum. Saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyorum. Yanağını elime bastırıldığını hissediyorum ve bir süre öyle kalıyor. Bana karşı koymuyor.

Sonra ona, “İçeri dönmeliyiz,” diyorum. “Burada kalmaya devam ettiğimiz sürece kulübeye dönmesi daha da zor olacak.”

Arabadan inmek için acele etmiyor. Tereddüde düşüyor. Bir şey söyleyecek sanıyorum. Bir şey söylemek istemiş, sanki dilinin ucunda bir şey varmış gibi duruyor.

Derken konuyu Dalmar’a getiriyor.

“Dalmar’a ne olmuş?” diye soruyorum ama cevap vermiyor. Sessiz, belli ki aklını kemiren bir şey var. Mesela nasıl oldu da bu duruma düştü? En azından ben bunu düşündüğünü zannediyorum. Zengin bir yargıcın kızı nasıl olur da kendini benim gibi biriyle birlikte boktan bir kulübede bulur?

“Boş ver,” diyor. Fikrini değiştirdi. Konuşmak istemiyor.

Zorla ağzındaki baklayı çıkartabilirim ama yapmıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey Dalmar’ı konuşmak.

“Hadi, içeri girelim,” diyorum onun yerine.

Yavaşça başıyla onaylayıp, “Tamam. Gidelim,” diyor. Sonra rüzgârın tüm ağırlığına karşı kapılarımızı açıyoruz. Aynı geldiğimiz yoldan soğuk, karanlık kulübeye dönüyoruz ve içeride oturup rüzgârın uğultusunu dinliyoruz.

GABE

SONRA

Çaresiz bir ipucu arayışı içinde resim defterinin sayfalarını karıştırırken önüme çıkıyor; kahrolası kedi. Şahsen kedilerden nefret ederim. Elastiki yapıları ödümü kopartır. Ama nedense kedilerin genelde gelip kucağıma yatmak gibi bir huyu vardır, ki o da beni uyuz ettiklerini bildiklerinden olsa gerek. Tüy dökerler, garip bir mırıltı sesi çıkarırlar.

Patronum şu davayı bir an önce sonuca ulaştırayım diye tepemden inmiyor. Bana sürekli Dennett'ların kızı evine döneli haftalar geçtiğini ve ona bunu yapan kişinin kim olduğunu bulmaya bir adım dahi yaklaşmadığını hatırlatıp duruyor. Sorunum basit: Bana yardım edebilecek tek kişi Mia. Ama Mia şu anda bırak hayatının son birkaç ayını, kendi adını bile zor hatırlıyor. Hafızasını tetiklemem lazım.

Böyle derken karşıma o kedi resmi çıkıyor. Annem, ba-

bama hep köpeğini ondan çok sevdiğini söyler. Şahsen ben de bir papağan yüzünden terk edildim. Komşumu sürekli köpeğini mıncırırken görüyorum. İnsanların hayvanlarıyla aralarında tuhaf bir bağ var. Ben öyle değilim. Baktığım en son hayvanı da sonunda klozete atmak zorunda kalmıştım.

Bunun üzerine Minnesota'dan birini arayıp bana bir iyilik yapmasını rica ediyorum. Ona resmi fakslayıp gri-beyaz tüylü, çiroz bir tekir kedi aradığımı söylüyorum. "En fazla beş kilodur," diyorum. Etrafı araması için Grand Marais'ten kulübeye bir polis gönderiyor.

Kedi yok ama karda ayak izlerine rastlıyorlar. Tavsiyem üzerine bir kâse mama ve bir de muhtemelen akşama kadar donacak bir kap su bırakıyorlar. Hiç yoktan iyidir. Adamdan sabah tekrar oraya gitmesini ve kedinin mamayı yiyip yemediğine bakmasını istiyorum. Yılın bu zamanında avlanacak bir şey olduğunu sanmam. Ayrıca lanet hayvan soğuktan donuyor olmalı. Arkadaşım tek önceliklerinin kayıp sokak kedilerini aramak olmadığını söylüyor.

"Ne peki?" diye soruyorum ben de. "Günlük levrek tutma sınırlarını aşan elemanları tutuklamak mı?" Ona bunun tüm ulusta manşet olmuş bir kaçırılma davası olduğunu hatırlatıyorum.

"Tamam, tamam," diyor bana. "Sabah ararım seni."

COLIN

ÖNDE

Ona göbek adımın Michael olduğunu söylüyorum. Babamdan almışım. Gerçek adımlı hâlâ bilmiyor. Bana bir şey diyeceği zaman Owen diye hitap ediyor. Bense ona hiçbir isimle hitap etmiyorum. Gerek de yok. Geçen gün, banyodan çıkarken sırtımın aşağısındaki yara izini gördü. Onu soruyor. Çocukken köpek ısırıldı diyorum. Ama omzumdaki yara izinden bahsetmiyorum. Ona vücudumda üç kırık üç kemik olduğunu söylüyorum: Çocukken geçirdiğim araba kazasında kırılan kürekkemiğim, futbol oynarken kırılan bileğim, kavgada kırılan burnum.

Düşünürken sakallarımı kaşıyorum, kızginken volta atıyorum. Oyalanmak için ne olursa yapıyorum. Birkaç dakikadan fazla oturmak hoşuma gitmiyor. Oturuyorsam da mutlaka yapacak bir işim oluyor; ya şömineyi yakıyorum, ya yemek yiyorum, ya da uyuyorum.

Ona bütün bunların nasıl başladığını anlatıyorum. Adamın tekinin onu bulup Lower Wacker Yolu'na götürmem için bana beş bin papel teklif ettiğini söylüyorum. O sırada onunla ilgili hiçbir bilgim yoktu. Bir fotoğrafını görmüş ve günlerce onu takip etmiştim. Yapmak istediğim bir şey değildi bu. O geceye kadar da plandan haberim yoktu. Beni telefonla arayıp ne yapacağımı söylediler. Bu işler böyledir zaten; ne kadar az bilirim o kadar iyi. Geçen seferki işler böyle değildi. Fakat bu sefer teklif ettikleri para öncekilerden çok daha fazlaydı. İlk seferinde sadece borç kapatmak için bu pis işlere girdiğimi söylüyorum ona. "Ağzım burnum kırılmasın diye." Sonraki işlerde de en fazla birkaç yüz dolar, bilemedin en fazla bin dolar almışımdır. Dalmar'ın aracı olduğunu söylüyorum. Asıl isimler bir sis perdesi ardında gizli. "Faturaları kim ödüyor, en ufak fikrim yok," diyorum.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bu işler böyle."

Ona yaptığım şey yüzünden benden nefret edebilir. Onu buraya getirdiğim için benden nefret edebilir. Ama yaptığım şeyin aslında hayatını kurtarmış olabileceğini o da yavaş yavaş idrak etmeye başladı.

İlk işim, Thomas Ferguson adında bir adamı bulmaktı. Yüklü bir borcu vardı ve benim de o parayı ondan söke söke almam gerekiyordu. Zengin, enteresan bir herifti. 90'larda büyük paralar kazanmış bir teknoloji dehasıydı. Kumara zaafı vardı. Evinin ipotek parasıyla kumar oynamış. Sonra da çocuğunun üniversite fonuyla. Ondan sonra da sıra kayınpe-

deriyle kayınvalidesi öldüğünde eşiyle ona miras kalan birimlere gelmiş. Karısı bunu öğrenince onu terk etmekle tehdit etmiş. O da bir yerlerden daha fazla para bulup bütün borcunu kapatmak için Joliet'deki kumarhaneye gitmiş. Ne komiktir ki, Thomas Ferguson o kumarhanede küçük bir servet kazandı. Ama borcunu ödemedi.

Thomas Ferguson'ı bulmak kolaydı.

Chicago'nun Streetville semtindeki evinin basamaklarından çıkarken ellerimin nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyorum. Başım derde girsin istememiştim. Kapı zilini çaldım. Küçük bir genç kız kapıyı aralayınca zorla itip açtım. Bir sonbahar akşamıydı, saat sekizi geçiyordu. Soğuk olduğunu da hatırlıyorum. Ev loştu. Kız çığlık atmaya başladı. Koşarak annesi geldi ve tabancamı gösterince ikisi birden eski bir çalışma masasının altına kaçtı. Kadına kocasını çağırmasını söyledim. Ödlek herifin yüzünü göstermesi beş dakika sürdü. Üst katta saklanıyormuş. Gerekli tüm önlemler alınmıştı: Telefon hatları kesildi, arka kapı kapatıldı. Hiçbir yere kaçamazdı. Ama yine de Thomas Ferguson denen bu adam, nihayet ortaya çıkana kadar kızıyla karısını bir yere bağlayıp karısının kafasına silah dayayınca kadar bekledi. Parası olmadığını söyledi. Üzerine tek kuruş yokmuş. Ama tabii ki bu doğru olamazdı. Dışarıda park halinde duran yepyeni bir cip vardı.

Ona kimseyi öldürmediğimi söylüyorum. Ne o gün ne de başka bir zaman.

Vakit öldürmek için sohbet ediyoruz.

Ona uyurken horladığını söylüyorum. "Bilmiyorum,"

diyor. “Ben uyurken biri beni en son ne zaman izledi hatırlamıyorum.”

Gidecek bir yerimiz olmadığını bilsek bile ayağımdan ayakkabılarımı hiç çıkarmıyorum. Hava sıcaklığı eksilere düştüğünde, şöminenin başından bir gıdım bile uzaklaşmayacağımızı bildiğimde bile.

Bütün muslukları hafif açık bırakıyorum. Ona kapatmasını söylüyorum. Eğer su donarsa, borular patlar. “Donarak ölür müüz?” diye soruyor bana. “Hayır,” diyorum ama emin değilim aslında.

Sıkıntıdan patlamak üzereyken bana resim yapmayı öğretir mi, diye soruyorum. Çizdiğim resimlerin hepsi berbat olduğu için sayfaları ardı ardına parçalıyorum. Parçaladıklarımı ateşe atıyorum. Onun resmini yapmaya çalışıyorum. Bana gözlerin nasıl ortaya doğru olması gerektiğini gösteriyor. “Gözler genelde kulağın tepesi ve burun da kulakların altıyla aynı hizadadır,” diyor. Sonra beni ona bakmaya zorluyor. Elleriyle yüzünü parçalara ayırıyor. İyi bir öğretmen. Okulundaki çocukları düşünüyorum. Onu seviyor olmalılar. Ben öğretmenlerimin hiçbirini sevmezdim.

Bir daha deniyorum. Resmi bitirince, Bayan Patates Kafa’nın mükemmel bir taklidini çizdiğimi söylüyor. Kâğıdı defterden koparıyorum ama tam ateşe atmak üzereyken onu elimden alıyor.

“Günün birinde ünlü falan olursan diye,” diyor.

Sonra resmi bulamayacağım bir yere saklıyor. Bulursam ateşe yem olacağını biliyor çünkü.

EVE

SONRA

Bütün haftasonu iki lafın arasına üstü kapalı imalar katarak bu konuyu irdeledi. Yok nasıl şişmanlayacakmış, yok karnında günahkâr bir çocuk büyüyormuş. Ona susması için yalvardım ama aldırış etmedi. Her ne kadar banyoda onu kusarken duysam da ve gündüz bulantılarının artık başladığını bilsem de, Mia hâlâ içinde büyümekte olan bir yaşam fikrini kabullenmiş değil. Bir gün kusarken kapıyı tıklatıp iyi mi, diye sordum, James beni kenara itti. Düşmemek için kapı pervazına tutundum, öfkeyle ona baktım.

“Senin yapacak işin yok mu?” diye sordu. “Manikür? Pedikür? Bir şey işte?”

Kürtaj fikrine karşıyım. Bana göre cinayet bu. Mia’nın içindeki bir çocuk, o çocuğun yaradılışında bir manyağın rolü olsun olmasın, fark etmez. Kalbi atan, kol ve bacakları

çıkmaya başlayan, minicik bedeninde , torunumun bedeninde kan dolaşan bir canlı.

James beni bir an olsun Mia'yla yalnız bırakmadı. Haftasonun büyük kısmında kızı resmen odaya hapsedip kürtaj yanlısı edebiyatıyla beynini yıkadı: şehirdeki kliniklerden topladığı el kitapçıkları, internetten indirdikleri. Kürtajla ilgili ne düşündüğümü biliyor. İkimiz de genelde muhafaza-kârızdır ama şimdi kendi kızının karnında gayrımeşru bir çocuk olunca bütün mantıklı fikirlerini bir anda unutuverdi. Umurunda olan tek bir şey var: O bebekten kurtulmak. Kürtajın parasını ödemeye de söz verdi. O kadarını söyledi bana. Mırıldandı desek daha doğru, sanki kendi kendine konuşmuş gibi. Faturaların sigorta şirketine gönderilmesini istemediği için kürtajı ödeyecekmiş, bu olayın yaşandığına dair en ufak bir delil olsun istemiyormuş.

“Ona bunu zorla yaptıramazsın, James,” dedim pazar akşamı. Mia kendini pek iyi hissetmiyordu. James odasına kraker götürmüştü. Ömrü boyunca kızına ilk defa bu kadar ilgi gösteriyordu. Mia yemekte bize katılmadı. Tesadüf değildi tabii. Benden etkilenmesin diye James’in onu yatak odasına kilitlediğine emindim.

“Yapmak istiyor.”

“Çünkü sen ona söyledin.”

“Daha kendisi bir çocuk, Eve. Bu piçi yarattığına dair en ufak fikri bile yok. Hasta... zaten yeterince şey yaşadı. Şu anda bu kararı verebilecek durumda değil.”

“O zaman bekleriz,” diye önerdim. “Hazır olana kadar bekleriz. Vakit var.”

Vakit var. Haftalarca hatta istersek daha uzun süre bile bekleyebiliriz. Ama James aynı fikirde değil. Bu iş derhal hallolsun istiyor.

Öfkeyle, “Kahretsin, Eve,” dedi. Sandalyesini mutfak masasından geri ittirip ayağa kalktı. Odadan çıktı. Çorbasını bitirmemişti bile.

Bu sabah da ben daha kahvemi içmeden Mia’yı uyardırıp yataktan kaldırmış. Onu çekiştirerek alt merdivenden indirirken ben de mutfakta oturuyorum. Mia’nın üstünde alakasız giysiler var. James’in dolaptan eline geleni çıkarıp ona zorla giydirdiğine eminim.

Dolaptan Mia’nın paltosunun çıkarırken, “Ne yapıyorsunuz?” diye soruyorum. Antreye yetişmek için kalkarken kahve fincanım masanın kenarından kayarak parke zeminde paramparça oluyor.

“Bu konuyu konuştuk,” diyor. “Bir anlaşmaya vardık. Hepimiz.” Gözlerini bana dikip onay vermeye zorluyor beni.

Yargıç arkadaşımı arayıp adamın karısı Droktor Wakhrukov’dan ona bir iyilik yapmasını rica etmişti. Onu bu sabah telefonda konuşurken duydum. Yedi bile olmamıştı daha. Barodan atılma lafını duyunca ofis kapısının önünde kalakalmıştım. Şehrin birçok yerinde kürtaj yapılıyor ama saygın kadın doğumcuların kliniklerinde bu tarz prosedürler yapılmaz. Doktor Wakhrukov’un işi bebekleri dünyaya getirmek, onları yok etmek değil. Ama şu anda James’in ihtiyacı olan son şey kolunda kızıyla birlikte bir kürtaj kliniğinden içeri girerken görülmek.

Sakinleşip rahatlayana kadar Mia'yı bayıltacaklar. İsterse narkoz almayabilir de. Serviksini açıp bebek anne rahminden vakumlar gibi çekecekler.

Elimle ona uzanarak, "Mia, tatlım," diyorum. Eli buz gibi soğuk. Hâlâ mahmur, daha uykusundan ayılamamış, kendinde değil. Zaten kaçırıldığından beri kendine gelemedi. Benim bildiğim Mia dobradır, fikrini dile getirmekten çekinmez, kararlarının arkasında durur. Ne istediğini bilir ve istediğini elde eder. Babasının sözünü asla dinlemez çünkü onu soğuk ve samimiyetsiz bulur. Ama şu an tamamen uyuşmuş ve duygudan yoksun bir halde ve James de bu durumu kendi çıkarına kullanmış. Ona büyü yapmış resmen. Bu kararı almasına izin verilmemeli. Çünkü bu karar ömrünün sonuna dek onunla beraber kalacak. "Geliyorum," diyorum.

James beni duvara yapıştırıyor. Parmağını bana doğru uzatıp, "Gelmeyeceksin," diye emrediyor.

Onu itip paltoma uzanıyorum. "Geliyorum."

Ama bana engel oluyor.

Elimdeki paltoyu kaptığı gibi alıp yere fırlatıyor. Tek eliyle de Mia'yı tutmuş, onu ön kapıya doğru çekiştiriyor. Antreden içeri Chicago rüzgârı esiyor ve çıplak bacaklarımla kollarımı yalayarak geceleğimi vücuduma yapıştırıyor. Paltoyu yerden almaya çalışırken, "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu yapmak zorunda değilsin, Mia," diye sesleniyorum. Ama James bana engel oluyor ve durmayınca beni öyle bir itiyor ki, yere düşüyorum. Ben kendime gelip ayağa kalkana kadar ön kapıyı çarparak kapatıyor. Gücümü topl-

yıp ayağa kalkıyorum ve pencereden dışarı bakarken araba garajdan çıkıyor. Bunu duyamayacağını bilmeme rağmen, “Bunu yapmak zorunda değilsin, Mia,” diye sayıklıyorum tekrar.

Gözlerim duvardaki dökme demir anahtarlığa kayıyor. James beni uzak tutmak için anahtarlarımı da almış.

COLIN

ÖNDE

Ancak bir-iki gün sürdü. Kahrolası gripi sonunda üzerimden attım. İlk gün berbattım ama tam kendime acımaya başladığım sırada burnum açıldı ve yeniden nefes alır hale geldim. Fakat bu benim; onun durumuysa farklı. Öksürüğünden anlaşıyor.

Benden kısa bir süre sonra o da öksürmeye başladı. Benimki gibi kuru öksürük değildi onunki. Daha derindi. Onu musluk suyu içmesi için zorluyorum. Pek bir şey bildiğim yok, sonuçta doktor falan değilim ama yine de faydası dokunabilir.

Kendini berbat hissediyor. Yüzünden belli. Gözleri çöktü, sürekli sulanıyor. Tuvalet kâğıdıyla silmekten burnu kızarıp yara oldu. Sürekli donuyor. Başını koltuğun koluna yatırmış, ateşin başında oturuyor. Daha önce hiç dalmadığı bir diyara dalmış. O tabancayı kafasına dayadığımda bile böyle uzaklaşmamıştı.

“Eve gitmek ister misin?” diye soruyorum. Saklamaya çalışıyor ama ağladığını biliyorum. Yanaklarından süzülen yaşların geride bıraktığı izleri görebiliyorum. Gözyaşları yere damlıyor.

Başını kaldırıyor. Koluyla yüzünü siliyor. “Sadece kendimi iyi hissetmiyorum,” diye yalan söylüyor. Tabii ki eve gitmek istiyor. Şu kedi de bir an olsun kucağından inmiyor. Derdi üzerindeki sıcacık yün battaniye mi yoksa sobanın önünde pişiyor olması mı, emin değilim. Ya da belki tamamen bağılılığımdandır. Ben nereden bilebilirim ki?

Kendimi o tabancayı kafasına dayarken hayal ediyorum. Yapraklarla örtülü taşlı toprakta yatarkenki halini hayal ediyorum. Son günlerde nedense bu görüntü bir türlü gitmiyor gözümün önünden.

Elimi başına koyup ateşi olduğunu söylüyorum.

Kendini sürekli yorgun hissettiğini söylüyor. Gözlerini zor açıyor. Açtığı anda da her zaman elimde bir bardak suyla başında dikiliyor oluyorum.

Bana rüyasında annesini, çocukken hastalanınca salondaki divana uzandığı zamanları gördüğünü söylüyor. Hiç elinden düşürmediği battaniyesine sarındığını. Annesi bazen battaniyeyi ısınsın diye birkaç dakika kurutma makinesine atarmış. Ona tarçınlı çörek yaparmış. Mia çizgi film seyrederken annesi ona servis yapar, sonra pembe diziler başlayınca da beraber oturup onları seyrederlermiş. Önünde her zaman içecek bir meyve suyu olurmuş. *Sıvı*, diye hatırlatırmış annesi. *Sıvı iç*.

Üzerinde ipek geceliği, ayağında da bale ayakkabısını andıran terlikleriyle annesini burada, kulübenin mutfağında

dururken gördüğüne emin olduğunu söylüyor bana. “Noel şarkıları çalıyor,” diyor; Ella Fitzgerald. Annesi mırıldanıyor. Tarçın kokusu bütün kulübeye dolmuş. Annesine sesleniyor ama yüzünü dönünce beni görüp ağlamaya başlıyor.

“Anneciğim,” diye ağlıyor. Tansiyonu yükseldi. Annesini gördüğüne emindi.

Yanına gelip elimi tekrar başına koyuyorum. İrkiliyor. Elim buz gibi. “Ateşin var.” Sonra ona bir bardak ılık su uzatıyorum.

Koltukta yanına oturuyorum.

Bardağı dudaklarına götürüyor ama içmiyor. Yan yatmış, başının altında yataktan getirdiğim yastık var. Kâğıt gibi ince. Ondan önce kim bilir kaç kişinin başına yastık olmuştur. Yere düşen battaniyeyi alıp üzerine örtüyorum. Kumaşı çok sert.

“Babamın favorisi Grace’s’e, ben de annemin favorisiydim,” diyor durup dururken. Sanki o an, o saniye aklı başına gelmiş gibi. Kâbus gördüğü zaman annesinin koşarak odasına geldiğini gördüğünü söylüyor. Onu kucaklayan kollarını hissediyor. Kızını bilinmeyenden koruyor. Ablası okuldayken annesini, sallandığı salıncağı iterken görüyor. “Gülümseyişini görüyorum. Kahkahasını duyuyorum. Beni severdi,” diyor. “Sadece göstermesini bilmiyordu.”

Sabah, başıyla boğazının ağrıdığını söylüyor. Zaten öksürüğü de kesilmedi. Yine de hiçbir şeyden mızızlanmıyor. Sadece ben sordum diye söylüyor.

Sırtında bir ağrı var. Bir ara koltuğa uzanıyor ve yüzükoyun uyuyakalıyor. Onu dokunduğumda resmen alev alev yanıyor. Gerçi bir yandan da her an donup bir buz kütesine dönüş-

bilirmiş gibi titriyor. Kedi sırtına yatmak istiyor ama ben elimle kovalıyorum. O zaman da koltuğun arkasına sığılıyor.

Kimse beni bu kadar sevmedi.

Uykusunda orada olmayan şeylerle ilgili mırıldanıyor: Kamuflaj montu giyen bir adam, yasadışı spreylere boyalarla tuğla duvara çizilmiş bir grafiti, çılgın bir şey, imzası okunmuyor. Rüyasının arasında gördüklerini tarif ediyor. Siyah ve sarı. İç içe geçmiş üçboyutlu, tombul harfler.

Koltuğu devralmasına izin veriyorum. Ben de sandalyede uyuyorum. İki gece oldu. Yatakta daha rahat olurdum ama o kadar uzak olmak istemiyorum. Lanet öksürük yüzünden gecenin yarısını ayakta geçiriyorum zaten. Ama o bir şekilde uyumayı başarıyor. Genelde onu uyandıran tıkalı burnu, nefes almakta çektiği ürkütücü zorluk oluyor.

Tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde saat kaç bilmiyorum. Doğruluyor ve başarabileceğine inandığı zaman da ayağa kalkıyor. Hareket ediş şeklinden her yerinin ayrı ağrıdığı belli.

Daha iki adım atmamış ki, dengesini kaybediyor.

“Owen,” diye fısıldıyor zorla. Bir elini duvara uzatıyor ama tutunamadığı için yere devriliyor.

Hayatımda daha önce herhalde hiç bu kadar hızlı hareket etmemişimdir. Onu yakalayamadım ama en azından başını tahta zemine çarpmadan önce yetişmeyi başardım.

Baygınlığı uzun sürmüyor, taş çatlasın üç-beş saniye. Kendine geldiğinde bana Jason diyor. Beni o sanıyor. Normalde olsa sinirlenirim ama onun yerine ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Beraber banyoya giriyoruz ve pantolonunu

indirip çişini yapmasına yardım ediyorum. Sonra onu tekrar koltuğa taşıyıp yatırıyorum.

Bana bir keresinde sevgilim olup olmadığını sordu. “Hayır,” dedim. “Bir sefer denedim ama bu işler bana göre değil.”

Ben ona şu sevgilisini sordum. “Onunla tuvalette tanıştım ve herifi gördüğüm an ondan nefret ettim. Sert ayaklarına yatan piçlerden. Kendini herkesten üstün sanıyor ama aslında ödleğin önde gideni. Bir adamın, sevgilisinin kafasına silah dayamasına izin verecek türden bir Thomas Ferguson.”

Uyurken onu seyrediyorum. Ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabiliyorum. Yüzeysel solunumunu dinleyip aldığı her nefesle birlikte düzensiz bir şekilde alçalıp yükselen göğsüne bakıyorum.

Ona sevgilisini sorunca, “Ne bilmek istiyorsun?” demişti bana.

Birden, içimdeki konuşma isteği gitti.

“Hiçbir şey,” dedim. “Boş ver.”

“Çünkü,” dedi, “söylediğin şeye inanıyorum.”

“Ne?”

“Ona para verdiğini söyledin... sana inanıyorum.”

“İnanıyor musun?”

“Hiç şaşırmadım.”

“Niye böyle diyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Bilmem. Sadece şaşırmadım.”

Bu şekilde devam etmesine izin veremem, biliyorum. Her geçen gün daha da kötüleştiğini biliyorum. Biliyorum, antibiyotiğe ihtiyacı var. Antibiyotik almazsa ölebilir. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum.

EVE

SONRA

Kesinlikle yalnız kalamaz. James, Mia'yı getirmeden dönünce evden dışarı apar topar fırlıyorum. Mia'dan daha önemli bir şey yok. Şu anda öz babası tarafından terk edilmiş ve eve dönecek imkânlardan yoksun bir halde tek başına bir sokağın köşesinde beklediğine eminim.

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum ona. Bunu çocuğumuza nasıl yapabildi?

Buz gibi bir ocak günü o doktor ofisinden tek başına çıkmasına izin vermiş. Halbuki daha kendine kahvaltı bile hazırlayamadığını biliyor. Kaldı ki evin yolunu bulsun...

Bir bana inatçılık edenin o olduğunu söylüyor. Şu kahrolası bebek konusunda mantıksız davranan Mia'ymış. Kürtajı kabul etmediğini, hemşire tam onun adını okurken kadın doğum kliniğinden dışarı çıktığını söyledi.

James öfkeyle çalışma odasına girip kapıyı çarpıyor. Sessizce bavulumu toplayıp merdivenden inerek evden ayrıldığımın farkında bile değil.

Mia'nın hakkını yemişim. Arabamın anahtarını zorla James'in elinden alıp doktorun ofisinin etrafında dört dönerken o çoktan sağ salim kendine evine gitmiş, bir de öğlen yemeği niyetine ocakta çorba ısıtmış.

Kapıyı açıyor ve üzerine atlayıp ona sımsıkı sarılıyorum. Eskiden evim dediği ufacık dairesinde öylece dikiliyor. Buraya en son geleli epey zaman oldu. Evdeki çiçekler yaşam mücadelesi veriyor ve her yer toz içinde. Yeni bir ev gibi kokuyor. Uzun zamandır gelen giden kimse olmadığını söyleyen o koku var. Buzdolabının üstündeki takvim ekim ayında kalmış. Kırmızı-turuncu ağaç yapraklarıyla dolu bir resim var. Telesekreter de ötüyor. Herhalde en az bin tane mesajı vardır.

Soğuk. O kadar zaman yürümekten ve taksi beklemekten donmuş. Taksi parası için cebinde tek kuruş para olmadığını söylüyor. Evin içi de buz gibi. İnce bir bluzun üzerine en sevdiği kapüşonlu eşofman üstünü geçirmiş.

Defalarca, "Üzgünüm," diyorum. Ama o kendinde. Beni bir kol boyu uzakta tutup neler olduğunu soruyor ve ben de ona James'i anlatıyorum. Kendini kaybeden, dağılan ben oluyorum. Elimdeki bavulu alıp yatak odasına götürüyor.

"O zaman burada kalırsın," diyor. Beni koltuğa oturtup sırtıma bir battaniye örtüyor. Sonra mutfığa dönüp çorbasıyla ilgileniyor. "Erişteli tavuk çorbası," diyor. Ona evini hatırlatıyormuş.

Çorbamızı içiyoruz, sonra bana kürtaj kliniğinde olanları anlatıyor. Elini karnına götürüp top gibi kıvrılıyor sandalyede.

Her şey plana uygun gidiyormuş. Bana kendi kendini bir şekilde ikna ettiğini söyledi. Tüm işlemlerin tamamlanması sadece an meselesiymiş. James de elinde bir hukuk bülteni orada oturmuş, randevunun sona ermesini bekliyormuş. Rus doktor birkaç dakika içinde bebekten kurtulacakmış.

“Ama,” diyor bana, “ufak bir oğlanla annesi vardı. Çocuk taş çatlasın dört yaşındaydı.” Karnı basketbol topu büyüklüğündeki kadını anlatıyor bana. Çocuk oyuncak arabalarıyla oynuyor, onları rahatsız bekleme saldıyelerinin bacaklarında sürüyormuş. Vırın, vırın, vırın... Arabalardan birini James’in ayağına düşürmüş ve şerefsiz herif başını elindeki dergiden bir an olsun kaldırmadan İtalyan ayakkabısının ucuyla arabayı itmiş. “Sonra annesini duydum,” diyor Mia. “Üzerinde çok şirin bir kot tulum vardı. Utana sıkıla, ‘Owen, buraya gel, oğlum,’ dedi. Çocuk da yanına koşup arabasını annesinin çıkıp göbeğinin üzerinde gezdirdi ve doğmamış çocuğa, ‘Merhaba, bebecik,’ dedi.”

Soluklanmak için duruyor ve sonra itiraf ediyor: “Owen. Ne anlamı vardı bilmiyorum ama benim için bir anlamı olduğu kesindi. Gözlerimi o küçük çocuktan alamıyordum. Yüksek sesle, ‘Owen,’ dediğimi fark ettim ve annesiyle ikisi bana baktı.”

James, Mia’ya ne yaptığını sormuş ve Mia da déjà vu yaşadığını söylemiş. Sanki daha önce de gelmiş buraya. Ama anlamı neymiş bunun?

Mia, oturduğu yerde öne eğilip çocuğa arabalarını çok beğendiğini söylemiş. Çocuk, bir tanesini Mia'ya göstermek istemiş ama annesi gülerek, *Ah, Owen, arabalarını görmek istediğini zannetmiyorum*, demiş ama Mia gerçekten merak etmiş onları. James onu azarlayıp oyuncakları çocuğa geri vermesini söylemiş. Ama Mia çocuğa yakın olmak için ne olursa yapmaya hazırmış. İsmi duyunca nefes almakta zorlandığını söylüyor. Owen.

“Arabalardan birini elime aldım. Mor bir karavan. Ona çok beğendiğimi söyledim. Sonra da başının üzerinde sürdüm ve o da güldü. Yakında bir kardeşi olacağını söyledi. Oliver.”

Sonra hemşire gelmiş, adını okumuş. James ayağa kalkmış ve Mia yerinden kıpırdamayınca sıranın ona geldiğini söylemiş.

Hemşire tekrar adını okumuş. Direkt Mia'ya bakmış: Kim olduğunu biliyormuş. James üst üste birkaç kere adını söylemiş. Onu kolundan çekiştirip söz geçirmeye çalışmış. Mia'ya tekrar sıranın onlara geldiğini söylemiş.

Mia anlatmaya devam ediyor: “Annesi Owen'a seslendi ve ben de farkında olmadan elimi uzatıp çocuğun kıvrıkcık saçlarını okşadım. Artık en çok şaşırان çocuğun annesi miydi, babam mı, bilmiyorum ama çocuğun hoşuna gitti ve bana gülmüseddi. Ben de ona güldüm. Arabaları çocuğun eline verdim ve yerimden kalktım.” James iç çekip, *Çok şükür, sonunda*, demiş. Ama sonu falan yoktu bunun. Paltosuna uzanıp babasının kulağına, “Bunu yapamam,” diye fısıldamış.

Koridordan dışarı çıkmış. Babası tabii küfürler, eleştiri-

riler ve tehditler savurarak peşinden gitmiş. Onu yeniden düşünmesi için ikna etmeye çalışmış. Ama Mia yapamamış. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyormuş. Owen. Bu isim onun için neden bu kadar önemli, bilmiyormuş. Tek bildiği, bebeğinin ölüm vakti daha gelmemiş.

COLIN

ÖNDE

Çılgılığının sesine uyandığımda saat sabahın ikisi. Sandalyeden kalktığımda onu zifiri karanlık odada orada olmayan bir şeye işaret ederken görüyorum.

“Mia,” diyorum. Ama bir türlü bana bakmasını sağlayamıyorum. “Mia,” diyorum tekrar aksi bir şekilde. Sesim sert. İşaret ettiği yere beş kere bakmak zorunda kalıyorum çünkü ödümü koparıyor. Yaşlı gözleri bir şeye kilitlenmiş. Sırf yalnız olduğumuza dair kendimi ikna etmek için ışığa uzanıp yakıyorum. Sonra koltuğun önünde yere çömeliyorum. Başını avcuma alıp bana bakmaya zorluyorum. “Mia,” diyorum ve sonunda ayılıyor.

Kapının orada başına kırmızı bandana bağlı, elinde bıçaklı bir adam olduğunu söylüyor. İsterik bir halde. Halüsinasyon görüyor. Kot pantolonun sağ bacağına kadar adamlar

ilgili tüm detayları tek tek sıralıyor. Dudakları arasına sigara sıkıştırmış zenci bir adam. Ama beni en çok endişelendiren elimi alnına götürdüğümde yüzünden yayılan sıcaklık. Nihayet bana döndüğünde gözlerindeki o bulanık ifade. Başını omzuma yaslayıp ağlamaya başlıyor.

Küvetin musluğunu açıp dolduruyorum. İlacım yok. Elimde ateşini düşürecek hiçbir şey yok. Su yine ılıktan öteye geçmediği için şükrediyorum bu sefer. Küvete dolan su hipotermi geçirmesine yol açmayacak kadar ılık. Havale geçmesine engel olacak kadar da soğuk.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Bana yaslanıyor ve onu banyoya kadar taşıyorum. Onu tuvalete oturtup ayağındaki çorapları çıkarıyorum. Çıplak ayakları buz gibi faysa değince irkiliyor. “Hayır,” diye yalvarıyor.

“Bir şey olmayacak,” diyorum. Ama yalan. Musluğu kapatıp onu yalnız bırakacağımı söylüyorum ama uzanıp sımsıkı elimi tutuyor. “Gitme,” diyor bana.

Titreyen eliyle pantolonunun düğmesini açmaya çalışmasını izliyorum. Ama işini bitirene kadar gücü tükeniyor ve lavaboya dayanıyor. Ben de ona uzanıp düğmesini açıyorum. Onu tekrar tuvalete oturtup pantolonunu yere sıyrıyorum. Külotuyla eşofman üstünü de çıkarıyorum.

Küvete otururken ağlıyor. Bacaklarını göğsüne doğru çekerken suyun dizlerine kadar çıkmasına izin veriyor. Başını dizlerine koyuyor ve saçları tek tarafa doğru dökülüyor. Uçları suyun içine giriyor. Küvetin yanında yere çömelıyorum. Ellerimle su gelmeyen yerlerini ıslatıyorum. Bir tane

bez ıslatıp ense köküne koyuyorum. Yaprak gibi titriyor.

Ona bakmamaya zorluyorum kendimi. Bana konuşmam, buz gibi soğuğu hissetmesin diye bir şeyler yapmam için yalvarırken gözlerinin aşağına bakmamaya çalışıyorum. Görmediğim şeyleri hayal etmemeye çalışıyorum. Solgun teninin rengini ya da sırtının kıvrımını düşünmemeye çalışıyorum. Suyun üzerinde süzülen saçlarına bakmamaya çalışıyorum.

Ona koridorun sonunda oturan yaşlı kadını anlatıyorum. Yetmiş yedi yaşındaki kadın ne zaman çöp atmaya çıksa kapıyı üzerine kilitliyor.

Annemin babamı evdeki bütün aile fotoğraflarından kesip çıkardığını anlatıyorum. Ne kadar düğün fotoğrafı varsa hepsini çöpe attı. Benim de sadece bir fotoğrafını saklamama izin verdi. Ama ben de onunla konuşmayı kestikten sonra resmi hedef tahtası olarak kullanmaya başladım.

Çocukken ona Amerikan futbolu oynamak istediğimi söylüyorum. Tommy Walde gibi top tutucu olacaktım.

Annem öğrettiği için fokstrot bildiğimi söylüyorum. Ama bu başka birinin görmesine izin verdiğim bir şey değil. Pazarları eğer keyfi yerindeyse radyoda Frank Sinatra'yı açar ve beraber salonda dans ederiz. Son günlerde ondan daha iyi dans ediyorum. O da dans etmeyi anne babasından öğrenmiş. Şartların zor olduğu günlerde bundan başka yapacak bir şeyleri yokmuş. Şartlar da bayağı zormuş. Annem bana hep, arabamızın arka koltuğunda uyku tulumumun içine kıvrıldığım günlerde bile, fakirliğe dair hiçbir şey bilmediğimi söylerdi.

"Bana kalsa aynı böyle, kimsenin bilmediği ücra bir köşede yaşamak isterdim," diyorum. Şehir, bütün o kahrolası

insanlar, hiçbirisi bana göre değil.

Ama o ilk gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiyorum ona. Soluk ışığın ve sigara dumanının maskesi altında tek başına barda otururken onu seyrettiğimi söylemiyorum. Sırf zevk aldığım için gereğinden uzun seyretmiştim onu. Mum ışığında yüzünün nasıl parladığını, fotoğraftakinden çok daha güzel olduğunu söylemiyorum. Hi birinden bahsetmiyorum. Bana bakınca neler hissettiğimi ya da geceleri rüyada onun sesini, beni affettiğini duyduğumu söylemiyorum. Ona  zg n olduğumu da söylemiyorum. Oysa çok  zg n m. Bence güzel olduğunu söylemiyorum. Aynaya bakıp kendi görüntüsünden nefret ettiği zamanlarda bile bir şey söylemiyorum.

Titremekten yoruluyor. Uyuyakalmak üzereyken gözlerinin kapanmaya başladığını görüyorum. Elimi alnına götürüyorum ve ateşinin düştüğüne ikna oluyorum. Onu uyandırıyorum. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Sonra vücudunu bir havluya sarıp onu küvetten dışarı çıkarıyorum. Bulabildiğim en kalın giysileri giydiriyorum ve sonra saçlarının uçlarını havluyla kuruluyorum. Koltukta ateşin önünde yatıyor. Ateş sönmek üzere; o yüzden odunların üzerine yeni bir dal koyuyorum. Ben  zerine battaniye  rtene kadar çoktan uyumuş bile. Ama titremeye devam ediyor hâlâ. Yanına oturup uyumamaya çalışıyorum. Hâlâ yaşadığını inip kalkan göğsünden anlıyorum.

Grand Marais'te bir doktor var. Ona gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Karşı çıkmaya  alışıyor. "Olmaz," diyor.

Ama ona mecbur olduğumuzu söylüyorum.

Ona adının Chloe olduğunu hatırlatıyorum. Kimliğimizi gizlemek için ne gerekirse yapıyorum. Ona saçlarını toplamasını söylüyorum, ki asla toplamaz. Yolda giderken bir markette durup okuma gözlüğü alıyorum. Ona gözlükleri takmasını söylüyorum. Mükemmel değil ama idare eder. Ben de şapkamı takıyorum.

Ona nakit ödeyeceğimizi söylüyorum. Sigorta falan yok. “Gereğinden fazla konuşma,” diyorum. “Konuşma işini bana bırak.”

Sadece reçeteye ihtiyacımız var.

Doktora karar verene kadar yarım saat Grand Marais çevresinde tur atıyorum. Kararı da isimlerine göre veriyorum. Kenneth Levine çok resmi. Pezevenk herif muhtelemeden her akşam haberlerin karşısında uyuyordur. Bir de klinik var ama sürmeye devam ediyorum. Kalabalıktır orası. Bir dişçi, bir de jinekolog var. Sonunda Kayla Lee adında karar kılıyorum. Park yeri bomboş duran bir aile hekimi. Kadının minik spor arabası da arka tarafta park halinde. Yerdeki kara göre pek de elverişli bir araba değil. Mia’ya şehrin en iyi doktoruna ihtiyacımız olmadığını söylüyorum. Reçete yazmayı bilsin yeter.

Park yerinden muayenehaneye kadar yürümesine yardım ediyorum. “Dikkat et,” diyorum. Yerler buz tutmuş. Kapıya kadar kayarak gidiyoruz. Yalan uydurup iyileştiğini söylemesine rağmen şu kahrolası öksürüğü hâlâ geçmedi.

Muayenehane ikinci katta, bir fotokopici dükkânının üs-

tünde. Binadan içeri girip daracık merdivenlerden yukarı dosdoğru çıkıyoruz. Sıcak bir yere girince kendini cennette gibi hissettiğini söylüyor. Bu tip saçmalıklara gerçekten inanıyor mu, merak ediyorum.

Masanın arkasında bir kadın oturmuş, kendi kendine Noel şarkıları mırıldanıyor. Mia'yı hemen bir sandalyeye oturtuyorum. Burnunu bir mendile gömüp sümkürüyor. Görevli kadın başını kaldırıp, "Zavallicak," diyor.

Kadından formları alıp sandalyelerden birine oturuyorum. Mia'nın formları doldurmasını seyrediyorum. Chloe'yi hatırlamayı başardı ama soyadı kısmına gelince eli havada donakaldı.

"Ben doldurayım istersen?" diyorum. Kalem elinden alıyorum. Romain yazarken bana bakıyor. Bir adres uyduruyorum. Sigorta bilgisini boş bırakıyorum. Formları danışma masasına götürüp kadına nakit ödeyeceğimizi söylüyorum. Sonra Mia'nın yanına dönüp ona nasıl olduğunu soruyorum. Elini tutuyorum. Parmaklarımız birbirine kenetliyor ve elini hafifçe sıkıp, "Her şey yoluna girecek," diyorum.

Tüm bunlar görevli kadının hatrına sanıyor, oysa rol kesmede ne kadar berbat olduğumu bilmiyor.

Kadın bizi arka taraftaki bir odaya götürüp Mia'nın ölçümelerini yapıyor. Oda küçük ve duvarların üzerine hayvan resimleri çizilmiş. "Tansiyonu düşük," diyor kadın. Nabızı ve solunumu hızlı, ateşi 40 derece. "Zavallicak," diyor tekrar. Doktorun birazdan geleceğini söylüyor. Ne kadar bekliyoruz, bilmiyorum. Masanın kenarına oturup duvardaki aslan ve

kaplanlara bakıyor. Ben de odanın içinde bir ileri bir geri mekik dokuyorum. Defolup gitmek istiyorum buradan. En az üç kere aynı şeyi söylüyorum.

Doktor Kayla Lee kapıyı tıklatıp içeri giriyor. Çıtı pıtı bir kadın. Esmer. Beklediğim gibi sarışın değil. Bizim beklediğimiz sarışın bir fıstıktı.

Doktor, Mia'yla sanki üç yaşındaymış gibi bağıra bağıra konuşuyor. Bir döner taburenin üzerine oturup Mia'ya yaklaşıyor. Mia genzini temizlemeye çalışıyor. Öksürüyor. Perişan halde. Ama belki kendini berbat hissetmesi duyduğu ölümüne korkuyu örtbas etmeye yarar.

Doktor daha önce gelip gelmediğini soruyor. Mia diyecek cevap bulamadığı için ben araya giriyorum. Şaşırtıcı derecede sakinim. "Hayır," diyorum. "Yeni hasta."

"Peki sorun nedir..." Elindeki dosyaya bakıyır, "Chloe?"

Bu yolculuk Mia'yı yordu. Doktora bakamıyor bile. Bu arada kadının bizden, neredeyse her gün üstümüzde giydiğimiz için kokusuna alıştığımız giysilerden yayılan o leş koku alabildiğine eminim. Mia'nın öksürük krizi tuttu yine. Sanki ciğerlerinde bir düzine fino köpek kavga edermiş gibi öksürüyor. Sesi çatallı. Her an yok olmakla tehdit ediyor.

"Dört gündür böyle öksürüyor," diyorum. "Ateşi inip çıkıyor. Ona cuma akşamı dedim, gelip sizi görelim diye. Ama o hayır, sadece nezledir, dedi."

"Halsizlik?"

Mia başıyla onaylıyor. Mia'nın aşırı halsiz olduğunu, evdeyken bayıldığını söylüyorum. Bunları da notlarına ekliyor.

“Kusma?”

“Hayır.”

“İshal?”

“Hayır.”

“Bir bakalım,” diyor doktor ve Mia’nın bir an gözleri parlıyor. Doktor ona aaaa, demesini söylüyor ve lenf bezlerini yokluyor. Sonra da steteskobu Mia’nın ciğerleriyle buluşuyor. “Benim için derin bir nefes al,” diyor Doktor Lee. Ben de kadının arkasında bir ileri bir geri gidip geliyorum. Doktor steteskobunu Mia’nın sırtında ve göğsünde gezdiriyor. Onu yatırıyor. Sonra tekrar doğrultup göğsünü eliyle muayene ederek dinliyor.

“Zatürreeden şüpheleniyorum. Sigara içiyor musun?”

“Hayır.”

“Astım geçmişi var mı?”

“Hayır.”

Resimleri inceliyorum: puantiyeli bir zürafa. Yelesi, kendilerini yalamasın diye köpeklerle takılan o yakalıkları andıran bir aslan. Yeni doğan koğuşundan taze çıkmışa benzeyen bebek mavisi bir fil.

“Ciğerlerin çok dolu. Zatürree, enfeksiyon nedeniyle akciğerlerin iltihaplanması demektir. Ciğerlerine dolan sıvı hava yollarını tıkar. Nezle olarak başlayan bir şey herhangi bir sebepten ciğerlerine inip seni bu hale getirebilir,” diyor doktor, elini Mia’nın değerleri üzerinde gezdirerek.

Doktor leş gibi parfüm kokuyor. Mia öksürürken bile konuşmaya devam ediyor. Gerçi hepimiz doktoru duyabildiğini biliyoruz.

“Antibiyotik tedavisine başlayacağız,” diye devam ediyor kadın. Olasılıkları sıralıyor. Reçeteyi versene sadece. “Ama önce bir röntgen çekip...”

Mia’nın beti benzi atıyor. Gerçi atacak renk de yok ya teninde. Hastaneye gitmemiz söz konusu bile değil.

“İhtimam göstermenizi takdir ediyorum,” diye lafını keşiyorum. Doktorun dokunacak kadar yakınına geliyorum. İkisinden de iriyim ama fikrini değiştirmek için cüssemi kullanmıyorum. Hastaneye gitsek onlarca insanla karşılayacağız. Hatta belki daha da fazlasıyla.

Yüzüme lanet bir gülücük takınıp işsiz olduğumu söylüyorum. Sigortamız yok. İki-üç yüz dolarlık bir röntgen masrafını karşılayamayız.

O sırada Mia öyle bir öksürmeye başlıyor ki, kusacak sanıyoruz. Doktor plastik bir bardağa su doldurup ona uzatıyor. Sonra geri çekilip nefes nefese kalan hastasına bakıyor.

“Tamam,” diyor. Kahrolası reçeteyi yazıp dışarı çıkıyor.

Koridorda yanından geçiyoruz. Masanın üzerine eğilmiş, Chloe Romain’in dosyasına bir şeyler yazıyor. Önlüğü uzun, kovboy çizmelerinin üstüne kadar iniyor. Altında çirkin bir elbise var. Boynundan da steteskobu sarkıyor.

Tam kapıya gitmek üzereyken bizi durdurup, “Sizi daha önce görmediğime emin misiniz?” diye soruyor. “Çok tanıdık geliyorsunuz.” Ama Mia’ya bakmıyor. Bana bakıyor.

“Hayır,” diyorum umursamadan. Kibarlık taslamaya gerek yok. İhtiyacım olanı aldım nasılsa.

Chloe Romain adına asla gelmeyeceği bir kontrol randevusu alıyoruz.

Mia, onu kibarca kapıdan çıkarırken, “Yardımanın için teşekkürler,” diyor.

Park yerine gelince ona iyi iş çıkardığımızı söylüyorum. Reçeteyi aldık. Tek ihtiyacımız olan bu. Kulübeye dönerken yolda bir eczaneye uğruyoruz. Ben eczaneye girerken Mia da arabada bekliyor. Kasada on altı yaşında bir ot kafalının çalıştığını görünce seviniyorum. Arka tarafta işlerine koşturan eczacı da bir kere başını kaldırıp bakmıyor. Park yerinden çıkmadan önce Mia’ya ilacını veriyorum ve yol boyunca göz ucuyla uyurken onu seyrediyorum. Üstümdeki montu çıkarıp üşümesin diye üzerine örtüyorum.

GABE

ÖNDE

Pek çok kez Kathryn Thatcher'ı yeni yuvasında ziyarete gidiyorum. İlk gittiğimde oğlu olduğumu söyledim. Resepsiyondaki kız, “Şükürler olsun... sürekli sizi sayıklayıp duruyor,” dedi ve sonra beni kadının odasına götürdü. Gözlerinden beni görünce hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. Öte yandan, birinin ziyaretine gelmesine sevindiği için yalanımı kimseye belli etmedi. Şimdi ilaçlarını düzenli bir şekilde alıyor ve kendi başına ufak da olsa işini görebiliyor. Bayan Thatcher odasını seksen iki yaşında yatalak bir kadınla paylaşıyor. Kadıncağzın ölmesi an meselesi. Kadına morfini öyle bir basmışlar ki nerede olduğunu bile bilmiyor. Ayrıca Bayan Thatcher'ın da Rory McGuire adında bir kadın olduğuna emin. Bayan Thatcher'ı benden başka kimse ziyaret etmiyor.

Anlaşılan, Bayan Thatcher gerçek suç romanlarını sevi-

yormuş. Kitapçıya gidip bulabildiğim ne kadar çoksatar varsa alıyorum. Yatağının kenarına oturup ona kitap okuyorum. Yüksek sesle okuma konusunda berbatım. Zaten birinci sınıfa giderken de bu alanda pek başarılı olduğumu zannetmiyorum. Meğer ben de gerçek suç romanlarını seviyormuşum.

Odasına çaktırmadan tavuk *nugget* sokuyorum. Elimize geçen her fırsatta onluk bir paketi ve büyük boy patates kızartmasını ortaklaşa yiyoruz.

Eski CD çalarımı getirip kütüphaneden de birkaç tane Noel CD'si alıyorum. Bakımevinde hiç de Noel havası esmediğini söylüyor. Dışarı bakınca kar yaydığını görebiliyor ama içeride her şey aynı. Akşam dönerken, oda arkadaşının güç solunumunu dinlemek zorunda kalmasın diye müziği açık bırakıyorum.

Kathryn Thatcher'la geçirmedığım izin günlerimi, Eve'le geçiriyorum. Saçma sapan bahaneler bulup sürekli kapısına dayanıyorum. Aralık geldi. Kış gitgide üzerimize doğru gelirken, onun da üstüne bir sis iniyor. Durumunu mevsim geçişi sendromuna yoruyor. O da artık her ne haltsa işte... Sürekli yorgun olduğunu görebiliyorum. Üzgün. Camın önüne oturup yağın karı seyrediyor.

Gerçek olsun ya da olmasın, elimden geldiğince ona davayla ilgili ufak tefek bilgiler aktarmaya çalışıyorum, ki çıkmazda olduğumu sanmasın.

Ona annemin lazanyasını yapmayı öğretiyorum. Derdim onu bir aşçıya dönüştürmek değil. Sadece ona yemek yedirmenin başka yolu olduğunu sanmıyorum.

Kocasının eve iyice seyrek gelmeye başladığını söylüyor. Geç saatlere kadar çalışıyormuş. Bazen akşam ona, hatta on bire kadar dönmediği oluyormuş. Dün gece gelmemiş mesela. Temyiz davaları yüzünden bütün gece çalıştığını söylemiş. Eve, daha önce hiç böyle yapmadığını iddia ediyor.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Bu sabah yorgun görünüyordu. Sadece giysilerini değiştirmek için geldi, sonra çıktı.”

Üstün dedektiflik hünerlerimi kullanarak bu kadının kocasını neden hâlâ terk etmediğini çözmeye çalışıyorum. Şu ana kadar şansım yaver gitmiş değil.

“Yani çalışıyordu,” diye noktalıyorum.

Herifin çalışıyor olması mümkün değil ama bu, Eve’in kendini daha iyi hissetmesini sağlıyorsa, varsın öyle olsun.

O öpücük konusunu hiç açmıyoruz ama onu her gördüğümde Eve’in beni öpen dudaklarını hayal ediyorum. Gözlerimi kapatınca onun tadını alıyor, el sabunundan parfümüne kadar yaydığı her kokuyu duyabiliyorum.

O bana Gabe diyor, ben de ona Eve. Artık eskisinden daha yakınız.

Şimdi bana kapıyı açarken yüzünde ufacık da olsa mutlu bir kıpırtı belirliyor. Karşısında bulduğu kişi uzun zamandır kayıp olan kızı olmadığı için yüzü asılmıyor, aksine beni gördüğü için seviniyor.

Eve onu da bakımevine götürmem için bana yalvarıyor ama bunu kaldıramayacağını biliyorum. Bayan Thatcher’la konuşmak istiyor. İki anne olarak. Bayan Thatcher’ın bana

söylemeyip de ona söyleyebileceği bir şeyler olduğunu düşünüyor ama yine de ona hayır, diyorum. Bana Kathryn'ın nasıl biri olduğunu soruyor. Ona kadının güçlü ve yılmaz biri olduğunu söylüyorum. Eve, eskiden kendisinin de güçlü olduğunu söylüyor. Seçkin porselenler ve özel dikim giysiler onu zayıf birine dönüştürmüş.

Bayan Thatcher tamamen toparlanır toparlanmaz yakın civarda yaşayan kız kardeşinin yanına taşınacak. Kardeşi anlaşılan son birkaç aydır televizyonu açıp akşam haberlerini seyretmemiş. Geçen gün Kathryn'ın ricası üzerine aradım onu. Yeğeninin kayıplara karıştığını bilmiyordu, Mia Dennett'in arandığıyla ilgili haberleriyse hiç duymamıştı.

Bu arada baktığım başka davalar da var. Kundaklama olması muhtemel bir ev yangını. Birkaç ergenin lise öğretmenleriyle ilgili yaptıkları şikâyet duyurusu gibi.

Fakat akşamları, kendi daireme döndüğümde, uyuyabilmek için bir şeyler içiyorum ve yatınca da aklımda Mia Dennett'in o kamera kayıtlarındaki görüntüsüyle uyuyorum. Saldırgan Colin Thatcher'ın, asansörden yaka paça dışarı sürüklediği Mia Dennett. Sonra gözümün önüne Eve geliyor. Ağlaya ağlaya uykuya dalıyor ve kendime şunu hatırlatıyorum: *Bütün bunlara son verebilecek tek kişi benim.*

Karlı bir salı günü, akşamüstüne doğru bakımevine gidiyorum. Kathryn Thatcher bana dönüp komşusu Ruth Baker'ı soruyor. "Ruthie burada olduğumu biliyor mu?" diyor

ve ben de omuz silkip bilmediğimi söylüyorum. Şu Ruth Baker denen kadını, namı diğer Ruthie'yi ilk defa duyuyorum ama bana Ruthie'nin onu her hafta ziyaret ettiğini, Colin'in gelemmediği günlerde onunla kadının ilgilendiğini söylüyor. Her gün postadan mektupları alıp Bayan Thatcher'a getiriyormuş. Posta kutusunun içinde neredeyse yere dökülmek üzere olan mektuplar geliyor aklıma. Kutunun içi öyle tıka basa dolmuştu ki, kapağı kapanmıyordu. O kadar çok mektup gelmişti ki, sonunda elimde arama emriyle Gary Postanesi'ne gidip postacının kutuya sığdıramadıklarını kendim almak zorunda kaldım. Komşularla konuştum. Fakat ne Ruth, ne Ruthie, ne de Bayan Baker diye biri var. Thatcher bana Ruth'un sokağın karşısındaki beyaz evde oturduğunu söylüyor. Ancak o zaman evin önünde gördüğüm satılık tabelası aklıma geliyor. Kimse kapıya cevap vermemiştii.

Araştırmalarımı yapıyor ve ekimin ilk haftasına ait bir ölüm ilanına denk geliyorum. Ölüm kayıtlarını çıkarıyorum ve Bayan Ruth Baker'ın 7 Ekim günü akşam 17.18'de kalp krizinden öldüğünü öğreniyorum. Bayan Thatcher'ın haberi yok. Colin yokken Bayan Baker'ın Kathryn Thatcher'a göz kulak olması gerekiyordu. Her ne cehennemdeyse Colin'in de annesini emanet ettiği yetmiş beş yaşındaki kadının öldüğünden bihaber olduğuna eminim.

Kafam yine mektuplara takılıyor. Bayan Thatcher'ın posta kutusundan çıkardığım ve postaneden aldığım mektupları çıkarıp hepsini tarih sırasına göre ayırıyorum. Tabii ki Mia'nın kayboluşundan itibaren, fatura ve ihbar yazılarına

kadar arada bir boşluk var; beş gün kadar. Bayan Thatcher'ın kaybolan mektuplarının kimde olduğunu merak ediyorum. Tekrar Ruthie Baker'ın evine gidip kapıyı çalıyorum. Yine cevap yok. Böylece kadının akrabalarından birini bulmaya çalışıyorum. Kocas ve çocuklarıyla birlikte Hammond'da yaşayan, benim yaşlarımda bir kızı var. Bir gün kapısını çalıyorum.

Ona rozetimi gösterince, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Kendi adımı söylemeden, "Ruth Baker sizin anneniz mi?" diye soruyorum.

Öyle olduğunu söylüyor. Kapınızı çalan bir polis olunca her seferinde ilk aklınıza gelen şudur: Sorun nedir?

Ona başsağlığı dilemeyi unutuyorum. Direkt konuya giriyorum çünkü aklımda tek bir düşünce var: Mia'yı bulmak. "Annenizin bir komşusunun mektuplarını aldığını sanıyorum. Kathryn Thatcher," diyorum ve kadının yüzüne bir anda utanç ve suçluluk dalgası vuruyor. Yalvar yakar özür dilemeye başlıyor. Üzgün olduğunu biliyorum ama sanırım başı belada olabileceği için de endişeli. Posta hırsızlığı sonuçta bir suç ve şimdi de kapısının önünde bir polis, yani ben duruyorum.

"Sadece... son zamanlar çok yoğun geçti," diyor. "Cenaze işleri... evinin toparlanması..." Mektupları görmüş. Hatta annesinin evine gelip giderken milyon kere önünden geçmiş. Kapının yanındaki ahşap sehpanın üzerinde duruyorlarmış. Sadece mektupları sahibine ulaştıracak vakti olmamış.

Kadının aracının peşinden Kathryn Thatcher'ın yaşadığı sokağa gidiyorum. Ruth Baker'ın evinin parkına giriyoruz,

kadın mektupları almak için eve gidiyor. Ona teşekkür edip zarfları elinden alıyorum ve orada, garajın önünde onları karıştırmaya başlıyorum. Bir Çin restoranının mönüsü, su faturası, market ilanı, başka faturalar ve bir de üzerinde Kathryn Thatcher'ın adı yazan ama iade adresi bulunmayan tombul bir zarf. Elyazısı kötü. Zarfı açıyorum ve içinden bir tomar para çıkıyor. Not yok, iade adresi yok. Zarfı elimde çeviriyorum. Posta mühürünü okuyorum. Eau Claire, WI. Mektupları yolcu koltuğuna atıp hızla yola çıkıyorum. Karakola dönünce internetten bir harita indiriyorum. Chicago, Grand Marais Yolu'na bakıyorum. Tabii ya. I-94'ün batıda St. Paul/Minneapolis ve 53. Amerikan Otoyolu'nun önce kuzey, ardından batıda Kuzey Minnesota'ya ayrıldığı noktada Wisconsin'e bağlı Eau Claire kasabası var. Tenha Grand Marais'ten sadece beş saat uzaklıkta.

Kuzeydoğu Minnesota'da görevli Memur Roger bilmem-neyi arıyorum. Yanlış ağacın dalını kestiğime emin ama yine de araştıracağını söylüyor. Her ihtimale karşı ona bir eskiz fakslayacağımı söylüyorum. Colin Thatcher'ın yüzü sadece belli eyaletlerin haberlerine çıktı. Minnesota'daki televizyon kanallarının ve dünyanın geri kalanının onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yok ama yakında onlar da öğrenecekler.

COLIN

ÖNCE

Antibiyotikler etkisini gösterdi. Bir gecede kendini toparladı. Öksürüğü hâlâ aynı şiddetiyle devam etse bile ateşi ciddi ölçüde düştü. Zombi gibi değil artık, canlı görünüyor.

Ama kendini ne kadar iyi hissederse hissetsin, değişen bir şeyler var. Kendime bunun antibiyotiklerden olduğunu söylüyorum ama bunun doğru olmadığını ben bile biliyorum. Sessiz. Ona iyi misin, diye soruyorum, bana hâlâ halsiz hissettiğini söylüyor. Onu iki lokma bir şey yesin diye ikna etmeye çalışıyorum ama o oturup pencereden dışarıyı seyrediyor. Kulübenin içi sessizlikle doluyor. Bizi yine eskiden olduğumuz yere sürükleyen, huzursuz edici bir sessizlik.

Onunla sohbet etmeye çalışsam da ağzından tek kelimecik cevaplardan başka bir şey çıkmıyor. Evet, hayır, bilmiyorum. Donarak öleceğimizi söylüyor. Kardan nefret ettiğini,

bir daha tavuklu erişte yerse kusacağını söylüyor.

Normalde olsa sinirlenirdim. Ona çenesini kapatmasını söyledim. Ona hayatını kurtardığımı hatırlatırdım. Ona zorla gırtlğından aşağı dökmeden önce kahrolası erişteyi yemesini söyledim.

Resim çizmek bile istemiyor. Ona dışarı çıkmak ister mi, diye soruyorum. Uzun zamandır görmediğim kadar güzel bir gün. Oysa, “Hayır,” diyor. Yine de çıkıyorum ve ben dönene kadar yerinden kıınıldamıyor bile.

Karar veremiyor. Tavuklu erişte yemek istemiyor. Bunu biliyorum; o yüzden akşam yemeğı için ona seçenek sunuyorum. Dolapta ne var ne yok hepsinin adını sayıyorum. Umurunda olmadığını söylüyor. Aç değil zaten.

Sürekli titremekten yorulduğunu söylüyor. Günler birbirini kovalarken hiçbir şey yapmadan geçen bütün o saatler ruhunu yoruyor. Dondurucu soğukta bir daha yürüyüşe çıkmak istemiyor. Başka resim yapmak istemiyor.

Tırnakları berbat halde. Yağlanan saçları asla açılması mümkün olmayan bir düğüm halinde birbirine karışmış. Neredeyse her gün kendimizi o kirli küvette yıkanmaya zorlasak bile kokumuzdan kaçamıyoruz.

Yakalanırsam beni hapse atacaklarını söylüyorum. Kaç yıl yatarım bilmiyorum. Otuz? Ömür boyu? Ona asıl sorunun bu olmadığını söylüyorum. Asıl mesele, yılların sayısının bir öneminin olmaması. Benim için bir anlam ifade etmiyorlar. Çünkü asla canlı kalıp da o yılları göremeyeceğim. Her suçlunun içeride bir tanıdığı vardır. Hapisten içeri adım attığım

anda bir ölüyüm artık. Mutlaka icabına bakarlar.

Bu bir tehdit değil. Onu suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece işin gerçeği bu.

Ben de burada olmak istemiyorum. Uyumadığım her anı Dan'in pasaportları ne zaman halledeceğini, polisleri yakalanmadan o pasaportları nasıl elinden alacağımı merak ederek geçiriyorum. Yemeğimiz hep kıt, geceler artık o kadar soğuk olmaya başladı ki, bir sabah uykumuzdan uyanmayacağız. Artık gitme zamanı geldi, biliyorum. Yemek bitmeden önce, para bitmeden önce, donarak ölmeden önce, gitmek zorundayız.

Endişelenme görevini bana bırakıyor. Bugüne kadar onun adına endişe eden kimse olmadığını söylüyor.

Devamlı ters gidebilecek onlarca şeyi düşünüp duruyorum. Açlık. Donmak. Dalmar'a yakalanmak. Polise yakalanmak. Eve dönmek de tehlikeli, burada kalmak da. Bunu biliyorum. O da biliyor.Ama şu anda en büyük derdim, onsuz kalmak.

Düzenleme
Ny.Ozlem

GABE

SONRA

İster inanın ister inanmayın, lanet kediye buldular; zavallı herif kulübenin arkasındaki barakada saklanıyormuş. O minik kıcı soğuktan donmuş. Yiyecek çok bir şey olmadığı için polisin bıraktığı mama epey hoşuna gitmiş ama insanların getirdiği kafesten hiç ama hiç hoşlanmamış. Ya da polis öyle diyor. Hayvanı kafese koyup kilidini kapatana kadar ortalığı birbirine katmış. Kedi uçakla önce Minneapolis'e, oradan da yine uçakla O'Hare'e geldi. Bacaksız, benden çok geziyor! Onu bu sabah aldım ve Dennett ailesine götürdüm. Şimdi hazır olun! Eve ve Mia evden taşınmışlar!

Böylece Wrigleyville'in yolunu tutup sabahın onunda bir kutu donut, kahve ve cılız bir kediyle kadınlara sürpriz yapıyorum. İkisi de pijamalarıyla, televizyon seyrediyorlar.

Tam biri çıkarken kapıya yetiştiğim için kimsenin kilidi

açmasını beklemek zorunda kalmıyorum. Hem sürpriz yapmak daha güzel.

Mia kapıyı açınca, “Günaydın,” diyorum.

Karşısında beni görmeyi beklemiyordu. Eve koltuktan kalkarken eliyle dağınık saçlarını düzeltiyor. “Gabe,” diyor. Hiçbir yerinin açıkta kalmadığına emin olmak için sabahlığına sımsıkı sarınıyor.

Kediyi koridorda bırakmaya yelteniyorum ama ne mümkün... “Size donutla kahve getirdim,” deyince teşekkür eden Mia’nın sesini duyar duymaz kedi aklını kaçırıyor. Kafesin demirlerini tırmalıyor, hayatımda bir kediden hiç duymadığım sesler çıkarıyor. Al sana gösterişli bir giriş!

Eve bembeyaz kesiliyor. “O ses nedir?” diye soruyor ve ben de küçük adamı kapıya yaklaşıtıyorum.

Araştırmalara göre evinde evcil hayvan bulunan insanlar daha sakin ve daha düşük tansiyonlu olurlar. Kolesterol düzeyleri de düşük olurlar. Yani kısaca daha sağlıklı bir hayatları olurlar. Tabii evde baktığınız, durup dururken istediği yere işeyen ya da mobilyalarını yiyerek parçalayan bir köpek değilse.

“O kediyle ne işin var?” diye soruyor Eve. Belli ki şaşkın. Aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalı.

“Bu küçük adamla mı?” diye soruyorum. Aptalı oynuyorum. Yere çömelip kafesi açıyorum ve kediyi kucağıma alıyorum. Arka patileriyle beni tırmalıyor. Lanet olsun! “Bir arkadaşım için ona göz kulak oluyorum da. Umarım sakıncası yoktur. Kediye alerjisi olan var mı?” diye soruyorum, kediyi

yere bırakıp Mia'yla göz göze gelmek için doğrularak.

Tüy yumağı koşarak ona gidiyor ve bacaklarının etrafında bin kere sekiz çiziyor. Miyavlıyor. Mırılıyor.

Eve gülüyor. Eliyle saçlarını düzeltiyor. “Yeni bir arkadaşın oldu galiba, Mia,” diyor.

Kız sanki yeni bir kelime keşfetmiş de onu yüksek sesle ağzından çıkarıp hepimizi şaşkına çevirmeden önce kısık sesle bir şeyler söylüyor. Kedinin ona sürtünüp durmasına izin veriyor. Eve de bu esnada küçük adamın Mia'nın ayaklarına nasıl âşık olduğundan bahsedip duruyor.

Mia yere eğilip kediyi kucağına alırken ben de ileri doğru bir adım atarak, “Ne dedin?” diyorum. Kedi onu tırmalamıyor. Birlikte burun tokuşturuyorlar, kedi kafasını Mia'nın yüzüne çarpıyor.

“Ona hep bir kedi almasını söylemişimdir,” diye devam ediyor Eve.

“Mia?” diyorum.

Yaşlı gözlerle bana bakıyor. Bildiğimi ve bunu yapmanın bir sebebi olduğunu biliyor. “Kano,” diye fısıldıyor bana. “Kano, dedim.”

“Kano mu?”

“Adı o.”

Max'le Frido'ya ne oldu? Kano mu? Kano diye isim mi olur?

“Mia, hayatım...” Eve hemen yanına geliyor. Burada bir şeyler olduğunun ancak farkına varmış. “Kimin adı Kano?” diye soruyor. Sesi kısık. Sanki karşısında zihinsel engelli bir

çocuk var. Mia'nın saçmaladığından emin, travma sonrası stres bozukluğunun bir etkisidir diye düşünüyor. Halbuki ben Mia'nın ağzından ilk defa mantıklı bir şey çıktığına şahit oluyorum.

"Eve," diyorum, müthiş bir kibarlıkla elini Mia'nın üzerinden çekerek. Elimi paltomun cebine daldırıp Grand Ma-rais'teki polislere gönderdiğim faksı çıkarıyorum ve kâğıdı açıp minik Kano'nun birebir aynısı olan resmini gösteriyorum. "Bu," diyorum kâğıdı ona doğru tutarak. "Kano."

"O zaman o..."

"Baraka vardı," diyor Mia. Bize bakmıyor. Gözleri kediye. Eve çizimi elimden alıyor. Artık o da biliyor. Çizim defterini, içindeki bütün resimleri, Colin Thatcher'ın geceleri uykusuna giren resmine kadar gördü ama kediyi tamamen unutmuş. Eve koltuğa çöküyor. "Kulübenin arkasında bir baraka vardı. Orada yaşıyordu. Onu paslı bir kanonun üstünde uyurken buldum. Başta onu korkuttum. İçeri bakmak için birden kapıyı açınca ödü koptu. Barakadaki ufak bir deliğin içinden kaçıp yarasa hızıyla ormana koştu. Döneceği hiç aklıma gelmezdi ama açtı ve ben de dışarı yemek bırakmışım. 'O kedi bizimle asla kalamaz,' dedi, 'Asla.'"

"Kim dedi bunu, Mia?" diye sordum. Cevabı tabii ki biliyorum. Bunca zamandır gittikleri lanet psikolog ben olmalıymışım. Fakat soruma beklenmedik bir yanıt veriyor.

"Owen," diyor ve sonra bir elini duvara yaslayıp ağlamaya başlıyor.

"Mia, hayatım, Owen kim? Owen diye biri yok. Kulübedeki adam mı? O adam mı? O adam, Colin Thatcher."

“Eve,” diyorum. Kendime olan güvenim her geçen saniye daha da artıyor. Bir profesörün başaramadığını ben başardım. Mia’yı Owen adında bir adam ve Kano adında bir kediyle birlikte o kulübeye yerleştirmeyi başardım. “Bir sürü takma isim kullanıyordu. Owen da muhtemelen onlardan biri.

“Hatırladığın başka bir şey var mı?” diye soruyorum. “Bana onunla ilgili başka bir şey söyleyebilir misin?”

Eve araya girerek, “Doktor Rhodes’u aramalıyız,” diyor. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Sadece Mia’nın iyiliğini istiyor ama buna izin veremem. Çantasına uzanıyor ve ona sesleniyorum. Eve’le aramızda bana güvenebileceğini bilmesine yetecek kadar çok şey geçti. Mia’ya bir şey olmasına asla izin vermem. Bana bakıyor ve başımı iki yana sallıyorum. Şimdi değil. Şu anda iyi gidiyoruz.

“Kedilerden nefret ettiğini söyledi. Onu kulübenin içinde görürse vururmuş. Ama ciddi değildi. Tabii ki değildi, yoksa kediye asla içeri almazdım.”

“Tabancası mı vardı?”

“Evet.”

Tabii ki vardı. Tabancası olduğunu biliyordum.

“Ondan korkuyor muydun, Mia? Seni vuracağını mı düşünüyordun?”

Başıyla onaylıyor. “Evet.” Ama sonra duruyor. “Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

“Tabii ki öyle düşünüyordun, hayatım. Tabancası varmış. Seni kaçırdı.”

“Seni hiç tabancayla tehdit etti mi?”

“Evet.” Düşünüyor. Sonra rüyasından uyanıyor ve detayları hatırlamaya çalışıyor ama ne hatırlıyorsa hepsi bölük pörçük, asla olanların tamamını hatırlayamıyor. Onun yaşadıklarını hepimiz yaşamışızdır. Rüyadayken evini görürsün ama orası aslında senin evin değildir. Bir kadın görürsün, annene hiç benzemez ama onun aslında annen olduğunu bilirsin. Gündüz gördüğün rüyalar akşamki kadar anlamlı olmaz. “Beni yere yatırdı. Dışarıda. Ormanda. Tabancayı üzerime doğrulttu. Çok kızgındı. Bağırıyordu.” Deli gibi titriyor. Yanaklarından yaşlar iniyor. Eve de onu bu halde gördükçe kahroluyor. Eve’in ona yaklaşmaması için iki kadının arasına girmek zorunda kalıyorum.

“Neden?” diye soruyorum. Sesim sakın ve yumuşak. Belki de bir önceki hayatımda psikologdum, kim bilir.

“Benim hatam. Hepsi benim hatam.”

“Senin hatan olan nedir, Mia?”

“Ona söylemeye çalıştım.”

“Ona ne söylemeye çalıştın?”

“Beni dinlemedi. Tabancası vardı. Tabancayı bana doğrultup duruyordu. Ters giden bir şey olursa beni öldüreceğini biliyordum.”

“Bunu o mu söyledi sana?” diye soruyorum. “Bir terslik olursa seni öldüreceğini mi söyledi?”

“Hayır, hayır,” diyerek başını iki yana sallıyor. Direkt gözlerimin içine bakıyor. “Gözlerinden okuyabiliyordum.” O gün bardayken de korktuğunu söylüyor. Korkmamaya çalışmış ama korkmuş. Gözümün önüne Uptown’daki caz barı getiriyorum. Kel mekân sahibi, pahalı yeşil mum. Burası

Mia'nın Colin Thatcher, namı diğer Owen'la ilk tanıştığı yer. Garsonun ifadesine göre, Mia mekândan apar topar ayrılmış ama kendi özgür iradesiyle. Aklıma garsonun dedikleri geliyor: Buradan gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Bu bana hiç de korkuyu çağdırtmıyor.

“Sonra,” diyor Mia ağlayarak, “her şey ters gitti. Ona söylemeye çalıştım. Ona söylemem gerekirdi ama korkmuştum. Silahı vardı. Ve ters giden bir şey olursa beni öldüreceğini biliyordum. Denedim...”

“Colin Thatcher,” diye lafını bölüyorum, “Owen. Bir terslik olursa Owen seni öldürecek miydi?”

Başıyla onaylıyor, sonra hemen başını iki yana sallıyor. “Evet. Hayır.” Kafası karışık. “Bilmiyorum,” diyerek kekeliyor.

“Ona söylemeye çalıştığın neydi?” diye soruyorum ama beyni ona yüz seksen derecelik bir oyun oynuyor. Şaşkın, bıkkın. Ne diyeceğini hatırlamıyor.

Çoğu insan korkuya karşı verilecek iki tepki olduğunu zanneder: kaç ya da savaş. Oysa kötü durumlar karşısında verilebilecek üçüncü bir tepki daha var: Donakalmak. Araba farının aydınlattığı geyik gibi. Ölü taklidi yapmak. Mia'nın sözleri de –korkmuştum, ona söylemeye çalıştım– bunun bir kanıtı. Kaç ya da savaş tepkisi değildi onunki. O, donakaldı. Orada o kadar tetikte olmasına rağmen, damarlarında dolaşan onca adrenaline rağmen kendi hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapamadı.

“Hepsi benim hatam,” diyor tekrar.

“Hatan ne?” diye soruyorum. Aynı diyalogu başa saraçağımızı zannediyorum.

Ama bu sefer, “Kaçmaya çalıştım,” diyor.

“Ve seni yakaladı?”

Başıyla onaylıyor.

Az önce söyledikleri geliyor aklıma. “Dışanda, ormanda, değil mi?” diye soruyorum. “Ve kaçmaya kalkıştığın için sana kızgındı. O yüzden sana silah çekti ve buna bir daha kalkışırsan, sana dedi ki...”

“Beni öldürürmüş.”

Eve sessiz bir çığlık atıyor. Eliyle bir karış açık ağzını kapatıyor. Tabii ki onu öldürmekle tehdit etti. Onların işi bu. Aynı tehdidin defalarca tekrarlandığına eminim.

“Başka ne dedi?” diye soruyorum. “Ne hatırlayabiliyorsun?” Başını iki yana sallıyor, aklına hiçbir şey gelmiyor. “Kano,” diyorum. “Onu kulübede görürse vururum dediğini söyledin ama vurmamış. Kedinin kulübenin içinde olduğunu hatırlıyor musun?”

Kedinin tüylerini okşuyor. Bana bakmıyor. “Günlerce yanımda yattığını söyledi. Hiç yanımdan ayrılmamış.”

“Kim ayrılmamış?” diye soruyorum.

“Hayatında kimsenin onu bu kadar sevmediğini söyledi. Kimse ona bu kadar bağlı olmamış.”

“Kim kadar?”

Bana bakıyor. Gözleri, *kim olacak?* der gibi. “Kano.”

İşte o an anlıyorum. Kediye görmek bu kadar çok şeyi su yüzeyine çıkarmaya yettiyse, Mia’yı tekrar o kulübeye götürürsek kim bilir daha neler çıkar ortaya? Onun ve Eve’in güvende olduğuna emin olmak için ona bunu yapan adamı bulmak zorundayım.

COLIN

ÖNCE

Ona, “Yürüyüşe çıkıyoruz,” diyorum. Dışarısı karanlık, saat akşam onu geçmiş.

“Şimdi mi?” diye soruyor. Sanki yapacak daha iyi bir işimiz varmış gibi.

“Şimdi.”

İtiraz etmeye kalkışıyor ama dinlemiyorum. Bu sefer değil.

Ona kendi montumu giydiriyorum, birlikte dışarı çıkıyoruz. Kar hafiften atıştırıyor ve dışarıda hava sıcaklığı sıfıra yakın seyrediyor. Çok kar yok. Tam kartopu oynamalık hava. Aklıma karavan parkında yaşadığımız günler geliyor. Annem mobil olmayan bir ev satın almadan önce orada yaşarken diğer karavan halkının çocuklarıyla birlikte kartopu oynardık.

Basamakları peşimden iniyor. En alt basamağa gelince manzarayı şöyle bir içine çekmek için duruyor. Gökyüzü kara. Göl tamamen görünürden silinmiş. Karın beyaz ışıltısı olmasa

her yer çok karanlık, hem de zifiri karanlık olurdu. Yağan karı yakalamak için ellerini açıyor. Kar taneleri kirpiklerine ve saçlarına yapışıyor. Ben de tadına bakmak için dilimi çıkarıyorum.

Sessiz bir gece.

Dışarıda kar her şeyi parlatıyor. Hava serin ama soğuk değil. Karın insanın içini ısıttığı gecelerden biri. En alt basamakta durmuş. Bileğine kadar kar var.

“Gel buraya,” diyorum. Karı eşeleyerek arkadaki kıyıtlı barakanın yolunu tutuyoruz. Elimle zorlayarak kapıyı açıyorum. Kar yüzünden kapıyı açmak mümkün değil. İçeri girmek kolay olmuyor.

Kapıyı çekmeme yardım edip içeri girince, “Aradığın ne?” diye soruyor.

“Bu,” diyorum, elime bir balta alarak. Daha önce burada gördüğümü biliyordum. İki ay önce olsa baltayı onu öldürmek için elime aldığımı zannederdi.

“O ne için?” diye soruyor. Korkmuyor.

Bir planım var.

“Göreceksin.”

Kar dışarı çıktığımızdan beri en az beş santim daha yükseldi. Ayaklarımız içinde yüzüyor, pantolonlarımız sırlıklam kaldı. Kulübe gözden kaybolana kadar bir süre yürüyoruz. Bir görevimiz var ve sırf bunu bilmek bile bize can veriyor.

“Kendi Noel ağacını kestini mi hiç?” diye soruyorum.

Sanki deliymişim, kendi Noel ağacını kesmeye kalkışan tek manyak benmişim gibi bana bakıyor ama sonra o an kapıldığı tereddüdün geçtiğini görüyorum. “Hep kendi Noel ağacımı kesmek istemişimdir,” diyor. Gözleri çocuk gibi parlıyor.

Kendi evlerinde her zaman yapay ağaç kurduklarını söylüyor. Gerçek ağaçlar çok zahmetliymiş. Annesi asla istemezmiş. Onların evinde Noel hiç eğlenceli olmazmış. Her şey imaj içinmiş. Ağacın tamamı kınılabilir kristal süslerle donatılmış. Ağacın bir adım yanma yaklaştığı anda azarı yermiş.

Ondan, hangisini istiyorsa seçmesini istiyorum. Yirmi metrelik bir çamı gösteriyor.

“Tekrar dene,” diyorum ama bir an, ağacı şöyle bir boydan boya süzüp acaba yapabilir miyim, diye merak ediyorum.

Eğlendiğine eminim. Ne soğuğa ne de çoraplarının bileğine dolan kara aldırış ediyor. Ellerinin donduğunu söylüyor. Bana da hissettirmek için ellerini yanaklarıma bastırıyor ama bir şey hissetmiyorum. Kendi yanaklarını da uyuşmuş halde.

Ona çocukken annemle Noel’i hep unuttuğumuzu söylüyorum. Beni mutlaka kilisedeki ayine sürüklerdi ama hediyelere, ağaca ya da diğer bütün o ıvır zıvıra gelince... Paramız yoktu. Ben de annemin bu konuda vicdan azabı çekmesini hiç istemezdim. O yüzden de 25 Aralık’ın sıradan bir günmüş gibi gelip geçmesine izin verirdim. Okulda çocuklar aldıkları hediyelerle hava atarlardı. Ben de her seferinde bir bahane uydururdum. Kendime acımazdım. Kendime acıyacak tipte biri değildim.

Ona Noel Baba’ya hiç inanmadığımı söyledim. Bir gün bile.

“İstediğin neydi?” diye soruyor.

İstediğim şey bir babaydı. Annemle bana bakacak biri, ki bunu ben yapmak zorunda kalmayayım. Oysa ona Atari olduğunu diyorum.

Bir ağaç buluyor. Bir buçuk civarında. “Denemek ister misin?” diye soruyorum ve baltayı ona uzatıyorum. Baltayı eline alarak gülüyor. Bu daha önce hiç duymadığım bir ses. Ağaca bir kere vuruyor.

Birkaç denemeden sonra baltayı bana uzatıyor. Ağacın köküne bakıyorum. Ufak bir çentik açmayı başarmış ama hepsi o kadar. Kolay bir iş değil zaten. Var gücümle ağacı baltalarken geri çekilmesini söylüyorum. Beş yaşında bir çocuğun heyecandan kocaman açılmış gözleriyle beni seyrediyor.

Bütün dünya sessiz. Her şey huzurlu. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir gece geçirmediğime eminim. “Şu anda dünyanın başka bir ucunda savaş olduğuna inanmak imkânsız,” diyor bana. İnsanlar açlıktan ölüyor. Çocuklar istismar ediliyor. Medeniyetten kopmuşuz. Bir çocuğun çalkaladığı kar küresinin içindeki iki minik figürüz,” diyor. Söylediğini hayal ediyorum. Simli kar taneleri etrafımızı kuşatırken kendi küremizin içindeki seramik tepeciklerin arasında dolaşıyoruz.

Uzakta bir baykuşun öttüğünü duyuyorum. Onu durdurup, “Şşşt,” diyorum. Bir süre kulak kesiliyoruz. Burası baykuşun kış için göç ettiği yer. Biz burada soğuktan donuyoruz ama o buraya ısınmak için geliyor. Dinliyoruz. Sessiz. Gök yüzüne bakıp dikişleri patlayan bulutları seyrediyor. Tepe-mizde bizi kar yağmuruna tutuyorlar.

Ağaç ağır. O önde, ben arkada birlikte eve taşıyoruz. Ağacı karın üzerinde kaydırarak itekliyoruz. İkimiz de iki-üç kere karda kayıp düşüyoruz. Ellerimiz buz gibi, ağacın gövdesini tutmak çok zor.

Kulübeye varınca ağacın kökünü ben devralıyorum. Ge-

ri geri giderek onu basamaklardan yukarı çekiyorum. O da aşağıda duruyor. Sözde yardım ediyor ama aslında ikimiz de hiçbir şey yapmadığını biliyoruz.

Ağacı ite kaka ön kapıdan geçirip duvara dayıyoruz. Yere yığılıyorum. Ağaç herhalde en az altmış kilo vardır. Sırlıklam ve üzeri karla kaplı.

Islak ayakkabılarımı çıkarıp direkt mutfak musluğundan su içiyorum. O da elleriyle hâlâ karla kaplı yapraklara dokunuyor. Çamı kokluyor. Ellerimiz acıyor. Burnumuz, yanaklarımız kıpkırmızı. Ama giysilerin altında terliyoruz. Ona bakıyorum. Teni soğuktan dipdiri.

Temizlenip üzerimi değiştirmek için banyoya giriyorum. O da yerdeki, ağacın altındaki ve ayakkabılarımızla bastığımız yerlerdeki suları siliyor. Çamın kokusu elime sinmiş. Yapışkan zamkını hissedebiliyorum. Zorla nefes alarak soluklanmaya çalışıyorum. İçeri dönünce koltuğa yığılıyorum.

O da üzerindeki ıslak giysileri çıkarmak için banyoya gidiyor. Pencerenin önünde kuruyan yedek külotunu giyiyor ve döndüğünde, “Bugüne kadar kimse bana ağaç getirmemişti,” diyor.

Odanın içinde gezinirken ben de ateşi yakıyorum. Odunların yerini değiştirerek ateşi yeniden canlandıran hesaplı ellerimi seyrediyor. Her işi böyle yaptığımı söylüyor. Sanki yokmuş gibi davrandığım bir beceriyle. Bir şey söylemiyorum.

Koltukta arkama yaslanıp battaniyeyi bacaklarımın üzerine örtüyorum. Ayaklarımı da sehpa uzatıyorum. Hâlâ soluk soluğayım.

“Şimdi bir bira için neler vermezdim,” diyorum.

Beni o koltukta otururken ne kadar seyrediyor, bilmiyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

“Ya sen?” diye soruyorum bir dakika sonra.

“Bira mı?”

“Evet.”

“Evet,” diyor.

O barda yan yana oturmuş bira içerkenki halimiz geliyor aklıma. Ona da hatırlayıp hatırlamadığını soruyorum. “Evet,” diyor. Milyon yıl önceymiş gibi geldiğini söylüyor. Biri bizi bir kavanozun içine yapıştırıp dünyamızı simle doldurmadan çok uzun zaman önce...

“Saat kaç?” diye soruyor.

Saatim ayağımın yanında masada duruyor. Bakmak için uzanıyorum. Sabahın ikisi olduğunu söylüyorum.

“Yorgun musun?” diyor.

“Birazcık.”

“Ağaç için teşekkür ederim,” diyor. “Bize ağaç kestiğin için teşekkürler,” diye ekliyor. Küstah olmak istemiyor.

Kütük duvara yaslı halde duran ağaca bakıyorum. Şekli bozuk ve çirkin ama o, mükemmel olduğunu söylüyor.

“Hayır,” diyorum. “O ağaç senin. Yüzünü asıp durma diye.”

Ağaç için ışık bulacağıma söz veriyorum. Bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yok ama yine de söz veriyorum. Bana zahmet etmememi söylüyor. “Bu haliyle de mükemmel,” diyor. Ama ben ona, ışık bulacağım, diyorum.

“Hiç ‘L’ trenine bindin mi?” diye soruyor. Aptal aptal ona bakıyorum. “Evet, tabii ki bindim,” diyorum. L’ye bin-

meden Chicago’da hiçbir yere gidemezsin. L, şehrin en hızlı ulaşım yolu. Bana çoğu zaman kırmızı hata bindiğini söylüyor. “Yerüstünde sanki hiçbir kargaşa yokmuş gibi şehrin altında uçuyorum,” diyor.

“Otobüse biner misin?” diye soruyor.

Bu sorularla varmaya çalıştığı halt nedir merak ediyorum. “Bazen.”

“Dışarı çıkar mısın? Barlara takılır mısın?”

“Bazen,” diyerek omuz silkiyorum. “Çok tarzım değil ama.”

“Ama yine de gidersin?”

“Sanırım. Bazen.”

“Göl kenarına iner misin hiç?”

“Belmont Limanı’nda teknesi olan bir tanıdığım var.” Tanıdıktan kastım da benim gibi bir aşağılığın teki. Teknede yaşayan, Dalmar için çalışan bir herif. Acil bir durum olur da denize açılması gerekirse diye teknenin deposunu hep dolu tutar. Teknede Great Lakes-Kanada arası üç tur atacak kadar yakıt vardır herhalde. Bizim gibi insanlar böyle yaşıyor işte. Her zaman kaçmaya hazır.

Başıyla onaylıyor. Belmont Limanı. Tabii. Koşmaya çıktığında hep oradan geçtiğini söylüyor.

“Seni daha önce de görmüş olabilirim. Yolda birbirimizin yanından geçmiş ya da aynı otobüse binmiş olabiliriz. Belki metro durağında aynı treni bile beklemişsinizdir.”

“Chicago’da milyonlarca insan yaşıyor.”

“Ama belki?”

“Olabilir. Belki. Varmaya çalıştığın nedir?”

“Sadece merak ediyorum...” Sesi giderek kısılıyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Tanışmış olsaydık... sebep...”

“Bu olmasaydı mı?” Başımı iki yana sallıyorum. Öküz-
lük etmeye çalıştığımından değil. Sadece doğrusu bu. “Muh-
temelen tanışmazdık.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tanışmamış olurduk,” diyorum tekrar.

“Nereden biliyorsun?”

“Tanışmamış olurduk.”

Başımı çevirip battaniyeyi boynuma kadar çekiyorum
ve yan yatıyorum.

Ondan ışığı kapatmasını istiyorum ve mutfığa girince,
“Sen yatmıyor musun?” diye soruyorum.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye soruyor
cevap vermek yerine.

Konuşmanın gittiği noktadan hiç memnun değilim.

“Ne fark eder ki?” diye soruyorum.

“Karşılaştaydık benimle konuşur muydun? O gece mesela,
mecbur olmasaydın yine de gelip konuşur muydun benimle?”

“En başta o barda olmazdım bir kere.”

“Ama... diyelim ki oradaydın.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Seninle konuşmazdım.”

Reddedilme duygusu yüzüne tokat gibi çarpıyor.

“Ya.”

Odanın içinden geçip ışığı kapatıyor ama konuyu böyle

kesip atamam. Yatağa öfkeli bir şekilde gitmesine izin veremem. Karanlıkta, “Sandığın gibi değil,” diye itiraf ediyorum. Savunmaya geçmiş halde. Duygularını incittim. “Sandığım ne peki?”

“Seninle bir ilgisi yok.”

“Tabii ki var.”

“Mia...”

“Ne o zaman?”

“Mia.”

“Ne?”

“Seninle bir ilgisi yok. Hiçbir anlamı yok.”

Halbuki var. Onun için var. Yatağa doğru giderken itiraf ediyorum: “Seni ilk gördüğümde evden çıkıyordun. Yolun karşısındaki dört katlı bir binanın merdivenlerinde oturmuş bekliyordum. Bir fotoğrafını görmüştüm. Yolun köşesindeki bir ankesörlü telefonda evini aradım. Sen açınca kapadım. Evde olduğunu biliyordum. Ne kadar bekledim bilmiyorum. Kırk beş dakika ya da belki bir saat. Kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı öğrenmem gerekiyordu.”

“Sonra binanın kapısındaki küçük camların arkasında seni gördüm. Kulağında kulaklıklarla koşarak merdivenden iniyordun. Kapıyı açtın ve ayakkabını bağlamak için basamağa oturdun. Saçlarını hâlâ hatırlıyorum. Omuzlarına dökülüyordu. Sonra o uzun kollarını geriye doğru atıp saçlarını topladın. Dört ya da beş köpekli bir kadın geçti önünden. Sana bir şey dedi, sen de gülümsedin. Ve içimden dedim ki hayatımda hiç böyle... Bilmiyorum... İçimden, hayatımda hiç böyle güzel bir şey görmedim, dedim. Koşarak uzaklaştın ve ben de bekledim. Önüm-

den gelip geçen arabaları, köşedeki otobüs durağından evlerine yürüyen insan sürüsünü izledim. Saat altıydı ya da belki yedi. Hava kararmaya başlamıştı. Sonbahara özgü çarpıcı bir gökyüzü vardı. Döndüğünde yürüyordun. Direkt önümden geçtin ve bir taksiye yavaşlaması için el sallayıp yolun karşısına koştun. Beni gördüğüne emindim. Anahtarını almak için elini ayakkabının içine daldırdın ve içeri girip merdivenden yukarı çıktın. Pencerende ışık yandığını gördüm. Sonra da gölgeni. İçeride ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. Seninle olduğumu hayal ettim. Farklı şartlar altında birlikte olsak neye benzerdi acaba, diye düşündüm.”

Sessiz. Ardından o geceyi kendisinin de hatırladığını söylüyor. Gökyüzünü o da hatırlıyor. “Güneşin ışıkları partiküller halinde gökyüzüne dağılırken ortaya çıkan renkler capcanlıydı,” diyor. Gökyüzünün hurma ve kırmızı şarap rengine olduğunu, kırmızısının ancak Tanrı’nın elinden çıkabilecek bin bir tonuyla boyandığını söylüyor. “Köpekleri de hatırlıyorum,” diyor. “Üç tane siyah Labrador ve bir tane de Golden Retriever. Kadın da o seksen kiloluk cüssesiyle tasmlara dolanmış haldeydi.” Telefonu da hatırlıyormuş. Gerçi o an hiç dikkatini çekmemiş. Kahrolası erkek arkadaşının yine işi çıktığı için, kendini yapayalnız hissederek evde oturduğunu ama dahası herifin işinin çıktığına sevindiğini hatırlıyor.

“Seni görmedim,” diye fısıldıyor. “Görseydim hatırlardım.”

Koltukta yanıma oturuyor. Battaniyeyi kaldırıyorum ve o da altına giriyor. Sırtını bana yaslıyor. Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Ben de kendi kulaklarımla damarlarımda

pompalanan kanın sesini duyabiliyorum. Sesi o kadar yüksek ki, eminim o da duyuyordur. Battaniyeyi üzerine örtüyorum. Ona uzanıp elini buluyorum ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Elleri güven verici. Zamanla elimin titremesi geçiyor. Kolumun altını ense köküne doğru kaydırıyorum. Bedenlerimiz tek bir bütün oluncaya dek tüm boşlukları dolduruyor. Birbirine girmiş kirli saçlarının üzerine başımı yaslıyorum. Birbirimize o kadar yakınız ki, içten içe nefes almakta zorlansak bile onu hâlâ hayatta olduğumuza inandıran soluklarımı teninde hissedebiliyor.

Bu şekilde yitip gidiyoruz, bizden başka hiçbir şeyin önemi olmayan bir dünyada kayboluyoruz.

Uyandığımda yok. Ağırlığını üzerimde hissedemiyorum. Eksik bir şeyler var; gerçi şu yakın zamana kadar zaten hiçbir şey yoktu ki orada.

Dışarıda onu görüyorum. Verandanın basamaklarına oturmuş. Kıcı donuyor ama umurundaymış gibi bir hali yok.

Battaniyeyi sırtına almış ve ayağında da benim ayakka-bılarım var. Dev gibiler. Basamaktaki karları ayağıyla temizlemiş ama battaniyenin uçları karın içinde ve ıslanıyor. Dışarıya hemen çıkmıyorum.

Kahve yapıyorum. Paltomu buluyorum. Acele etmiyorum.

Çıplak ayakla dışarı çıkarken, “Hey,” diye sesleniyorum. Ona kahve fincanını uzatıyorum. “Bu seni biraz ısıtır diye düşündüm.”

“Ah.” Sesimi birden duyunca ürktü. Çıplak ayaklarımı

görünce, “Ayakkabıların,” diyor ama onları çıkarmasına fırsat vermeden onu durduruyorum. Sorun olmadığını söylüyorum. Onu ayakkabılarımın içinde görmek hoşuma gitti. Yatakta yanımda yatışı... Buna alışabilirim.

“Dışarısı soğukmuş,” diyorum. Hem de ne soğuk. Eksi derecelerde olmalı.

“Öyle mi?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum.

“Seni yalnız bırakayım,” diyorum. Böyle bir günde kışın donmasını göze alan biri herhalde yalnız kalmak istiyordur.

Gerçi aramızda bir şey de geçmedi. Sadece sebepsiz yere saatlerce yanında yattım, sırf ona sebepsiz yere yakın olmak için, teninin yumuşaklığını, horlarken sarsılan göğsünü hissetmek için. Olan bu işte.

“Ayakların donuyordur.”

Ayaklarıma bakıyorum. Kar ve buzdan oluşan incecik bir katmana basıyorlar. “Donuyorlar,” diyorum. İçeri girmek için dönüyorum.

“Kahve için teşekkür ederim.”

Ondan ne demesini bekliyorum bilmiyorum ama yine de bir şey söylesin istiyorum.

“Evet,” diyorum ve kapı çat diye arkamdan kapanıyor.

Ne kadar zaman geçiyor bilmiyorum ama öfkelenmeye başlamama yetecek kadar uzun süre geçtiği kesin. En çok da ona kızdığım için kızıyorum kendime. Halbuki umursamalıyım. Kafaya bile takmamalıyım.

Derken çıkageliyor. Yanakları soğuktan elma gibi kızar-

mış. Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. “Yalnız kalmak istemiyorum,” diyor.

Battaniyeyi yere atıyor.

“Birinin bana en son ne zaman güzel olduğumu söylediğini hatırlamıyorum.”

Güzel kelimesi az bile kalır.

Odanın içinde karşılıklı birbirimizi seyrediyoruz. Olanları sindirmeye çalışıyoruz. Kendimize nefes almayı hatırlatıyoruz.

Yanıma gelince mütevazı bir şekilde hareket ediyor. Elleri dikkatle dokunuyor bana. Son seferinde itmiştim onu ama son seferinde her şey farklıydı.

O, farklı bir kadındı.

Ben farklı bir adam...

Ellerimi saçlarının arasında gezdiriyorum. Kollarına doğru kayıyorum. Ellerim parmaklarını, sırtının şeklini ezberliyor. Bana hayatımda daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyor; ne onda ne de başka bir kadında gördüğüm bir ifade bu. Güven. Saygı. Tutku. Yüzündeki her çili ve her lekeyi ezberliyorum. Kulaklarının şeklini öğreniyorum, bir parmağımı dudağının yay gibi kıvrılan kenarında gezdiriyorum.

Elimden tutup beni yatak odasına doğru götürüyor. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” diyorum. Tanrı biliyor, o artık benim tutsağım değil. Ondan istediğim, tek şey onun burada olmayı kendi isteğiyle tercih etmesi.

Kapı eşiğinde duruyoruz. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben de ellerini tutuyorum. Kollarını sırtımda kenetliyor. Beni bırakmıyor.

Değişen şey birbirimize dokunuş tarzımız. Eskiden kaçındığımız bir iletişim var şimdi. Odaya girerken birbirimize değiyoruz. Parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. Ben de elimi sırtından ayırmıyorum. Yüzümün hatlarına dokunuyor. Aynı yatağı paylaşıyoruz.

Yaşadıklarımızın ciddiyetsiz hiçbir yanı yok. Flört etmiyoruz. O noktayı çoktan aştık. Eski ilişkileri gündeme getirmiyoruz. Birbirimizi kıskandırmaya çalışmıyoruz. Birbirimize takma isimler koymuyoruz. Aşk kelimesinden bahsetmiyoruz.

Zaman öldürüyoruz. Konuşuyoruz. Şehirde görebileceğin bütün o çılgınca şeyleri sıralıyoruz. Alışveriş sepetlerini ittiren evsizler. Sırtlarında haçlarla şehirde tur atan İsa man-yakları. Güvercinler.

Bana en sevdiğim rengi soruyor. “Yok,” diyorum. En sevdiğim yemeği soruyor. Kâsenin içine bir kaşık lapa atarak. “Bunun dışında her şey,” diyorum.

Buraya gelmesek başına ne geleceğini soruyor. Yani onu teslim edip mükâfatımı almış olsaydım.

“Bilmiyorum,” diyorum.

“Ölmüş mü olurdum?”

Tensel iletişim ısınmamızı sağlıyor. Daha önce bilmediğimiz şeyler öğreniyoruz; konserve makarnayla fasulyenin birlikte yenebileceğini, her yanı dağılmış koltuğa iki kişinin sığabileceğini...

Bir şeyler yiyoruz ama ne, bilmiyorum. Mecburiyetten yiyoruz zaten. Kahvaltı, öğlen yemeği ya da akşam yemeği

diye bir şey yok. Hepsi aynı. Hepsinin tadı berbat.

Bana o gözlerle bakıyor. Cevap bekliyor. “Bilmiyorum,” diyorum tekrar. Onun apar topar arabamdan indirilip diğer aracın içine atıldığını görüyorum. Elleri ve gözleri bağlı. Ağladığını duyuyorum.

Önümdeki kâseyi itiyorum. Aç değilim. İştahım kaçtı.

Ayağa kalkıp kâseme uzanıyor. Bu akşam bulaşıkları onun yıkayacağını söylüyor ama ben yaklaşınca kibar bir şekilde bileğini tutup, “Kalsın,” diyorum.

Camın önüne kurulup incecik bir dilim halinde gökyüzünde parlayan ayı seyrediyoruz. Bulutlar gelip geçiyor, ayı bazen görüyoruz bazen görmüyoruz.

“Şu yıldızlara baksana,” diyor. Bütün takımyıldızların adını biliyor. Koç. Ocak. Perse. Chicago’dayken uçaklara bakıp dilek tuttuğunu, çünkü gökyüzünde hareket eden uçakların yıldızlardan fazla olduğunu söylüyor.

Aynı odada olsak bile bazen çok uzaklara gittiği oluyor.

Bana İspanyolca yüze kadar saymayı öğretiyor. Ben de ona *fokstrot* dansını öğretiyorum. Göl tamamen donunca buzda balık avına çıkıyoruz. Dışarıda asla çok uzun kalmıyoruz. Zaten beni balık tutarken seyretmeyi sevmiyor. O yüzden sanki Musa sırf ona özel suyu ortadan ikiye ayırmış gibi, gölün üzerinde yürüyüşe çıkıyor. Taze kar hoşuna gidiyor. Bazen aralarda hayvan izlerine rastlıyoruz. Bazen uzaktan kar araçlarının sesini duyuyoruz. İyice donunca içeri giriyor. O zaman da ben kendimi yalnız hissediyorum.

Onu dışarı çıkarıyorum. Tabancayı da yanıma alıyorum. Bir süre ormanın içinde dolaşıp namludan çıkan kurşun se-

sini kimsenin duymayacağından emin olduğum تنها bir yere gidiyoruz.

Ona nasıl ateş edildiğini öğrenmesini istediğimi söylüyorum. Sanki çok değerli bir mücevher veriyormuşum gibi tabancayı eline tutuşturuyorum. Lanet şeye dokunmak bile istemiyor.

“Al,” diyorum kibarca.

“Neden?” diye soruyor.

“Önlem olsun diye.”

Ateş etmeyi öğrenmesini istiyorum ki kendini koruyabilsin.

“Onun için sen varsın ya.”

“Ya bir gün olmazsam?” diye sorarken saçından düşen tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ama rüzgâr yine saçlarını uçuruyor. “Dolu değil.”

Başparmağıyla işaretparmağını tetiğin olduğu yerden geçiriyor. Tabancayı elimden alıyor. Ağır, buz gibi soğukta metal tamamen donmuş. Yer karla kaplı.

Parmağını tetiğin üzerine yerleştirip avucunu tabancanın kabzasına sarıyorum. Başparmağını aşağı indiriyorum. Sol elini de kaldırıp sağ eline denk getiriyorum. Elini tutan ellerim onu her şeyin yolunda gideceğine dair temin ediyor. Bir şey olmayacak. Elleri benimkiler gibi soğuk. Fakat eskisi gibi çekinmiyorlar benden, dokunduğum anda kaçmıyorlar.

Ona tabancanın bölümlerini anlatıyorum: namlu, namlu ağzı, tetik mahfazası. Kotumun cebinden bir şarjör çıkarıyorum ve onu tabancaya nasıl takacağını gösteriyorum. Ona tabanca çeşitlerinden bahsediyorum: tüfek, el tabancası ve ya-

rı otomatikler. Bu bir yarı otomatik. Tek el ateş edince şarjördeki kurşun hazneye doluyor. Tüm işi halleden tetik.

Ona öldürmeye niyetli olmadığı hiçbir şeye tabancayı doğrultmamasını söylüyorum.

“Ben bunu zor yoldan öğrendim,” diyorum. “Yedi yaşındayken. Sekiz de olabilir. Bizim mahalleden bir çocuk. Babasının tabancası vardı. Sürekli hava atar dururdu. Ona yalancı olduğunu söyledim. Bana doğru söylediğini kanıtlamak istedi; o yüzden okuldan sonra evlerine gittik. Kimse yoktu. Babası tabancayı başucunda tutuyordu. Hem de kilidi açık ve dolu bir halde. Sanki oyuncakmış gibi tabancayı başucundan aldım. Bir tur hırsız-polis oyunu oynadık. Polis oydu ama tabanca bendeydi. Çocuk eller yukarı dedi ve ben de dönüp onu vurdum.”

Ve derken buz gibi soğukta öylece dikiliyoruz karşılıklı. Tabancasının namlusuyla burun buruna geldiği bütün o zamanları hatırlıyoruz. Vicdan azabı var. Keder var. Bütün bunları gözlerimden okuduğuna eminim. “Seni asla öldürmezdim,” derken bunları sesimin tonundan duyabildiğine eminim.

Ellerini sımsıkı tutuyorum.

“Ama öldürebilirdin de,” diyor. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

“Evet,” diye itiraf ediyorum. Özür dilemeyi seven biri değilim ama yüzümdeki ifadeden her şeyin okunduğunu biliyorum.

“Ama o farklıydı,” diyor.

“Nasıl?” diye soruyorum.

Arkasına geçmeme izin veriyor. Kollarını kaldırıyorum

ve birlikte ağacın tekine nişan alıyoruz. Bacaklarını iki yana ayırıp nasıl ayakta duracağını gösteriyorum. Sonra horozu indirip tetiği çekiyoruz. Çıkan ses sağır edici. Namludan çıkan kurşun onu neredeyse yere düşürüyor. Ağacın kabukları patlıyor.

“Çünkü fırsatım olsaydı ben de seni öldürebilirdim,” diyor.

Önceki günlerde aramızda geçen bütün olayları bu şekilde çözüyoruz. Birbirimize söylediğimiz bütün o kötü sözleri, aklımızdan geçen bütün o korkunç düşünceleri bu şekilde telafi ediyoruz. Artık bizim için bir ev haline gelen kulübenin içinde, kütük duvarların arasında geçen o ilk gün ve haftaların şiddetini, nefretini bu şekilde ortadan kaldırıyoruz.

“Peki arkadaşın?” diye soruyor. Başımla elindeki tabancaya işaret ediyorum. Bu sefer onun tek başına denemesini istiyorum.

“Şansına, çocukken pek iyi bir nişancı değildim. Kurşun kolunu yalayıp geçti. Sadece sıyırdı.”

EVE

NOEL ARİFESİ

Gabe sabah erken saatte arayıp yola çıktığını söyledi. Ceptelefonum çaldığında saat beş buçuğu geçiyordu ve bebek gibi mışıl mışıl uyuyan James'in aksine ben, yine uykusuz geçen bir gecenin sonunda saatlerdir ayaktaydım. Artık onu uyandırma zahmetine bile girmiyorum. Sabahlığımla terliklerimi giyip dışarı çıkıyorum.

Haber var. Evin önünde durmuş, Gabe'in karla kaplı garajımıza girmesini beklerken soğuktan donuyorum. Saat altıyı geçti ama dışarısı hâlâ karanlık. Komşuların evlerindeki Noel ışıkları akşam semasını aydınlatıyor. Pencereilerin arkasında süslenmiş çam ağaçları ışıltıyor, çatıların kenarından ışıklı buz saçakları sarkıyor, sokağa bakan bütün çift kanatları pencerelerin önünde mumlar kıpraşıyor. Bacalardan yükselen dumanlar kıvrılarak buz tutmuş havaya karışıyor.

Sabahlığıma iyice sarınıp bekliyorum. Uzaktan bir tren sesi duyuyorum. Noel arifesinde, bir pazar sabahının köründe istasyonda bekleyen kimse yoktur.

Gabe arabasını park edip inince, “Ne oldu?” diye soruyorum. Dosdoğru yanıma geliyor. Kapıyı kapatmıyor bile.

“İçeri girelim,” diyor ve beni sıcak olan yer neresiyse oraya götürüyor.

Yan yana beyaz kadife koltuğa oturuyoruz. Bacaklarımızın birbirine değdiğinin farkında bile değiliz. Evin içi karanlık. Sadece mutfaktaki ocağın ışığı yanıyor. James’i uyan-dırmak istemiyorum. Fısıldaşarak konuşuyoruz.

Gözlerinde bir ifade var. Yeni bir ifade.

“Öldü,” diyorum sonunda.

“Hayır,” diyor ama sonra ifadesini değiştirip başını önüne eğerek mahcup bir şekilde, “Bilmiyorum,” diye itiraf ediyor.

“Minnesota’nın kuzeydoğusundaki ufak bir kasabada çalışan bir doktor var. Doktor Kayla Lee. Seni boş yere ümitlendirmek istemedim. Bir hafta kadar önce bir telefon aldık. Haberlerde Mia’nın fotoğrafını görmüş. Hastalarından birinin o olduğunu söylüyor. Mia hastaneye geldiğinden beri üstünden haftalar hatta belki bir ay geçmiş ama o olduğuna emin. Mia başka bir isim kullanıyormuş: Chloe Romain.”

“Doktor mu?”

“Doktor Lee dedi ki, yanında bir adam varmış. Colin Thatcher. Mia’nın hasta olduğunu söyledi.”

“Hasta mı?”

“Zatürree.”

“Zatürree.”

Tedavi edilmediği takdirde zatürree kanı zehirleyebilir. Bunun sonunda solunum yollarında tıkanma, nefes almakta zorluk gibi durumlar meydana gelebilir. Tedavi edilmediği takdirde insan zatürreeden ölebilir.

“İlaç yazıp eve yollamışlar. Doktor onu bir hafta sonra tekrar muayeneye çağırmış. Mia randevusuna gelmemiş.”

Gabe, Grand Marais’le ilgili içinde tuhaf bir his olduğunu söylemişti. İçindeki ses ona Mia’nın orada olabileceğini söylüyordu.

“Aklına Grand Marais nereden geldi?” diye soruyorum evime gelip de bana o yeri bilip bilmediğini sorduğu günü anımsayarak.

“Bayan Thatcher’ın evinde gördüğüm bir kartpostal. Colin Thatcher, annesine göndermiş. Nadiren evden çıkan bir çocuk olduğu için direkt dikkatimi çekti. Saklanmak için iyi bir yer.

“Dahası da var,” diyor.

“Ne?” diye yalvarıyorum.

Mia’ya reçete yazmışlar ama bu, ilaçların alındığı anlamına gelmiyor. O ilaçların hiçbiri kullanılmamış olabilir.

“Kathryn Thatcher’la görüşüyorum ve Thatcher ailesiyle ilgili biraz araştırma yapıyorum. Meğer Grand Marais’te yıllardır ailenin olan bir kulübe varmış. Kathryn kulübeyle ilgili pek bir bilgisi olmadığını söyledi. Hiç gitmemiş ama eski kocası çocukken Colin’i oraya götürürmüş. Bir nevi yazlık yani. Yılın sadece birkaç ayı kullanılıyor. Eve gidip bir bakması için

polis gönderdim. Oraya gidince dışarıda park halinde duran Illinois plakalı kırmızı bir kamyonet görmüş.”

“Kırmızı kamyonet,” diye tekrar ediyorum. Gabe bana Bayan Thatcher’ın komşularının Colin’in bir kamyonet kullandığına emin olduklarını hatırlatıyor.

“Ve?” diye soruyorum endişeyle.

Ayağa kalkıyor. “Yola çıkıyorum ben de. Oraya gideceğim. Bu sabah. Uçakla gidecektim ama direkt uçuş yok. Aktarmaydı bilmem neydi derken...”

Ben de hemen ayaklanıyorum. “Ben de geliyorum. Gidip çantamı...”

Yanından geçmeye çalışıyorum ama elleriyle beni omzumdan tutuyor.

“Gelemezsin,” diyor kibar bir sesle. Bunun sadece bir his olduğunu söylüyor. Kanıt yok. Ev şu anda gözetleniyor zaten. Mia’nın orada olup olmadığına emin bile değil. Colin Thatcher tehlikeli bir adam, bundan başka suçlar için de aranıyor.

“Gelebilirim,” diye ağlıyorum. “O benim kızım.”

“Eve.”

Sesim kısılıyor. Ellerim titriyor. Aylardır bu anı bekliyorum ve şimdi, gelmiş olmasına rağmen ben buna hazır mıyım, bilemiyorum. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. “Şu anda bana ihtiyacı var. Ben onun annesiyim, Gabe. Onu korumak benim görevim.”

O koca gövdesiyle bana sarılıyor. “Seni korumak da benim görevim,” diyor. “Güven bana. Oradaysa, onu eve getireceğim.”

“Onu şimdi kaybedemeni,” diye ağlıyorum.

Gözlerim yıllar önce çektiğimiz aile fotoğrafına kayıyor. Fotoğrafta James, Grace, Mia ve ben varız. Diğer herkes sanki zorla kamera önüne yerleştirilmiş gibi duruyor. Yapmacık gülücükler, çatık kaşlar, devrilen gözler. Ben bile. Oysa Mia resmen mutlu görünüyor. Neden? Merak ediyorum. Ona mutlu olması için asla bir sebep vermedik ki.

Gabe aşağı doğru eğilerek beni alnımdan öpüyor ve dudakları bir süre kırıksık tenimin üzerinde kalıyor.

Biz bu halde dururken James üzerinde pamuklu keten pijamasıyla merdivenden paldır küldür iniyor.

“Ne haltlar dönüyor burada?” diye soruyor.

İlk çekilen ben oluyorum. “James,” diyorum onu antrede karşılamak üzere koşarak. “Mia’yı bulmuşlar.”

Fakat bakışları beni es geçerek varlığımı görmezden geliyor. “Ve sen de haberi böyle mi veriyorsun?” diye meydan okuyor, Gabe’in üzerine yürüyerek. “Karıma zarf atarak, öyle mi?”

“James,” diyorum tekrar. Anlasın diye eline uzanıyorum; kızımız yuvasına dönüyor. “Mia’yı bulmuşlar.”

Ama James, Gabe’in olduğu tarafa doğru attığı küstah bakışla karşılık veriyor. Bana bakmıyor bile. “Ancak kendi gözlerimle görünce inanırım,” diyor ve odadan çıkıyor.

COLIN

ÖNDE

Noel ağacı ışıklarla süslü. Ona ışıkları nereden bulduğumu söylemeyeceğim. Ona hoşuna gitmeyeceğini söyledim. “Başkasının kaybı bizim kazancımız,” dedim.

Akşam olunca bütün ışıkları kapatıp karanlıkta yan yana uzandığımızda muhteşem görüldüğünü söylüyor. Bir tek Noel ağacı ve ateşin ışığı.

“Bu mükemmel,” diyor.

“Yeterince iyi değil,” diyorum.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor. “Mükemmel işte.”

Fakat ikimiz de mükemmeliyetten çok uzak olduğunu biliyoruz.

Mükemmel olan onun bana bakışı ve adımı söyleyiş şekli. Elleriyle saçlarımı okşayışı. Gerçi bütün bunları yap-

tığının farkında olduğunu sanmıyorum. Mükemmel olan, her gece yan yana yatmamız. Hissettiklerim. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Mükemmel olan bazen gülmesi, bazen de attığı kahkahalar. Aklına gelen her şeyi söyleyebiliyor olması ya da saatlerce katıksız bir sessizlik içinde oturabilmemiz.

Kedi gündüzleri dibimizde yatıyor. Geceleri de onun yastığının üzerinde, bulabildiği en sıcak yerde uyuyor. Ona kediyi kovalamasını söylüyorum ama yapmıyor. Onun yerine bana yaklaşıyor. Benim yastığımı paylaşıyor. Sofra artıklarını kediye veriyor, o da bayıla bayıla mideye indiriyor. Fakat ikimiz de dolaplar boşalmaya başladıkça bir tercih yapmak zorunda kalacağımızı biliyoruz: Ya biz ya da kedi.

İmkânımız olsa gidebileceğimiz yerlerden konuşuyoruz.

Aklıma sıcak olarak gelen neresi varsa hepsini sıralıyorum. “Meksika. Kosta Rika. Mısır. Sudan.”

“Sudan mı?”

“Neden? Orası da epey sıcak oluyordur.”

“O kadar üşüyorsun yani?” diyor. Onu üzerime çekiyorum.

“Şimdi biraz daha ısındım,” diyorum.

Buradan kurtulmayı başarırsak nereye gitmek isteyeceğini soruyorum.

“İtalya’da bir kasaba var,” diyor. “Hayalet kasaba. Tamamen terk edilmiş, zeytin ağaçlarının arasında kaybolmuş, varlığı neredeyse hiç bilinmeyen bir kasaba. Hepsini toplu birkaç yüz kişi yaşıyor. Ortaçağdan kalma bir kalesi ve bir de kilisesi var.”

“Gitmek istediğin yer burası mı?” Şaşırdım. Machu Picchu ya da Hawaii demesini beklerdim. Veya o hat üzerinde başka bir yer.

“Burası çaktırmadan kaynayabileceğimiz bir yer. Televizyon ve teknolojiden uzak bir dünya. Liguria’da. İtalya’nın Güney Fransa’ya olan sınırında kalan bir bölgede. İtalyan Rivierası’ndan sadece birkaç kilometre uzakta olurduk. Çiftçilik yapar, kendi mahsulümüzü yetiştirirdik. Başkalarına bağlı olmak zorunda kalmazdık. Yakalanmak ya da bulunmak gibi bir derdimiz de olmazdı veya...” Ona bir bakış atıyorum. “Aptalca olduğunu düşünüyorsun,” diyor.

“Bence taze sebze, haşlanmış domatesten sonra güzel bir değişiklik olurdu.”

“Haşlanmış domatesten nefret ediyorum,” diye itiraf ediyor.

Ben de nefret ettiğimi söylüyorum. Sadece acelem olduğu için almıştım zaten.

“Eski bir ev bulurduk. Hani şu iki yüz yıl öncesinden kalma kocaman taş manastırlardan. Nefes kesici bir dağ manzaramız olurdu. Hatta şanslıysak deniz manzaramız da olurdu belki. Ahırımızda hayvanlarımız olur, kendi sebze-meyvemizi yetiştirirdik.”

“Üzüm?”

“Üzüm bağımız olabilirdi. İsimlerimizi de değiştirirdik. Yeni bir başlangıç yapardık.”

Dirseğim üzerinde doğruluyorum. “Kim olurdun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yeni adın.”

Aslında cevap son derece belli. “Chloe.”

“Chloe. O zaman senin olacağın kişi belli,” diyorum. İsmi düşünüyorum. Chloe. Aylar önce kamyonetle Grand Marais’e döndüğümüz o gün aklıma geliyor. Ona zorla bir isim seçmesini söylemişim, o da Chloe demişti. “Neden Chloe?” diye soruyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

“O gün. Sana artık Mia adını kullanamayacağını söylediğim zaman Chloe demiştin.”

“Ah,” diyor ve o da doğruluyor. Yüzünde gömleğimin izleri kalmış. Saçları uzun. Sırtının yarısına kadar iniyor. Hatta daha bile aşağısına. Basit bir cevap bekliyorum. Hoşuma gidiyor sadece, gibisinden basit bir cevap ama beklediğimden fazlası geliyor. “Televizyonda gördüğüm bir kızın adı işte.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini kapatıyor. Bana anlatmak istemediğini biliyorum.

Yine de anlatıyor. “Altı ya da yedi yaşındaydım. Annem mutfaktaydı ama televizyonu benim için açık bırakmıştı. Haberler vardı. Ben de boyama yapıyordum. Televizyona dikkat ettiğimin farkında değildi. Liseli bir bando grubunun gezi- siyle ilgili bir haber sunuyorlardı. Kansas ya da Oklahoma

veya onun gibi bir yerdeymiş lise. Bir grup öğrenci otobüsle bir yarışmaya ya da öyle bir şeye gidiyormuş. Bilmiyorum. Gerçekten çok dikkatli dinlemiyordum. Otobüs yoldan çıkmış ve şarampole yuvarlanmış. Sürücü de dahil olmak üzere çocukların yarısı ölmüş.

“Sonra televizyona bir aile çıktı. Anne, baba ve iki tane de yaşı büyük erkek çocuk. On sekiz-on dokuz yaşlarındaydılar. Yüzlerini hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum. Yarı kel, asık suratlı bir baba, basketbol oyuncusu gibi uzun boylu ve iri yapılı, yanık turuncu saçlı, iki tane oğlan. Anne de üzerinde tır geçmiş gibi duruyordu. Küçücük beyaz bir evin önünde durmuş, ağlıyorlardı. Hepsi birden. Dikkatimi çeken de bu oldu. Ağlamaları. Kalpleri kırılmıştı. Mahvolmuşlardı. Ben daha çok babayı seyrettim ama hepsi aynı haldeydi. Ölen kızları, ölen kardeşleri için herkesin önünde gözyaşı döküyorlardı. Kız da direksiyon başında uyuyan şoför yüzünden şarampole yuvarlanan otobüs kazasında ölmüştü. On beş yaşındaydı ama babasının bebeğim diyerek nasıl ağladığını hatırlıyorum. Sürekli kızının ne kadar muhteşem biri olduğunu söyleyip duruyordu. Halbuki söylediği şeyler, yok işte kızın iyi biri olması, şapşallıkları ya da bu dünyaya flüt çalmak için gelmiş olması, hiç de muhteşem şeyler değildi. Fakat o adam için öyleydi. ‘Chloe’ m ya da ‘Chloe, bebeğim’ deyip duruyordu. Kızın adı buydu. Chloe Frost.

Ben de bir süre Chloe Frost’tan başka bir şey düşün-

mez oldum. O olmak istedim, tıpkı onun özlemiyle yanıp tutuşan ailesi gibi biri de benim özlemimi duysun istedim. Günlerce Chloe için ağladım. Yalnızken onunla konuştum. Ölü arkadaşım Chloe'yle sohbet ettim. Onun resimlerini çizdim. Onlarcasını hem de. Yanık turuncu saçlarından kahverengi gözlerine varıncaya kadar." Eliyle saçlarını düzeltiyor ve mahcup bir edayla başını çeviriyor. Utandı.

Sonra itiraf ediyor, "Aslında onu kıskanıyordum. Öldüğü için, orada bir yerde onu benden daha çok seven birileri olduğu için kıskanmıştım." Önce tereddüt ediyor ama sonra ekliyor: "Delice. Biliyorum."

Fakat başımı iki yana sallayıp, "Hayır," diyorum çünkü duymak istediğinin bu olduğunun farkındayım. Oysa içten içe, *çocukluğunda kim bilir ne kadar yalnızlık çekmiş*, diye düşünüyorum. Hiç tanımadığı ölü bir arkadaşın özlemini çekmek. Annemle ikimizin hayatı güllük gülistanlık değildi evet ama en azından yalnız değildik.

Konuyu değiştiriyor. Artık Chloe Frost'tan konuşmak istemiyor.

"Sen kim olacaksın?" diye soruyor.

"John?" diyorum. Bende de John tipi olsa bari.

"Hayır," diyor. Bu da en az Chloe kadar bariz bir cevap.

"Sen de Owen olacaksın çünkü nasılsa bir önemi yok, değil mi? Bu gerçek adın değil."

"Bilmek istiyor musun?" diye soruyorum. Bahse gire-

rim milyonlarca kez düşünmüştür. Eminim kendi kendime kırk kere gerçek adımlı tahmin etmeye çalışmıştır. Aklına hiç sormak geldi mi acaba merak ediyorum.

“Hayır,” diyor. “Çünkü sen benim için busun. Owen’sın.”
Daha önce kim olduğumun bir önemi olmadığını söylüyor.

“Ve sen de Chloe olacaksın.”

“Chloe olacağım.”

Ve işte o andan itibaren Mia diye biri yok artık.

EVE

SONRA

Doktor Rhodes'a danışıyorum. Tek bir şartla kabul ediyor: O da gelecek. James'le ortak kullandığımız kredi kartıyla üçümüzün uçak biletlerini alıyorum. Gabe'inkini polis departmanı karşılıyor.

Mia'nın onca zaman esir tutulduğu kulübeyi ziyaret edeceğiz. Orada bulunmamızın hafızasını tetiklemesini ve esaret süreciyle ilgili bir şeyler hatırlamasına yardımcı olmasını umut ediyoruz. Kedi bile tek başına Colin Thatcher'a dair anılarını tetikleyebiliyorsa, o zaman kulübenin kim bilir ne anılar tetikleyeceğini merak ediyorum.

Mia'yla ikimiz tek bir valiz hazırlıyoruz. Zaten çok fazla alacak bir şeyimiz yok. James'e nereye gittiğimizi hiç söylemiyorum bile. Mia, Ayanna'dan birkaç gün Kano'ya bak-

masını rica ediyor ve kadın hiç tereddüt etmeden kabul ediyor. Dokuz yaşındaki oğlu Ronnie, evlerinde bir kedi misafir edecekleri için çok heyecanlı. Taksiye, O'Hare'e giderken yolda kadının evine uğramasını söylüyoruz. Mia, Kano'dan ikinci kere ayrılmakta zorluk çekiyor. İlk seferinde kim bilir nasıl vedalaştılar, merak ediyorum.

Havaalanı, Mia'nın durumundaki biri için korkunç bir yer. Gürültü sağır edici: Binlerce insan, hoparlörler, tepede cirit atan uçaklar. Mia'yı koluma taktım, şu anda Doktor Rhodes'la ortamımızda duruyor ama yine de diken üstünde ve bunu hepimiz görebiliyoruz. Doktor Rhodes, her ihtimale karşı valizinde getirdiği Valium'dan bir doz yapalım diye öneriyor.

Gabe bize bakıyor. "O valizin içinde başka neler var?" diye soruyor. Dördümüz uçağın kalkacağı kapının önündeki koltuklarda oturuyoruz.

"Başka yatıştırıcılar," diyor kadın. "Daha güçlü olanlar."

Gabe arkasına yaslanıyor ve başka birinin bıraktığı gazeteyi açıyor.

"Güvenli mi?" diye soruyorum. "Şey için..."

Mia hissiz bir şekilde, "Bebek için," diyor. Ben o kelimayı bir türlü ağzıma alamıyorum.

"Evet," diyorum. Onun bu kelimayı telaffuz edebiliyor olması beni utandırıyor.

"Güvenli," diye temin ediyor doktor bizi. "Bir kerelik. Hamileliğin süresince sık kullanmanı tavsiye etmem."

Mia bir yudum suyla ilacı içiyor ve sonra bekliyoruz. Uçağımız anons edildiği sırada neredeyse uyumak üzere.

Önce Minneapolis-St. Paul'e uçup kırk beş dakika aktarma bekleyeceğiz. Sonra da Duluth, Minnesota'ya geçeceğiz. Orada da Gabe'in meşhur arkadaşı Dedektif Roger Hammill bizi karşılayacak ve Grand Marais'e götürecektir. Gabe, adamdan arkadaşım diye bahsediyor ama onun adını ağzına alırken sesindeki hoşnutsuzluğu ben bile fark edebiliyorum. Uçuşumuz erken, sabah dokuz uçağı. Uçak buz gibi gökyüzüne doğru yükselirken ikimiz de bunun uzun bir gün olacağını biliyoruz. Şükrettiğimiz tek şey Mia'nın uyuyor olması.

Mia'yla ben yan yana oturuyoruz. O, pencere kenarında, ben koridor. Gabe de hemen yanımızda, koridorda. Ara sıra eliyle koluma dokunup bana iyi olup olmadığımı soruyor. Yanında oturan Doktor Rhodes da kulağında kulaklıkları, kendini sesli kitabına kaptırmış. Uçağın geri kalanıysa içinde bulunduğumuz durumdan bihaber. Havadan, kayak koşullarından, aktarmalı uçuşlarından konuşup duruyorlar. Kadının teki tam uçak kalkmak üzereyken kendini ilahilere veriyor ve varacağımız yere tek parça halinde inelim diye dua ediyor. Titreyen ellerinde bir tespih var. Pilot sallantılı bir uçuş olacağı konusunda bizi uyarıyor ve koltuklarımızdan kalkmamızı söylüyor.

Minneapolis'e indiğimiz sırada Mia çoktan uyanmış ve

bütün bu koşturmacı yüzünden yine sınırları altüst olmuş durumda. Doktora bir daha ne zaman ilaç alabileceğini soruyorum ama Doktor Rhodes beklememiz gerektiğini, bu akşamüstü için Mia'ya ayık halde ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Aktarmayı beklerken Gabe, iPod'unu teklif ediyor ve gürültüyü bastırmak için bulabildiği en sakin müzikleri buluyor.

Oraya gidince ne olacağını merak ediyorum. Sırf düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyor. Mia'nın kediye görünce verdiği tepki geliyor aklıma. Kim bilir bunca zaman esir tutulduğu o kulübeyi görünce neler olacak? Eve döndüğünden beri kat ettiğimiz yolu düşünüyorum. Hepsi yok mu olacak şimdi?

Tuvalete gitmek için izin istiyorum ve yalnız kalmasın diye Mia'nın yanına Doktor Rhodes oturuyor. Tuvaletten çıkınca karşımda Gabe'i buluyorum. Yanına gidince beni kolları arasına alıp, "Yakında hepsi sona erecek. Güven bana," diyor.

Güveniyorum.

Duluth'a inince kendini Dedektif Hammill olarak takdim eden bir adam tarafından bir polis cipine bindiriliyoruz. Gabe, ona Roger diyor. Mia tanıştığına memnun olduğunu söylüyor ama Gabe aslında ikisinin daha önce tanışmış olduklarını hatırlatıyor.

Benim yaşlarımda koca göbekli bir adam ama benden çok daha büyük gösteriyor ve bu arada ben de her geçen gün daha da yaşlandığımın gayet farkındayım. Cipin içine karı-

sının fotoğrafını yapıştırılmış. Kilolu, sarışın bir kadın. Etrafına da çocukları üşüşmüş. Hepsi bir diğerinden daha tombul olan tam altı çocuk.

Mia, Doktor Rhodes ve ben arka koltuğa geçerken Gabe de öne oturuyor. Arabaya binerken ön tarafı bana teklif etti ama hiç muhabbet edecek halim olmadığı için teklifini geri çevirdim.

Araba yolculuğu iki saat sürüyor. Gabe ve Dedektif Hammill polis işleriyle ilgili koyu bir muhabbete dalıyorlar. Birbirlerine sürekli laf sokup duruyorlar. Gabe'in adamı hiç sevmediği belli. Konuşurken sesi hiç de dostane değil, hatta ara sıra adamı tersleyip duruyor ama biz kadınların hatrına elinden geldiğince medeni davranıyor. Sürekli Mia'yla ve benimle konuşmaya çalışıyor ve yolculuğun kalanında hepimiz sessizliğe bürünürken, Dedektif Hammill, Tiberwolves'un Chicago Bulls'a karşı kazandığı zaferi anlatıyor. Şahsen sporla hiç aram yoktur.

Yolculuğun büyük kısmı Lake Superior boyunca seyreden Highway 61'de geçiyor. Mia gözlerini sudan ayırmıyor. Acaba gölü daha önce gördü mü, merak ediyorum.

Gabe sık sık, "Tanıdık gelen bir şey var mı?" diye soruyor. Benim cesaret edemediğim her şeyi o soruyor.

Doktor Rhodes daha öncesinde Gabe'in çok fazla soru sormaması konusunda onu uyarmıştı. Gabe de yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu ve kadının görevinin de

dağıldığı zaman parçaları toplamak olduğunu söylemişti.

“İki nokta arasındaki en kısa yolun düz bir çizgi olduğunu düşünürsek,” diyor Dedektif Hammill, dikiz aynasından Mia’ya bakarak, “bu yoldan geçmiş olmanız gerek.”

Grand Marais’ten geçip Gunflint Trail olarak bilinen yola sapıyoruz. Dedektif Hammill tam bir bilgi kûpü. Gerçi ağzından çıkanların hiçbiri benim için yeni şeyler değil. Çünkü Mia döndüğünden beri uykusuz gecelerim hep bu yolları ezberlemekle geçti. İki şeritli bir yol boyunca Superior National Forest’in içinden geçiyoruz. Hayatımda hiç bu kadar zengin bir bitki örtüsü görmedim. Yeşilliğin çoğu solmuş halde, hepsi karın altında kalmış. Bahara kadar da kar kalkmayacak. Dikenleriyle kara kucak açan çamların dallarıysa taşıdıkları ağırlık yüzünden hep aşağılara sarkmış.

Yolculuk sırasında Mia’nın daha dik oturduğunu, gözlerinin dışarıya daha çok odaklandığını fark ediyorum. Geçmişte gördüğüm o dalgın ifadeli gözler yok şimdi karşımda. Tam tersine daha dikkatli ve ilgili bakıyor gözleri.

Doktor Rhodes, Mia’ya telkin yöntemleri öğretiyor: *Bunu yapabilirim*. James’in kadının mantıkdışı teknikleriyle alay eden sesini duyabiliyorum resmen.

“Şimdi tanıdık gelen bir şey var mı?” diye soruyor Gabe. Koltuğunda arkasına dönüyor ve Mia başım iki yana sallıyor. Akşamüstünü geçti. Saat üç ya da dört olsa gerek ve hava şimdiden kararmaya başladı bile. Gökyüzü bulutlarla

doluyor ve arabanın içi sıcak olsa bile ellerimle ayaklarımı uyuşmaya başlıyor. Arabadaki klimanın dışarısının sıfırın altında seyreden havasıyla yarışması mümkün değil.

“İyi ki o zaman kurtulmayı başarmışsın,” diyor Dedektif Hammill, Mia’ya. “Kışı hayatta sağ atlatamazdın.”

Bu fikir içimi ürpertiyor. Colin Thatcher onu öldürmeseydi bile bu sefer de tabiat ana işin icabına bakacaktı.

Gabe ortamı gevşetmek için, “Ah,” diyor. Yüzümde gördüğü ifadeden hoşlanmamış bir hali var. Göz kırparak, “Hiç öyle emin olma. Mia tam bir savaşçı. Doğru değil mi?” diye soruyor. Sonra sadece Mia’yla benim görebileceğim bir şekilde dudaklarını oynatıyor: “Bunu yapabilirsin.” Cipteki tekerlekleri bir kar öbeğine çarpınca hep birlikte dönüyoruz ve kendimizi o sevimsiz kulübenin karşısında buluyoruz.

Mia resimleri gördü. Onu kaç kere yarı baygın bir halde bu kulübenin resimlerine ve Colin Thatcher’ın o ifadeden yoksun gözlerine bakarken yakaladım. Ne kadar baksa da hiçbir şey göremiyordu. Oysa şimdi görüyor. Dedektif Hammill kapıyı açıyor ve Mia, sanki mıknaş çekmiş gibi kendini arabadan dışarı atıyor. Onu durdurmak zorundayım. “Şapkan,” diyorum. “Atkın!” Çünkü dışarı o kadar soğuk ki, hava bile tenini dondurmaya yeter. Fakat Mia soğuğun farkında bile değil. Sanki beş yaşındaki bir çocukmuş gibi zorla eldivenlerini giydiriyorum. Pür dikkat kulübeye, üzeri karla kaplı basamaklara ve sarı polis şeridiyle kapatılmış kapıya

bakıyor. Kar ayak izlerini kapatıyor ama hâlâ görünürde olan ayak ve lastik izleri son kar yağdığından beri buraya birilerinin geldiğini gösteriyor. Her yer karla kaplı: çatı, veranda, evin çevresini saran yabancı dünya. Mia'nın buraya ilk gelişinde neler hissettiğini merak ediyorum. O kadar ücra bir yer ki, insan burada kendini yeryüzünde sağ kalan son kişi zannedebilir. Sırf bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Mia'nın resimlerindeki gölü görüyorum. Üst üste bin kere donmuş, bahara kadar da buzu çözülmez artık.

Şu anda öyle yoğun bir yalnızlık ve çaresizlik hissine kapılmış durumdayım ki, Mia'nın son derece rahat bir şekilde basamaklardan yukarı çıktığını görmüyorum. Gabe ona uzanıp yardım etmek istiyor. Basamaklar kaygan ve ayakları sürekli kayıp duruyor.

Yukarı çıkınca Dedektif Hammill'in kapıyı açmasını bekliyorlar. Doktor Rhodes ve ben hemen peşlerinden gidiyoruz.

Dedektif kapıyı açınca menteşeleri gıcırdıyor. Hepimiz içeri girmek için sabırsızlanıyoruz ama Gabe her zamanki kibarlığıyla Mia'ya, "Hanımlar önden," diyor. Gerçi Mia'nın arkasından da o içeri giriyor.

GABE

NOEL ARIFESİ

Minnesota'da bir yerlerde kar yağmaya başlıyor. Arabayı elimden geldiğince hızlı sürmeye çalışıyorum ama yetmiyor. Silecekler son hızda çalışıyor olmasına rağmen camın önünü görmek mümkün değil. Altı yaşındaki her çocuğun hayalidir Noel'de kar. Kızağını her çocuk için ayrı bir hediyeyle dolduran Noel Baba gelecek bu gece.

Dedektif Hammill arıyor. Kulübeyi gözetlemesi için birkaç adamını görevlendirmiş. Ormanın ortasındaki kulübeyi bana o söyledi ama gelen giden kimseyi görmemişler. İçeride de görünür birinin izine rastlamamışlar.

Ben gelene kadar ekibini hazır etmeyi planlıyor. En iyi adamlarından oluşan on küsur kişilik bir grup. Buralar için oldukça büyük bir olay bu. Bu tarz vakalara her gün rastlanmıyor.

Aklım Eve’de. Binlerce defadır aynı şeyleri düşünüp duruyorum; iyi haberi verirken ona ne diyeceğim, hangi kelimeleri kullanacağım? Sonra, verecek iyi bir haber olmama ihtimali aklıma geliyor; Mia’nın kulübede olmadığı ya da onu kurtarmak için çok geç kaldığımız. Ters gidebilecek milyonlarca şey var.

Lake Superior’ın kıyısına ulaştığımda Roger’ın adamları artık huzursuzlaşmaya başlıyor. Bir düzine adamını ormana yollamış. Kulübenin çevresini kuşatıyorlar. Departmanın en iyi silahlarıyla kuşanmış haldeler.

Dedektif Hammill kendini tamamen görevine vermiş. Sanki kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi duruyor.

“Ben gelene kadar kimse ateş etmeyecek,” diyorum arabayla daracık karla kaplı bir yola saparken. Tekerlekler kayıyor ve kontrolü kaybetmemek için mücadele veriyorum. Ödüm kopuyor. Fakat beni en çok endişelendiren şey dedektifin sesindeki arsızlık. Onu görev hattına çeken şey sadece silah taşıma ihtimali.

“Bugün Noel, Hoffman. Adamların, yanlarında olmak istedikleri aileleri var.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Güneş batıyor, dışarısı karanlık. Gazı köklüyorum. Karın ağırlığı yüzünden yerlere kadar sarkan dallara kellemini kaptırmak pahasına o daracık yoldan resmen uçarak ilerliyorum. Yolda kaç kere durduğumu bilmiyorum. Tekerlekler sürekli kara saplanıp

duruyor. Bu boktan araba ölümüne sebep olacak.

Thatcher'a Dedektif Hammill'den önce ulaşmam gerektiğini bildiğim için son sürat ilerlemeye devam ediyorum. O herifin ne yapacağını önceden kestirmek mümkün değil.

COLIN

NOEL ARIFESİ

Bu akşamüstü kasabaya gidip Dan'i aradım. Her şey hazır. Ayın yirmi altısında bizimle Milwaukee'de buluşacağını söylüyor. Elinden gelenin en iyisi bu. Herif Grand Ma-rais'e kadar gelecek değil. Bunu açıkça belirtti.

Bu benim ona Noel hediyem, yarın için hazırladığım sürprizim. Günbatımında yola çıkıp bütün gece yolda olacağız. En güvenlisi böyle. Hayvanat bahçesinde buluşmayı öneriyorum. Halka açık, iyi bir mekân. Noel günü de açık. Buluşmayı kafamda bin kere tasarladım. Otoparka park edeceğiz. Mia maymunların kafeslerinin olduğu yerde saklanacak. Ben de kurtların olduğu yerde Dan'le buluşacağım. O gidince, peşimizde kimsenin olmadığına emin olunca gidip kızla buluşacağım. Ondan sonra Kanada'ya giden en kısa yol

Windsor, Ontario. Arabayla Windsor'a gideceğiz. Oradan sonra da elimizdeki benzin parası yettiği kadar uzaklaşacağız. Bizi oraya götürecek kadar nakit param var ama sonra o da bitecek. Sahte kimliklerimizle yaşayacağız. Bir iş bulacağım.

Dan'e annem için de sahte bir kimlik hazırlattırıyorum. İlk fırsatta bir şekilde yeni kimliğini ona ulaştıracağım ama önce o kısmı nasıl halledeceğimi çözmem lazım.

Bunun bu boktan kulübede geçirdiğim son gece olduğunu biliyorum. O bilmiyor. Ona belli etmeden etrafımla vedalaşıyorum.

Yarın Noel. Hatırlıyorum da, çocukken Noel sabahları evi erkenden terk ederdim. Bozuklukları biriktirdiğimiz kavanozun içinden bir dolar iki sent alırdım. Sokağın köşesindeki fırına giderdim. Noel günleri öğlene kadar açık olurlardı. Sürpriz olmasa bile öyleymiş gibi davranırdık. Annem çaktırmadan ön kapıdan çıkıp gittiğimi duyana kadar yataktan kalkmazdı.

Fırına asla direkt gitmezdim. Röntgencilik yapardım önce. Noel'de ne hediyeler aldıklarını görmek için mahalledeki diğer çocukların açık pencerelerinden içeri bakardım. Bir süre onların o mutlu gülen suratlarını seyreder, sonra da, *canları cehenneme*, deyip karın içinde cebelleşerek fırının yolunu tutardım.

Fırın kapısına asılı rengeyiği çanları, yüz yıldır orada çalışan yaşlı kadına gelişimi haber verirdi. Noel'de başına

bir Noel Baba şapkası takar ve, *Ho, ho, ho*, derdi. Elli bir sentlik çikolatalı keklerden isterdim iki tane, o da kekleri alıp bir kesekâğıdına koyardı. Eve döndüğümde annem iki fincan sıcak çikolatayla beni bekliyor olurdu. Kahvaltımızı yapar ve o gün sanki Noel değilmiş gibi davranırdık.

Bu sefer camdan dışarı bakıyorum. Annemi düşünüyorum, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Yarın, otuz küsur yıldır ilk kez çikolatalı kek yemediğimiz bir Noel olacak.

Bir kâğıt kalem bulur bulmaz ona bir not yazıp Milwaukee'deki posta kutularından birine atıyorum. Ona iyi olduğumu söylüyorum. Umurlarındaysa rahat bir soluk alsınlar diye Chloe'nin de iyi olduğunu ekliyorum. Mektup annemin eline geçtiğinde biz çoktan ülke dışına çıkmış olacağız. Nasıl yapacağıma karar verdiğim anda annemi de ülkeden çıkaracağım.

Chloe arkamdan gelip bana sarılıyor. Bana Noel Baba'yı mı bekliyorum, diye soruyor.

İmkânım olsa neyi değiştirirdim, diye düşünüyorum ama aslında hiçbir şeyi değiştirmedim. Tek pişmanlığım, annemin de burada olmaması. Ama o işi bunu mahvetmeden hallede-mem. Günün birinde her şey yoluna girecek. Kimseye yakalanmadan sahte kimliğini ya da uçağa binmesi için yeterli parayı anneme nasıl ulaştıracağımı biliyorum ama günün birinde...

Arkama dönüp onu tüm ağırlığıyla kendime çekiyorum. Kilo verdi. Pantolonu artık kalçasına oturmuyor. Düşmesin diye sürekli çekiştirip duruyor. Yanakları çöktü. Gözleri de.

Sonsuza dek böyle devam edemeyiz.

“Bu sene Noel için ne istiyorum biliyor musun?” diye soruyorum.

“Ne?”

“Tıraş bıçağı,” diyorum. Parmaklarımla bıyığımı ve sakalımı kaşıyorum. Nefret ediyorum sakalımdan. Midemi bulandırıyor. Bu ülkeden çıkınca düzelecek onca şeyi düşünüyorum. Artık sürekli üşümeyeceğiz. Gerçek sabunla yıkana bileceğiz. Yün yumağına dönen yüzümü tıraş edebileceğim. Beraber dünyaya açılabiliriz. Kendimizi tamamen güvende hissene kadar asırlar geçecek olsa bile artık saklanmak zorunda kalmayacağız.

“Ben seviyorum,” diye dalga geçiyor gülerek. O güldüğü anda bütün parçaların tek tek yerine oturduğunu görebiliyorum.

“Yalancı,” diyorum.

“O zaman iki tane isteyelim,” diyor. Elimi bacaklarındaki yumuşacık tüylere dokunduruyor.

“Sen ne isterdin Noel Baba’dan?” diye soruyorum.

“Hiçbir şey,” diyor tereddüt etmeden. “İstediğim her şeye sahibim.” Başını göğsüme yaslıyor.

“Yalancı,” diye tekrar ediyorum.

Geri çekilip bana bakıyor. İstediği şeyin benim için güzel görünmek olduğunu söylüyor. Duş yapmak, parfüm sürmek gibi şeyler.

“Güzel görünüyorsun,” diyorum ve gerçekten öyle de. Fakat o fısıldayarak cevap veriyor. “Yalancı.” Hayatında daha önce kendini hiç bu kadar itici hissetmediğini söylüyor.

Yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum. Utanıyor ve gözlerini benden kaçırmaya kalkışıyor ama onu bana bakması için zorluyorum. “Güzel görünüyorsun,” diyorum tekrar.

Başıyla onaylıyor. “Tamam, peki.” Sonra sakalımı okşayıp, “Ben de sakalını seviyorum,” diyor.

Ateşkes ilan etmeden önce bir süre birbirimize bakıyoruz. “Bir gün,” diye söz veriyorum, “parfüm de süreceksin.” “Tamam.”

Bir gün beraber yapacağımız şeyleri sıralıyoruz. Yemeğe çıkacağız. Sinemaya gideceğiz. Dünyanın geri kalanının her lanet gün yaptıkları şeylerin aynısını yapacağız.

Yorgun olduğunu söyleyerek yatak odasına gidiyor. Üzgün olduğunu biliyorum. Gelecek ilgili konuşup duruyoruz ama bizim için gelecek diye bir şeyin var olmadığına inanıyor.

Ona belli etmeden eşyalarımızı toparlıyorum. Her şeyi mutfak tezgâhına koyuyorum: resim defterini, kalemleri, nakit paradan kalanları. Önemli olan şeyleri toparlamam iki dakika bile sürmüyor. Bana lazım olan tek şey o.

Sonra sıkıntıdan keskin bir bıçakla tezgâhın üzerini kazıyarak, *buradaydık*, yazıyorum. Harfler eğri büğrü, kesinlikle bir sanat eseri değil. Gitme vakti gelene kadar yazıyı görmesin diye üzerine montumu koyuyorum.

Aklıma kulübede geçirdiğimiz o ilk gece geliyor. Gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum. *Buradaydık*, diye düşünüyorum ama artık bu kulübeden çıkanlar başka iki insan.

Günbatımını seyrediyorum. Kulübenin içindeki hava bir anda soğuyor. Ateşe odun ekliyorum. Saatimdeki dakikaların geçişini seyrediyorum. Sıkıntıdan patlamak üzere olduğumu fark edince akşam yemeğini hazırlamaya girişiyorum. Erişteli tavuk çorbası. Kendi kendime bunun yediğim son erişteli tavuk çorbası olduğunu söylüyorum.

Ve derken sesi duyuyorum.

EVE

SONRA

Buraya daha önce gelmiş. Bunu hemen anlıyor.

Mia, eskiden içeride bir Noel ağacı olduğunu söylüyor ama şimdi yok. Sobada sürekli ateş yanıyormuş ama şimdi sobadan hiç ses çıkmıyor. Eskiden içerisi daha farklı kokarmış ama şimdi keskin çamaşır suyu kokusundan başka bir şey yok.

Kulübede olması gereken şeyleri parça parça hatırladığını söylüyor: Tezgâhın üzerine dizilmiş konserve çorbalar... Oysa şimdi tezgâhın üstü boş. Musluktan akan suyun sesini, tahta yerleri ezen ağır botların patırtısını duyuyor. Oysa hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. Şahin gibi, kulübenin kütük duvarlarına yaslanmış bir halde Mia'yı seyrediyoruz.

“Çatıya vuran yağmurun sesini duyuyorum,” diyor Mia. “Ve Kano’nun bir odadan ötekine koşturduğunu görüyo-

rum.” Sanki o an kediye gerçekten görüyormuş gibi oturma odasından yatak odasına gidiyor. Oysa hepimiz kedinin Ayanna ve oğluyla birlikte emin ellerde olduğunu biliyoruz.

Sonra adını duyduğunu söylüyor. “Mia?” diye soruyorum. Sesim neredeyse bir fısıltıdan farksız ama o, başını iki yana sallıyor. Hayır.

“Chloe,” diye hatırlatıyor bana. Bir elini kulakmemesine götürüyor. Onu bunca zamandır ilk defa bu kadar sakın görüyorum. Gülümsüyor.

Ama gülümsemesi uzun sürmüyor.

COLIN

NOEL ARIFESİ

Annem hep bende yarasa kulağı olduğunu söylerdi. Her şeyi duyabilirim. Sesin ne olduğunu bilmiyorum ama yerimden kalkma gereği uyandırıyor bende. Işığı kapatıyorum ve kulübenin içi kararıyor. Chloc yatak odasında kıpırdanmaya başlıyor. Gözleri karanlığa adapte olmakta zorlanıyor. Bana sesleniyor. Hemen cevap vermeyince bir daha sesleniyor. Bu sefer korkuyor.

Pencerenin önündeki perdeyi çekiyorum. Ayın soluk parıltısı önümü görmeme yardımcı oluyor. En az yarım düzineler; polis araçları ve iki katı kadar da polis.

“Lanet olsun.”

Perdeyi kapatıyorum. Kulübenin içinde koşuyorum.

“Chloe. Chloe,” diye sesleniyorum. Yataktan fırlıyor. Bütün vücudunda adrenalin pompalanırken uykusundan ayıl-

maya alışıyor. Onu yataktan kaldırıp koridordaki penceresiz yere götürüyorum.

Nihayet ayılıyor. Elimi sımsıkı tutuyor, tırnakları derime batıyor. Ellerinin titrediğini hissedebiliyorum. “Sorun nedir?” diye soruyor. Sesi titriyor. Gözlerinden yaşlar akıyor. Sorunun ne olduğunu biliyor.

“Buradalar,” diyorum.

“Aman Tanrım,” diyerek feryat ediyor. “Kaçmamız gerek!” Benden uzaklaşarak banyoya koşuyor. Bir şekilde pencereden çıkıp kaçabileceğimizi sanıyor.

“İşe yaramaz,” diyorum ona. Zaten pencere sıkışmış. Asla açılmayacak. Yine de deniyor. Onu tutup pencereden uzaklaştırıyorum. Sesim sakin. “Gidecek hiçbir yer yok. Kaçamazsın.”

“O zaman savaşırız,” diyor. Beni itip yanımdan uzaklaşıyor. Elimden geldiğince pencerelerden uzak durmaya çalışıyorum ama öte yandan kul bedeki zifiri karanlığın bizi görünmez yaptığına eminim. Ama yine de uzak duruyorum işte.

“ lmek istemiyorum,” diyerek ağılıyor. Ona, gelenin polis olduğunu söylemeye çalışıyorum. *Kahrolası polisler*, demek istiyorum ama o, ağızımdan çıkan tek kelimeyi bile dinlemiyor. Sürekli  lmek istemediğini söyleyip duruyor. Gözlerinden yaşlar boşanıyor.

Dalmar’ın geldiğini zannediyor.

Doğru düzgün düşünemiyorum. Camdan dışarı bakıp ona gidecek bir yer olmadığını söylüyorum. Savaşamayız da.

Çok fazlalar. Asla işe yaramaz. Sadece işleri daha da beter bir hale sokar, o kadar.

Fakat yine de çekmecedен silahı çıkartıyor. Onu nasıl kullanacağını biliyor artık. Tabancayı titreyen elleri arasında tutuyor. Şarjörünü takıyor.

“Chloe,” diyorum usulca. Sesim sadece bir fısıltı. “Bu hiçbir işe yaramaz.”

Yine de parmağım tetiğe koyuyor. Sol ve sağ elini birleştiriyor. Tıpkı ona öğrettiğim gibi sımsıkı tutuyor tabancayı. Elle-riyle tabancanın kabzası arasında hiç boşluk bırakmıyor.

“Chloe,” diyorum. “Her şey bitti.”

“Lütfen,” diye yalvarıyor. “Savaşmak zorundayız. Bu şekilde bitmesine izin veremeyiz.” Delirmiş halde. Çılgına dönmüş, aklı başında değil. İsterik. Fakat ben tuhaf bir sebepten ötürü sakinim.

Belki er ya da geç bunun başımıza geleceğini bildiğim içindir.

Aramızda sessiz bir an geçiyor. Gözlerine bakıyorum. Kızgın ve yenikler. Ağlıyor. Burnu akıyor. Ne kadar zaman boyunca bu halde durduğumuzu bilmiyorum. On saniye. On dakika.

“Ben yaparım o zaman,” diyor kızgın bir şekilde. Onun yerine savaşmadığım için bana kızgın. Ellerinde sarsılan tabancaya bakıyorum. Bunu yapamaz. Böyle bir işe kalkışırsa kendini öldürtecek. Derken kısık sesle, “Ama senin nişan alman...” diyor.

Cümlesinin devamını getirmiyor. Yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum: umutsuzluk, umarsızlık.

“Boş ver,” diyor bir süre geçtikten sonra. “Ben kendim yaparım.”

Ancak ona izin vermiyorum. Başımla onaylıyorum. “Tamam,” diyorum. Elimini uzatıp tabancayı elinden alıyorum.

Böyle bitmesine izin veremem. Bana hayatımı kurtarmam için yalvarırken olmaz. Onu böyle geri çevirirken olmaz.

Kabinin içi fener ışıklarıyla doluyor. Bizi kör ediyorlar. Tamamen ifşa olmuş bir halde pencerenin önünde duruyoruz. Elimde tabanca var. Gözlerim sakın, oysa onunkiler korku dolu. Işıklar onu ürkütüyor ve kucağıma düşüyor. Onu saklamak için önüne geçiyorum. Işığı engellemek için elimi kaldırıyorum.

Tabancayı tutan elimi.

GABE

NOEL ARIFESİ

Hammill beni arayıp adamlarının ifşa olduğunu söylüyor.

“Ne demek istiyorsun?” diye tersliyorum.

“Bizi duydu.”

“İyice görebildiniz mi?” diye soruyorum.

“Evet, kesin o,” diyor. “Thatcher.”

“Kimse ateş etmeyecek,” diyorum. “Ben oraya gelene kadar kimse kıpırdamayacak. Duydun mu?” Tamam diyor ama içten içe, beni sallamadığını biliyorum.

“O bana canlı lazım,” diyorum ama dinlemiyor. Hattın öteki tarafında bir sürü gürültü var. Hammill’in sesi sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor. En iyi nişancısını getirdiğini söylüyor. Nişancı mı?

“Kimse ateş etmeyecek,” diyorum defalarca. Thatcher’ı

yakalamak görevimin sadece bir kısmı. Öteki kısmı da onutan adamın kim olduğunu bulmak. “Ateş etmeyin. Adamlarına ateş etmemelerini söyle.”

Fakat Hammill o sırada kendi sesinin gürültüsünü dinlemekle o kadar meşgul ki, beni duymuyor bile. Karanlık olduğunu söylüyor ama gece görüşleri varmış. Kızı da görmüşler. Dehşet içinde görünüyormuş. Bir duraksama oluyor, ardından Hammill, “Tabanca var,” diyor ve o an kalbim duracak gibi oluyor.

“Kimse ateş etmiyor,” diyorum ağaçların arasında kaybolan kulübeyi görmeye başlarken. Dışarıda, park halinde sürüyle polis aracı var. Thatcher’ın onları neden duyduğuna şaşmamalı.

“Kız elinde.”

Arabayla gidebildiğim kadar gidip bu karda daha fazla ileri gitmemin mümkün olmadığını anlayınca vitesi park haline getiriyorum. “Geldim!” diye bağıyorum telefona. Ayaklarım kara batıyor.

“Silahı var.”

Telefonu elimden atıp koşmaya devam ediyorum. Onları görebiliyorum. Araçlarının arkasına konuşlanmışlar; hepsi de ateş edecekleri anı bekliyor. “Kimse ateş etmesin!” derken uzaktan gelen bir tabanca sesi beni olduğum yere mıhlıyor.

EVE

SONRA

Kulübeye dönünce ne olmasını beklemiştim bilmiyorum. Havaalanındayken aklıma gelen en kötü senaryoların hepsini tek tek Gabe’e anlattım: Mia hiçbir şey hatırlamaya bilir, haftalarca süren terapi boşa gidebilir, bu olay Mia’yı telafisi olmayan bir şekilde sarsabilir.

Mia, Minnesota ormanlarının ortasındaki bu köhne kulübenin içinde etrafına göz atarken biz de hep birlikte onu seyrediyoruz. Mia içerisini şöyle bir süzüyor. Bütün anıların hızla beyinde canlanması çok da uzun sürmüyor. Gabe kırkıncı defa, “Mia, bir şey hatırlıyor musun?” diye sorarken aslında istediğimiz şey konusunda dikkatli olmamız gerektiğini fark ediyoruz.

Kızımdan çıkan ses hayatımda daha önce hiç duymadığım türden bir ses. Ölen bir hayvanın sesine benziyor. Mia

odanın orta yerinde, dizlerinin üzerine çöküyor. Daha önce hiç duymadığım, anlaşılmaz bir dilde çığlık atıyor. Ağlıyor. Mia'mın asla yapabileceğini tahmin etmediğim bir şekilde feryat ediyor. Onu bu halde görünce ben de ağlamaya başlıyorum. "Mia, hayatım," diye mırıldanıyorum. Tek isteğim, onu kollarımın arasına alıp sarılmak.

Fakat Doktor Rhodes dikkatli olmam konusunda beni uyarıyor. Elini uzatarak Mia'yı teselli etmeme engel oluyor. Gabe doktorla ikimize doğru yaklaşıp fısıldayarak bu yerin, Mia'nın isteri krizi geçirerek kapandığı yerin, bir aydan az bir zaman önce kanlı bir cesedin yattığı yer olduğunu söylüyor.

Mia, o masmavi gözlerinde korkunç bir acıyla Gabe'e dönerek, "Onu öldürdün!" diye bağırıyor. "Onu öldürdün!" Delirmiş bir halde ağlıyor. Her yerde kan gördüğünü söylüyor. Onun cansız bedeninden oluk oluk akan kanın yerdeki tahtaların arasına sızdığını söylüyor. Kedinin, arkasında kanlı pati izleri bırakarak odadan kaçtığını söylüyor.

Sessiz odayı delip geçen o silah sesini duyuyor ve o anı yeniden yaşayarak olduğu yerde sıçırıyor. Kırılan cam seslerini duyuyor.

Onun düştüğünü gördüğünü söylüyor. Bütün uzuvlarının bir anda cansızlaştığını ve bedeninin yere yığıldığını söylüyor. Gözlerinin kapandığını, vücudunun kontrolsüzce sarsıldığını hatırlıyor. Elleri, giysileri kan içinde kalıyor. Gözyaşları içinde çaresizce yeri yumruklayarak, "Her yerde kan

vardı,” diyor. Doktor Rhodes, Mia’nın psikoz nöbeti geçirdiğini söylüyor. O an kızımı sakinleştirmekten başka hiçbir şey istemediğim için doktorun ellerini üzerimden itiyorum. Tam Mia’ya doğru giderken Gabe koluma uzanıp beni durduruyor.

“Her yerde. Her yerde kıpkırmızı kan. Uyan!” Mia ellerini yere vuruyor ve sonra dizlerini kendine doğru çekip öfkeyle ileri geri sallanmaya başlıyor. “Uyan! Tanrım, lütfen uyan! Beni bırakma.”

GABE

NOEL ARİTESİ

Kulübeye ilk giren ben değilim. Kalabalıkta Hammill'in şişko yüzünü görüyorum. Yakasına yapışıp, "Bütün bunlar da neydi?" diye soruyorum. Normal bir gün olsaydı, ağzıma sıçabilirdi ama bugün normal bir gün değil. Bugün, içine şeytan kaçmış bir adamım ben.

"Onu öldürecekti."

Thatcher'ın onlara başka bir seçenek bırakmadığını iddia ediyor.

"Ya da sen öyle diyorsun."

"Burası senin yetki alanın değil, pislik."

Taş çatlasın on dokuz, bilemedin yirmi yaşlarında gösteren özentinin teki kulübeden çıkıp, "Pezevenk ölmüş," diyor ve Hammill karşılık olarak başparmağını kaldırıyor. Biri alkış tutuyor. Meşhur nişancı herhalde bu. Aklını kullanamayacak

kadar aptal bir çocuk. On dokuz yaşındaki halimi hatırlıyorum. Dünyada istediğim tek şey elime silah almaktı. Şimdi o şeyi kullanmanın düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor.

“Derdin ne senin, Hoffman?”

“O adam bana canlı lazımdı.”

Herkes içeri giriyor. Karlı yolda sirenleri öten bir ambulans beliriyor. Yanıp sönen ışıklarına bakıyorum. Sirenler gecenin karanlığında çığlık atıyor. İlk yardım görevlileri araçtan inerek karların içinde canhıraş bir halde, ellerindeki sedyeyi taşımaya çalışıyorlar.

Hammill adamlarının peşinden gidiyor. Hepsi basamakları tırmanarak kulübeye giriyorlar. Projektörler içeriği aydınlatırken nihayet birinin aklına lambayı açmak geliyor. Nefesimi tutuyorum.

Mia Dennett’la daha önce hiç tanışmadım. Adımı duyduğunu bile sanmam. Üç aydır düşünebildiğim tek şey olduğunu, sabahları gözümü açar açmaz veya akşamları yatağa yatarken gözümün önünde hep onun suratı olduğunu bilmiyorum.

Mia, Hammill’in eşliğinde kulübeden çıkıyor. Adam, kızı o kadar sıkı tutuyor ki, kelepçe taksa daha iyi. Elleri, kıyafetleri kan içinde. Saçları bile. Sapsarı saçları kan yüzünden kırmızıya boyanmış. Teni ürkütücü derecede beyaz, kimse kaparmaya tenezzül etmediği projektörlerin altında hayalet gibi görünüyor. Yüzünde bomboş bir ifade var. Işıklar yanıyor ama evde kimse yok. Yanaklarından akan yaşlar so-

ğukta donarken basamaklardan kayıyor ve Hammill kızı çekiştirerek tekrar ayağa kaldırıyor.

Hammill, “Önce ben,” diye kükreyerek Mia’yı benden uzaklaştırıyor. Kızın bakışları şöyle bir yüzümü tarayıp geçiyor. Ona bakınca Eve’i görüyorum. Otuz yıl önceki, James Denett’tan, Grace ve Mia’dan, benden önceki halini görüyorum.

Orospu çocuğu. Mia’yı korkutacağını bilmesem herifin kışına tekmeyi indirirdim. Ona dokunma şekli hiç hoşuma gitmiyor.

İçeride iki seksen yerde yatan Colin Thatcher’ın cesedini buluyorum. Sokaklarda görevliyken bir ya da iki kere, enkaz altında kalan cesetlerin çıkarılmasına yardım etmiştim. Dünyada eşi benzeri olmayan bir iş. Ölü etin verdiği o his. Ruh bedenden ayrılır ayrılmaz buz gibi olup kaskatı kesiliyor. Açık ya da kapalı olsun, gözler bütün canlılığını yitiriyor. Colin’in gözleri açık. Teni buz gibi. Hayatımda hiç bu kadar çok kan görmedim. Zorla gözlerini kapatıp, “Nihayet seninle tanıştığıma memnun oldum, Colin Thatcher,” diyorum.

O boktan bakımevindeki Kathryn Thatcher’ı düşünüyorum. Gözümün önüne, ona haber verince yüzünde belirecek olan bozgun ifade geliyor.

Hammill’in adamları çoktan işe koyuldular bile: suç mahalli fotoğrafları, parmak izi, kanıtların toplanması.

Bu yere baktıkça ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kıt bir yaşam. İçerisi leş gibi kokuyor. Ne beklemiştim bilmiyorum.

Ortaçağdan kalma bir balyoz ve çekiç mi? Zincir ve döven mi? Hiç olmadı, kelepçe mi? Halbuki gördüğüm şey berbat bir Noel ağacıyla çirkin, ufak tefek bir oda. Kendi evim buradan daha beter.

“Şuna bak,” diyor adamlardan biri yere bir tane mont atarak. Ayağa kalkıyorum, bacaklarıma kramp girmiş. Biri mutfak tezgâhının üzerine, *buradaydık*, yazmış. “Ne demek sence bu?”

Parmaklarımı yazının üzerinde gezdiriyorum. “Bilmem.”

Hammill kulübeye giriyor. Sesi ölüyü bile diriltecek kadar yüksek. Ayağıyla Thatcher’ı hafifçe dürterek, “Kız senindir,” diyor bana.

“Ne dedi?” diye soruyorum laf olsun diye. Yoksa ona ne dediği umurumda bile değil.

“Kendin dinle,” diyor. Sesinde dikkatimi uyandıran bir şey var. O meşhur küstah gülüşünü –senin bilmediğin bir şey biliyorum– atarak, “Çok iyi,” diye ekliyor.

Son bir kez bakmak için Colin Thatcher’ın üzerine eğiliyorum. Tahta zeminin üzerinde ölü halde yatıyor. Kısık sesle, “Ne yaptın?” diye sorup sonra dışarı çıkıyorum.

Kız, açık haldeki ambulansın arkasında oturuyor. Bir ilkyardım görevlisi de onunla ilgileniyor. Sırtına bir tane yün battaniye atmışlar. Üzerindeki kanın ona ait olmadığından emin olmaya çalışıyorlar. Ambulans artık sessiz, ışıkları ve sireni kapatmışlar. Konuşan insanların sesleri duyuluyor, birileri kahkaha atıyor.

Kızın yanına gidiyorum. Gözlerini boşluğa dikmiş, ilk yardım görevlisinin onu muayene etmesine izin veriyor ama her dokunuşla birlikte irkiliyor.

“Burası çok soğuk,” diyerek dikkatini çekmeye çalışıyorum. Uzun saçları yüzünün önüne düşüyor, gözlerini kapatıyor. Yüzündeki ifadeyi tarif etmek mümkün değil. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kurumuş –donmuş?– kan cildine yapışmış. Burnu akıyor. Cebimden bir mendil çıkartıp eline veriyorum.

Daha önce, tanımadığım birini hiç bu kadar önemsemediğim.

“Çok yorgun olmalısın. Zor günler geçirdin. Seni yakında evine götüreceğiz. Söz veriyorum. Sesini duymak için sabırsızlanan birini tanıyorum.

“Ben, Dedektif Hoffman. Seni arıyorduk.”

Bunun ilk tanışmamız olduğuna inanmak bana imkânsız geliyor. Sanki onu arkadaşlarımdan yarısından daha çok tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bir an başını kaldırıp bana bakıyor, derken gözleri kulübeden içeri giren boş ceset torbasına takılıyor. “Bakmak zorunda değilsin,” diyorum.

Ama baktığı şey ceset torbası değil aslında. Boşluk. Boşluğa bakıyor. Etraf gelip giden insanlarla dolu. Çoğu erkek, sadece tek bir kadın var. Yanımızdan geçerken Noel planlarından bahsediyorlar: Kilise, kayınvalidelerle yemek, karısının inter-

netten aldığı oyuncağı kurmak için sabaha kadar uyumamak falan... Bütün bunlar görev sırasında konuşulanlar.

Başka dava olsa şu anda başarıyla bitirilen bir iş için millete beşlik çıkıyor olurdu. Ama bu herhangi bir dava değil.

“Dedektif Hammill sana bazı sorular sormuş. Benim de sormak istediklerim var ama bekleyebilir. Bunun senin için... kolay olmadığını biliyorum.”

İçimden saçlarını okşamak ya da eline dokunmak, onu yeniden hayata döndürecek ufak bir jest yapmak geçiyor. Gözleri kayıp. Başını, büktüğü dizlerine dayamış, tek kelime etmiyor. Ağlamıyor. Bunların hiçbirisi şaşırtmıyor beni. Şu anda şok geçiren bir kadın o.

“Bunun senin için tam bir kâbus olduğunu biliyorum. Ailen için de. Seni merak eden bir sürü insan var. Noel’de evinde olacaksın. Söz veriyorum,” diyorum. “Seni oraya biz-zat ben götüreceğim.” Onayı alır almaz Mia’yla birlikte eve doğru uzun yolculuğumuza çıkacağız. Eve evlerinin önünde kollarını açmış onu bekliyor olacak ama önce tam bir muayene için yerel hastaneye gitmemiz lazım. Gazetecilerin henüz olan bitenden haberleri yoktur diye umut ediyorum. Umarım video kameraları, mikrofonları ve milyonlarca sorularıyla hastanenin otoparkına üşüşmüş olmazlar.

Tek kelime etmiyor.

Ceptelefonumdan Eve’i arayıp, *iyi haberi Mia versin*, diye düşünüyorum. Elimi cebime daldırıyorum. Ceptelefo-

num hangi cehennemde? Neyse. Belki böyle bir şey için henüz çok erken. Daha hazır değil. Oysa Eve şu anda diken üstünde telefonumu bekliyor olmalı. Yakında arayacağım.

O kadife sesiyle, “Ne oldu?” diye soruyor sonunda.

Tabii, diyorum içimden. Her şey çok hızlı oldu. Şu anda olanlara bir anlam vermekte zorlanıyor.

“Onu yakaladılar,” diyorum. “Her şey bitti.”

“Her şey bitti.” Kelimelerin dilinden dökülerek karların arasma düşmesine izin veriyor.

Gözleri üç yüz altmış derecelik bir dönüş yapıyor. Sanki ilk defa görüyormuş gibi bütün manzarayı sindirmeye çalışıyor. Acaba bunca zamandan beri ilk defa dışarı çıkmış olabilir mi?

“Neredeyim?” diye fısıldıyor.

İlkyardım görevlisiyle birbirimize bakıyoruz, adam omuz silkiyor. Ben de, *bu benden çok senin uzmanlık alanın*, diye düşünüyorum. Ben kötü adamları yakalarım. Sen iyilere bakarsın.

“Mia,” diyorum. Uzaktan bir ceptelefonunun çaldığını duyuyorum. Sesi benimkine çok benziyor. “Mia,” diyorum tekrar.

Adını ikinci kez söylediğimde yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. Adını üçüncü kez tekrar ediyorum çünkü bir türlü arkasından söyleyecek bir söz bulamıyorum. Ne oldu? Neredeyim? Bunlar benim ona sormayı planladığım sorulardı.

“Bu benim adım değil,” diyor kısık sesle.

İlkyardım görevlisi eşyalarını topluyor. Mia'nın bir doktor tarafından muayene edilmesini istiyor ama şimdilik bir şey yok gibi. Gıdasız kaldığına dair belirtiler var. Vücudunda iyileşmekte olan yaralar mevcut ama acil müdahale gerektiren bir şey yok.

Yutkunuyorum. “Tabii ki öyle. Sen Mia Dennett’sın. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. Hatırlamadığından değil. Sorun, benim yanıldığıma emin olması. Sanki çok büyük bir sır paylaşmak üzereymiş gibi bana doğru yaklaşarak, “Benim adım Chloe,” diyor.

Dedektif Hammill yanımızdan geçerek tiksindirici bir ses çıkarıyor. “Sana iyi olduğunu söylemiştim.” Kıs kıs gülerek adamlarına, “Acele edin de işimizi bitirelim,” diye böğürüyor.

GABE

SONRA

Grand Marais kasabasına varınca Lake Superior kenarında ufak bir otele gidiyoruz. İlk dikkatimi çeken, otelin üzerinde Ücretsiz Kahvaltı yazan dev tabelası oluyor. Dönüş uçağı sabah.

Doktor Rhodes, Mia'ya sakinleştirici verdiği için şu anda baygın durumda. Onu Eve'le birlikte kaldıkları çift kişilik odaya kucağımda taşıdım. Geri kalanımız koridorda konuşuyoruz.

Eve'in sinirleri allak bullak. Bu yaptığımızın büyük bir hata olduğunu biliyordu. Hatta bir ara beni suçlayacak raddeye kadar geliyor ama durduruyor kendini. "Er ya da geç her şey ortaya çıkacaktı," diye karar veriyor ama bunu ger-

çekten inanarak mı söylüyor yoksa sırf gönlümü hoş tutmak için mi, bilmiyorum.

Daha sonra ona davayı hatırlatıp Mia'nın kellesine ödül koyanın Colin Thatcher olmadığını söyleyeceğim. Dışarıda kızın peşinde olan biri var ve bu kişiyi yakalamak için Mia'nın bilincinin mümkün olduğunca açık olması lazım. Colin mutlaka ona bir şeyler söylemiş olmalı. Ona tüm bunların sebebinin ne olduğunu anlatmış olmalı.

Eve, pastel rengi duvar kâğıdıyla kaplı koridor duvarına yaslanıyor. Doktor üzerini değiştirip bir tane eşofmanla terlik giymiş. Saçlarını başının arkasında sımsıkı topuz yaptığı için alnı kocaman gözüküyor. Kollarını göğsünde kavuşturup, “Buna Stockholm Sendromu deniyor,” diyor bize. “Kurbanlar kendilerini esir alan kimseyle duygusal bir bağ kuruyorlar. Esaretleri boyunca aralarında bağ kuruluyor ve her şey sona erdiğinde kendilerini esir alan kimseyi savunup onları kurtarmaya gelen polisten korkuyorlar. Bu, sıra dışı bir durum değil. Sürekli örneklerini görüyoruz. Ev içerisinde yaşanan taciz olayları mesela. İstismar edilen çocuklar, ensest ilişkiler. Eminim siz anlayabiliyorsunuzdur, Dedektif. Kadının teki polisi arayıp kocası tarafından dayak yediğini söylüyor ama polis kapıya dayanınca onlara sırtını dönüp hemen eşini savunmaya geçiyor.

“Stockholm Sendromu'nun gelişimine yardımcı olan bir

sürü etken var. Mia illa ki saldırganından korkmuş olmalı, ki korktuğunu hepimiz biliyoruz. Saldırganı dışında herkesten soyutlandığını hissetmiş olmalı, ki bu durumun da gerçek olduğunu biliyoruz. İçinde bulunduğu durumdan kaçışının imkânsız olduğunu da hissetmiştir. Bunu zaten belirtmeye bile gerek yok. Ve son olarak da Bay Thatcher ona minimum da olsa insani davranışlar sergileme gereği duymuş ki...”

“Mesela Mia’nın açlıktan ölmesine izin vermemesi gibi,” diye öne sürüyorum.

“Aynen.”

“Ona giyecek giysi vermesi. Sığınacak yer vermesi.” Saymaya daha devam edebilirim. Bana son derece mantıklı geliyor.

Fakat Eve için durum öyle değil. Doktor Rhodes’un iyi akşamlar dileyerek koridorda uzaklaşmasını bekliyor. Kadının artık bizi duyamayacağından emin olduğunda, anneler bilir edasıyla, “Mia ona âşıktı,” diyor.

“Eve, bence...”

“Onu seviyordu.”

Eve’i daha önce hiç şu anda olduğu kadar emin görmemiştim. Kapı ağzında durmuş, yatağında uyuyan Mia’yı seyrediyor. Tıpkı yeni doğan bebeğini seyreden bir anne gibi.

Eve, yatakta Mia’nın yanında yatıyor. Ben de kendi odam olmasına rağmen onların odasındaki ikinci çift kişilik yatağa yatıyorum. Eve bana gitmemem için yalvarıyor.

Yorganın altına girerken, *bana laf söylemek mi düşer,*
diye düşünüyorum. *Aşktan ne anlarım ben.*

İkimiz de uyumuyoruz.

“Onu ben öldürmedim,” diye hatırlatıyorum Eve’e ama
bir önemi yok, çünkü sonuçta biri bunu yaptı.

EVE

SONRA

Eve kadar bütün uçuş boyunca tamamen kayıp halde. Pencere kenarında oturup başını soğuk cama yaslıyor. Onunla konuşmaya çalıştığım da tepki vermiyor ve bazen ağladığını duyuyorum. Yanaklarından süzülerek ellerine damlayan gözyaşlarını seyrediyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama benden kaçıyor.

Ben de bir kere âşık olmuşum ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki, artık neredeyse hatırlamıyorum bile. Şehirdeki bir restoranda tanıştığım yakışıklı bir adama vurulmuşum. Ayaklarımı yerden kesen büyüleyici bir adamdı. Artık hayatımda değil ve aramızdaki boşluğu dolduran tek şey kırgınlıklar ve ağza alınmayacak türden kötü sözler. Onu kimse elimden almadı. Ben ondan uzaklaştım. O kadar uzaklaştım ki artık ne genç yüzünü ne de baştan çıkarıcı gülüşünü göre-

biliyorum. Ve onu düşündükçe hâlâ içim acıyor.

Doktor Rhodes havaalanında bizden ayrılıyor. Mia'yı sabah görmek istiyor. Doktorla aramızda Mia'nın seanslarını haftada ikiye çıkarmaya karar verdik. Akut stres bozukluğu ayrı, kaybettiğin birinin yasını tutmak ayrı.

“Tüm bunlar birinin tek başına altından kalkamayacağı kadar ağır şeyler,” diyor bana ve başımızı çevirip baktığımızda Mia'nın ellerini karnına götürdüğünü görüyoruz. Bu bebek onun için artık istenmeyen bir yük değil. Ona dair geride kalan son hatıra, tutunabileceği son dal.

Kürtaj olsaydı bu durum Mia'ya ne yapardı merak ediyorum. Muhtemelen onu uçurumun kenarına sürüklerdi.

Otoparkta Gabe'in arabasını buluyoruz. Bizi eve bırakmayı teklif etti. Bütün valizlerimizi taşıyacak diye eli ayağına dolanıyor, benim yardım etmeme de izin vermiyor. Mia bizden hızlı yürüdüğü için ikide bir ona yetişmeye çalışıyoruz. Bunu benim yüzümdeki aşırı ilgili ifadeyi görmemek ya da sevgilisini öldürdüğüne inandığı adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için yapıyor.

Yol boyunca arka koltukta çitini çıkarmıyor.

Gabe aç olup olmadığını soruyor ama ona cevap vermiyor.

Arabanın içi yeterince sıcak mı diye soruyorum, beni duymazlıktan geliyor.

Trafik yok. Sevimsiz bir pazar günü. İnsanın yataktan çıkmak istemeyeceği türden bir gün. Radyo açık ama sesi kı-

sık. Mia arka koltukta uzanıyor ve bir süre sonra uyuyakalıyor. Kış soğuğu yüzünden uyuşmuş haldeki kırmızı yanaklarının üzerine düşen saçlarına bakıyorum. Bedeni uyurken zihnini dolduran görüntüler yüzünden ara sıra gözkapakları titreyiyor. Tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum: Mia, Colin Thatcher gibi birine nasıl âşık olabildi?

Sonra gözlerim yanımda oturan adama kayıyor. James' ten o kadar farklı ki, düşündükçe gülesim geliyor.

Gözümü yoldan ayırmadan, "Onu terk ediyorum," diyorum. Gabe bir şey demiyor ama elimi tuttuğu anda söylemesi gereken her şeyi söylemiş oluyor.

Gabe bizi kapıda bırakıyor. Yardım etmeyi teklif ediyor ama halledebileceğimizi söyleyerek teklifini geri çeviriyorum.

Mia beni beklemeden binaya giriyor. Arkasından sessizce onu seyrediyorum. Gabe sabah geleceğini söylüyor. Ona vereceği bir şey varmış.

Sonra binanın ağır kapıları kapanıp da Mia gözden kaybolunca, kalabalık kaldırımlarda yürüyen yayaları, çift şeritli yoldan gelip geçen arabaları tamamen boş vererek beni öpmek için eğiliyor. Bense elimi göğsüne koyup onu durduruyorum. "Yapamam," diyorum. Bu beni Gabe'i üzdüğünden daha çok üzüyor ve bir açıklama yapmam için gözlerime bakarken onu seyrediyorum. O şefkat dolu gözleri merak içinde. Derken sonunda başıyla onaylıyor. Bunun onunla bir ilgisi yok ama şu an önceliklerimi doğru sıraya dizmem gereken bir zaman.

Zira uzun zamandır sırasını şaşırmış durumdalar.

Mia, kırılan camın sesini duyduğunu söylüyor bana. Onu nefes almak için mücadele ederken seyrettiğini anlatıyor. Her yerde kan var. Ellerini ona doğru uzatırken Mia onun düşmesini izlemekten başka bir şey yapamıyor.

Avazı çıktığı kadar bağırarak kendi yatağında uyanıyor. Ben odasına gidene kadar yataktan yere düşmüş ve orada olmayan birinin üzerine eğilmiş duruyor. Adını fısıldıyor. “Lütfen beni bırakma,” diyor ve sonra çarşafları paralayarak onu bulmaya çalışıyor. Battaniyeyi yere fırlatıyor ve çarşafı şilteneden ayırıyor. “Owen,” diye ağlıyor. Sonra bu yürek parçalayıcı sahneyi izlediğim yerden beni iterek kusmadan önce kendini tuvalete zor atıyor.

Her gün böyle.

Bazı günler sabah bulantısı o kadar kötü olmuyor. Fakat Mia en çok da bu günlerin zor olduğunu söylüyor. Kafasını meşgul edecek sürekli bir bulantı hissi olmayınca bu sefer de devamlı, Colin’in öldüğünü hatırlamak zorunda kalıyor.

Kapı ağzında dikiliyorum. “Mia,” diyorum. Acısını dindirmek için ne olursa yapmaya razıyım ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hazır olduğunda bana kulübe içinde geçirdiği o son dakikaları anlatıyor. Havai fişekleri andıran silah sesleri, camın

kırılışı, şangırtıyla yere dağılan pencere, kulübeden içeri dolan kış havası. “Ses beni çok korkuttu. Adımı fısıldadı. Chloe. Nefes almaya çalışıyordu. Bacakları uyuştı. Ne olduğunu anlayamamıştım,” diyor. Hıçkırıklar arasında başını iki yana sallayıp günde yüz kere yaptığı gibi o anı yine en baştan yaşıyor. Onu durdurmak için bir elimi bacağına koyuyorum. Daha fazla devam etmesine gerek yok ama ediyor. Devam ediyor çünkü buna mecbur, çünkü beyni bu anıları daha fazla, içinde saklı tutamaz. Bütün anılar, patlamaya hazır bir volkan gibi kafasının içinde cansız bir şekilde yatıyorlar.

Geçmiş zamandaki bir ana hapsolmuş bir halde, “Owen?” diye mırıldanıyor. “Silah elinden düştü. Düştüğü yerde izi kaldı. Elini bana uzattı. Her yerde kan vardı. Vurulmuştu. Bacakları hissizleşmeye başladı. Onu yakalamaya çalıştım ama ağırlık çok fazlaydı. Yere yığıldı. Onun üzerine kapandım.”

““Owen! Aman Tanrım. Owen,”” diye ağlıyor.

İtalyan Rivierası’nın o girintili çıkıntılı sahil şeridini hayal ettiğini söylüyor. O son an gördüğü şey buymuş. Ligurya Denizi’nde aheste aheste süzülen tekneler ve Alpler’le Apenin Dağları’nın o dimdik tepeleri. Tepede elden ayaktan uzak bir taş ev görmüş. Yemyeşil kırlarda belleri çıkıncaya kadar çalışmışlar. O ve Owen adındaki adam. Artık kaçmadıklarını, evlerinde olduklarını hayal etmiş. O son dakika, Mia yeşil çimenlerin arasında koşturan çocuklar görmüş. Tek tip üzüm ağaçlarının arasında zikzak çiziyorlarmış. Onun gibi karagözleri, kara saçları

varmış. Gitgide unuttukları İngilizcenin arasına İtalyanca kelimeler sıkıştırıp duruyorlarmış. *Bambino, allegro, vero amore.*

Adamın bedeninden boşalan kanı anlatıyor bana. Nasıl yere dağıldığını, kedinin odadan nasıl kaçtığını, minik patileleriyle yerleri nasıl kan içinde bıraktığını... Ve yine gözleri odanın içinde oradan oraya gidiyor. Sanki tüm bu anlattıkları şu an burada yaşanıyor. Halbuki kedi şu anda porselen bir heykel gibi yatak odasındaki pencerenin önünde tünemiş, oturuyor.

Nefes alış verişinin yavaş olduğunu söylüyor. Soluklarının yüzeysel olmasına rağmen onu bile büyük çabayla başarıyormuş. Her yerde kan varmış. “Gözleri durgunlaştı. Göğsü durgunlaştı. ‘Uyan. Uyan,’ diyerek sarstım onu. ‘Tanrım, lütfen uyan. Lütfen, beni bırakma,’” diye ağlıyor yatağın çarşaflarına tutunup. Ön kapı açıldığı sırada vücudunun artık pes ettiğini söylüyor. Kör edici bir ışık varmış ve erkeksi, sert bir ses ona cesetten uzaklaşmasını söylemiş.

“Lütfen, bırakma beni,” diye ağlıyor.

Her sabah onun adını haykırarak uyanıyor.

O, yatak odasında kalıyor. Ben de kanepeyi açtım, salonda yatıyorum. Perdeyi açmayı, dış dünyayı odasına dahil etmeyi reddediyor. Karanlık olsun istiyor. Böylece günün yirmi dört saati geceymiş gibi varsayıp rahatça bunalıma girebiliyor. Artık ona hiçbir şey yediremiyorum. “Kendini düşünmüyorsan, bari bebeği düşün,” diye tavsiyede bulunuyorum. Bu saatten sonra hayatta kalmasının tek nedeninin bebek olduğunu söylüyor.

Sırrını benimle paylaşabileceğine güvenerek bana bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini söylüyor, ama bunu akıllı yerindeyken değil ağlarken, çaresizliğinin içinde yitip gittiği sırada söylüyor. Ölümü, kendi canını alabileceği onlarca yöntemi düşünüyor. Hepsini sıralıyor bana. Kendi kendime onu asla yalnız bırakmayacağımı söylüyorum.

Pazartesi sabahı Gabe geldi. Kulübeden aldığı birtakım eşyalarla dolu bir kutu getirdi. Onları delilik olarak saklıymuş. “Hepsini Colin’in annesine verecektim,” dedi. “Ama belki siz de bir bakmak istersiniz diye düşündüm.”

Ateşkes umuduyla gelmişti fakat Mia’dan elde edemediği tek şey, “Owen,” diye fısıldarken gözlerinden fışkıran nefret dolu bakışlar oldu.

Onu yatak odasından dışarı sürüklediğimde koltuğa oturup televizyona boş boş bakıyor. Ne seyrettiğine dikkat etmem lazım. Akşam haberleri, ölüm, cinayet ve suçlu gibi kelimeler onu mahvediyor.

Mia’ya, Owen’ı vuran kişinin Gabe olmadığını söylüyorum ama o, “Fark etmez,” diyor. Bir önemi yok. O öldü. Gabe’den bunun için nefret etmiyor. Hiçbir şey hissetmiyor. Ruhunu dolduran engin bir boşluk var. Yaptıklarını, hepimizin yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyorum. Polis oraya onu korumak için geldiğini anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Gördükleri şeyin silahlı bir suçlu ve esir aldığı kurbanı olduğunu söylüyorum.

Mia her şeyden öte kendini suçluyor. Silahı eline kendisinin verdiğini söylüyor. Geceleri gözyaşları arasında özür diliyor. Doktor Rhodes ona yasın evrelerinden bahsediyor: inkâr ve öfke. Fakat ileride yaşadığı kaybı kabulleneneceği günün geleceğine de söz veriyor.

Mia, Gabe'in getirdiği kutuyu açtı ve içinden gri kapüşonlu bir eşofman üstü çıkardı. Onu yüzüne yaklaştırdı. Gözlerini kapatıp kokladı. Onu saklamayı planladığı belliydi. "Mia, hayatım," dedim. "İzin ver de onu yıkayayım." Leş gibi kokuyordu ama onu elinden almama izin vermedi.

"Yapma," diye ısrar etti.

Her akşam Owen'ın sımsıkı ona sarıldığını hayal ederek eşofman üstüne sarılarak uyuyor.

Her yerde onu görüyor. Uykusunda, uyanık olduğunda. Dün yürüyüşe çıkalım diye ısrar ettim. Ocak ayına göre nispeten iyi bir gündü. İkimizin de biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Günlerdir evden dışarı çıkmıyorduk. Evi derleyip toparladım, aylardır kullanılmayan küveti temizledim. Çiçeklerini ayıkladım. Kuruyan yaprakları çöp kutusuna attım. Ayanna bizim için market alışverişi yapmayı teklif etti. Süt, portakal suyu ve özel ricam üzerine bir demet de çiçek. Mia'ya dünyada hâlâ canlı olan şeyleri hatırlatmak istedim.

Mia dün yine kutunun içinden çıkardığı kocaman montu giydi üzerine ve birlikte dışarı çıktık. Son basamağa indiğimizde durup sokağın karşısındaki hayali bir noktaya baktı.

Orayı ne kadar uzun süre seyretti bilmiyorum ama sonunda hafifçe koluna dokunup, “Hadi, yürüyelim,” dedim. Neye baktığını bir türlü anlayamadım çünkü dört katlı, dışı karton-piyer kaplı bina dışında hiçbir şey yoktu.

Chicago’nun kışı serttir ama ara sıra da olsa Tanrı bizi dertlerin gelip geçtiğini hatırlatmak için hava sıcaklığının beş-on derecelerde seyrettiği günlerle ödüllendirir. Yürüyüşe çıktığımızda da hava beş derece falan olmalıydı. Gençlerin aptal gibi şort ve tişörtle gezindiği günlerden biriydi. Geçen ekimde bu havalarda donduğumuzu herkes unutmuş gibiydi.

Daha az gürültülü olacağını düşündüğüm için şehrin mesken bölgesinde kaldık. Biraz ötedeki şehrin sesini de duyabiliyorduk. Tam gün ortasıydı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Waveland’e çıkan köşeyi dönerken genç bir adamla çarpıştılar. Önünden geçtiğimiz bir evin balkonundaki tarihi geçmiş, kaldırımında eriyen karlar hariç tamamen ortamla alakasız görünen Noel süslerine bakmıyor olsaydım onu durdurabilirdim. Yakışıklı bir adamdı. Başındaki beyzbol şapkasını iyice indirmiş, yere bakarak yürüyordu. Mia da yürüdüğü yere dikkat etmiyordu. Adamla çarpışınca şaşkınlıktan yere düşecekti neredeyse.

Adam onun neden ağladığına anlam vermedi. “Çok affedersiniz. Özür dilerim,” dedi. Ben de dert etmemesini söyledim.

Mia’nın kutudan çıkardığı, şu anda yatağının başında duran beyzbol şapkasının aynısıydı bu.

Çektiği acı ve gündüz bulantısı onu günde üç-dört kere tuvalete koşturuyordu.

Gabe bu akşamüstü yine geldi. Bu sefer konunun özüne inmeye kararlı. Bugüne kadar sadece teselli amacıyla yapılan kısa ziyaretlerle yetinmeyi başardı, ama dışarıda hâlâ varlığını sürdüren bir tehdit olduğunu ve oturduğumuz binanın önünde nöbet tutan polislerin ebediyen orada kalmayacaklarını hatırlatıyor bana. Mia'yı koltuğa oturtmuş.

“Bana annesinden bahset,” diyor Mia. İşte buna alışveriş diyoruz.

Mia'nın yaşadığı daire taş çatlasın kırk metre karelik bir kutu. Kanepeyle küçük bir televizyonun durduğu salon var. Misafir geldiğinde yatak olarak bu kanepeyi açıyor. Banyoyu herhalde on kere silip temizlemişimdir ama bana hâlâ temiz gelmiyor. Ne zaman banyo yapsam küvetin içi suyla doluyor. Mutfak sadece bir kişinin sığabileceği genişlikte. Bulaşık makinesi yok. Radyatör odayı nadiren ısıtıyor, ısıttığı zaman da içerinin sıcaklığı otuzlara kadar çıkıyor. Yemeğimizi kanepenin üzerinde yiyoruz. Her gece orada yattığım için toplayıp koltuk haline getirmeye bile tenezzül etmiyoruz artık.

“Kathryn,” diye karşılık veriyor Gabe. Rahatsız bir şekilde kanepenin kenarına tünemiş. Mia günlerdir Colin'in annesini sorup duruyor. Ben de Gabe'in kadınla ilgili muhtemelen benden daha çok şey bildiğini söylemek dışında ne diyeceğimi bilemedim. Kadınla tanışmadım henüz. Halbuki birkaç ay içinde ikimiz de aynı çocuğun büyükannesi olacağız. “Hasta bir kadın,” diyor. “İleri derecede Parkinson hastası.”

Mutfağa çekilip sanki bulaşık yıkıyormuş gibi yapıyorum.
“Biliyorum.”

“Şu anda olabildiği kadar iyi. Bayan Thatcher bir süredir bakımevinde kalıyor. Kendisine bakacak durumda değil.”

Mia, kadının bakımevinde nasıl yaşamaya başladığını soruyor. Colin’in –Owen’ın– bildiği kadarıyla kadın hâlâ kendi evinde yaşıyor olmalıydı.

“Onu oraya ben götürdüm.”

“Onu sen mi götürdün?” diye soruyor Mia.

“Evet,” diye itiraf ediyor Gabe. “Bayan Thatcher’ın sürekli bakıma ihtiyacı vardı.”

Bu, Gabe’in Mia’nın gözünde artı puan kazanmasına neden oluyor.

“Onun için çok endişeleniyordu.”

“Endişelenmekte haklıymış ama şu anda iyi durumda,” diyor Gabe. “Bayan Thatcher’ı cenazeye götürdüm.” Mia’nın bu dediğini sindirmesi için bir süre duraklıyor. Gabe cenazeden bahsetmişti bana. Mia eve döndükten birkaç gün sonraydı. Biz de o sırada Doktor Rhodes’tan randevu almanın peşinde koşturuyorduk. Buzdolabından çıkan hırıltının bile çocuğumuzu korkutmaya yettiğini daha yeni yeni fark ediyorduk. Bana cenaze programını getirmişti. Fildişi rengi kâğıdın ön tarafına adamın siyah-beyaz bir fotoğrafını koymuşlardı. O sırada Colin Thatcher’ın bu kadar medeni bir cenazeyle toprağa verilmesine çok sinirlenmiştim. Program

kâğıdını şömineye atıp alevler içinde yanıp kül oluşunu seyretmiştim. O adamın başına da aynının gelmesi, onun da aynı böyle cehennemde yanması için dua etmiştim.

O sırada yaptığım işi bırakıp gözyaşlarını duymayı bekliyorum ama gelmiyor. Mia sessiz.

“Cenazeye gittin mi?”

“Gittim. Güzeldi. Olabildiğince.”

Gabe’in Mia’nın gözündeki imajı büyüdükçe büyüyor. Mia’nın sesinde bir değişiklik fark ediyorum. Artık eskisi gibi nefretle tıslamıyor. Sesi şimdi daha yumuşak, eskisi kadar savunmacı değil. Öte yandan, ben mutfakta dikilmiş, elimde seramik tabak Colin’in cehennemde yandığını hayal ediyorum ve çaresizce ettiğim tüm duaları geri almaya çalışıyorum.

“Tabutu...”

“Kapalıydı ama fotoğrafları vardı. Bir sürü de insan. Bilemeyeceği kadar çok sevdiği varmış.”

“Biliyorum,” diye fısıldıyor.

Sessizlik oluyor. Bu kadar sessizliğe tahammül etmem mümkün değil. Ellerimi pantolonumun arkasına kuruluyorum. Salona baktığımda Gabe’in Mia’nın hemen yanında oturduğunu ve Mia’nın başını onun omzuna yasladığını görüyorum. Gabe de koluyla sırtına sarılmış. Mia ağlıyor.

Araya girmek, kızımın ağladığı omzun benim omuzlarım olmasını istiyorum ama cesaret edemiyorum.

“Bayan Thatcher şu anda kız kardeşi Valerie’yle yaşıyor.

İlaçlarını düzenli olarak kullanıyor ve artık hastalığıyla daha rahat başa çıkabiliyor.”

Mutfakta saklanıp çaktırmadan onları dinliyorum.

“Onu son gördüğümde,” diyor Gabe, “umut vardı. Bana kendinizi şu kulübede nasıl bulduğunuzu anlat.”

Mia, bazı şeyleri anlatmanın kolay olduğunu söylüyor.

Nefesimi tutuyorum. Bunu dinlemek istiyor muyum, emin değilim. Gabe’e bildiği her şeyi anlatıyor. Colin’in onu bulup adını daha önce hiç duymadığı bir adama teslim etmek için kiralandığını söylüyor. Oysa Colin bunu yapamamış. O yüzden onu güvende olabileceğine inandığı bir yere götürmüş. Derin bir nefes alıyorum. Belki adam hiç de manyağın teki değildi aslında.

Bir fidyeden bahsediyor. Konunun James’le alakalı olduğunu söylüyor.

Artık salondayım. Onları rahatça dinleyebiliyorum. James’in adını duyar duymaz Gabe koltuktan öfkeyle kalkıp salonun içinde tur atmaya başlıyor. “Biliyordum,” diyor sürekli. Koltukta oturan bebeğime bakıp babasının başından beri onu tüm bu felaketlerden koruyabilecek imkâna sahip olduğunu düşünüyorum. Kendimi evden dışarı atıp teselliye soğuk kış havasında buluyorum. Gabe kapıdan çıkarken bana bakıyor ama aynı anda ikimizi birden teselli etmesinin mümkün olmadığını o da biliyor.

Akşam yatınca, yatağında dönüp durduğunu duyuyorum. Ağladığını, sürekli onun adını haykırdığını duyuyorum.

Onu bütün bu acılardan kurtarma isteğiyle yanıp tutuşarak yatak odasının kapısında bekliyorum ama bunu asla yapamayacağımı biliyorum. Gabe elimden gelen bir şey olmadığını söylüyor. “Sadece yanında ol yeter,” diyor.

Kendini küvette boğabileceğini söylüyor.

Mutfak bıçağıyla damarını kesebileceğini...

Başını fırına sokabileceğini...

Yangın merdiveninden atlayabileceğini...

Gece “L” istasyonunda kendini tren önüne atabileceğini...

GABE

SONRA

Arama izni çıkarttırıp yargıcın ofisini aramak üzere adamları hazırlıyorum. Yargıç öfkeden deliye dönüyor. Yüzbaşı da gelip ortalığı sakinleştirmeye çalışıyor ama Yargıç Dennett'in umurunda bile değil. O ofisten elimiz bomboş çıkınca ikimizin de işsiz kalacağını söylüyor.

Fakat hiç de elimiz boş çıkmıyoruz. Meğer Yargıç Dennett'in kilit altında tuttuğu şahsi dosyalarının arasında üç adet tehdit mektubu varmış. Hepsi de fidye talebi. Mektuplarda Mia'nın ellerinde olduğu yazıyor. Kızın serbest bırakılması için astronomik bir meblağ istiyorlar. Aksi takdirde Yargıç Dennett'in 2001 senesindeki bir haraç davasında sanık lehine karar vermesi için 350.000 dolar rüşvet aldığı gerçeğini basına açıklayacaklar. Şantaj.

Biraz zaman alsa da, birkaç görüşme yapıp benim üstün dedektiflik çalışmalarımı ortaya koymam gerekse de sonunda Dalmar Osoma'nın başrolünü üstlendiği başarısız şantaj planındaki kilit adamları tespit edebiliyoruz. Dalmar, planın ortaya koyulmasını sağlayan bir Somalili. Şu anda Osoma'nın izini bulmaya çalışan bir görev birimimiz var.

Elim arkaya kadar uzansa kendi sırtımı sıvazlayacağım ama yapamıyorum. Benim yerime yüzbaşının sırtımı sıvazlamasına izin veriyorum.

Yargıç Dennett'a gelince, kendini asıl işsiz bulan o. Baro-dan atıldı ama şu anda dert ettiği en son şey bu. Kendi davasının görülmesini beklerken düşünmesi gereken delille oynama ve adli faaliyetlerin icrasına engel olma gibi hakkında yapılan suçlamalar var. Aslı astarı var mı diye rüşvet suçlamalarıyla ilgili de bir soruşturma başlatıldı, ki hayatım üzerine bahse girerim, o da kesin doğru çıkacak. Yoksa Yargıç Dennett o mektupları bir başkası görmesin diye neden saklasın ki?

Hapse gönderilmeden önce onu sorguya çekiyorum. "Biliyordun," diyorum. Ve bunu derken bile hâlâ hayret içindeyim. "Başından beri kaçırıldığını biliyordun."

Nasıl bir adam öz çocuğuna bunu yapar?

Sesindeki o egoist tınıdan hâlâ hiçbir şey eksilmemiş. Fakat ilk defa, konuşurken sesine bir utanç yansıyor. "İlk başlarda hayır," diyor. Departmandaki bir hücrede. Yargıç Dennett parmaklıklar ardında: Yollarımız ilk kez kesiştiğinden

beri hayalini kurduğum sahne. Umumi tuvaletin önündeki yatağın kenarında oturuyor. Er ya da geç hepimizin önünde işemek zorunda kalacağının farkında.

Yargıç Dennett'in samimiyetine inandığım ilk an bu.

Başta Mia'nın yine aptalca bir işler karıştırdığına emin olduğunu söylüyor. Kızın doğası buydu. "Daha önce de kaçmıştı." Sonra mektuplar gelmeye başlamış. Yolsuzluklarını, yıllar önce kabul ettiği rüşvetleri kimsenin bilmesini istememiş. Çünkü bu ortaya çıkarsa barodan atılacaktı. Mia'nın başına hiçbir şey gelmesini istemediğini söylüyor ve bir an ona inanıyorum. Hem kızı serbest kalsın hem de adamlar çenesini kapasın diye fidyeyi verecekmiş. Kızın hayatta olduğuna dair kanıt istemiş, hiçbir şey gelmemiş.

"Çünkü kız onların elinde değildi." Colin Thatcher'la birlikteydi. Colin Thatcher muhtemelen kızın hayatını kurtarmıştı.

"Öldüğünü sandım," diyor.

"Ve?"

"Öldüyse o zaman kimsenin yaptığım şeyleri öğrenmesine gerek yoktu," diye itiraf ediyor Yargıç Dennett'tan hiç beklemediğim bir mütevazılıkla.

Mütevazılık ve pişmanlık. Acaba yaptıkları için pişman mıydı?

Kızının öldüğüne inanarak Eve'le birlikte aynı odada oturdukları onca günü, beraber aynı yatağı paylaştıkları onca geceyi düşünüyorum.

Eve boşanma için işlemleri başlatıyor. Dava sonuçlandıktan sonra Yargıç Dennett'in sahip olduğu her şeyin yarısı ona gidecek. Bu da hem kendine hem de Mia'ya yeni bir hayat satın almasına yetecek kadar çok para demek.

SONSÖZ

MIA

SONRA

Opak ofiste Doktor Rhodes'un karşısında oturuyorum ve ona o geceyi anlatıyorum. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Owen'la birlikte oturmuş, kulübenin çatısını döven yağmurun sesini dinliyoruz. Doktora dışarı çıktığımızı, odun toplarken çok fena yağmura yakalandığımızı ve içeri girene kadar sıırıslıklam kaldığımızı anlatıyorum. "O akşam," diyorum, "Owen'la aramızda bir şeylerin değiştiği akşamıdı. Neden orada olduğumu, neden o kulübede onunla birlikte olduğumu o akşam anladım. Niyeti beni incitmek değildi," diye açıklıyorum. O kara, yalın gözleriyle bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. "Bilselerdi ikimizi

de öldürürlerdi,” demişti ve birdenbire bir şeyin parçası oluvermiştim. Artık ömrüm boyunca olduğum gibi yapayalnız değildim. “Beni kurtarıyordu,” diyorum. İşte o zaman her şey değişti.

O zaman tüm korkularımdan arındım. O zaman anladım.

Doktor Rhodes’a kulübeyle ilgili, oradaki yaşantımız ve Owen’la ilgili anlattığım şeyler var. “Onu seviyor muydun?” diye soruyor Doktor Rhodes ve ben de sevdiğimi söylüyorum. Gözlerim kederle doluyor ve doktor aramızdaki sehpanın üstünden bana bir mendil uzatıyor. Ben de mendille yüzümü kapatıp ağlıyorum.

“Bana ne hissettiğini anlat, Mia,” diyor. Onu nasıl özlediğimi söylüyorum. “Keşke hatıraların hiçbiri geri gelmeseydi de, karanlıkta kalsaydım, Owen’ın öldüğünü hiç bilmeseydim,” diyorum.

Oysa tabii ki bundan fazlası da var.

Doktora asla söyleyemeyeceğim şeyler var.

Duyduğum tarifsiz hüznün beni gece gündüz nasıl avladığını ona anlatabilirim ama suçluluğumu anlatamam. Owen’ı o kulübeye sokanın, o silahı eline verenin ben olduğumu bilmenin suçluluğunu anlatamam. Ona gerçeği söyleseydim bir plan yapabilirdik. Birlikte bir çözüm bulabilirdik ama o ilk birkaç dakika, o ilk birkaç gün, bana yapabileceklerinden korktuğum için ona hiçbir şey söyleyemedim. Sonrasında da aramızdakilerin değişmesinden korktuğum için bir şey diyemedim.

Her şey bir yalan, bir aldatmaca olsa bile beni babamdan ve Dalmar'dan koruyan kişi o olmayacaktı.

Ömrüm boyunca bana bakacak birinin hasretini çektim. Ve işte onu bulmuştum.

Bunu elimden kaçırarak değildim.

Gitgide büyüyen karnıma dokunuyorum ve bebeğin attığı tekmeyi hissediyorum. Buzlu camların dışında yaz gelmiş, sıcak hava ve nem insanın nefes almasını zorlaştırıyor. Bebek yakında doğacak. Owen'dan bana bir hatıra... Ondan sonra bir daha asla yalnız kalmayacağım.

Sürekli gözümün önünde olan bir sahne var. Orta sondayım. A aldığım kitap raporunu gururla eve getiriyorum ve annem, o sene Noel'de hediye aldığım saçma sapan bir Arı Maya magnetiyle ödev kâğıdını buzdolabının üzerine asıyor. Babam da eve gelince görüyor ödevi. Kâğıda şöyle bir bakıp, "O İngilizce öğretmenini kovmaları lazım," diyor anneme. "Mia yalnız ve yalnız birbirine karıştırmayacak kadar büyüdü, öyle değil mi, Eve?" Kâğıdı bardakaltı niyetine kullanıyor ve odasına çekilmeden önce fincanından damlayan kahvenin ödev kâğıdında bıraktığı lekeyi seyrediyorum.

On iki yaşındaydım.

O kasvetli bardan içeri girdiğim eylül günü geliyor ak-

lıma. Pastırma yazından kalma güzel bir gündü ama barın içi karanlık ve neredeyse bomboştu. Akşamüstü bir barın olması gerektiği gibiydi yani. Sadece kendi masalarında takılan, tesselliyi önlerindeki viski şişelerinde arayan bir grup patron kıklıklı adam vardı. Tek göz bir mekândı, tek tarafı grafitiyle kaplı tuğla bir binanın köşesindeki ek yapıydı. Arka planda Johnny Cash çalışıyordu. Kendi mahalleimde değildim. Şehrin güneybatısında, Lawndale'deydim. Bardaki tek beyazın ben olduğumu fark ettim. Tabureler iyice bara doğru çekilmişti, bazılarının deri oturakları çatlamıştı, barın arkasındaki duvar içki şişeleriyle doluydu. İçeride, tavana kadar yükselen ağır bir sigara dumanı vardı. Göz gözü görmüyordu. Ön kapıyı açıp önüne bir sandalye koymuşlardı ama dışarıdaki temiz hava bile içeri girmek konusunda tereddütlüydü. Keçi sakallı kel bir adam olan barmen, başıyla bana işaret ederek ne içmek istediğimi sordu.

Bira istedim ve barın arkasına doğru ilerledim. Erkek tuvaletine en yakın masaya oturdum. Bana orada olacağını söylemişti. Onu görünce boğazım düğümlendi. Bir an nefes alamadım. Gözleri kömür gibi siyahtı, teni kara ve lastik gibiydi. Tahta bir iskemlede oturmuş, önündeki birayla ilgileniyordu. Üzerinde kamuflaj montu vardı; oysa böyle bir günde ona hiç de ihtiyacı yoktu. Ben de kendi montumu çıkarıp belime sarmıştım.

Ona, "Dalmar mı?" diye sordum ve bir süre beni süzdü. Gözleriyle, açık bıraktığım saçlarımı, gözlerimdeki kararlı-

lığı inceledi. Sonra bakışları vücuduma, üstümdeki gömlek ve kot pantolona, omzuma astığım siyah çantaya ve belime bağladığım monta kaydı.

Hayatımda daha önce hiçbir şeyden şu anda emin olduğum şey kadar emin olmamıştım.

Dalmar olup olmadığını söylemedi ama ondan ne istediğimi sordu. Konuşurken sesi kısıktı. Afrikalı aksanına canı pahasına tutunan bir konuşma tarzı vardı. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve benden çok ama çok daha iri olduğunu fark ettim. Benim neredeyse iki katı büyüklüğümdeydi. Siyahiydi. Cildi katil balinanın o yabanmırsini rengi derisini andırıyordu.

Bana neden güvenmesi gerektiğini, aptal yerine koyulmadığını nereden bileceğini sordu. Bütün cesaretimi toplayarak gözlerimi bile kırpmadan, “Asıl senin beni aptal yerine koymayacağını ben nereden bileyim?” dedim.

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve hafif çatlak bir ifadeyle, “Ah, evet,” dedi. “Ama arada fark var. Kimse Dalmar’ı aptal yerine koyamaz.”

İşte o anda, ters giden herhangi bir şey olursa hayatıma son vereceğini anladım.

Ama korkmayacaktım.

Zarfin içinden evrakları çıkardı; ne yapacağıma karar verene kadar altı hafta boyunca elimde tuttuğum delil. Anneme ya da polise gitmek bana çok basit ve sıradan gelmişti. Çirkin bir

suça uygun, çirkin bir cezalandırma şekli olmalıydı. Barodan atılması berbat bir baba olduğu gerçeğini telafi etmeye yetmezdi. Oysa elinden gidecek olan yüklü para, paramparça olacak itibarı... İşte bunlar biraz olsun o açığı kapatmaya yeterdi.

O delili bulmak kolay olmadı. Orası kesin. Annemi zorla Navy Pier'deki hayır yemeğine götürdüğü gece evrak dolabında kilitli birtakım belgeler buldum. O hayır yemeğine kişi başı beş yüz dolar para ödemişti. Sözüm ona tüm gayesi fakir çocukların eğitim kalitesini artırmak olan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun yemeğiymiş ve benim seçtiğim kariyer yoluyla ilgili düşüncelerini düşünürsek bu yemeğe gitmesi bana son derece abes gelmişti.

O akşam mor hatla Linden'a gelip oradan da taksiye binerek evlerine ulaştım. Geliş sebebim de bozulan bilgisayarımıydı. Kendi eski ve ağır bilgisayarını kullanabileceğimi söyleyen annem, akşam için çanta hazırlayıp geceyi orada geçirmemi önerdi. Ben de, tamam, dedim ama tabii ki onların evinde kalmayacaktım. Yine de sırf görüntü olsun diye çanta yaptım. Hem zaten delilleri o evden çıkarmak için de mükemmel bir yoldu bu. Babamın ofisini baştan aşağı talan ettikten sonra bir taksi çağırdım ve kendi evime döndüm. Sapasağlam çalışır haldeki bilgisayarımın başına geçip internette şüphelerimi tam teşekküllü birer delile dönüştürebilecek özel dedektifleri araştırdım.

Benim aradığım şey haraç değildi. Tam olarak değil. Aslında karşıma ne çıkarsa razıydim. Vergi kaçırma, evrak sah-

teciliği, yalan ifade, taciz... Her ne olursa. Haraç buldum. Kilitli evrak dolabının içindeki kapalı zarfın içinden babamın *off-shore* banka hesabına yapılan 350.000 dolarlık para transferinin kanıtı çıktı. Şansıma dolabın anahtarını da yıllar önce Çinli bir işadaminin babama hediye ettiği antika çay kutusunun içinde buldum. Çay yapraklarının arasında duruyordu. Küçük, gümüş rengi, yüce anahtar.

“Bu iş nasıl olacak?” diye sordum karşımda oturan adama. Dalmar. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Tetikçi. Suikastçi. Sonuçta, adamın yaptığı iş bu. Adını, kanunla yolları birden fazla kesişmiş, ne işlere bulaştığı belli olmayan bir komşumdan almıştım. İkide bir, gecenin bir yarısı kapısına polis dayanırdı. Kendiyle övünmeye bayılırdı. Merdivenle üçüncü kata çıkarken yediği haltları ballandıra ballandıra anlatırdı. Dalmar’la telefonda ilk kez konuştuğumuzda –buluşmamızı kararlaştırmak için onu sokağın köşesindeki ankesörlü telefondan aramıştım– bana babamı nasıl öldürmek istediğimi sordu. Ben, hayır, dedim. Onu öldürmeyeceğiz. Babam için planladığım şey çok daha beteriye. Adının çıkması, üzerine çamur atılması, itibarının iki paralık olması, hapse tıktığı aşağılıklarla aynı hayatı yaşaması... İşte tüm bunlar babam için ölümden beter şeylerdi. Onun için bu, yeryüzünde cehennemi yaşamak demekti.

Dalmar yüzde altmış pay alacaktı. Ben de yüzde kırk. Kabul ettim çünkü pazarlık edecek durumda değildim. Ayrıca fidye

olarak istenen paranın yüzde kırkı yine oldukça ciddi bir paraydı. Kesin rakam vermek gerekirse, seksen bin dolar. Kafamdaki plan, çalıştığım okula isimsiz bir bağışta bulunmaktı. Kendi payıma düşen parayla bunu yapmayı planlıyordum. Bütün detayları kafamda oluşturdum, önceden bütün hazırlıklarımı yaptım. İşe gerçeklik payı katmak için öyle birdenbire ortadan kaybolmayacaktım. Herhangi bir soruşturma açılması halinde bize delil lazımdı: görgü tanıkları, parmak izleri, video kayıtları, vesaire. Kim, ne ve nerede gibi sorular sormam yasaktı. İşin içine sürpriz faktörünü de katmak gerekiyordu, ki olay anında davranışlarım yerinde olsun: Bir adam kaçırma vakasında dehşete düşen bir kadın. Şehrin kuzeybatısında, Albany Park'ın oralarda harabe durumda bir stüdyo daire buldum. İşin kalan kısmını profesyonellere yani Dalmar ve adamlarına bırakırken ben de burada saklanacaktım. En azından plan böyleydi. Dairenin üç aylık kirasını Dalmar'dan aldığım parayla peşin ödedim ve hiç dışarı çıkmak zorunda kalmamak için evi şişe sular, konserve meyveler, donmuş et ve ekmekle doldurdum. Birilerine görünme riskini ortadan kaldırmak için toplu halde kâğıt havlu, tuvalet kâğıdı ve resim malzemesi aldım. Fidyeye ödendikten ve buna rağmen babamın pislikleri yine de ortaya çıktıktan sonra beni bu Albany Park' taki kıytırık daireden kurtarmaya geleceklerdi. Polis ellerim, bacaklarım ve ağzım bağlı halde beni burada bulacaktı.

Dalmar rehine alacağı kişiyi, fidye karşılığında elinde tuta-

cağı esirin kim olduğunu bilmek istedi. Onun o kurnaz gözlerine, tıraşlı kafasına, yanağı boyunca çapraz bir şekilde uzanan beş santimlik yara izine baktım. Çakı veya pala olduğunu tahmin ettiğim bir bıçak, derisinin hassas dış yüzeyini keserek iç yüzeyinde dokunulmaz bir adamın ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Yalnız olduğumuza emin olmak için barda şöyle bir etrafıma bakındım. Üzerinde kot pantolon ve aşırı dar bir tişört olan yirmi küsurluk garson kız dışında içerideki herkes erkekti. Barın önündeki taburelerde oturan bir adam sarsak, sarhoş bir halde taburesinden inip yalpalayarak erkek tuvaletine doğru yöneldi. Onun geçmesini, ağır tahta kapıdan içeri girmesini bekledim. Sonra gözlerim Dalmar'ın o ciddi ve acımasız kara gözleriyle buluştu.

“Benim,” dedim.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, ikimiz adına da *İyi Kız* 'a sonuna kadar inanan muhteşem yayıncım Rachael Dillon Fried'e kocaman bir teşekkür. Tüm emeklerin ve bitmek bilmeyen desteğin için sana ne kadar teşekkür etsem az, Rachael. Ama en çok da *İyi Kız*'ın bilgisayarımdaki herhangi bir dosyadan öte olacağına dair sağlam inancın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı!

Editörüm Erika Imranyi de bütün bu süreç boyunca gerçekten müthişti. Ondan daha iyi bir editör bulamazdım. Erika, senin o parlak fikirlerin sayesinde *İyi Kız* bugünkü haline girdi ve son şekliyle gerçekten büyük gurur duyuyorum. Bu muhteşem fırsat ve elimden gelenin en iyisini yapmama yönelik verdiğin cesaret için teşekkür ederim.

Bu yolda bana yardım eden Greenburger Associates ve Harlequin MIRA'ya teşekkür ederim.

Aileme ve dostlarıma teşekkür ederim. Özellikle de bir

roman yazdığımı bile bilmeyip buna gurur ve destekle karşılık verenlere... En başta anneme ve babama, Shemanek, Kahlenberg ve Kyrychenko ailelerine ve dürüst yorumları için de Beth Schillen'e teşekkür ederim.

Ve son olarak da bana hayalimi yaşama imkânı veren kocam Pete'e ve anneleri bir kitap yazdığı için herkesten daha heyecanlı olan çocuklarıma teşekkür ederim.

